

НОРА РОБЪРТС ТАЙНИ И МЕЧТИ

Част 2 от „Мечти“

Превод от английски: Красимира Матева, 1997

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Детството ѝ беше една лъжа.

Баща ѝ беше крадец.

Полагаше усилия да осъзнае тези факти — да ги осъзнае, анализира и приеме. Кейт Пауел винаги се бе старала да направи от себе си практична жена, която се стреми упорито към целите си и ги постига стъпка по стъпка. Не ѝ беше позволено да се колебае. Преките пътища не бяха за нея. Наградите трябваше да заслужат с пот на чело, планиране и усилия.

Винаги бе мислила, че точно това е нейният тип, продукт на собствените ѝ наследственост, възпитание и строги стандарти.

Като че ли не можеше да има нищо по-болезнено за едно дете от това да остане сираче в съвсем крехка възраст, да живее с тази загуба и, най-вече, да гледа как родителите му умират.

И все пак имаше, осъзна сега Кейт, докато седеше, все така в шоково състояние, зад подреденото бюро в подредения си офис в „Битъл и съдружници“.

Тази трагедия се бе превърнала в истинска благословия. Съдбата беше отнела родителите ѝ, но я беше дарила с други. Фактът, че не бяха най-близки роднини, не бе имал значение за Томас и Сюзън Темпълтън. Бяха я приели, отгледали, дарили с дом и любов. Бяха ѝ дали всичко, безусловно.

И вероятно през цялото време са знаели, осъзна изведнъж тя. През цялото време.

Знаели са, когато я взеха от болницата след злополуката. Когато я утешаваха и даряваха с усещането, че принадлежи към нещо и някого — вече знаеха.

Бяха пресекли целия континент, за да я отведат с тях в Калифорния. Към скалите и красотата на Биг Сър. Към дома на семейство Темпълтън. Тук, в тази голяма къща, приятна и гостоприемна, като всеки един от великолепните хотели „Темпълтън“, те я направиха част от своето семейство.

Дадоха ѝ Лора и Джош, своите деца, които ѝ станаха като брат и сестра. Дадоха ѝ Марго Съливан, дъщерята на икономката, които бяха приети като членове на семейството дори още преди Кейт.

Дадоха ѝ дрехи и храна, образование, предимства. Дадоха ѝ правила и дисциплина и я окуражаваха да преследва мечтите си.

Но, най-важното, дадоха ѝ любов, семейство и гордост.

И въпреки всичко знаеха още от самото начало онова, което тя бе открила току-що, двайсет години по-късно.

Баща ѝ беше крадец. Бе обвинен в незаконно присвояване. Хванат да обира каймака от сметките на собствените си клиенти, той бе умрял, и това го бе спасило от срама, разорението, затвора.

Тя можеше никога и да не разбере, ако не бяха капризните приумици на съдбата, довела тази сутрин един от старите приятели на Линкълн Пауел в офиса ѝ.

Той бе толкова очарован да я види, помнеше я от дете. Душата ѝ се стопли, задето някой си беше спомнил за нея и от съзнанието, че идваше при нея по работа заради старата си връзка с родителите ѝ. Отдели му доста време, макар то да бе кът за нея през тези последни седмици преди петнайсети април, крайния срок за плащането на данъци.

Той седеше на стола от другата страна на бюрото, потънал в спомени. Беше я люлял на коляното си, като съвсем малка, бе работил в една и съща рекламна фирма с баща ѝ. И именно заради това, по думите му, сега, след като се бе преселил в Калифорния и вече имаше собствена фирма, искаше тя да му стане счетоводител. Кейт му благодари, като между въпросите си за неговата фирма и финансовите изисквания питаше и за своите родители.

Но после, когато той заговори така нехайно за обвиненията и тъгата си, че баща ѝ бе умрял, преди да успее да възстанови сумата, тя не каза нищо повече, не можеше да каже нищо.

— Той никога не е възнамерявал да краде, а само да вземе назаем. О, не беше редно, сам Господ е свидетел. Винаги съм се чувствал виновен отчасти, тъй като именно аз му казах за сделката с недвижимото имущество, аз го окуражавах да инвестира. Не знаех, че вече бе изгубил повечето от своя капитал с две други провалили се сделки. Щеше да върне парите. Линк щеше да намери начин, винаги бе

намирал. Винаги бе негодувал, че братовчед му се движеше из висините, докато той самият едва свързваше двата края.

И мъжът — Божичко, не можеше да си спомни името му, не помнеше нищо друго, освен думите му — й се бе усмихнал.

През цялото време, докато говореше, докато се извиняваше и добавяше собствените си обяснения на фактите, тя само слушаше и кимаше. Този непознат, който бе приятел на баща й, разрушаваше основите на душата й.

— Болезненото му място бе всичко, свързано с Томи Темпълтън. Странно, като си помисли човек как стана така, че в крайна сметка точно той те отгледа. Но Линк никога не бе възнамерявал да прави нещо лошо, Кейт. Просто не можеше да намери покой. Така и не му се удаде шанс да се докаже и ако питаш мен, това е истинското престъпление.

„Истинското престъпление“ — помисли Кейт и стомахът й се разбунтува и се сви на топка. Беше откраднал, тъй като се нуждаел отчаяно от пари и предпочел лесния начин. Защото беше крадец. Измамник. Успя да измами и правната система, като се бе завъртял на леден участък от пътя и бе разбил колата си. Беше убил себе си и своята съпруга и оставил дъщеря си сираче.

А съдбата й бе отредила за втори баща същия човек, на когото истинският й баща е завиждал толкова много. Всъщност чрез неговата смърт тя също бе станала Темпълтън.

„Дали не го е направил нарочно? — запита се Кейт. — Дали не е бил толкова отчаян, толкова безразсъден, толкова разгневен, че бе избрал смъртта?“ Спомняше си го съвсем смътно — слаб, блед, нервен мъж с избухлив характер.

„Човек с големи планове — помисли тя. — Човек, който ги бе разширил и превърнал в прекрасни фантазии за своето дете. Видения на големи къщи, великолепни коли, забавни пътувания до Дисниленд.“

И през цялото време бяха живели в една малка къщурка, подобна на другите миниатюрни къщурки в квартала, с една стара раздрънкана кола и никакви пътувания до никъде.

Той бе откраднал, бяха го хванали. И бе умрял. Какво ли бе правила майка й? Как ли се бе чувствала? Затова ли си я спомняше най-вече с тревога в очите и напрегната усмивка?

Дали беше крал и преди? Тази мисъл я смрази. Дали не бе крал и преди това и по един или друг начин се бе отървявал? Малко оттук, малко оттам, докато накрая не започнал да мисли, че е недосегаем?

Спомняше си спорове, често заради пари. И още по-лошо, мълчанието, което следваше после. Мълчанието през онази нощ. Онова тежко, болезнено мълчание между родителите ѝ в колата преди ужасното завъртане, виковете и агонията.

Младата жена потръпна, затвори очи и стисна юмруци, опитвайки да се пребори с нарастващото си главоболие.

О, боже, беше ги обичала. Бе обичала спомена за тях. Не можеше да понесе този спомен да бъде опетнен и ограбен. И не искаше да застане лице в лице с факта, че е дъщеря на мошеник. Кейт го осъзна с нарастващ срам.

Не можеше да повярва на това. Поне не още. Пое си бавно въздух и се обърна към компютъра. С механични, ефикасни движения получи достъп до библиотеката в Ню Хампшир, където беше родена и бе живяла през първите осем години от живота си.

Работата бе досадна, но въпреки това поръча копия от вестниците, излезли през годината преди катастрофата, поиска факсове от всички статии, в които се споменаваше името Линкълн Пауел. Докато чакаше, се свърза с адвоката, който бе управлявал имота на родителите ѝ.

Нямаше никакви проблеми при боравенето с най-съвременните технологии. След час вече имаше всичко необходимо. Можеше да се запознае с подробностите черно на бяло — детайли, които потвърждаваха дадените ѝ от адвоката факти.

Обвиненията, скандала. Скандал, осъзна внезапно тя, получил отражение върху страниците на печата поради роднинските връзки на Линкълн Пауел със семейство Темпълтън. И липсващите средства, върнати напълно след погребението на родителите ѝ. Върнати — беше сигурна в това, от хората, които я бяха отгледали като свое собствено дете.

И Темпълтънови, мислеше си Кейт, които са били въввлечени в цялата тази мръсотия, спокойно бяха поели отговорността и грижите за детето. И винаги го бяха защитавали.

Тук, в самотата на тихия си офис, тя отпусна глава върху бюрото и заплака. И когато най-после сълзите престанаха, изпи няколко

хапчета против главоболието и паренето в стомаха. После взе дипломатическото си куфарче и преди да излезе, си обеща да погребее тук току-що наученото. Просто да го погребее. Както бе погребала родителите си.

Станалото не можеше да се промени, не можеше да се зачеркне. Тя самата си бе същата, опитваше да увери себе си младата жена, същата като сутринта. Въпреки това осъзна, че не може да отвори вратата на работния си кабинет и да рискува в коридора да налети на някой от своите колеги. Затова седна отново, затвори очи и потърси утеха в спомените. В семейството и традицията. В истината за себе си, за онова, което бе получила и което бе възпитана да бъде.

* * *

На шестнайсетгодишна възраст започна да взема допълнителни часове, които щяха да ѝ дадат възможност да завърши училище една година по-рано от своите връстници. И сякаш това предизвикателство не бе достатъчно, ами бе твърдо решила да се дипломира с отличие. Дори в ума си вече бе нахвърлила в основни линии прощалната си реч.

Извънучебните ѝ дейности включваха още един срок, като касиер на класа, председател на математическия кръжок и място в бейзболния отбор. Вниманието ѝ обаче бе съсредоточено най-вече върху висшата математика.

Числата бяха силната ѝ страна. Кейт, винаги вярна на разума и логиката, вече бе решила да използва своята сила в бъдещата си професия. Получеше ли веднъж зрелостното свидетелство — повече от сигурно с отличен успех — щеше да последва Джош в Харвард със специалност „счетоводство“.

Думите на Марго, че възжеленията ѝ бяха твърде прозаични, не я притесняваха. За Кейт те бяха реалистични. Щеше да докаже на себе си и на всички, които имаха значение за нея, че онова, което ѝ бяха дали, че всичко, което бе получила, не бе отишло напразно, а бе оползотворено по възможно най-добрия начин.

Тъй като очите ѝ горяха, тя свали очилата и се облегна назад върху стола. Знаеше колко е важно от време на време да дава почивка

на мозъка си, за да му позволи да бъде винаги в добра форма. И сега, с тази цел позволи на погледа си да полети свободно из стаята.

Новите мебели, които семейство Темпълтън бяха настояли да си избере за своя шестнайсети рожден ден, ѝ подхождаха. Семплите борови полици над бюрото съхраняваха книгите и учебните ѝ материали. Самото бюро беше истинско съкровище в стил „Чипъндейл“, дълбоки чекмеджета и чудновата дърворезба. Бе достатъчно да работи върху него, за да се почувства успяла.

Не пожела да сложи натруфени тапети или луксозни пердета. Приглушените линии по стените и семплите вертикални щори отговаряха по-добре на стила ѝ. Но тъй като разбираше желанието и нуждата на леля си да я поглези, избра едно тъмнозелено канапе с извити краища. В редки случаи се изтягаше върху него, за да почете за удоволствие.

Във всяко друго отношение стаята беше напълно функционална, точно както я предпочиташе.

Почукването на вратата я прекъсна точно, когато отново зарови нос в книгите. Изсумтя разсеяно в отговор.

— Кейт? — Сюзън Темпълтън, елегантна в кашмирения си костюм, влезе в стаята, поставила ръце на хълбоците. — Какво да правя с теб?

— Почти свърших — измънка момичето. До носа ѝ достигна парфюмът на леля ѝ, която се приближи до нея. — Краят на срока. Математика. Утре.

— Като че ли вече не си се подготвила.

Сюзън седна на крайчеца на спретнато подреденото легло и погледна към Кейт. Огромните кафяви очи на момичето със странен екзотичен вид се вираха иззад очилата с тежки рамки. Косата, тъмна и лъскава, бе хваната отзад на къса опашка. „Всяка година си я реже все по-къса“ — помисли с въздишка мисис Темпълтън. Едноцветният сив анцуг висеше на дългото ѝ слабо тяло, а изпод крачолите му се виждаха босите ѝ крака. Докато елегантната жена я наблюдаваше, Кейт присви устни в нещо средно между смръщване и нацупване. Между веждите ѝ се появи замислена линия.

— В случай, че не си забелязала, до Коледа остават десет дни.

— М-м-м! Последната седмица на срока. Почти свърших.

— И е шест часа.

— Няма да вечерям. Искам да приключа с това.

— Кейт! — Сюзън се изправи и махна очилата от лицето на момичето. — Джош се прибра от колежа. Цялото семейство те чака за украсяването на елхата.

— О! — Девојката премигна, опитвайки да отдели съзнанието си от формулите. Леля ѝ я наблюдаваше с ястребов поглед. Тъмнорусите коси се виеха спретнато около лицето ѝ. — Съжалявам! Забравих! Ако не се справя с този изпит...

— Ще настане краят на света, знам това.

Кейт се ухили широко и размърда рамене, за да премахне напрежението в тях.

— Мисля, че мога да си позволя малка почивка. Но само сега.

— Каква чест за нас! — Мисис Темпълтън постави очилата върху бюрото. — Сложи си нещо на краката, Кейт.

— Окей! Слизам веднага!

— Не вярвах, че някой ден ще кажа нещо подобно на някое от децата си, но... — Сюзън се запъти към вратата. — Ако отвориш пак някоя от тези книги, смятай се за смърнена.

— Тъй вярно, мадам.

Девојката се приближи до гардероба и избра чифт къси чорапи от спретнато наредената купчинка. Под грижливо сгънатите чорапи се намираше тайният ѝ запас от „Наддайте“, който обаче се бе справил печално със задачата да сложи някой и друг килограм върху тялото ѝ. След като изпъна чорапите, изгълта набързо два аспирина, за да се избави от главоболието, което тъкмо започваше да се обажда.

— Крайно време беше! — Посрещна я на върха на стълбището Марго. — Джош и мистър Ти вече слагат светлините.

— Това може да отнеме часове. Знаеш колко обичат да спорят дали да го правят по посока на часовниковата стрелка или обратно. — Отметна глава и огледа подробно Марго. — За какво, по дяволите, си се наконтила така?

— Просто съм в тон с празничния дух на вечерта. — Марго приглади полите на яркочервената си рокля, доволна, че колието ѝ се подаваше през високото деколте при всяко нейно движение. Беше сложила високи токове, твърдо решена да накара Джош най-после да забележи краката ѝ и да се досети, че вече беше жена. — За разлика от теб, аз не желая да украсявам елхата, облечена в дрипи.

— На мен поне ще ми бъде удобно — смръщи презрително вежди Кейт. — Виждам, че си се пръснала с парфюма на леля Сузи.

— Не съм. — Марго вирна брадичка и оправи косата си, за да ѝ придаде по-бухнал вид. — Тя сама предложи да ме пръсне.

— Хей — провикна се от долния край на стълбището Лора, — цяла нощ ли ще стоите да спорите там?

— Не спорим. Правим си комплименти за тоалетите една на друга — изсмя се Кейт и заслиза надолу.

— Татко и Джош почти приключиха с дебатите по светлините. — Лора хвърли поглед през вестибюла към семейния салон. — Пушат пури.

— Джош да пуши пура?

При подобна мисъл Кейт не можеше да не изсумти.

— Нали вече е от Харвард — произнесе с характерния за Ню Ингланд акцент Лора. — Имаш сенки под очите.

— А ти имаш звезди в твоите — отвърна Кейт. — И всички сте наконтени — раздразнена, девойката подръпна анцуга си. — Какво става?

— Питър ще се отбие по-късно. — Лора се обърна към огледалото във вестибюла, за да провери вида на вълнената си рокля с цвят на слонова кост. Потънала в мечтания, не забеляза намигванията, които си размениха Марго и Кейт. — Само за около час. Нямам търпение да дойде зимната ваканция. След нея остава само още един срок до свободата — поруменяла от вълнение, тя се усмихна сияйно на приятелките си. — Това ще бъде най-хубавата ми зимна ваканция. Имам чувството, че Питър ще поиска ръката ми.

— Какво? — изписка Кейт преди Лора да успее да я спре.

— Тихо! — Девойката забърза към Кейт и Марго, като прекоси почти целия застлан със сини и бели плочки вестибюл. — Не искам мама и татко да чуят. Поне засега.

— Лора, нали не мислиш сериозно да се омъжваш за Питър Риджуей. Почти не го познаваш, а и си само на седемнайсет.

В съзнанието на Марго се въртяха още хиляди причини, поради които тази идея не трябваше да се осъществява.

— След няколко седмици ставам на осемнайсет. Впрочем, това е само предчувствие. Обещайте да не казвате нищо.

— Разбира се, че няма да казваме! — Кейт стигна до долния край на стълбището. — Няма да правиш нищо необмислено, нали?

— Нима някога съм правила такова нещо? — По лицето на Лора се разля изпълнена с копнеж усмивка, когато потупа приятелката си по дланта. — Да вървим.

— Какво вижда в него? — прошепна на ухото на Марго тя. — Та той е стар.

— На двайсет и седем години е — поправи я Марго, разтревожена. — Той е великолепен и се отнася с нея като с принцеса. И е... — спря, за да потърси нужната дума. — Изтънчен.

— Да, но...

— Ш-ш-т! — Марго забеляза майка си, която буташе количка, отрупана с чаши и с топло какао. — И двете не искаме да развалим тази вечер, нали? Ще поговорим по-късно.

Ан Съливан набърчи чело, докато оглеждаше сериозно дъщеря си.

— Марго, мислех, че тази рокля е за Коледа.

— Днес съм в празнично настроение — отвърна безизразно девойката. — Остави това на мен, мамо.

Съвсем неудовлетворена от отговора ѝ, Ан я проследи с поглед, докато вкара количката в салона, след което се обърна към Кейт.

— Мис Кейт, отново сте преуморили очите си. Целите са кървясали. Искам по-късно да им дадете да починат, като ги наложите с парченца краставица. И къде са ви чехлите?

— В шкафа. — Разбрала нуждата на икономката да погълчи някого, момичето я хвана под ръка. — Хайде, Ани, недей да мърмориш. Сега е време да украсяваме елхата. Помниш ли ангелчетата? Помогна ни да ги направим, когато бяхме на десет години.

— Как бих могла да забравя разтурията, която успяхте да стъкмите тричките заедно? И мистър Джош, който ви дразнеше с голям успех и отхапа главите на всички курабийки във формата на човече на мисис Уилямсън! — Вдигна длан и докосна Кейт по бузата. — Оттогава пораснахте много. В подобни моменти моите малки момиченца ми липсват.

— Ние винаги ще си останем твоите момиченца, Ани.

Спряха на прага на салона, за да се насладят на разкрилата се пред очите им гледка.

Видът на всичко това накара Кейт да се усмихне. Дървото, вече блеснало със светлините си, се издигаше цели три метра нагоре. Стоеше срещу високите прозорци, които гледаха към предния двор. Донесените от килера кутии с играчки чакаха да ги отворят.

В яркосиньото огнище, украсено със свещи и свежи борови клонки, спокойният огън пращеше приспивно. В стаята ухаеше на ябълково дърво, бор и парфюм.

Как обичаше само тази къща, мислеше си Кейт. След като приключе с декорацията, във всяка от стаите щеше да има някакъв празничен елемент. Тук — сребърна купа, пълна с борови шишарки и свещи отстрани. По прозорците — гледжосани саксии с цветя. По полираните махагонови маси във вестибюла щяха да се появят порцеланови ангелчета. Старият дядо Коледа във викториански стил щеше да се озове отново на почетното си място върху малкия роял.

Спомняше си своята първа Коледа в дома на семейство Темпълтън. Помнеше как великолепието ѝ бе заслепило очите ѝ и постоянната топлина бе смекчила болката в сърцето.

Вече бе изживяла половината си живот тук и традициите на къщата бяха станали и нейни традиции.

Искаше ѝ се да запечата завинаги този момент непроменен в съзнанието си. „Ето тук — помисли си тя, — както светлинките играят по лицето на леля Сузи, докато тя се смее на чичо Томи... и начина, по който той хваща ръката ѝ и я задържа в своята. Каква великолепна двойка са само, една деликатна жена и висок изискан мъж.“

В това време от грамофона тихо се носеха коледни песни. Лора, коленичила до кутиите, вдигна червена стъклена топка, която веднага отрази светлините и я върна обратно. Марго наля вдигащото пара какао от сребърния чайник и започна да изпробва уменията си за флирт с Джош.

Той се беше качил на една стълба, а светлинките от елхата образуваха ореол около бронзовите му коси и играеха върху лицето му, докато се усмихваше на Марго.

В тази стая, изпълнена с бляскаво сребро, искрящи чаши, полирано старо дърво и меки материи, всички те изглеждаха прекрасно. И бяха нейни.

— Колко са красиви, нали, Ани?

— Много са красиви. И ти също.

„Не като тях“ — помисли си момичето, докато пристъпваше прага на стаята.

— Ето и моята Кейт, моето момиче — засия Томас. — Все пак изостави за малко книгите, нали?

— Когато ти спреш да отговаряш на телефона за една вечер, тогава и аз ще престана да уча.

— Никаква работа през вечерта, посветена на украсяването на елхата — намигна ѝ той. — Мисля, че хотелите ще се справят и без мен за една нощ.

— Но никога така добре, както под ръководството на вас с леля Сузи.

Марго повдигна едната си вежда, когато подаде на Кейт чашата с какао.

— Някой се натиска за още един подарък. Надявам се, че имаш предвид нещо друго, а не онзи скапан компютър, по който се превъзнасяш.

— Компютрите се превърнаха в необходимост при всяка работа. Така ли е, чичо Томи?

— Животът стана невъзможен без тях. Радвам се, че вашето поколение върви с едни гърди напред в това отношение. Аз лично мразя проклетите машинки.

— Но ще трябва да ги въведеш и при продажбите — вметна Джош, докато слизаше от стълбата. — Няма защо някой да върши всичката тази работа, щом с нея може да се справи едно творение на техническата мисъл.

— Думи на истински хедонист — ухили се насреща му Марго. — Внимавай, Джош, може да ти се наложи да се учиш да пишеш на машина. Представи си само, Джошуа Конуей Темпълтън, наследник на хотелите „Темпълтън“, с полезни умения.

— Слушай, херцогиньо...

— Престанете! — Сюзън пресече с вдигане на ръка раздражителния отговор на сина си. — Няма да се говори по работа тази вечер, забравихте ли? Марго, бъди добро момиче и подавай играчките на Джош. Кейт, двете с Ани се заемете с другата страна на дървото. Какво ще кажеш Лора, с теб ще започнем оттук?

— Ами аз? — заинтересува се Томас.

— Ти ще правиш това, което вършиш най-добре, скъпи. Ще надзираваш.

Не беше достатъчно само да окачат украсата. Всяка играчка предизвикваше възклицания и за нея се разказваха истории. Като например за дървения елф, който една година Марго бе хвърлила по Джош и чиято глава сега се държеше за тялото с лепило. Или огледалната звезда, за която Лора някога бе вярвала, че баща ѝ я бе свалил от небето специално за нея. Снежниците пък Ани беше изплела на една кука за всеки един от членовете на семейството. Филцовият гирлянд със сребристия ширит беше първият и последен шивашки опит на Кейт. А безценните старинни украси Сюзън бе събирала из целия свят.

Когато привършиха с украсяването, всички затаиха дъх, като един и Томас запали лампите. Стаята се освети от светлинките и от магията на коледното дърво.

— Красиво е. Винаги е красиво — прошепна Кейт и пъкна ръка в дланта на Лора.

* * *

По-късно същата нощ, тъй като сънят не искаше да дойде, Кейт слезе отново на долния етаж. Промъкна се в салона, изтегна се на килима под дървото и се взря в играта на светлинките.

Обичаше да се вслушва в шумовете на къщата, в тихото тиктакане на стария стенен часовник, във въздишките и шепота на дървените мебели, в пращенето на последните недоизгорели главни в камината. Дъждът чукаше по прозорците. Песента на вятъра напомняше въздишка.

Действаше ѝ добре да лежи тук. Нервните възли, образували се в стомаха ѝ заради утрешния изпит, започнаха бавно да се отпускат. Знаеше, че всички са си по леглата и вече спят. Беше чула как Лора се прибра от разходката си с кола с Питър. Малко по-късно от среща се бе върнал и Джош.

Всичко в нейния свят бе наред.

— Ако си дошла да дебнеш за Дядо Коледа, има да чакаш още дълго! — Марго се появи босонога в стаята и се настани до Кейт. — Надявам се, че вече не се притесняваш заради някакъв си глупав тест по математика.

— Краят на срока е. А ако ти обръщаше повече внимание на твоите изпити, нямаше да се задоволяваш с тройки и четворки.

— Училището е нещо, което просто трябва да се преживее. — Марго измъкна пакет цигари от джоба си. Сега, след като вече всички си бяха легнали, можеше да си позволи да изпуши скришом една-две. — И така, можеш ли да повярваш, че Джош се среща с кривогледата Лия Макний?

— Тя не е кривогледа, Марго. И е добре сложена.

Марго издуха шумно дима от устата си. Всеки, който не беше сляп, можеше да види, че сравнена с Марго Съливан, Лия беше просто същество от женски пол.

— Той се среща с нея само защото му пуска.

— А на теб какво ти пука от това?

— Нищо — тя сумтеше презрително и пушеше намусена. — Просто е толкова... обикновено. А това е нещо, което аз никога няма да бъда.

Леко усмихната, Кейт се обърна към своята приятелка. В син плюшен пенъор и вдигнати нагоре руси коси, Марго изглеждаше изумително, невероятно, направо страхотно.

— Никой никога не би те обвинил, че си обикновена, миличка. Противна, самомнителна, невъзпитана и истинско Божие наказание, но не и обикновена.

Обвиняемата повдигна едната си вежда и се ухили широко.

— Винаги съм можела да разчитам на теб. Впрочем, като заговорихме за обикновеното, доколкото е хлътнала Лора по Питър Риджуей според теб?

— Не знам... — Кейт прехапа устна. — Падна си по него още откакто чичо Томи го премести тук. Искане ми се още да бе управител на чикагския „Темпълтън“ — после повдигна рамене. — Трябва да е добър в работата си, иначе чичо Томи и леля Сузи нямаше да го повишат.

— Това едва ли има нещо общо с уменията да се управлява хотел. Мистър и мисис Ти имат десетки управители из целия свят. Този

е единственият, който накара Лора да мечтае. Кейт, ако тя се омъжи за него...

— Да. — Отговорът приличаше по-скоро на въздишка. — Решението си е нейно. Това е нейният живот. Божичко, не мога да проумея защо някой ще пожелае да се обвърже по този начин.

— Нито пък аз. — Марго изхвърли цигарата и се излегна по гръб. — И не възнамерявам да го правя. Мисля да се превърна в сензация.

— Аз също.

Марго я изгледа косо.

— Като правиш сметки ли? Това прилича по-скоро на бавно движение, събиране капка по капка.

— Ти ще направиш сензация по твоя начин, аз — по моя. По това време идната година ще бъде в колежа.

Марго потръпна.

— Каква омразна мисъл!

— Ти също ще бъдеш там — напомни ѝ нейната приятелка. — Ако не оплескаш работата.

— Ще видим! — Колежът не влизаше в плановете на Марго. — Ами ако открием зестрата на Серафина и предприемем онази обиколка на света, за която толкова сме си говорили? Доста места искам да видя, докато съм още млада. Рим и Гърция, Париж, Милано, Лондон.

— Впечатляващи са — Кейт вече ги беше виждала. Семейство Темпълтън я бяха вземали със себе си и щяха да вземат и Марго, ако Ан бе позволила. — Виждам те как се омъжваш за някой богаташ и го оставяш без пукнат грош, за да удовлетвориш всевъзможните си прищевки.

— Фантазията ти я бива! — Развеселена, Марго разпери ръце. — Но бих предпочела аз самата да бъда богата и да имам взвод от любовници — при шума, който се чу откъм коридора, тя побърза да скрие пепелника под пеньоара си. — Лора! — Издиша шумно и с облекчение, като се изправи до седнало положение. — Изкара ми акъла!

— Съжалявам, не можех да заспя.

— Ела при нас — покани я Кейт. — Точно правехме плановете за бъдещето си.

— О! — С тайнствена, мека усмивка на лицето, девойката коленичи на килима. — Това е хубаво.

— Задръж за момент! — Марго се размърда и без да отделя пронизателния си поглед от Лора, я хвана за брадичката. След едноминутно виране видимо си отдъхна. — Окей, не си го направила с него.

Лора се изчерви и отблъсна ръката на своята приятелка.

— Разбира се, че не съм. Питър никога не би ме насиллил.

— Как разбра, че не го е направила? — попита Кейт.

— Вижда се. Не мисля, че би правила секс с него, Лора, но ако мислиш сериозно да се жените, по-добре първо го опитай.

— Сексът не е чифт обувки — промълви девойката.

— Но най-добре е да ти пасва.

— Когато се любя за първи път, то ще бъде с моя съпруг в брачната ни нощ. Това е желанието ми.

— О-хо, усещаш ли онази типична за Темпълтънови интонация в гласа ѝ? — Усмивната, Кейт прибра зад ухото на Лора една изплъзнала се къдрица. — Не слушай какво говори Марго, Лора. В нейната глава сексът е равен на спасението.

Марго запали нова цигара.

— Бих искала да знам кое стои над него.

— Любовта — отвърна Лора.

— Успехът — отговори в същия момент Кейт. — Е, това обобщава положението... — момичето обви ръце около коленете си. — Марго ще бъде секс маниачка, ти ще дириш любовта, а аз ще си скъсам задника в гонене на успеха. Каква групичка сме само.

— Аз съм вече влюбена — обяви тихо Лора. — Искам човек, който да отвръща на любовта ми и деца. Искам да се събуждам всяка сутрин със съзнанието, че мога да им създам дом и да им осигуря щастлив живот. Искам всяка нощ да заспивам до човек, на когото да мога да вярвам и да се доверявам.

— Аз пък бих искала вечер да заспивам до човек, който може да ме възбуди! — Марго се изхили, когато Кейт я сръга. — Само се шегувах. Искам да посещавам различни места и да върша разни неща. Искам да бъда някой. Сутрин, като се събудя, искам да знам, че зад отсрещния ъгъл ме чака нещо вълнуващо. И, каквото и да е то, искам да го направя мое.

Кейт подпря брадичка върху коленете си.

— Аз искам да се реализирам — рече тихо тя. — Искам да правя нещата такива, каквито би трябвало да бъдат според мен. Сутрин искам да се събудам, знаейки какво точно ще правя в следващия момент и как ще го направя. Искам да бъда най-добрата в това, което правя, за да знам, че не съм развалила или пропиляла нищо. В противен случай ще бъде все едно, че съм се... провалила! — Гласът ѝ секна и това я смути. — Божичко, трябва да съм преуморена! — Започна да търка ожесточено очи, тъй като я дразнеха. — Трябва да си лягам. Изпитът ми е рано сутринта.

— Ще го вземеш, като нищо! — Лора се изправи с нея. — Не се притеснявай толкова!

— Професионалните глупаци трябва да се притесняват. — Марго обаче също се надигна и потупа Кейт по ръката. — Да отиваме да спим.

Кейт спря на прага на вратата, за да хвърли още един поглед към елхата. За момент се изненада, когато откри, че част от нея желае да остане тук и да си стои просто ей така, вечно. Да не трябва никога да се тревожи за утрешния ден. Да не трябва да се тревожи за успехи или провали. Или промени.

А промените идваха, нямаше как да не го усети. Виждаше ги в замечания поглед на Лора и в острия — на Марго. Изгаси светлината. Нямаше как да ги спре. Затова най-добре беше да се подготви за тях.

ВТОРА ГЛАВА

Дните и нощите се редуваха, изпълнени с работа. Нямаше друг избор, освен да се справи. И за първи път в живота си Кейт чувстваше, че няма с кого да си поговори. Всеки път, когато усетеше, че не издържа повече и изпитваше особено силна нужда да вдигне телефона или да побегне към къщата на Темпълтънови, в крайна сметка не си позволяваше да го направи.

Не можеше, нямаше да излее нещастieto и страховете си пред хората, които я обичаха. Те щяха да застанат до нея, в това не се и съмняваше. Но този товар трябваше да носи сама. Надяваше се, че ще съумее да го скрие в някое тъмно ъгълче на съзнанието си. Рано или късно щеше да се справи с този проблем и нямаше да изпитва желанието непрекъснато да го изважда на светлина и да го оглежда.

Мислеше се за практична, интелигентна и силна. Всъщност не разбираше как някой можеше да бъде последното без двете предишни.

До този случай животът ѝ бе точно такъв, какъвто го бе желала. Кариерата ѝ се развиваше с безопасна и, да, точно така, интелигентна скорост. В „Битъл и съдружници“ се славеше като трезвомислещ и трудолюбив професионалист, способен да се справи, без да се оплаква и с най-заплетените баланси. Очакваше в крайна сметка да ѝ предложат съдружие. Когато този момент дойдеше, щеше да е изкачила още едно стъпало от собствената си стълбица към успеха.

Имаше семейство, което обичаше и което я обичаше. И приятели... е, най-близките ѝ приятели бяха от семейството. А кое можеше да бъде по-удобно от това?

Обожаваше ги. За нея бе истински празник да израсне в дома на семейство Темпълтън, в къщата с изглед към дивите скали на Биг Сър. Нямаше нещо, което да не бе готова да стори за леля Сузи и чичо Томи. В това число и да запази за себе си онова, което бе научила преди няколко седмици в офиса си.

Нямаше да ги разпитва, макар въпросите да изгаряха съзнанието ѝ. Нямаше да сподели своята болка или проблем с Лора и Марго,

въпреки че винаги бе споделяла всичко с тях.

Щеше да потисне мъката си, да не ѝ обръща внимание и да я забрави. Трябваше да повярва, че така ще е най-добре за всички.

Целият ѝ живот бе насочен към това да върши най-доброто, да бъде най-добрата, да кара семейството си да се гордее с нея. И чувстваше, че сега трябваше да се докаже в още по-голяма степен. Корените на всеки неин успех можеха да бъдат открити в мига, в който те бяха разтворили дома и сърцата си за нея. Затова си бе обещала да гледа напред, а не назад. И да продължи с ежедневните си задължения, които се бяха превърнали в неин живот.

При обичайни обстоятелства търсенето на съкровища не би влизало към задълженията. Но когато ставаше дума за зестрата на Серафина, когато включваше Лора, Марго и двете дъщери на Лора — тогава се превръщаше в събитие. То бе равносилно на мисия.

Легендата за Серафина, злочестата девойка, която бе предпочела да се хвърли от скалите, но да не живее без истинската си любов, от край време омагьосваше и трите приятелки. Красивото испанско момиче обичало Фелипе, срещало се тайно с него, разхождали се по скалите и във вятър, и в дъжд. Той отишъл да се бие срещу американците, искал да докаже, че е достоен за любовта ѝ, като обещал да се върне, за да се ожени за нея и двамата да заживеят заедно. Но не се върнал. Когато разбрала, че е загинал в битка, Серафина отново излязла на тези скали. Надвесена над тях, сякаш на края на света, покрусена от мъка, тя се хвърлила в морето.

Романтиката на тази история, тайнствеността и великолепието се бяха оказали неустойими за трите жени. И, разбира се, възможността да открият зестрата на испанката, която тя скрила, преди да се хвърли във водите.

Кейт можеше да бъде намерена тук почти всяка неделя, с метален детектор или лопата в ръка. И така в продължение на месеци, от онази сутрин, когато Марго, намираща се на кръстопът в живота си, бе открила самотния златен дублон, трите се срещаха на това място и започваха издирванията си.

А може би се събираха не толкова с надеждата да открият сандък със злато, колкото просто да се насладят на компанията си.

Оставаха само няколко дни до началото на месец май и след напрежението и нервите, които съпровождаха неизменно петнайсети

април — крайния срок за изплащането на данъците, Кейт не можеше да се нарадва на слънцето. Точно от това се нуждаеше, беше сигурна в това. То, подобно на работата, ѝ помагаше да не мисли за папката, която бе скрила в апартамента си. Папка с делото на баща ѝ, грижливо събирано и подреждано от нея самата.

Слънцето ѝ помагаше да загърби тревогите и болката в сърцето, както и стреса, причинен от несигурността дали не бе сгрешила, като бе наела детектив да се рови в този приключил преди двацет години случай.

Мускулите ѝ запротестираха, когато протегна металния детектор върху друга група храсти. Обливаше я пот под тениската.

Нямаше да мисли за това, беше си обещала. Не и днес, не тук. Нямаше да мисли за това изобщо, докато не получише доклада на детектива. Беше нарекла този ден за себе си и своето семейство и нищо не можеше да ѝ попречи да го стори.

Приятният морски вятър разроши късите ѝ черни коси. Тенът ѝ беше мургав, наследство от италианската жилка в рода на майка ѝ, макар под него да се виждаше така наречената от Марго „счетоводителска бледност“. Няколко дни на слънце щяха да оправят това положение.

Беше поотслабнала през последните няколко напрегнати седмици, а също и поради шока от откритието за стореното от баща ѝ, но възнамеряваше да си навакса килограмите. Живееше вечно с надеждата да сложи малко тежест върху упорито слабото си тяло.

Нямаше високия ръст и изумителната фигура на Марго, нито пък прекрасната деликатност на Лора. Винаги бе мислила за себе си, като за най-обикновена и кокалеста, с ъгловато лице, за да бъде в тон с ъгловатото ѝ тяло.

Някога се бе надявала за трапчинки или за няколко чаровни лунички, бе мечтала за тъмнозелени очи вместо за обикновените кафяви. Но бе достатъчно практична, за да отделя прекалено много време на подобни неща.

Мозъкът ѝ щракаше и имаше дарба да борави с цифри. Нямаше нужда от друго, за да успее.

Вдигна каната с лимонада, която им бе изпратила Ан Съливан. След като отпи жадно, Кейт погледна намръщено към Марго.

— Да не мислиш да стоиш тук цял следобед, докато всички останали работим?

Марго се протегна с наслада върху скалата. Сексапилното ѝ тяло бе облечено в червен клин и риза в подобен цвят. Това според Марго Съливан Темпълтън бе спортно облекло.

— Малко сме уморени днес — рече тя и потупа плоския си корем.

— Откакто разбра, че си бременна, все си намираш извинения да си стоиш на задника — изсумтя Кейт.

Марго се усмихна широко и отметна русата си коса зад раменете.

— Джош не иска да се преуморявам.

— И дори преизпълняваш поръчката му — изпръхтя приятелката ѝ.

— Така и трябва да бъде. — Доволна от живота по принцип, младата мисис Темпълтън кръстоса великолепните си дълги крака. — Той е толкова нежен, и внимателен, и развълнуван. За бога, Кейт, та ние си направихме бебе.

Мисълта, че две от любимите ѝ същества бяха лудо влюбени едно в друго и наскоро бяха създали свое семейство, изпълни сърцето на Кейт с топлина. Но традицията я задължаваше да се заяжда с Марго при всяка възможност.

— Сега поне ще можеш да изглеждаш измъчена, да повръщаш всяка сутрин, да припадаш от време на време.

— Никога в живота си не съм се чувствала по-добре! — Тъй като това бе самата истина, Марго се изправи и пое детектора на метал. — Дори да се откажа от пушенето не беше чак толкова трудно, колкото си го представях. Не съм и предполагала, че искам да стана майка. Но сега не мога да помисля за нищо друго.

— Ще бъдеш приказна майка — прошепна Кейт. — Приказна!

— Да, ще бъда. — Марго наблюдаваше Лора, която се смееше и копаеше дупка в земята заедно с двете си момиченца. — Пред себе си имам страхотен пример. Изминалата година бе ад за нея, но това не ѝ попречи да бъде всеотдайна майка.

— Липса на внимание, изневяра, развод — промълви тихо Кейт, тъй като не искаше вятърът да отнесе думите ѝ. — Почти никакво разнообразие и приятни моменти. Момичетата ѝ помогнаха да преживее този период. Магазинът също.

— Да. Като стана въпрос за магазина... — Марго обърна детектора нагоре и се подпря на него. — Ако се съди по изминалите няколко седмици, ще трябва да наемем някой да ни помага. След раждането на бебето няма да мога да отделям по десет-дванайсет часа дневно на „Претенции“.

Кейт, която винаги мислеше първо за бюджета, се намръщи. Луксозният бутик за продажба на скъпи вещи втора употреба, който бяха отворили на улица „Кенъри роуд“, първоначално бе владение на Марго и Лора. Като трети партньор на новото начинание, Кейт оправяше сметките му, когато успееше да отдели малко време за това.

— Остават ти повече от шест месеца. В тях влиза и ваканционната вълна от купувачи. Едва след това ще мислим за наемането на сезонна продавачка.

Марго въздъхна и подаде детектора обратно на Кейт.

— Бизнесът върви по-добре, отколкото предполагаме и трите. Не мислиш ли, че е време да поразпуснем малко?

— Не. — Кейт включи отново уреда. — Още не е минала дори година, откакто отворихме. Ако вземем някой външен за помощник, това означава да плащаме обществени осигуровки, отпуски, принудителни престои.

— Е, да, но...

— Мога да започна да помагам в съботите, ако е нужно, а и ваканцията ми приближава. — „Работи — помисли си тя отново. — Работи и не мисли.“ — Мога да отделя за „Претенции“ по цял ден в продължение на няколко седмици.

— Кейт, ваканция означава плажове със ситен бял пясък, Европа, страстна връзка, а не обслужване на магазин.

В отговор Кейт само вдигна едната си вежда.

— Забравих с кого говоря — промърмори Марго. — Идеалният пример за момиче, което само работи, без да се забавлява.

— По този начин винаги съм балансирала теб! Олицетворение на момичето, което не прави друго, освен да се забавлява. Така или иначе, аз притежавам една трета от „Претенции“. Вярвам, че трябва да защитя инвестициите си! — Погледна намръщено към земята и я ритна. — По дяволите, тук няма дори капачка от бутилка, която да накара уреда да писне.

— Добре ли си? — присви очи приятелката ѝ. — Изглеждаш малко уморена! — „И уязвима, даде си внезапно сметка тя. Уязвима и изнервена.“ — Ако не те познавах добре, щях да кажа, че бременната си ти.

— Това щеше да бъде страхотен номер, тъй като не съм спала с никого сигурно поне от хиляда години.

— И това обяснява защо си уморена и нервна. — Този път Марго не се усмихна. — Наистина, Кейт, какво става?

— Нищо. — Младата жена си наложи да погледне презрително към носа си. — Освен че само аз върша цялата работа и ръцете ми окапаха, докато ти си стоиш на скалата и позираш за снимка на великолепната бъдеща майка! — Разкърши рамене. — Нужна ми е почивка.

Марго не свали поглед от приятелката си още няколко секунди, като барабанеше с пръсти по коляното си.

— Чудесно. Пък и аз съм гладна. Да видим какво е сложила мама. — Мисис Темпълтън отвори голямата кошница и издаде дълга, искрена въздишка. — О, боже, пържено пиле.

Кейт надникна в кошницата. Пърженото пиле на мисис Уилямсън бе известно с това, че предизвиква неизменно глад у всеки.

— Джош върна ли се от Лондон?

— Х-м-м — преглътна енергично Марго. — Утре. Правят леко преустройство на лондонския „Темпълтън“, така че ще донесе малко стока за магазина. Помолих го да се свърже, също така и с някои от моите познати там, за да се запасим добре. Това ще ми спести едно пътуване.

— Помня как преди нямаше търпение да се качиш на самолета.

— Това бе тогава — отвърна самодоволно Марго. — Сега е иначе — отхапа отново от кълката, но се сети нещо и размаха ръка. — О, забравих. Другата събота вечерта ще правим парти. Коктейли, бюфет. Бъди там.

Кейт трепна.

— Трябва ли да се докарвам?

— Да. Ще има доста хора от клиентелата — преглътна отново. — Някои от висшата хотелска администрация. Байрън Де Уит.

Нацупена, Кейт изключи детектора и извади от кошницата друго пилешко бутче.

— Не го харесвам.

— Разбира се — отвърна сухо Марго. — Той е великолепен, чаровен, интелигентен, обиколил света. Направо отвратителен.

— Знае, че е великолепен.

— А това изисква доста самообладание. Така или иначе, не ми пука дали го харесваш или не. Той отне голям товар от раменете на Джош, като се зае успешно с Калифорнийските хотели, оправи много от онова, което бе успял да развали Питър Риджуей.

Сепна се и погледна към Лора. Питър бе бившият съпруг на Лора, баща на момичетата и каквото и да бе мнението ѝ за него, нямаше да го критикува пред Али и Кейла.

— Просто бъди любезна.

— Винаги съм любезна. Хей, момичета — провикна се Кейт и двете деца вдигнаха едновременно хубавите си руси главици. — Пристигнаха пържените пилета на мисис Уилямсън и Марго се е заела да ги изяде всичките.

С викове и смях, момичетата се затичаха към мястото на пикника. Лора тръгна след тях и се настани по турски до Марго. Загледа се в дъщерите си, които се караха за някакво точно определено парче от пилето. Разбира се победи Али. Тя бе по-голямата и през последните месеци, с повечето претенции.

„Разводът е много тежко нещо за едно десетгодишно дете“ — помисли си Лора, докато наблюдаваше как Али отхапва доволно от спечеленото парче.

— Али, налей лимонада и на Кейла.

Али се поколеба дали да не откаже. Напоследък тя, като че ли бе настроена да отказва всичко, разсъждаваше майка ѝ, докато гледаше спокойно и невъзмутимо право в очите на непокорната си дъщеря. В крайна сметка Али повдигна рамене и наля втора чаша с лимонада за сестра си.

— Нищо не открихме — оплака се Али, решила да забрави колко се бе смяла и забавлявала, докато копаха в земята. — Отегчително е.

— Така ли? — Марго взе парче сирене от пластмасовата кутия. — На мен пък ми е достатъчно дори само да бъда тук, за да ми бъде забавно.

— Е... — Всичко, което кажеше Марго, се превръщаше в закон за Али. Марго бе великолепна и различна, бе избягала в Холивуд на

осемнайсетгодишна възраст, беше живяла в Европа и бе замесена в страхотни, вълнуващи скандали. Не в нещо обикновено и ужасно, като брак и развод. — Май че има нещо такова. Но ми се иска да намерим повече монети.

— Настойчивостта — Кейт плъзна пръст от брадичката на момичето към носа му, — се отплаща. Какво щеше да стане, ако Александър Греъм Бел се бе отказал, преди да осъществи първото обаждане? Ако Индиана Джоунс не бе заминал на последната околосветска обиколка?

— Ако Армани не бе направил първия шев? — намеси се Марго и бе възнаградена с хихикане.

— Ако „Стар Трек“ не бе стигнал там, където никой преди не е ходил? — завърши Лора и с удоволствие забеляза, че дъщеря ѝ се усмихна, макар и само за миг.

— Е, може би. Можем ли да видим отново монетата, лельо Марго?

Младата жена бръкна в джоба си. Беше придобила навик да носи старата златна испанска монета със себе си. Али я пое благоговейно и със страхопочитание, както винаги, и поради тази причина я хвана така, че Кейла също да може да ѝ се наслаждава.

— Толкова е лъскава! — сестра ѝ я докосна почтително. — Може ли да набера цветя за Серафина?

— Разбира се! — Лора се изправи и целуна върха на главата ѝ. — Но не се приближавай без мен до ръба на скалите, за да ги хвърлиш.

— Няма. Винаги го правим заедно.

— Май ще отида да ѝ помогна — Али върна монетата на Марго. Но щом се изправи, разтегна хубавата си устица. — Серафина е постъпила глупаво, че е скочила, само защото не е могла да се омъжи за Фелипе. Бракът без това не е нещо приятно!

В този момент си спомни за Марго и се изчерви.

— Понякога — обади се тихо Лора, — бракът е прекрасен, силен и нежен. А в други случаи не е достатъчно прекрасен, или достатъчно силен или нежен. Но ти си права, Али, Серафина не е трябвало да скача. По този начин е сложила край на всичко, което можеше да стане от нея, захвърлила е всички възможности. Затова ми е много мъчно за нея! — проследи с поглед дъщеря си, която се отдалечи свела глава, с увиснали рамене. — Толкова е наранена. Толкова е разгневена.

— Ще го преживее — стисна дланта ѝ Кейт. — Правиш всичко по възможно най-правилния начин.

— Не са виждали Питър от три месеца. Той не си направи труда дори да им се обади.

— Ти правиш всичко по възможно най-добрия начин — повтори Кейт. — Ти не си виновна за действията на онзи негодник. Тя знае, че не трябва да обвинява теб. Дълбоко в себе си го усеща.

— Надявам се! — Лора присви рамене и взе парче пиле. — Кейла не ми създава проблеми, но Али е непрекъснато в мрачно настроение. Да, мисля, че сме достоен за учебник пример за това как децата могат да израснат в една къща и да бъдат възпитавани от едни и същи хора, а да станат съвсем различни.

Стомахът на Кейт се присви болезнено.

— Истина е. — На Марго ѝ се припуши силно, но опита да не обръща внимание на подобно желание. — И всяка посвоему е приказна. Е... — усмихна се мило на Кейт. — Почти всяка.

— Само заради тези думи ще изям последното парче от пилето — но побърза първо да глътне две хапчета, те ѝ помагаха да се храни, когато нямаше желание за ядене. „Нервен стомах“ — обясняваше си настойчиво причината по този начин тя. — Казах на Марго, че в съботите ще мога да ходя в магазина.

— Бихме могли да се възползваме от помощта. — Лора се премести така, че да може да продължава разговора, без да изпуска от очи своите дъщери. — Миналата събота беше истинска лудница, а не мога да оставя Марго повече от четири часа.

— Аз мога да стоя цял ден.

— Чудесно! — Марго взе чепка грозде. — И през цялото време ще се вираш в компютъра, за да търсиш грешки.

— Ако не ги беше правила, нямаше да ми се налага да ги откривам. Но... — и младата жена протегна ръка не толкова, за да избегне спора, колкото, за да подчертае думите си. — Ще стоя на щанда и до затварянето ще направя повече продажби от теб.

— Само в сънищата си, Пауел.

* * *

В понеделник сутринта на Кейт не ѝ беше до сънища или до търсене на съкровища. Точно в девет, с третата чаша кафе до лакътя си, тя седеше зад бюрото в офиса си в „Битъл и съдружници“, както правеше всеки ден, вече бе свалила моркосиньото си сако на тънко райе, беше го метнала на облегалката на стола си и навиваше ръкавите на бялата си риза.

Ръкавите щяха да бъдат развити, а сакото — спретнато закопчано за срещата ѝ в единайсет с един клиент, но засега тя беше насаме със своите цифри.

И това положение ѝ харесваше най-много.

Предизвикателството да кара числата да танцуват, да се разбъркват и да намират точното си място, винаги я бе очаровало. Имаше особена красота в прилива и отлива на нивото на процентите, в кооперативните фондове. И усещане за сила, можеше да признае само пред себе си, от факта, че разбира и дори се възхищава от капризите на финансите и съветва поверително своите клиенти как най-добре да предпазват спечелените си с труд пари.

Не, че те винаги се печелеха с усилен труд, помисли си Кейт и изсумтя, докато преглеждаше отчета на екрана пред себе си. Голяма част от нейните клиенти бяха спечелили средствата си по доста старомоден начин.

Бяха ги наследили.

Мисълта не бе успяла още да отлети, когато настръхна цялата. Нима в нея се извяваше баща ѝ, и я караше да се подиграва на онези, които бяха наследили богатството си? Пое си дълбоко въздух и разтърка длан по болезненото местенце на гърба си. Трябваше да спре с това и да престане да вижда призраци.

Нейната работа бе да съветва, да предпазва и да бъде сигурна, че всеки отчет, който направеше чрез „Битъл“, щеше да свърши добра работа. Не само, че не завиждаше на тлъстите сметки на своите клиенти, а работеше съвместно с адвокати, брокери, посредници и съветници, за да даде на всеки един от тях най-добрия краткосрочен и дългосрочен съвет по финансовите въпроси.

Не трябваше да забравя, че това бе професията ѝ.

Онова, което ѝ доставяше истинско удоволствие, бяха цифрите, тяхната стоическа и надеждна съгласуваност.

За да си помогне да влезе във форма, Кейт прегледа отчетите на „Евър спринг нърсъри анд гардънс“. През осемнайсетте месеца, през които бе водила сметките на компанията, бе наблюдавала бавното ѝ, внимателно израстване. Младата жена вярваше силно в бавното и предпазливо развитие и въпросният клиент бе следвал добросъвестно съветите ѝ. Вярно, ведомостта беше раздута, но бизнесът си го заслужаваше. Разходите за здравеопазване и в полза на персонала бяха високи и намаляваха печалбите, но като типична възпитаничка на семейство Темпълтън, Кейт вярваше, също така, че успехът трябваше да се споделя с хората, които са ви помогнали да го постигнете.

— Добра година — промърмори под носа си тя и си записа да предложи на своя клиент да вложи част от приходите за последното тримесечие в покупката на освободени от данъци бонове.

„Плащай си задълженията, но не давай нито пени повече от необходимото“ — помисли си младата жена.

— Красива си, когато замисляш нещо.

Кейт вдигна поглед. Пръстите ѝ автоматично натиснаха клавишите, за да запамети написаното до този момент.

— Здравей, Роджър.

Той се облегна на рамката на вратата. „Пак позира“ — бе nelаскавото ѝ заключение. Роджър Торнхил беше висок, мургав и красив, с класически черти, напомнящи ѝ за Кари Грант в разцвета на силите му. Широките рамене изпъваха сивото, шито по поръчка сако на костюма му. Имаше бляскава, винаги готова усмивка, тъмносини очи и мек баритон, наподобяващ разтопен мед.

Може би Кейт не можеше да го понася именно заради всички тези причини. Бе чисто съвпадение, че и двамата се стремяха усилено към съдружие. И непрекъснато се убеждаваше, че това няма нищо общо с причината, поради която не ѝ допаднаше.

И, само малко.

— Вратата беше отворена — заяви той и влезе без покана. — Предположих, че не си много заета.

— Обичам да оставям вратата си отворена.

Той я ослепи с широката си, пълна с бляскави зъби усмивка и подпря едното си бедро на ръба на бюрото ѝ.

— Пристигам от Невис. Две седмици на Антилските острови прочистват добре целия организъм след данъчното надбягване през

последния месец! — Погледът му не се отделяше от лицето ѝ. — Трябваше да дойдеш с мен.

— Роджър, след като знаеш, че дори не бих вечеряла с теб, защо мислиш, че бих прекарала цели две седмици в твоята компания сред пясъците и вълните?

— Надеждата умира последна... — Взе един от моливите, подострени като игли, от поставката на бюрото ѝ и бавно го прокара между пръстите си. Моливите ѝ винаги бяха подострени и неизменно стояха на едно и също място. Нищо в офиса ѝ не се намираще случайно тук или там. Роджър, много амбициозен мъж, се възползваше от всичко, което знаеше. Не се отказваше да използва и чара си и ѝ се усмихваше, все така загледан в нея. — Просто ми се иска отново да започнем да се опознаваме, извън работата. По дяволите, Кейт, изминаха почти две години!

Младата жена повдигна бавно едната си вежда.

— От?

— Добре де, откакто оплесках нещата! — Остави обратно молива. — Извинявай. Не знам по какъв друг начин да го кажа.

— Извинявай ли? — С измамно благ тон, тя стана, за да си налее още кафе, макар третата чаша сякаш да не можеше да си намери място в стомаха ѝ. Седна отново и отпи дълга глътка, като го фиксираше с поглед. — Извиняваш се, че спеше едновременно с мен и с една от моите клиентки ли? Или пък, че спеше с мен, за да се докопаш до моята клиентка? Или пък, че прелъсти въпросната клиентка, за да прехвърли сметките си от моите в твоите ръце? За кое от всичко това се извиняваш, Роджър?

— За всичко! — Тъй като усмивката имаше неизменен успех сред жените, той прибегна отново до нейната помощ. — Слушай, вече съм се извинявал безброй пъти, но искам да го направя още веднъж. Не трябваше да се срещам с Бес, ъ-ъ, с мисис Търнър, още по-малко да спя с нея, при положение, че двамата с теб бяхме близки. За това няма извинения.

— Значи сме единомисленици. Довиждане.

— Кейт. — Не отделяше погледа си от очите ѝ по същия начин, както го правеше и преди, когато тя се извиваше под него, приближавайки се към оргазъма. — Искам да поправа нещата помежду ни. Или поне да се сдобрим.

Тя отметна назад глава, размишлявайки. Съществуваше правилно и неправилно. Съществуваше морал и неговата липса.

— Не.

— По дяволите! — Проявил за първи път признаци на нетърпение, той стана от бюрото с рязко движение. — Държах се като истински кучи син. Позволих на секса и амбициите да застанат на пътя на една добра, носеща задоволство връзка.

— Абсолютно прав си — съгласи се тя. — И очевидно тогава не си ме опознал достатъчно добре, щом можеш да храниш някакви надежди, че ще ти позволя да повториш подвига си.

— Не се виждам с Бес вече от няколко месеца, поради лични причини.

— О, така значи! — Кейт се облегна на стола си и се изсмя с цяло гърло. — Боже мой, ти си наистина патологичен случай, Роджър. Мислиш, че е достатъчно да разчистиш терена, за да се втурна отново в играта, а? Ние сме колеги, и толкоз. Никога повече няма да повторя грешката си да завържа връзка с човек, с когото работим заедно и никога, повтарям — никога няма да ти дам възможност за втори опит.

Роджър присви устни.

— Страх те е да ме видиш извън офиса. Страхуваш се, че ще си припомниш колко добре се чувствахме заедно.

Младата жена не можеше да не въздъхне.

— Роджър, не се чувствахме чак толкова добре. Бих оценила връзката ни по-скоро като задоволителна. Нека просто приключим с тази страница! — В интерес на здравия разум се изправи и протегна ръка. — Щом искаш да оставим случилото се зад гърба си, така да бъде. Никакви отрицателни чувства повече.

Заинтригуван, той се взря в ръката ѝ, после в лицето.

— Никакви отрицателни чувства ли?

„Изобщо никакви чувства“ — помисли си тя, но реши да не го казва.

— Нова страница. Ние сме колеги, сравнително добри познати. И ще престанеш да ми досаждаш с покани за вечеря или пътувания до Антилските острови!

Той пое ръката ѝ.

— Липсваше ми, Кейт! Липсваше ми, че не можех да те докосвам. Добре... — побърза да добави той, когато забеляза, че очите

й се присвиха, — ако това е най-доброто, на което мога да се надявам, приемам го. Благодарен съм, че приемаш извиненията ми.

— Чудесно! — Измъкна дланта си, като си налагаше да бъде търпелива. — А сега ме чака работа.

— Радвам се, че разрешихме този проблем.

Усмиваше се отново, когато се запъти към вратата.

— Да, така е — промърмори младата жена.

Не затръшна вратата след него. Това щеше да бъде индикатор за прекалено много емоции. Не желаше подлизуркото Роджър Торнхил да си помисли, че може да предизвика у нея, каквито и да било емоции.

Затвори вратата бавно и внимателно, след което седна отново пред бюрото си. Извади поредното шишенце с лекарство, въздъхна и изпухтя.

Беше я наранил. Не й се щеше да си спомня колко много я бе наранил. Не беше влюбена в него, но ако разполагаше с още малко време, ако бе положила малко повече усилия, може би щеше и да се влюби. Свързваше ги работата им и тя си бе мислила, че това би могло да се превърне в стабилна основа за връзката им.

Не й беше безразличен, беше му вярвала и се наслаждавала на присъствието му.

А той я бе използвал най-безогледно, за да отмъкне една от най-добрите й клиентки. Това, като че ли бе по-лошо дори от откритието, че бе прескачал от нейното легло в леглото на клиентката и обратно.

Кейт отпи отново от шишенцето, преди да го затвори. Тогава за известно време бе обмисляла да отиде при Лари Битъл с официално оплакване. Гордостта обаче й попречи да потърси удовлетворение по този начин.

Клиентката бе доволна, а това бе главната цел на „Битъл“. Реномето на Роджър несъмнено щеше да пострада, ако бе направила оплакването. Други служители във фирмата също щяха да изгубят доверието си в него и да се отдръпнат.

А тя щеше да изглежда, като някоя стенеща, предадена жена, оплакваща се, защото бе смесила работата със секса и бе загубила.

Беше постъпила добре, че запази случилото се за себе си, реши Кейт и постави шишето обратно в чекмеджето. Добре бе направила, като му заяви право в лицето, че вече е загърбила целия този инцидент.

Макар да беше лъжа. Защото щеше да го мрази до края на живота си.

Повдигна рамене. Най-добре беше да избягва пригладените, елегантни мъже с прекрасна външност, с повече амбиции, отколкото чувства. По-добре, много по-добре беше да отдаде цялото си внимание на кариерата и да избягва всякакъв вид развлечения. Очакваше я съдружието с целия успех, който то водеше след себе си.

И когато получеше това съдружие и изкачеше още едно стъпало нагоре, щеше да знае, че го е заслужила. И може би, но само може би, когато достигнеше успеха, щеше да съумее да докаже на самата себе си, че не прилича на баща си.

Усмихна се леко, когато започна да пише цифрите. „Придържай се към цифрите, момиче — напомни си тя. — Те никога не лъжат.“

ТРЕТА ГЛАВА

В мига, в който Кейт влезе в „Претенции“, Марго се намръщи:
— Изглеждаш като самата смърт!

— Благодаря, искам кафе.

„И да остана за момент сама.“ Заизкачва извитите стълби към втория етаж. От кафеварката се вдигаше пара.

Беше спала само около три часа, след като бе изгълтала всяка подробност от доклада на детектива. И фактите говореха, че действително бе дъщеря на крадец.

Всичко си беше там — и доказателствата, и обвиненията, и свидетелските показания. Прочитането на тези страници бе убило и последната ѝ надежда, че всичко е било само една грешка — надежда, която бе крила и от самата себе си.

Вместо това бе научила, че по време на злополуката баща ѝ бе пуснат под гаранция и бе инструктирал адвоката си да приеме молбата за преразглеждане на делото, която им била предложена. Ако не бе загинал през онази нощ на заледения участък от пътя, след седмица е трябвало да се озове в затвора.

Изпи кафето си горещо, като си повтаряше да приеме фактите и да продължи да живее живота си. Имаше нужда да слезе долу и да се заеме с работа. И да се справи с приятелката си, която я познаваше прекалено добре, за да пропусне признаците на стрес.

Е, имаше и други извинения за лошия си нощен сън. И нищо нямаше да спечели, ако продължаваше да се измъчва от миналото, което не можеше да бъде променено. И младата жена си обеща от този момент нататък да не мисли повече за това.

— Какво става? — пресрещна я в долния край на стълбите Марго. — Този път държа да получи отговор. Вече от няколко седмици си нервна и не приличаш на себе си. И, кълна се, губиш от теглото си с всяко издишване. Това продължи вече достатъчно дълго, Кейт!

— Добре съм. Уморена. — Вдигна рамене. — Няколко от отчетите ми създават проблеми. Като капак и седмицата бе доста

неприятна! — Отвори касовия регистър, преброи банкнотите и дребните, с които разполагаше. — В понеделник онази измет Торнхил си напъха носа в офиса ми.

Марго, която се готвеше да си налее чай, се обърна.

— Надявам се, че незабавно си го изритала.

— Накарах го да помисли, че сме се сдобрили. Беше по-лесно — побърза да добави Кейт, преди приятелката ѝ да успее да направи коментар. — Сега вече има по-голяма вероятност да ме остави на мира.

— Няма да започнеш да ме убеждаваш, че това е причината за нощните ти будувания, нали?

— Това ми причини някои неприятни мигове, ясно ли е?

— Ясно. — Марго се усмихна със симпатия. — Мъжете са свине, а този специално е лауреат. Не се лишавай от разкрасяващия си сън заради него, скъпа.

— Благодаря. Впрочем, това бе само първата неприятност.

— Ненормалният живот на една счетоводителка.

— В сряда ми тикнаха този нов отчет. Някакъв зоопарк, детски парк, музей. Много странно. Сега научавам колко струва изхранването на бебето на ламата.

Марго занемя за момент.

— Водиш толкова интересен живот.

— Позна. Вчера пък съдружниците цял следобед нещо се съвещаваха. Не пускаха да влизат дори секретарките. Никой не знае за какво става дума, но се носи слух, че или ще уволнят, или ще повишат някого! — Кейт вдигна рамене и затвори касовия регистър. — Никога не съм ги виждала да разискват толкова дълго. Трябваше да си направят сами дори кафето. Виждаш ли, в моя малък свят интригите и драмите не са по-малко отколкото навсякъде другаде. — Отстъпи назад, тъй като Марго настъпваше настоятелно към нея. — Какво?

— Просто стой неподвижно! — Марго сграбчи приятелката си за ревера и забодя на него брошка във формата на полумесец, върху която се поклащаха кехлибарени капчици. — Рекламирай стоката!

— Ама в нея има мъртви буболечки.

Марго не си направи труда да въздъхне.

— Сложи си малко червило, за бога. Отваряме след десет минути.

— Не нося в себе си. И отсега ти казвам, няма да работя цял ден с теб, ако ще ме тормозиш така. Мога да продавам и да опаковам не по-зле и без да се гримирам.

— Чудесно! — Преди Кейт да успее да реагира, Марго хвана някакво шишенце и я напръска с парфюм. — Рекламирай стоката — повтори тя. — Ако някой те попита какво е това, да знаеш, че е „Савидж“ на „Бела Дона“.

Кейт понечи да изръмжи, но в този момент в магазина нахлу Лора.

— Мислех си, че ще закъснея. Имахме критична ситуация с косата на Али. Вече се страхувах, че едната от нас щеше да убие другата, преди да сме свършили.

— С всеки следващ ден тя заприличва все повече на Марго. — Кейт отиде да си налее чай, макар да предпочиташе кафе. Използва го, за да погълне скришом от приятелките си шепа хапчета. — А това е изключително лошо — добави тя.

— Нормално е едно младо момиче да се интересува от вида си и от неговото поддържане — отвърна Марго. — Ти си обърканото дете в семейството. И продължаваш да бъдеш. Непрекъснато го потвърждаваш, като се мъкнеш подобно на бостанско плашило, облечена в морскосин шевиот.

Без да се засяга, Кейт отпи от чая си.

— Морскосиният шевиот е класика, тъй като е удобен и здрав. Съвсем малък процент от населението смята за чест да пърди през коприна.

— Божичко, колко си груба — успя да изрече през смях Марго. — Дори не ми се иска да споря с теб.

— Какво облекчение! — С надеждата историята да приключи дотук, Лора побърза да обърне надписа „Отворено“ навън. — Още ми се вие свят от спора с Алисън. Ако Ани не се бе намесила, щяха да хвърчат четки за коса.

— Мама винаги е имала талант да възпрепятства хубавото сбиване — изкоментира Марго. — Окей, скъпи дами, не забравяйте, че приближава Денят на майката. И в случай, че не сте се сетили, бъдещите майки също получават подаръци.

Кейт се приготви за атака, като се опитваше да не обръща внимание на чувството, че някой стяга слепоочията ѝ в менгеме —

обичайният сигнал за предстояща мигрена.

Само след час имаше предостатъчно работа и за трите. Кейт опаковаше тъмнозелена кожена чанта на „Хермес“, като се питаше с какво друго би могла да се съчетае. Щракането на машината за кредитни карти обаче повиши настроението ѝ. По нейните изчисления двете с Марго засега вървяха редом в продажбите.

„Прекрасно е да наблюдаваш как работата върви“ — мислеше си младата жена, докато завиваше елегантната сребристо златиста кутия в хартия на цветя. А съчетанието от лекарството и треската от състезанието се бе оказало доста ефикасно средство срещу главоболие.

Не можеше да не отдаде заслуженото на своята приятелка за това. „Претенции“ бе една мечта, издигнала се, като дим от пепелта, единственото, което бе останало от живота на Марго.

Само преди малко повече от година кариерата на Марго, като известен модел в Европа и „жена на Бела Дона“, бе прекъсната рязко. „Не че Марго е безупречна“ — усмихна се на себе си Кейт, докато подаваше покупката на своя клиент. Беше безразсъдна и твърдоглава, постъпваше глупаво. Но не заслужаваше да изгуби всичко.

Беше се върнала от Милано с разбито сърце и почти разорена, но само за няколко месеца, благодарение на собствената си решителност, бе преобърнала отново живота си.

Отварянето на магазина, в който да разпродава собствените си вещи, първоначално бе идея на Джош Темпълтън. Неговото хрумване имаше за цел да я спаси от пълно потъване, тъй като бе лудо влюбен в нея. Марго обаче бе разширила първоначалния замисъл, бе му придала блясък.

Тогава Лора, потресена от измамата, предателството и алчността на своя съпруг, бе използвала онова, което той бе оставил от парите ѝ и помогна на Марго да купи сградата, която щеше да се превърне в „Претенции“.

Кейт от своя страна бе настояла да стане една трета собственичка и следователно — съдружничка, защото вярваше в инвестицията и вярваше в Марго. И защото не искаше да остане встрани от веселбата.

От трите тя разбираше най-добре рисковете. Почти четирийсет процента от новите предприемачи пропадаха още през първата година, а до петата броят им достигаше осемдесет процента.

И Кейт се тревожеше заради това, размишляваше над него нощем, когато не можеше да заспи. „Претенции“ обаче, т.е. онова, което Марго разбираше под елегантен, единствен и неповторим бутик за стоки втора употреба и предлагаше всичко възможно от дизайнерски тоалети до чаени лъжички, стъпваше все по-здраво на краката си.

Участието на Кейт може и да беше малко, а причините да се включи — смесица между практичното и емоционалното, но тя самата се забавляваше безкрайно. Когато не я обсебваха разни мисли.

Тук бе доказателството, че животът можеше да бъде такъв, какъвто си го направим сами. Имаше голяма нужда да вярва в тази идея.

— Мога ли да ви покажа нещо?

Мъжът, на когото се усмихваше, беше на трийсетина години, с грубовата привлекателност, излъчващ непокорство. Допаднаха ѝ и износените джинси, и избелялата риза, и елегантният червеникав мустак.

— Ами да, може би. Тази огърлица тук.

Младата жена проследи погледа му и насочи цялото си внимание към неговия избор.

— Красиво е, нали? Перлите си остават класика.

„Това не са обикновени перли — помисли си тя, докато вадеше колието. — Как, по дяволите, ги наричаха? — продължи да рови из ума си, докато окачваше огърлицата върху кадифената форма.“

— Маргарит — спомни си Кейт и заслепи клиента с усмивката си. Наистина беше страшно симпатичен. — Наричат се маргарит, дребни перли — добави тя. — Три наниза, а закопчалката представлява перла в златна обковка. Традицията е поднесена с изключителен вкус — додаде Кейт, като се наслаждаваше на рекламата, която бе успяла да измисли.

— Питам се колко ли... — като се колебаеше, непознатият обърна миниатюрната дискретна табелка. И потрепна само едва забележимо, не можеше да не му се отдаде заслуженото. — Е — усмихна се леко той, — надминава горната граница за цените, която съм си поставил.

— Това е нещо, което тя ще носи с години. За Деня на майката ли е?

— Да. — Той премести тежестта на тялото си на другия крак и прокара мазолестия си пръст по нанизите. — Тя ще си изгуби ума по него.

Този човек определено успя да разтопи сърцето ѝ. Всеки мъж, способен да отдели толкова време и грижи, за да избере подарък за майка си, според Кейт Пауел заслужаваше най-висока оценка. Особено пък когато и напомняше на Кевин Костнър.

— Имаме и други неща, които не са чак толкова скъпи.

— Не, мисля... може би... Бихте ли си го сложили, за да добия по-реална представа?

— Разбира се! — Щастлива, че може да му услужи, тя постави колието на врата си. — Какво ще кажете? Не е ли страхотно? — извъртя огледалото на щанда така, че да има възможност да прецени сама и добави през смях: — Ако не го купите, ще го откъсна аз.

— Страшно хубаво ви стои — рече клиентът със срамежлива усмивка и тук вече на Кейт ѝ се прииска да грабне ръката му и да го поведе към задната стаичка. — Тя има тъмна коса като вас. Носи я подълга, но перлите изглеждат хубаво на фона на тъмните коси. Мисля, че ще ги взема. Заедно с онази кутийка ей там, сребърната с причудливите орнаменти.

Без да сваля огърлицата, Кейт отиде да вземе кутийката бижу, към която бе посочил.

— Два подаръка!? — вдигна ръце, за да разкопчее перлите. — Майка ви трябва да е страхотна жена.

— О, да, такава е. Кутийката ще ѝ хареса. Тя събира такива. Колието обаче е за съпругата ми — добави той. — Купувам наведнъж всички подаръци за Деня на майката.

— Вашата съпруга? — Кейт трябваше да положи усилие, за да поддържа приветливата усмивка на лицето си. — Гарантирам ви, че много ще ѝ хареса. Но ако тя или майка ви предпочитат нещо друго, в трийсетдневен срок от покупката можете да я върнете или замените — и младата жена постави огърлицата върху щанда с възхитително самообладание, поне тя си мислеше така. — Добре, в брой ли ще платите или с кредитна карта?

Десет минути по-късно го проследи с поглед, докато излизаше.

— Симпатичните, хубавите, онези, които обичат майките си, са женени до един — прошепна на Лора тя.

— Хайде, хайде — потупа я по ръката приятелката ѝ, преди да се протегне под щанда, за да избере подходящата кутия за опаковане. — Продажбата ми се стори доста добра.

— Дава ми поне двеста долара предимство пред Марго. А денят едва започва.

— Това се казва боен дух. Но искам да те предупредя, че тя току-що поведе някакъв човек към дрехите и май се насочиха към нещо на Версаче.

— По дяволите! — Кейт се обърна към главната зала за излагане на стоките, в търсене на плячка. — Отивам за сивокосата дама с чанта на Гучи. Тя е моя.

— Напред, тигре!

Кейт не направи обедна почивка и се оправда пред себе си с факта, че не желаше да изгуби баса, а не с подновената активност на стомаха си. Постигна огромен успех в дамския будоар на втория етаж и продаде два пенъора, лампа с матово стъкло и табуретка-поставка за крака с пискюли.

Е, промъкна се на два пъти в задната стаичка, за да провери в компютъра как вървяха продажбите на Марго. Но само, докато имаше успокоителна преднина. Поправи очакваните грешки, завъртя очи при вида на няколко неочаквани и сложи ред във файла.

В крайна сметка бе принудена да признае, че усилията ѝ на счетоводител ѝ костваха победата. Когато се върна, самодоволна и готова да изнесе лекция на Марго за това, какво може да им струва небрежното водене на сметките, съперницата ѝ тъкмо приключваше с една продажба.

Кейт разбираше от антики. Едно дете не можеше да израсне в дома на семейство Темпълтън и да не се научи да ги разпознава и да ги оценява. Сърцето я заболя, макар в главата ѝ да се завъртяха внушителни доларови знаци, когато разпозна край какво се суетеше Марго.

„Людовик XVI — изрецитира наум тя. — Бюро с подвижна горна част, вероятно от около 1775 година. Инкрустацията, типична за тази епоха, включваше вази и гирлянди от цветя, музикални инструменти и драперии.“

О, това бе истинско съкровище и едно от малкото неща, останали от първоначалния запас на Марго.

— Мъчно ми е да се разделя с него — тъкмо обясняваше тя на някакъв елегантен белокос джентълмен, който се бе подпрял на бастун със златна глава и се взираше с еднакво възхищение и в бюрото, и в жената, която разговаряше с него. — Купих го в Париж преди няколко години.

— Имате прекрасно око. Всъщност, и двете ви очи са прекрасни.

— О, мистър Щайнер, толкова мило от ваша страна! — Марго прокара пръст по ръката му по типичния си безсрамен начин. — Надявам се, че ще се срещате за мен, и сега, и после, когато му се наслаждавате.

— Обещавам, че ще го направя. Така, а как става превозът?

— Приближете се само до щанда, за да ми дадете нужната информация.

Младата жена пресече стаята, поклащайки бедра и успя да хвърли триумфиращ поглед към Кейт.

— Мисля, че това реши въпроса за днешния ден, приятелче! — заяви тя, след като изпрати клиента си.

— Денят още не е свършил — не се предаваше Кейт. — До затварянето остават още два часа. Така че да не избързваме, пилците се броят наесен. А тогава, впрочем, ти ще бъдеш доста дебела.

— Ау, ставаш кисела, когато губиш — изцъка Марго. В този момент звънчето на вратата пропя и Марго се приготви да хукне натам. Това не беше клиент, но въпреки това тя се хвърли към входа. — Джош!

Той я хвана в прегръдките си, целуна я и я накара да седне на един стол.

— Няма да стоиш права! — постави длан върху рамото ѝ и се обърна към Кейт. — От теб се очаква да я наглеждаш, за да бъдем сигурни, че не се преуморява.

— Не прехвърляй тази отговорност на мен. Освен това, Марго не стои права, когато може да седне и не седи, когато може да легне. А преди час я накарах да изпие чаша мляко.

Джош присви очи.

— Цяла чаша?

— Онова, което остана, след като ме наплю няколко пъти! — Тъй като едновременно я забавляваше и трогваше да гледа как големият ѝ

брат се суети и се притеснява, Кейт реши да не го тормози. Приблужи се и го целуна. — Добре дошъл у дома.

— Благодаря! — погали я по косите. — Къде е Лора?

— Горещи с двама клиенти.

— И ето още един при дрехите — започна Марго, — така че...

— Седни! — нареди Джош. — Кейт може да се справи с него.

Изглеждаш ми бледа.

Марго се нацупи.

— Не съм бледа.

— Прибираш се в къщи, за да поспиш — реши младият мъж. — И дума не може да става да работиш цял ден, а после да бъдеш домакиня на парти. Кейт и Лора ще приключат сами.

— Разбира се, че ще приключим. — Кейт изгледа самодоволно приятелката си. — Два часа ще бъдат достатъчни.

— Мечтай си, Пауел. Вече спечелих.

— Спечели ли? — Джош, който винаги бе проявявал интерес към всякакъв вид басове, местеше любопитно поглед от едната към другата. — Спечелила какво?

— Просто един приятелски залог, че ще я надмина в продажбите.

— Който тя вече изгуби — изрече натъртено Марго. — А аз съм във великодушно разположение на духа. Давам ти това предимство от два часа, Кейт. — Хвана дланта на Джош и потърка бузата си в нея. — А когато изгубиш официално, за таз вечерното парти ще облечеш червената рокля на Унгаро.

— Онази, дето прилича на нощница? Със същия успех бих могла да се появя и гола!

— Нима? — повдигна вежди Джош. — Не се обиждай, Кейт, но се надявам да загубиш. Хайде, херцогиньо, у дома, в леглото.

— Няма да нося никаква червена рокля на никакво парти — не се предаваше Кейт.

— В такъв случай недей да губиш — отвърна с безгрижно повдигане на раменете Марго, докато излизаше през вратата заедно с Джош. — Но след като изгубиш, нека Лора да ти избере аксесоарите.

* * *

Носеше златно колие и триъгълни обеци, които танцуваха под ушите ѝ. Никой не обърна внимание на оплакванията ѝ, че така прилича на робиня. Дори обувките не бяха избрани по нейна воля. Червени атлазени небостъргачи, които я издигаха с цели девет сантиметра над нейните метър и шейсет и осем.

Отпиваше от шампанското, чувствайки се като някоя глупачка.

Положението съвсем не ставаше по-добро поради факта, че присъстваха и неколцина от нейните клиенти. Познатите на Марго и Джош бяха предимно сред богатите, известните и привилегированите. Питаше се как за в бъдеще щеше да поддържа имиджа си на разсъдлив, точен и посветен на професията си счетоводител, при положение, че сега се появяваше облечена, като някое безмозъчно момиченце.

Но басът си беше бас.

— Стига си се притеснявала! — нареди Лора, когато се приближи до нея на терасата. — Изглеждаш зашеметяващо!

— Подобни думи от жена, облечена с вкус в елегантен костюм, прикриващ крайните ѝ части. Видът ми е отчаян — заяви тя след поредната глътка шампанско. — Със същия успех можех да си сложа и надпис: „Неомъжена, проба за вируса на СПИН — отрицателна, заявленията се предават лично“.

Лора се засмя.

— Докато се криеш тук, не мисля, че е нужно да се притесняваш за това! — Въздъхна и се облегна на декоративния парапет. — Господи, колко красива нощ. Полумесец, отрупано със звезди небе, шумът на морето. В подобна нощ на човек му се струва, че нищо не би могло да бъде лошо. Къщата е много хубава. Усещаш ли това, Кейт? Къщата на Марго и на Джош. Хубаво е.

— Прекрасна инвестиция, чудесно местоположение, великолепна гледка! — Усмихна се на ироничния поглед на своята приятелка. — Окей, да, усещам го. Къщата е хубава. Има и сърце, и характер. Приятно ми е да мисля за тях двамата заедно тук. За това, че ще създадат семейство на това място.

Вече поуспокоена, тя се облегна до Лора. През отворените врати и прозорци се носеше музика, звуците на разговор, звънки смехове. Обонянието ѝ долавяше уханието на цветя, на море, на смесица от женски парфюми, на екзотичните вкуснотии, които келнерите

разнасяха напред-назад в сребърни подноси. И можеше, просто като си стоеше тук, да почувства постоянството и обещанието.

„Подобно на дома на Темпълтънови“ — помисли си младата жена, това бе къщата, където беше прекарала голяма част от живота си. Може би именно поради това никога не ѝ се бе приискало да създаде свой собствен дом и досега се бе задоволявала с удобен за работата си апартамент. Защото, реши с усмивка тя, винаги можеше да се прибере в къщата на Темпълтънови. А сега вече винаги можеше да идва и тук.

— О, здравей, Байрън! Не знаех, че си пристигнал.

Щом чу бодрия поздрав на Лора, от доброто настроение на Кейт не остана и следа. Тя отвори очи, отдели гръб от парапета и изправи рамене. Нещо у Байрън Де Уит винаги я караше да заема отбранителна позиция.

— Току-що дойдох. В последния момент се наложи да свърша още нещо. Изглеждаш прекрасно, както обикновено — стисна леко подадената ръка на Лора, преди да обърне погледа си към Кейт. Светлината бе прекалено оскъдна, така че младата жена не забеляза как тъмнозелените му очи се разшириха леко. Затова пък долови развеселената му усмивка. — Приятно ми е да те видя. Може ли да ви донеса по нещо за пиене?

— Не, трябва да се връщам вътре — и Лора се отправи незабавно към вратата на терасата. — Обещах на Джош да омая мистър и мисис Ито. В момента сме в разгара на съревнованието за техния бизнес за организиране на банкети в Токио.

И тя изчезна толкова бързо, че Кейт не успя дори да ѝ се намръщи.

— Би ли желала още една чаша шампанско?

Вместо на Лора, Кейт се намръщи на чашата си. Тя бе наполовина пълна.

— Не, благодаря.

Байрън се задоволи да запали една тънка пура. Знаеше, че гордостта на Кейт няма да ѝ позволи да побегне. По принцип не би останал с нея по-дълго, отколкото изискваше доброто възпитание, но в момента се чувстваше малко изморен от хората и разбираше, че десет минути в нейната компания щяха да бъдат по-интересни, отколкото цял час сред тълпата на партито. Особено, ако успееше да я раздразни, нещо, което очевидно му се удаваше с лекота.

— Роклята ти е супер, Катрин.

Както бе очаквал, тя настръхна, щом го чу да употребява цялото ѝ първо име. Ухили се широко, без да изпуска от уста пурата, облегна се назад и се приготви да се наслади на представлението.

— Изгубих бас — процеди през стиснатите си зъби младата жена.

— Така ли? — Протегна ръка, за да вдигне плъзгалата се по рамото ѝ тънка презрамка. — Хубав бас.

— Долу ръцете! — озъби се Кейт.

— Добре. — Нарочно върна презрамката в предишното ѝ положение, за да я принуди сама да си я оправи. — Имаш добро око, когато става дума за недвижими имоти — и Де Уит кимна към заобикалящата ги обстановка, когато тя смръщи поглед насреща му. — Ти докара Джош и Марго на това място, нали?

— Да.

Кейт го наблюдаваше в очакване, но той като че ли се задоволяваше само да пуши пурата си и да се наслаждава на разкриващата се пред очите му гледка.

Той беше представител тъкмо на типа хора, който тя определено не харесваше. „Великолепно момче, като от афиш“ — това бе подигравателното определение, което му даде в ума си. Гъстата му кестенява коса със златисти нишки обвиваше на безгрижни вълни лицето му, което можеше да накара сърцето на всяка жена да спре. Онова, което трябва да са били очарователни трапчинки в детството му, се бе превърнало в дълбоки вдлъбнатини на бузите и настоящата им цел бе да предизвикват сексуални фантазии у представителките на нежния пол. Твърдата брадичка бе героична, правият нос — аристократичен, а тъмните, много тъмнозелени очи можеха по негово желание да се спрат върху ти, сякаш без да те забелязват или пък да те приковат тръпнеща към стената.

Метър осемдесет и пет, реши тя, с дълги крайници и широки рамене, като на бегач на дълги разстояния. А гласът... леко повлечен, напомнящ за горещи летни нощи и южняшки комфорт.

На мъже като него изобщо не трябваше да се вярва, беше заключението на Кейт.

— Това е нещо ново — промълви той.

Хваната на местопрестъплението, докато го наблюдаваше и му се възхищаваше, Кейт побърза да отмести встрани поглед.

— Какво?

— Парфюмът, с който си тази вечер. Той ти подхожда повече от сапуна и талка, по които очевидно си падаш. Много е секси — продължи Де Уит и се усмихна на смаяното ѝ изражение. — Никакви игри, никакви илюзии.

Познаваше го от месеци, откакто го преместиха от Атланта в Монтерей, за да заеме мястото на Питър Риджуей в империята „Темпълтън“. Той беше във всяко отношение умел, опитен и изобретателен хотелиер и постепенно, в продължение на четиринайсет години, се бе издигнал в организацията благодарение на труда си.

Кейт знаеше, че произхожда от богато, възпитано южняшко семейство, затънало в традиции и рицарство.

Не беше ѝ допаднал още при първата им среща и бе сигурна, макар маниерите му да бяха неизменно безупречни, че чувствата им бяха взаимни.

— Да ме сваляш ли се опитваш?

Очите му, все така вперени в нейните, се изпълниха с развеселени искрици.

— Коментирах парфюма ти, Катрин. Ако бях започнал да те свалям, сега нямаше да правиш това уточнение.

Младата жена изпи на един дъх останалото вино. Знаеше, че не постъпва правилно, при положение, че мигрената заплашваше да я повали всеки момент.

— Не ме наричай Катрин.

— Това все ми се изплъзва от ума.

— Дяволски вярно.

— Точно така. А ако ти бях казал, че тази вечер изглеждаш особено привлекателна, това щеше да бъде просто едно наблюдение, а не даване на аванси. Впрочем... Кейт, обсъждахме недвижимото имущество.

Чертите ѝ останаха все така смръщени. Дори любимото на Марго шампанско „Кристал“ не се отразяваше добре на нервния ѝ стомах.

— Обсъждахме ли?

— Или се готвехме да го направим. Възнамерявам да си купя къща в района. Тъй като пробният ми шестмесечен период почти изтече...

— Пробен период ли си имал?

Мисълта, че Темпълтънови са го изпробвали, я ободри значително.

— Имах шест месеца, за да реша дали искам да се установя тук за постоянно или да се върна в Атланта — усмихна се широко, очевидно онова, което ставаше в ума ѝ, не оставаше скрито за него. — Тук ми харесва! Морето, скалите, горите. Харесват ми хората, с които работя. Но нямам намерение да продължавам да живея в хотел, колкото и прекрасен и добре поддържан да е.

Кейт вдигна рамене, раздразнена от неприятното усещане в стомаха си. Изпитото вино сякаш се бе превърнало в олово.

— Това си е твоя работа, Де Уит, не моя.

Нямаше да позволи на опърничавия ѝ характер да го отклони от целта му, каза си Роджър, стараяйки се да остане спокоен.

— Ти познаваш района, имаш връзки и добро око за качество и стойностност. Помислих си, че би могла да ме уведомиш, когато научиш за някое интересно предложение, особено ако се намира край „Севънтийн майл драйв“.

— Не съм в бизнеса с недвижими имоти — измърмори младата жена.

— Добре. Което означава, че няма да се тревожа за твоята комисионна.

Не можеше да не оцени отговора му и това я накара да отстъпи.

— Има едно място... може би ще е малко големичко за твоите нужди.

— Харесвам големите размери.

— Малко факти. Близко е до Пейбл Бийч. Четири или пет спални, не си спомням. Но е далеч от пътя, заобиколено от много кипариси и красиво поддържан двор. Веранди — продължи да изброява тя, като присви очи, опитвайки се да си припомни. — Кедрово дърво, мисля. Много стъкло. Предлага се от около шест месеца, но никой не се е заинтересувал сериозно. Може би за това си има причина.

— А може би просто още не се е появил подходящият купувач. Познаваш ли посредника?

— Разбира се, те са ми клиенти. „Монтерей Бей риъл естейт“. Попитай за Арлин. Тя е много добра.

— Цена жеста ти. Ако работата стане, ще ти дължа една вечеря.

— Не, благодаря. Приеми го, като...

Не успя да довърши думите си, тъй като в този момент болката прободеше особено силно стомаха ѝ, а след това, подобно на ехо, се обади и в главата. Чашата се изплъзна от ръката ѝ и се разби върху плочките в същия момент, в който Де Уит подхвана Кейт.

— Дръж се! — Вдигна я, нямаше как да не забележи, че бе изтъкана само от нерви и кокали, преди да я положи върху възглавниците на един от столовете. — Боже мой, Кейт, смъртно бледа си. Ще повикам някого.

— Не! — Борейки се с болката, младата жена го сграбчи за ръката. — Няма нищо. Просто моментен пристъп. Понякога алкохолът... виното на празен стомах... — успя да произнесе тя, след като регулира дишането си. — Трябваше да се сетя.

Байрън присви вежди и гласът му изгърмя нетърпеливо.

— Кога си яла за последен път?

— Днес бях затрупана от работа.

— Глупачка! — Изправи се. — Тук има предостатъчно храна за триста умиращи от глад моряци. Ще ти донеса нещо.

— Не, аз... — При нормални обстоятелства убийственият му поглед нямаше да ѝ повлияе, но все още се чувстваше доста нестабилна. — Окей, благодаря, но не казвай нищо. Само ще се притеснят, а имат толкова гости. Просто не споменавай нищо — повтори Кейт.

Де Уит, след като я изгледа укорително за последен път, отиде да изпълни мисията си.

Ръката ѝ трепереше леко, когато отвори дамската си чанта и измъкна от нея малко шишенце. Обеща си отсега нататък наистина да започне да се грижи по-добре за себе си. Щеше да се захване с упражненията на йога, които ѝ бе показала Марго. Нямаше да пие по толкова много от проклетото кафе. Щеше да престане да мисли.

Когато Роджър се върна, тя вече се чувстваше по-добре. Дори се засмя, щом хвърли поглед към чинията.

— Колко от умиращите от глад моряци възнамеряваш да храниш с това?

— Започвай да ядеш! — нареди младият мъж и сам напъха в устата ѝ една сочна малка скарида.

След моментен размисъл, Кейт се отпусна отново на възглавницата. Имаше нужда от нещо, което да отвлече вниманието ѝ, та било то дори Байрън Де Уит.

— Мисля, че би трябвало да ти предложи да седнеш и да хапнеш с мен.

— Винаги си била изключително мила.

Кейт посегна към миниатюрно парченце спаначена баница.

— Просто не те харесвам, Де Уит.

— Напълно справедливо! — Той отхапа от рачешкото суфле. — Аз също не те харесвам, но съм научен да се държа учтиво с дамите.

И въпреки това мислеше за нея. Още по-странно, сънува я — неясен, еротичен сън, който на сутринта не можеше да си спомни добре. Нещо свързано със скалите и прибой на вълните, усещане за нежна кожа и слабо тяло под дланите си и онези големи, тъмни италиански очи, вперени в неговите.

Всичко това едновременно го забавляваше и смущаваше.

Байрън Де Уит бе сигурен в доста неща. Националният дълг никога нямаше да бъде платен, жените в рокли от тънък памучен плат бяха главната причина да обича лятото, рокендролът щеше да си остане на мода, а Катрин Пауел не бе негов тип.

Слабите, ръбати жени, с повече поза от чар, не го привличаха. Предпочиташе ги нежни, елегантни и секси. Възхищаваше им се просто защото бяха жени и бе щастлив от спокойните разговори, споровете, скандалния смях и страстния, нехаен секс.

Гледаше на себе си като на човек, постигнал върховете във възможните познания за мистериите на женския род. В крайна сметка бе израснал заобиколен от тях — единствен син в семейство с три дъщери. Байрън познаваше жените, и то добре. И знаеше какво му харесва.

Не, Кейт не го привличаше, ни най-малко.

Въпреки това сънят не му даваше мира, и докато се подготвяше за предстоящия ден. Преследваше го и в офиса му, и докато вършеше задълженията си. Не го напусна и когато завърши деня с обичайното прочитане на „Уолстрийт джърнъл“ и бягащата пътечка.

А положи немалко усилия да мисли за нещо друго. За къщата, която възнамеряваше да купи. Нещо по-близо до плажа, за да може да бяга по пясъка, огрян от слънцето, вместо по това механично изобретение. Негови собствени стаи, декорирани по негов вкус. Място, където щеше да може да коси своята трева, да усилва музиката до оглушителни нива, да посреща цяла компания или да се наслаждава на спокойна самотна вечер.

В детството му такива спокойни вечери се брояха на пръсти. Не, че съжаляваше за шума и тълпите, с които бе израснал. Обожаваше сестрите си, бе изтърпявал непрекъснато нарастващите орди от техни приятели. Обичаше родителите си и винаги бе мислил, че бурният им обществен и семеен живот е нещо нормално.

Всъщност, именно несигурността дали би могъл да понесе да бъде толкова далеч от родния си дом и семейството го бе накарала да добави шестмесечния изпитателен срок в договора си с Джош.

Въпреки, че близките му липсваха, Байрън си бе дал сметка, че в Калифорния би могъл да бъде щастлив. Беше почти на трийсет и пет и искаше да има свой дом. Той бе първият Де Уит от две поколения насам, който напускаше Джорджия. И твърдо възнамеряваше да направи нужното тази стъпка да не се окаже погрешна.

Ако не друго, това поне щеше да сложи край на не чак толкова финия натиск от страна на семейството му да се установи на едно място, да се задоми, да създаде свое семейство. Сега, при тези разстояния, сестрите му несъмнено нямаше вече да имат възможност да тикат под носа му една или друга жена, която според тях бе идеалната за него.

Все още не бе срещнал тази жена.

И отново се сети за Кейт, докато влизаше в банята. Не, тя определено не бе подходящ избор.

Ако я бе сънувал, причината бе в това, че мислеше за нея. Раздразнен, че продължаваше да мисли все още за нея, Де Уит включи радиото, закрепено за една от плочките и Бони Райт зави за правото да им даде тема за разговор.

Просто бе загрижен за нея, реши той. Толкова силно беше преbledняла, най-внезапно и неочаквано бе станала уязвима. Винаги бе ставал жертва на изпаднали в беда госпожици.

Разбира се, тя беше истинска глупачка, щом не се грижеше за себе си. Здравето и добрата форма за Байрън не бяха въпрос на избор, а задължение. Тази жена трябваше да се научи да се храни, както трябва, да намали кофеина, да спортува, да сложи някой и друг килограм и да понамали малко нервите.

Не беше чак толкова лоша, когато изоставеше позите, реши той, когато излезе от банята и остави Бони да реве зад гърба му. Беше му дала ценна информация по интересуващата го тема за недвижимото имущество и дори бяха успели да проведат нещо като разговор, докато се хранеха от една чиния.

И освен това Кейт изглеждаше... интересно в тази така наречена рокля, която бе облякла. Не, че го беше заинтригувала, увери сам себе си младият мъж, докато слагаше пяна върху лицето си. Но в нея имаше нещо по детински привлекателно, когато не се мръщеше. Почти в стила на Одри Хепбърн.

Изруга, когато поряза брадичката си със самобръсначката и моментално упрекна Кейт за невниманието си. Нямахме време да анализира някаква си неприятелски настроена и слаба цифроядка. Трябваше да се грижи за няколко хотела.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Още докато уговаряше срещата, Кейт знаеше, че прави грешка. Това бе все едно да чопли непрекъснатото коричката на раната, за да не ѝ даде възможност да зарасне. Приятелят на баща ѝ, Стивън Тайдингс, изгаряше от желание да се срещнат за обяд. В крайна сметка тя бе новата му счетоводителка, а както бе обяснил сам, той предпочитал да държи винаги пръст върху пулса на своите финанси.

Беше сигурна, че ще може да работи с него, че ще съумее да свърши работата си. Въпреки това всеки път, когато влезеше в неговия файл, стомахът ѝ се разбъркваше, а в съзнанието ѝ се появяваха отдавнашни спомени за баща ѝ — предимно изпълнени с горчивина оплаквания за това, че бе пропуснал на косъм големия удар.

Бе забравила всичко това, беше прекроила спомените за своите родители, водена от нуждата да го стори. Сега вече си даваше сметка за това. Домът, в който бе родена, не бе щастлив, нито стабилен. Макар да го бе изобразила като такъв в мечтите си.

Сега, след като вече бе невъзможно да продължи с тази измама, виждаше, че е също толкова невъзможно и да не рови, да не проучва. Да не разбере.

За малко не бе избухнала, когато Тайдингс настоя да се срещнат в „Темпълтън Монтерей“. Ресторантът там бил най-добрият в целия регион, изгледът към залива — превъзходен. Нито едно от извиненията, които ѝ бяха дошли наум, не успяха да го разубедят. И така, точно в дванайсет и половина, тя вече седеше срещу него на мястото до прозореца, със салатата на главния готвач пред себе си.

Нямаше значение къде се намира, опитваше се да си внуши Кейт, докато ровеше из чинията. В момента Лора работеше в „Претенции“. Ако някой я познаеше и споменеше за това пред нея, нямаше никакъв проблем да ѝ обясни, че е обядвала с един клиент. В крайна сметка това бе самата истина.

През първия половин час младата жена насочваше разговора към работата. Единствено към работата. Каквито и да бяха обстоятелствата,

тя щеше да даде най-доброто от себе си като професионалистка. А и той бе доволен и го повтаряше непрекъснато, докато тя разквасваше неуморно пресъхналото си гърло с минерална вода „Темпълтън“.

— Баща ти също беше цар на цифрите — казваше в този момент Тайдингс.

Той бе едър, набит мъж в средата на петдесетте и тъмнокафявите му очи й се усмихваха. Успехът му подходеше също така добре, както и скъпият костюм.

— Така ли? — рече едва чуто Кейт, вперила поглед в дланите на своя събеседник. Ръце на бизнесмен, безупречно поддържани. Никакви простотии и лъскавини, само една златна халка. Баща й бе обичал блясъка — носеше тежки златни часовници и пръстенче с диамант на кутрето. Защо си спомняше за това пък сега?

— Не помня.

— Е, ти беше още съвсем малка. Но аз ще ти кажа. — Линк имаше истинска дарба за цифрите. Можеше да борави с тях наум. Човек можеше да помисли, че има калкулатор в главата си.

Това беше удобният момент, който очакваше, и младата жена се възползва от него.

— Не разбирам как някой, който е така добър с цифрите и сметките, може да направи такава голяма грешка.

— Той просто искаше по-големи неща, Кейт... — Тайдингс въздъхна, облегна се назад. — Просто го преследваше лошият късмет.

— Лошият късмет ли?

— Лошият късмет и лошата преценка — доуточни клиентът й. — Просто изтърва топката.

— Мистър Тайдингс, той е извършил злоупотреба с пари. Очаквал го е затвор! — Кейт си пое дълбоко въздух, събра сили. — Нима парите са били от такова значение за него, че е бил готов да открадне, да рискува всичко, което е рискувал, само и само да ги получи?

— Трябва да видиш цялата картина, да разбереш обидата и безсилието му, амбициите... ами да, мечтите, Кейт. Линк винаги бе мислил, че клонът Темпълтън от семейството го засенчва, че го превъзхожда. Каквото и да направеше, колкото и да се стараше, никога не успяваше да се мери с тях. А това бе прекалено горчив хап за човек като него.

— Що за човек е бил той, за да завижда до такава степен на успехите на другите?

— Не беше точно така... — Очевидно чувствайки се неудобно, Тайдингс се размърда на стола си. — Линк изпитваше силна нужда да успее, да бъде най-добрият.

— Да... — Младата жена потисна поредната тръпка. Струваше й се, че Тайдингс говори за дъщерята, а не за бащата. — Това го разбирам.

— Просто чувстваше, че ако му се удаде един шанс, само един шанс, въз основа на него ще може да изгради много. Да направи нещо. Имаше нужния потенциал, мозъка. Беше умен и работяга. Добър приятел. Слабостта му бе, че искаше повече, отколкото имаше. Искаше най-доброто за теб! — Лицето на Тайдингс отново се разтегна в усмивка. — Спомням си деня, когато се роди ти, Кейт, как стоеше и те наблюдаваше през стъклото, и правеше какви ли не големи планове за теб. Желаяше да ти даде всичко и му беше много трудно, вечно трябваше да се задоволява с доста по-малко.

На нея не й беше нужно всичко, помисли си Кейт по-късно, когато остана сама. Имаше нужда единствено от родители, които да я обичат и да се обичат един друг. А занапред трябваше да живее и със съзнанието, че баща й бе обичал най-вече собствените си амбиции.

— Нещо не е ли наред с обяда?

Младата жена вдигна поглед и ръката, която бе притиснала към стомаха си, се сви в юмрук, когато Байрън се отпусна в стола, освободен от Тайдингс.

— Нима се интересуваш от подробности, свързани с ресторанта? А аз си мислех, че висшият персонал си стои във възвишените райони на луксозните офиси.

— О, понякога се смесваме с по-долните етажи! — Даде знак на една сервитьорка. Бе наблюдавал Кейт в продължение на десет минути. През цялото време бе стояла абсолютно неподвижно, загледана през прозореца с тъмен и нещастен поглед, без да се докосне до храната си. — Гъста пилешка супа — нареди той. — Две.

— Не искам нищо.

— Мразя да се храня сам — отвърна невъзмутимо Де Уит, докато сервитьорката разчистваше масата. — Винаги можеш да си играеш със

супата така, както направи и със салатата. Но ако не се чувстваш добре, супата ще ти помогне да се ококориш.

— Добре съм. Имах бизнес обяд. — Под масата намести салфетката в скута си. Не беше готова да стане, не беше сигурна, че краката щяха да я държат. — Кой яде по време на бизнес обяд?

— Всички. — Байрън се надвеси напред и напълни две чаши с минерална вода. — Струваш ми се нещастна.

— Срегнах се с клиент с голям пасив. Подобно нещо винаги ме кара да се чувствам нещастна. Какво всъщност искаш, Де Уит?

— Купа супа, малко разговор. Знаеш ли, развих това хоби за водене на разговори като дете. Така и не успях да се отърва от него. Благодаря, Лорна — обърна се той към сервитьорката, която тъкмо поставяше кошничка с топли кифлички помежду им. — Забелязах, че често имаш проблеми в тази област. С удоволствие бих ти помогнал, тъй като ме бива в тази работа.

— Не си падам по празните приказки.

— Добре де. Аз пък си падам. — Подаде ѝ кифличката, която бе разцепил и намазал с масло. — Всъщност, всякакъв вид разговори ме интересуват. Защо, като начало на тази сесия да не те информирам, че си уговорих среща, за да разгледам къщата, която ми препоръча.

— Добре си направил.

Тъй като хлябът беше в ръката ѝ, отхапа миниатюрна хапчица от него.

— Посредничката има много добро мнение за теб! — Когато в отговор Кейт само изсумтя нещо, а след това сведе смръщения си поглед към супата, която плъзнаха под носа ѝ, Байрън едва сдържа усмивката си. По дяволите, тя наистина бе прекалено голямо предизвикателство, за да може да ѝ се устои. — Аз също мога да прибегна до твоите услуги, тъй като оставам да живея в Монтерей. Няма да бъде особено практично ако използвам стария си счетоводител в Джорджия.

— Не е задължително счетоводителят да живее в едно и също населено място със своя клиент. Ако си доволен от работата му, не е необходимо да го сменяш.

— Точно така се прави бизнес, моето момиче. Освен това имам навик да ям — продължи той. — Ако имаш нужда от помощ в тази

област, мога да ти кажа, че като начало лъжицата трябва да се потопи в супата.

— Не съм гладна.

— Приеми го като лекарство. Може да върне малко от руменината по бузите ти. Изглеждаш не само нещастна, Кейт, изглеждаш също така уморена, съсипана и на крачка от разболяването.

С надеждата, че ще го накара да млъкне, младата жена погълна няколко лъжици от супата.

— Боже, вече се ококорих. Истинско чудо!

Тъй като в отговор Байрън само се усмихна, тя въздъхна. Защо трябваше да стои тук, да се държи толкова добре и да я кара да се чувства като някоя отрепка?

— Съжалявам. Не съм особено приятна компания.

— Бизнес срещата ти трудна ли беше?

— Да, всъщност, да. — Тъй като пилешката супа действително й действаше добре, отново потопи лъжицата в чинията. — Ще се справя с проблема.

— Защо не ми разкажеш как постъпваш, когато не се справяш с трудни бизнес проблеми?

Главоболието, което усещаше подсъзнателно, не си отиваше, но и не се увеличаваше.

— Справям се с прости бизнес проблеми.

— А когато изобщо не се занимаваш с бизнес?

Изгледа го сериозно, вгледа се в любезно усмихващите се очи.

— Май наистина ме сваляш.

— Не, но възнамерявам да те свалям, което е съвсем различно. Именно затова разговаряме на общи теми над чиния супа. — Усмивката му стана по-широка, по-кокетна. — Това дава и на теб възможност да обмислиш дали би искала да ме сваляш.

Устните й се извиха в усмивка, преди да успее да ги спре.

— Ценя мъжете, които вярват в равнопоставеността между половете.

Не можеше също така да не оцени факта, че за известно време бе успял да отвлече мислите й от измъчващите я неприятности. И макар да знаеше за тях, не бе настоял да ги обсъждат.

— Мисля, че започвам да те харесвам, Кейт. Винаги съм си падал по странните вкусове.

— Какво заявление само. Сърцето ми се разтупка.

Байрън се засмя внезапно, с цяло гърло. На този мъжки звук не му липсваше сексапил, колкото и да не ѝ се щеше да го признае.

— Да, вече няма съмнение в това. Харесвам те. Защо не разпрострем този разговор върху едно пълноценно хранене? Да речем, вечеря? Тази вечер?

Кейт се изкуши да се съгласи поради простата причина, че в негово присъствие можеше да мисли и за нещо друго, освен за себе си. Но... Постави салфетката край чинията си. По-добре бе да действа предпазливо с мъж като Байрън Де Уит.

— Не искам да създавам прекалено бързо навици. Трябва да се връщам в офиса си.

Стана. Стана ѝ смешно, че той автоматично също скочи на крака. Равнопоставеност или не между половете, но той си бе типичен южняшки джентълмен до мозъка на костите.

— Благодаря за супата.

— Няма защо! — Взе дланта на Кейт в своята, стисна я лекичко и забеляза с радост леката бръчка, която се появи между веждите ѝ. — Благодаря за разговора. Ще трябва да го направим пак.

— Х-м-м! — бе единственият ѝ отговор, след което праметна дръжката на дипломатическото куфарче през рамото си и си тръгна.

Младият мъж я проследи с поглед, като се питаше какъв проблем, служебен или не, я караше да изглежда толкова съсипана. И толкова самотна.

* * *

Фабриката за слухове в „Битъл и съдружници“ работеше усилено. И най-малкият, недоузрял плод от агенция „Партенка“ се дъвчеше и предъвкваше неуморно из офисите.

Лари Битъл и синовете му, Лорънс младши и Мартин — „наричайте ме просто Марти“ — продължаваха да се съвещават всяка сутрин при закрити врати с другите си съдружници. Копията от балансните отчети се доставяха само от помощничката на Битъл старши, която, както винаги беше със здраво стиснати устни и зорък поглед.

Дори и да знаеше нищо, тя държеше устата си здраво затворена.

— Преглеждат всеки отчет — съобщи Роджър. Той бе проследил Кейт до склада, където бе отишла, за да попълни запасите си от хартия за компютъра. — Марси от отдел „Балансови отчети“ каза, че преглеждали дори вътрешните ведомости. А Бет, помощничката дракон рече, че непрестанно се съветвали с адвокатите.

Присвила устни, Кейт сграбчи топче хартия.

— Всичките ти източници ли са от женски пол?

Роджър се ухили широко.

— Не, но Майк от пощенските пратки нещо е пресъхнал. Какво е твоето мнение във връзка с това, което става?

— Правят вътрешна финансова ревизия.

— Да, и аз така мисля. Но в това е и въпросът, Кейт. Защо?

Всъщност същият този въпрос измъчваше и нея от няколко дни. Умните, амбициозни, безскрупулни хора обикновено бяха добре запознати с клюките. Тъй като Роджър отговаряше по всички показатели на изискванията, реши да сподели с него своите предположения с надеждата в замяна да получи някаква информация.

— Окей, последните пет години бяха успешни, през тях увеличихме клиентелата си с петнайсет процента. „Битъл“ се разраства, така че може би става въпрос за разширяване, дори за откриване на нов клон. Ще поставят начело му Лорънс, ще привлекат нови съдружници и ще дадат възможност на някои от нас да се прехвърлим там. Подобна голяма крачка изисква доста размисъл и добро планиране и те вероятно желаят да обмислят предварително всичко до най-малката подробност.

— Възможно е. Преди известно време се носеха слухове за отваряне на клон в района на Лос Анджелис. Подочух обаче и други нещица... — Приведе се по-близо и очите му светнаха от възбуда. — Лари мисли да предаде факлата. Да се оттегли.

— Защо ще го прави? — прошепна в отговор Кейт. Двамата звучаха като истински конспиратори. — Та той е само на шейсет.

— Шейсет и две. — Младият мъж хвърли поглед през рамо. — Знаеш колко си пада съпругата му по околосветските обиколки. Вечно му натяква да пообиколят из Европа, из страните по Средиземноморието, нещо такова.

— Откъде знаеш това?

— Бет. Доставяла брошури за стареца. Наближава четирийсетата годишнина от сключването на брака на семейство Битъл. Ако той се оттегли рано, някой ще се намести като съдружник.

Нов партньор. Звучеше логично. Напълно логично. Всички тези съвещания, проверки на балансите. Настоящите съдружници трябваше да претеглят и да преценят, да обсъдят кой би бил най-подходящ за повишението. Едва не се разтанцува. Не трябваше да забравя с кого разговаря. Роджър бе най-сериозният ѝ съперник.

— Може би. — Повдигна равнодушно рамене, макар радостта вътре в нея да нарастваше, като прекрасен ярко розов балон. — Но все още не си представям Лари да се отдаде на съзерцания на залеза от палубата на яхта. Колкото и да го дърпа съпругата му.

— Ще видим. — Леката усмивка не изчезваше от лицето на Роджър. — Но нещо ще се случи и то съвсем скоро.

Кейт се запъти като опиянена към офиса, затвори вратата, подреди донесената хартия. И чак тогава затанцува жигата, за която я сърбяха краката още отпреди няколко минути.

Не искаше да губи контрол и да започне да прави планове. По дяволите, нямаше да си позволи подобно нещо. Отпусна се върху стола и се завъртя няколко пъти с него.

Беше се дипломирала в Харвард, по успех се нареждаше сред първите десет процента в своя клас. През петте години, в които бе работила за „Битъл“, беше докарала дванайсет нови клиенти. И изгубила само един, благодарение на онзи мръсник Роджър.

Но дори това не бе намалило усърдието ѝ. Тя лично си докарваше над двеста хиляди годишно. Същото правеше обаче и Роджър, не можеше да не го признае. Тя не го изпускате от погледа си. Но когато миналата година за награда Марти ѝ бе повишил заплатата, бе добавил, че тя е „каймакът на работещите за Битъл“. Лари Битъл се обръщаше към нея с малкото ѝ име, а всички знаеха, че съпругата и снахите му се отбиваха да правят покупки в „Претенции“.

Съдружие. На двацет и осем години, тя щеше да бъде най-младият партньор, който бе имала някога фирмата. Щеше да изпревари с няколко години дори строгите изисквания към собствената си особа.

А това нямаше ли по някакъв начин да изтрие петното, което усещаше върху си? Тази тайна, която бе погребала дълбоко в себе си. Ако успееше, това щеше да засенчи всичко друго.

Позволи си да помечтае малко — за новия офис, новата заплата, новия престиж. Щяха да се консултират с нея по основни въпроси, мнението ѝ щеше да тежи и да бъде уважавано. Изкиска се, облегна се назад и отново се завъртя на стола. Щеше да има своя секретарка.

Щеше да има всичко, което някога бе желала.

Кейт си представи как вдига телефона и се обажда на семейство Темпълтън в Кан. Те щяха да бъдат толкова щастливи заради нея, толкова горди. Най-после щеше да повярва, че е заслужавала всичко, което бяха сторили за нея.

Щеше да отпразнува победата с Марго и Лора. О, колко хубаво щеше да бъде!

Най-после Кейт Пауел бе направила нещо важно и солидно. Годишите на труд и учение, на изтръпнали от болка рамене, уморени очи и парене в стомаха, щяха да бъдат възнаградени.

Оставаше само да почака още малко.

Младата жена си наложи да престане с мечтанията, вместо това се обърна към компютъра и се захвана с работа.

Тананикаше си, докато пишеше цифри, пресмяташе разходи, вадеше сумите за изплащане на данъци, ликуваше при вида на печалбите и предвиждаше амортизацията. Както обикновено работата я погълна така, че изгуби представа за времето. Вдигна глава и премигна, когато писукането на часовника ѝ я извести, че е станало пет часа.

„Още петнайсет минути, за да приключа с файла“ — реши тя. В този момент на вратата се почука и тя погледна с досада натам.

— Да?

— Мис Пауел! — Лусинда Нюман или „Драконката“, както я наричаше с не особено голяма обич персоналът, застана с внушителен вид на вратата. — Викат ви в главната заседателна зала.

— О! — Сърцето на младата жена подскочи от радост. — Благодаря, мис Нюман. Идвам веднага.

Тъй като усети, че ръцете ѝ треперят от нетърпение, Кейт ги стисна в скута си. Трябваше да запази спокойствие и да се държи като професионалистка. Битъл нямаше да предложи съдружие на някоя лекомислена, хилеца се жена.

Трябваше да се държи, както обикновено. Това и очакваха от нея. Практична, трезвомислеща. О, как само щеше да се наслади на този

момент, да запомни всеки детайл. По-късно, когато щеше да бъде далеч от тях, щеше да се накрещи на воля по целия път до дома на Темпълтънови.

Кейт свали ръкавите на ризата си, облече сакото и го приглади. Поколеба се дали да вземе дипломатическото си куфарче и реши, че с него ще има по-тежък и професионален вид.

С умерена крачка изкачи стълбите до горния етаж и мина покрай кабинетите на съдружниците, на път към конферентната зала. Ако някой я зърнеше случайно в този момент, нямаше да разбере, че краката ѝ не се докосваха до покрития с красив светлокафяв килим под на коридора. Измъкна хапче против киселини от шишенцето в джоба на сакото си, макар да знаеше, че то нямаше да успокои кой знае колко разбунтувания ѝ стомах.

Питаше се дали през първата си брачна нощ една младоженка може да се чувства по-нервна и по-щастлива, отколкото се чувстваше тя, когато вдигна ръка, за да почука учтиво на дебелия врата.

— Влез.

Вдигна брадичка, усмихна се любезно и натисна дръжката. Всички бяха там и сърцето ѝ подскочи отново. Всички съдружници, петте главни сили на фирмата, бяха насядали край дългата лъскава маса. До всеки един от тях стоеше голяма чаша с вода.

Премести погледа си върху всеки един от тях, в желанието си да запамети по-добре мига. Старомодният Калвин Майърс с обичайните тиранти и червена папийонка. Елегантната и страховита Аманда Девин, едновременно неприветлива и красива. Марти, естествено мил, непретенциозен и изпомачкан. Лорънс младши, сериозен, невъзмутим и оплешивяващ.

И разбира се, Битъл старши. Винаги си бе мислила, че прилича на Спенсър Трейси с побеляла коса и набито, силно, макар и дребно тяло.

Пулсът ѝ се ускори още повече. Усецаше погледите на всички присъстващи върху себе си.

— Искали сте да ме видите?

— Седни, Кейт.

От централното си място край масата Битъл посочи към един от столовете в другия ѝ край.

— Да, сър.

Той се изкашля, докато тя заемаше мястото си, сякаш за да се подготви.

— Решихме, че е най-добре да се срещнем в края на работния ден. Разбрала си, сигурен съм в това, че през последните няколко дни се занимаваме с ревизиране на нашите баланси.

— Да, сър — усмихна се младата жена. — Из коридорите се носеха какви ли не предположения — тъй като той не отвърна на усмивката ѝ, тя усети нервно потрепване. — Трудно е човек да не бъде въвлечен в клюките, сър.

— Да... — Той въздъхна и склочи ръце. — Миналата седмица вниманието на мистър Битъл младши случайно бе привлечено от несъответствие в едно от данъчните заявления.

— Несъответствие?

Погледът ѝ се премести към Лорънс.

— На отчета на „Сънстрийм“ — уточни той.

— Той е от моите. — Нервното потрепване в гърлото ѝ премина в ужас в стомаха ѝ. Да не би да бе направила някаква глупава грешка в хаоса на дните преди плащането на данъците? — Какво несъответствие?

— Копието на клиента от данъчния формуляр показва задължение към държавата от седем хиляди шестстотин четирийсет и осем долара. — Лорънс разтвори някаква папка и измъкна оттам цяло тесте листи. — Това ваше дело ли е, мис Пауел?

Той единствен от семейство Битъл я наричаше „мис Пауел“. Всички във фирмата бяха привикнали с това официално обръщение. Онова, което я накара да бъде нащрек обаче, бе особеният начин, по който го произнасяше днес. Внимателно извади очилата си и ги сложи, след като пое бумагите.

— Да — отвърна тя, след като огледа документите. — Аз съм правила баланса. Подписът е мой.

— И както и за някои други наши клиенти, за този в случая фирмата също орязва чековете за изплащането на данъците.

— Някои го предпочитат по този начин. — Младата жена отпусна ръце в скута си. — Това ги отдалечава малко от плащането. А е и по-удобно.

— Удобно — повтори Аманда и привлече погледа на Кейт към себе си. — За кого?

Това определено намирисваше на неприятности, помисли си младата жена. Но защо и откъде?

— Много клиенти предпочитат да дойдат в офиса, да обсъждат данъчната ситуация и резултатите, да спорят и споделят мнението си. — „Всички те знаят прекрасно това — помисли си тя, оглеждайки отново наредените около масата хора. — Защо бе нужно да им го обяснява?“ — Клиентът ще подпише необходимите формуляри, а счетоводителят ще следи за изпълняването на поетото задължение.

— Мис Пауел. — Лорънс извади още един свитък листа от папката. — Можете ли да обясните това?

Кейт избърса в ризата влажните си длани, колкото се може по-незабележимо, после се вгледа в подадените ѝ формуляри. Премигна, вгледа се отново, преглътна с усилие.

— Не съм сигурна, че разбирам. Това е друго копие за „Сънстрийм“, но сумата на дължимите данъци е друга.

— С две хиляди и двеста долара по-малко — уточни Аманда. — Това е предаденият формуляр и сумата, платена на петнайсети април тази година.

— Не разбирам как и кога е направено другото копие — промълви Кейт. — Всичко е документирано, разбира се, но излишните формуляри се унищожават.

— Кейт... — Битъл привлече вниманието само с една-единствена, спокойно произнесена дума. — Излишните пари са били прехвърлени в брой чрез компютър от банковата сметка на клиента.

— В брой — повтори младата жена, напълно объркана.

— След като този случай привлече вниманието ни, проверихме всички отчети за всички клиенти... — Битъл я наблюдаваше със сериозно изражение. — От края на март тази година, суми на обща стойност седемдесет и пет хиляди долара са били изтеглени от сметки на наши клиенти, седемдесет и пет хиляди долара извън платеното за данъци. Всички е направено по компютърен път, в брой, от твоите отчети.

— От моите клиенти?

Усети как кръвта се отича от лицето ѝ, не можеше да го спре.

— Маниерът е един и същ... — Калвин Майърс заговори за първи път, подръпвайки яркочервената си папийонка. — Две копия на „Сънстрийм“, дребни промени в различни формуляри за суми на

стойност от хиляда и двеста до три хиляди и сто долара — изду бузи и изпуфка въздуха от тях. — Можеше и да не го хванем, но аз играя голф със Сид Сън. Той вечно се оплаква от данъците и непрекъснато ме кара да преглеждам формулярите му, за да се уверя, че е използвана всяка възможност да плаща по-малко.

Незаконно присвояване. Нима я обвинявах в незаконно присвояване? Това да не би да беше някакъв ужасен кошмар? Знаели са за баща ѝ и са помислили... не, не, това беше невъзможно. Запази гласа си спокоен, макар да свиваше и разтваряше нервно длан в скута си.

— Проверил сте един от моите отчети?

Калвин повдигна едната си вежда. Последното, което бе очаквал от трезвомислещата Кейт, бе подобен панически ужас.

— Направих го, за да се отърва от него, но при преглеждането на копието открих няколко дребни грешчици. Реших, че ще бъде по-добре да задълбоча изследването си и извадих нашето копие от последната му данъчна декларация.

Не чувстваше нищо. Дори пръстите ѝ бяха изтръпнали.

— И мислите, че съм откраднала седемдесет и пет хиляди долара от своите клиенти?! От тази фирма?!

— Кейт, ако можеш просто да обясниш как според теб се е случило това — обади се Марти. — Събрали сме се да те изслушаме.

Не, баща ѝ бе крал от клиентите си. Нейният баща. Не тя.

— Как можахте да си го помислите?!

Гласът ѝ потрепери, за неин срам.

— Не сме достигнали до никакви твърди заключения — намеси се Аманда. — Фактите, цифрите, обаче са тук, черно на бяло.

„Черно на бяло“ — помисли Кейт, докато напечатаното на листа пред нея започна да играе и да се размазва, пред очите ѝ се появиха видения на вестникарски статии отпреди двайсет години.

— Не, аз... — Трябваше да вдигне ръка, да разтърка очи, за да ги проясни. — Не е така. Не съм го направила.

Аманда тракна с един от алените си нокти по повърхността на масата. Беше очаквала възмущение, беше разчитала на възмущението на невинния. Вместо това виждаше треперенето на виновния.

— Ако Марти не се бе застъпил за теб, ако не бе настоял да потърсим някакво рационално обяснение, дори некомпетентност от

твоя страна, щяхме да направим тази среща още преди няколко дни.

— Аманда — обади се тихо Битъл, но тя само разтърси глава.

— Лари, това е злоупотреба, и то не само със закона, а и с доверието на клиента. Трябва бързо да оправим този въпрос.

— Никога не съм вземала нито пени, нито едно пени от никой от клиентите! — Макар да се страхуваше, че краката няма да я удържат, Кейт се изправи рязко. „Няма да повърна“ — повтаряше си тя, макар стомахът ѝ да се бе надигнал чак до гърлото. — Не бих могла! — като че ли не бе способна да произнесе нищо друго. — Не бих могла!

Лорънс се намръщи, без да вдига поглед от дланите си.

— Мис Пауел, не е трудно да се скрият, изперат или изхарчат пари. Вие сте помогнали на доста клиенти при правенето на различни инвестиции, а те имат сметки на Каймановите острови, в Швейцария.

Инвестиции. „Неуспешни инвестиции.“ Притисна ръка към пулсиращото си слепоочие. Не, това се отнасяше за баща ѝ.

— Това ми е работата. Аз върша работата си.

— Неотдавна започнахте собствен бизнес — обади се Калвин.

— Аз съм само една трета собственик на бутик за стоки втора употреба. — Мъка, и страх, и желание да повърне се надигаха в нея, караха ръцете ѝ да треперят. Не трябваше да губи ума си. Треперенето и плачът само щяха да я накарат да изглежда виновна. — За това похарчих почти всичките си спестявания. — Пое си дълбоко въздух, той сякаш изгори дробовете ѝ, и погледна Битъл право в очите. — Мистър Битъл... — Гласът ѝ обаче секна и се наложи да започне отново. — Мистър Битъл, работя за вас от пет години. Наехте ме една седмица след като се дипломирах. На фирмата съм давала винаги цялата си лоялност и компетентност, на клиентите също съм давала само най-доброто от себе си. Не съм крадец.

— Трудно ми е да повярвам, че си такава, Кейт. Познавам те от дете и винаги съм смятал решението си да те взема на работа при мен като едно от най-добрите в живота си. Познавам семейството ти.

Спря за момент, за да ѝ даде възможност да реагира, да изрази яростта си, че е била използвана. Да помоли да помогне на фирмата да открие отговорите. Тъй като тя не направи нищо подобно, а само се вираше безизразно право пред себе си, просто не му даде избор.

— Въпреки това — продължи бавно той, — случилото се не може да бъде оставено без внимание. Ще продължим да разследваме,

засега по вътрешни пътища. Но може да се наложи фактите да излязат и извън фирмата.

— Полицията. — Тази мисъл сякаш превърна краката ѝ в желе, така че трябваше да се подпре на масата. Образът пред нея посивя и потрепери. — Ще се обърнете към полицията?

— Ако се наложи — отвърна Битъл. — Надяваме се да разрешим въпроса помежду си. Засега за промените в отчетите са отговорни „Битъл и съдружници“. — Възрастният мъж наблюдаваше съсредоточено жената пред себе си, поклати глава. — Партньорите са единомисленици, че в интерес на фирмата е да си вземеш отпуск, докато се намерят отговорите на многобройните въпроси.

— Подозирате ме, защото мислите, че съм крадла?!

— Кейт, трябва да огледаме внимателно всичко това. И трябва да направим онова, което е в интерес на нашите клиенти.

— А заподозреният в незаконно присвояване не може да бъде доверено лице на своите клиенти и да прави отчетите им. — Сълзите щяха да потекат всеки момент. Можеше да ги удържи още само миг. — Уволнявате ме.

— Отпуск — настоя Битъл.

— Все същото е — обвинения, унижение. — Не ми вярвате. Мислите, че съм откраднала от собствените си клиенти и искате да ме отдалечите от фирмата.

Битъл не виждаше друг избор.

— Да, за момента. Всички лични вещи от офиса ще ти бъдат изпратени. Съжалявам, Кейт. Марти ще те изпрати.

Дъхът излезе на пресекулки от гърдите ѝ.

— Винаги съм правила само най-доброто, на което съм способна.

Взе дипломатическото си куфарче, обърна се вдървено и се запъти към вратата.

— Съжалявам. Божичко, Кейт! — Марти я догони с тежки крачки. — Каква бъркотия, какъв ужас! — Запуфка, когато заслизаха по стълбите. — Не знам как да им повлияя!

Младата жена се спря, без да обръща внимание нито на болката в стомаха, нито на пулсирането в главата си.

— Вярваш ли ми? Марти, вярваш ли ми?

Забеляза искрицата на съмнението в честните му, късогледни очи, преди да ѝ отговори.

— Знам, че има някакво обяснение.

Докосна я нежно по рамото.

— Няма нищо.

Премина през стъклените врати във фойето, излезе навън.

— Кейт, ако има нещо, което мога да сторя за теб, някакъв начин, по който мога да помогна...

Гласът му секна неубедително. Застана край вратата, докато тя почти бежешком се запъти към колата си.

„Нищо — рече си Кейт. — Това просто не е нищо.“ В последния момент се отказа да се спусне към дома на Темпълтънови. Към Лора, към Ана, към хората, които щяха да я приютят успокоително в обятията си и да застанат на нейна страна. Отби колата си встрани от пътя, преди да поеме по стръмната, виеща се алея. Излезе и се запъти към скалите.

Можеше да се справи сама, уверяваше сама себе си младата жена. И преди бе преживявала удари и трагедии. Бе ги преодолявала. Първият ѝ приятел, по време на колежа, се бе отегчил от нея, бе разбил сърцето ѝ и се бе хванал с друга. Тя не се бе огънала.

Някога, преди години, бе мечтала да открие сама зестрата на Серафина и да я занесе гордо в къщи на леля си и чичо си. Беше се научила да живее без този триумф.

Страхуваше се. Толкова много се страхуваше.

Крушата не пада по-далеч от корена. О, боже, дали сега историята нямаше да излезе наяве? И дали цялата? Какво ли още трябваше да очаква? И как щеше да се отрази това на онези, които я обичаха, които ѝ възлагаха такива надежди?

Какво казваха хората? Куче да е, ама от сой да е. Нима беше направила нещо нередно, нима бе допуснала някаква глупава грешка? Божичко, как можеше да мисли логично сега, след като целият ѝ живот бе преобърнат с главата надолу и бе разбит?

Обгърна с ръце тялото си, за да се предпази от пролетния вятър, който изведнъж започна да ѝ се струва леден.

Не беше извършила никакво престъпление, повтаряше си Кейт. Не беше направила нищо нередно. Само бе изгубила работата си. Само някаква си работа.

Това нямаше нищо общо с миналото, нищо общо с кръвните връзки, нищо общо с произхода ѝ.

Със скимтене се отпусна върху един камък. Кого се опитваше да заблуди? Неизвестно как, но несъмнено всичко бе свързано. Как би могло да бъде другояче? Беше изгубила онова, което ценеше най-много след семейството. Успехът и репутацията.

А сега я бе постигнало онова, от което винаги се бе страхувала — провалът.

Как щеше да ги погледне в очите, всеки един от тях и да им каже, че е уволнена, че е заподозряна в незаконно присвояване? Че беше направила точно това, което винаги бе съветвала своите клиенти да не правят никога — бе поставила всичките си яйца в една кошница, само за да види как падат и се строшават до едно?

Рано или късно обаче трябваше да го стори. Трябваше да съобщи на семейството си, преди да го е направил някой друг. О, нямаше съмнение, че някой щеше да им каже. Не разполагаше с много време. А и не можеше да си позволи лукса да изкопае дупка и да се скрие в нея. Всичко, което представляваше и правеше, бе свързано със семейство Темпълтън.

Какво щяха да си помислят леля й и чичо й? Несъмнено щяха да забележат паралела. Ако започнеха да се съмняват в нея... Можеше да понесе всичко, каквото и да било, с изключение на тяхното съмнение и разочарование.

Бръкна в джоба си, сдъвка ожесточено едно хапче. Съжаляваше, че няма в себе си аспирин или от онези транквиланти, които използваше някога Марго. Само като си помислеше, че някога именно тя се отнасяше с презрение към подобни помощни средства! Или че бе определила Серафина, като глупачка и страхливка, задето бе предпочела да скочи в бездната, вместо да остане и да посрещне загубата си.

Младата жена погледна към морето, после се изправи и се приближи до самия ръб. Скалите долу изглеждаха страховити. Именно това бе харесвала винаги в тях, тези назъбени, непрощаващи копия, застанали предизвикателно на пътя на неуморната, бушуваща водна стихия.

Сега трябваше да бъде, като тези скали. Трябваше да стои и да посрещне онова, което й предстоеше.

Баща й не беше силен човек. Той не бе останал, не се бе изправил лице в лице със случилото се. И сега, по някакви неведоми,

изопачени пътища, тя трябваше да плати цената.

* * *

Байрън я наблюдаваше откъм страната на пътя. Бе зърнал колата ѝ да подминава къщата на Джош точно, когато той самият излизаше от нея. Не беше сигурен точно какъв импулс го бе подтикнал да я последва, нито пък какво го караше сега да стои тук.

Имаше нещо особено във вида ѝ, в начина, по който бе застанала така самотна на ръба на скалата. Това го изнервяше и донякъде — безпокоеше. Отново тази уязвимост, реши младият мъж, онази слабост, необходимостта му да защитава не можеше да остане безразлична.

Никога не би я причислил към типа хора, които биха се разхождали из скалите или взирали в морската шир.

Време беше да се върне в колата си и да се махне оттук. Вместо това вдигна рамене и реши, че щом вече бе дошъл, той също можеше да се наслади на гледката.

— Дяволско местенце — заяви Байрън, докато се приближаваше към Кейт.

Изпита перверзно удоволствие от това, че я стресна и я накара да подскочи.

— Наслаждавах му се — промълви младата жена, все така с гръб към него.

— Има предостатъчно за наслаждаване за двама. Видях колата ти и... — В този момент зърна лицето ѝ и видя, че очите ѝ бяха влажни. Все на него му се случваше да трябва да пресушава женски сълзи. — Лош ден? — смотолеви той и ѝ подаде носната си кърпа.

— Просто е ветровито.

— Не е чак толкова ветровито.

— Искам да си вървиш.

— По принцип се старая да изпълнявам женските молби. В този случай обаче предпочитам да седнем и да ми разкажеш какво става...

— Хвана я за ръката, напрежението, което усети в нея, бе достатъчно да среже стъкло. — Мисли за мен като за свещеник — предложи Де Уит, докато я теглеше след себе си. — Някога исках да стана такъв.

— Речено без увъртане, врели-некипели.

— Не, наистина. — Седна на един камък и я дръпна до себе си. — Когато бях на единайсет години. После дойде ред на пубертета и останалото е история.

Кейт направи неуспешен опит да се освободи и да стане.

— Не ти ли мина през ума, че може да не ми се иска да разговарям с теб? Че искам да остана сама?

За да я успокои, тъй като гласът ѝ звучеше безнадеждно, той погали лекичко косите ѝ.

— Помислих си го, но го отхвърлих. Хората, които се самосъжालяват, винаги искат да говорят за това. Това бе следващата причина след секса, поради която реших да се откажа от семинарията. Както и заради танцуването. На свещениците почти не им се удава възможност да танцуват с красиви жени, което, според мен е същото като секса. Е, достатъчно за мен.

Постави решително ръка под брадичката ѝ и я повдигна. Лицето ѝ бе бледо, дългите, заострени мигли бяха мокри, дълбоките, подобни на кошута очи, също бяха влажни. Но...

— Очите ти още не са достатъчно червени, за да си помисля, че си си поплакала добре.

— Не съм от онези, дето хленчат.

— Слушай, момиченце, сестра ми винаги е твърдяла, че най-добре е човек да се наплаче на воля. Тя ще ти издере очите, ако разбере, че я определяш като хленчеща — нежно потърка палец в брадичката на Кейт. — Викането също върши добра работа, както и хвърлянето на чупливи вещи. У нас имаше в изобилие от всичко това.

— Няма смисъл...

— Това е изпускане на парата — прекъсна я меко той. — Пречистване. Наоколо няма нищо чупливо, но затова пък можеш да си покрециш на воля.

Емоциите, които напиреха в нея, заплашваха да я задушат. Вбесена освободи главата си от ръката му.

— Нямам нужда нито ти, нито който и да било друг да ме развлича. И сама мога да се справя прекрасно с проблемите си. Ако ми е необходим приятел, трябва само да се прибера у дома. Ей там горе — доуточни младата жена, когато погледът ѝ попадна върху внушителната постройка от камък, дърво и стъкло, в която се намиреше всичко ценно за нея.

Закри лицето си с длани и избухна в плач.

— Добро момиче! — прошепна Байрън, облекчен от освободилия се по естествен начин поток от сълзи. — Ела тук! — Привлече я по-близо до себе си, като галеше ту косите, ту гърба ѝ. — Излей всичко, което се е насъбрало.

Кейт не можеше да се спре. Нямаше значение кой бе той, ръцете му бяха силни, гласът — изпълнен с разбиране. Завряла лице в гърдите му, тя плачеше от безсилие, от мъка, от страх и се остави за малко да бъде прикоткана.

Де Уит подпря буза върху косите ѝ, като я държеше леко. Леко, защото тя му се струваше толкова малка, толкова крехка. Една здрава прегръдка можеше да счупи тези тънки кости. Сълзите намокриха ризата му, охладиха топлата му кожа.

— Съжалявам. По дяволите! — Би се отдръпнала, ако той не продължаваше да я държи. Унижена, младата жена затвори парещите си очи. — Това нямаше да се случи, ако ме бе оставил на мира.

— Така е по-добре за теб. Не е здравословно човек да задържа всичко вътре в себе си.

Автоматично я целуна по върха на главата, преди да я пусне, за да се вгледа в лицето ѝ.

Как и защо това лице успя да го плени в този си вид, мокро, на петна, изцапано със спирала — това не можеше да си обясни. Но го обзе страшно желание да я сложи в скута си, да целуне тези меки, тъжни устни, да я погали отново, но вече не толкова утешително.

„Лош ход“ — помисли си предупредително Де Уит и се почуди как един мъж, изправен пред толкова секси мъка, би могъл да се държи като свещеник.

— Не може да се каже, че изглеждаш по-добре, след като се наплака. — Взе кърпичката, която бе стиснала на топка в юмрука си и попи лекичко влагата по лицето ѝ. — Но вече би трябвало да се чувстваш достатъчно добре, за да ми кажеш от какво си така разтърсена.

— Това няма нищо общо с теб.

— Какъв е проблемът тогава?

Кейт усети как в гърдите ѝ се надига друго ридание и задушаваше думите ѝ.

— Уволниха ме.

Той продължи да почиства спокойно лицето ѝ.

— Защо?

— Мислят... — гласът ѝ секна. — Мислят, че н...

— Поеми си дъх — посъветва я Байрън — и го изречи бързо.

— Мислят, че съм откраднала пари от сметката на един клиент.

Незаконно присвояване. Седемдесет и пет хиляди.

Без да отделя очи от нея, Де Уит пхна съсипаната носна кърпа в джоба си.

— Защо?

— Защото... защото се появиха двойни екземпляри на един формуляр, а и липсват пари. И те са мои клиенти.

„И баща ми... баща ми.“ Това обаче не можеше да го каже, не и на глас.

С прекъсвания възпроизведе срещата си с партньорите. Голяма част от разказа ѝ бе несвързан, липсваха детайли, но той кимаше непрекъснато с глава. И слушаше.

— Не съм вземала никакви пари. — Изпусна дълга, пресеклива въздишка. — Не очаквам да ми повярваш, но...

— Разбира се, че ти вярвам.

Беше неин ред да се изненада.

— Защо?

Байрън изправи леко гръб, извади пура и я запали, като прикри пламъчето на запалката с длани.

— През по-голямата част от живота си си била потопена сред хотелския бизнес. Знаеш как стоят работите там. В не един случай се налага да се прави светкавична преценка на даден клиент или член от персонала. Най-добре е човек да бъде акуратен. — Загледа се в нея и издиша облаче дим. — Впечатлението, което ми направи през първите пет минути, Катрин, добре де, не само това, бе за жена, която по-скоро би се задушила от собствената си честност, но няма да разхлаби малко, за да си поеме въздух.

Дъхът излезе пресекливо от гърлото ѝ, част от паниката в душата ѝ сякаш понамаля.

— Ценя това. Струва ми се.

— Принуден съм да кажа, че досега си работила за някакви си късогледни глупаци.

Младата жена подсмръкна.

— Те са счетоводители.

— А така-а-а... — Усмихна се и прокара пръст по бузата ѝ, докато тя го наблюдаваше. — Най-последно искрица в големите кафяви очи. Така е по-добре. Значи възнамеряваш да приемеш това просто така, без да се възпротивиш?

Кейт стана, изправи рамене.

— Не мога да мисля точно сега какво и как ще го приема! Знам само, че няма да работя отново при „Битъл“, щом постъпват така с мен!

— Нямах предвид това. Искях да кажа, че някой е присвоил парите и посочил с пръст към теб. Как мислиш да постъпиш?

— Това не ме интересува.

— Не те интересува? — Байрън поклати глава. — Трудно ми е да го повярвам. Катрин Пауел, която познавам, е борбена натура.

— Казах, че не ме интересува. — Гласът ѝ отново секна. Ако започнеше да се бори, да оглежда прекалено дълбоко, да пита прекалено много, тогава можеха да открият за стореното от баща ѝ. А после щеше да стане по-лошо. — Не мога да направя нищо.

— Не ти липсва мозък — не се предаваше той.

— За момента не изглежда така. — Постапи длан върху главата си. Всичко в нея бе размекнато, отпуснато и болезнено. — Не могат да ми направят нищо повече, тъй като парите не са в мен и никога няма да успеят да го докажат. Ако питаш мен, откриването на истинския крадец е проблем на „Битъл“. Единственото ми желание е да ме оставят на мира.

Изненадан, Де Уит се изправи.

— Аз пък бих искал кожата им.

— Точно сега искам само да преживея следващите няколко часа. Ще трябва да разкажа на близките си. — Младата жена затвори очи. — Като си помисля само, че днес, малко по-рано, мислех и се надявах, че ще ме извикат, за да ми предложат съдружие. Всичко сякаш говореше за това — добави горчиво тя. — Нямах търпение да им кажа.

— Да се похвалиш?

Произнесе го обаче нежно, без сянка от подигравка или заяждане.

— Така излиза. Вижте какво направих. Гордейте се с мен, защото... Е, с това е свършено. Сега ще трябва да им кажа, че изгубих

всичко, че перспективата да си намеря друга работа или клиенти в скоро време е нулева.

— Затова са твое семейство. — Приблѝжи се до нея и постави длани върху раменете ѝ. — Членовете на семейството се поддържат едни други.

— Знам това. — За миг ѝ се прииска да вземе ръцете му. Той имаше толкова големи, знаещи ръце. Искаше ѝ се да ги вземе и да ги притисне в бузата си. Вместо това Кейт отстъпи назад и се обърна. — Именно това прави положението още по-неприятно. Ето, че сега отново започнах да се самосъжалявам.

— Всичко ще мине и ще замине, Кейт. — Съзнавайки, че двамата изпълняваха нещо като танц на докосването и изплъзването, той прекара ръка около раменете ѝ. — Искаш ли да дойда с теб?

— Не. — Почувства се толкова възмутена, защото за момент ѝ се прииска да каже да. Да подпре глава на това широко рамо, да затвори очи и да се остави в ръцете му. — Не, аз трябва да свърша това... — Отново се изплъзна от него, но този път го погледна право в очите. — Страшно мило от твоя страна. Наистина. Страшно мило.

Байрън се усмихна, трапчинките му станаха по-дълбоки.

— Нямахше да бъде толкова обидно, ако не бе прозвучала чак толкова изненадана.

— Не съм имала намерение да те обиждам — дори успя да се усмихне. — Възнамерявах да изкажа благодарността си. Благодарна съм... отче Де Уит.

Младият мъж вдигна ръка, прокара пръсти по късите ѝ коси.

— В крайна сметка реших, че не желая да мислиш за мен като за свещеник. — Дланта му се плъзна по тила и врата ѝ. — Все заради този секс.

Тя също го усещаше. Леки хормонални пристъпи, каращи я да се чувства неудобно.

— Х-м-м. — Все пак това бе някакъв отговор. При това несъмнено, безопасен. — По-добре да се заема с тази работа. — Заотстъпва заднишком, вперила предпазливо очи в него. — Ще се видим скоро.

— Очевидно.

Байрън пристъпи напред, тя направи отново крачка назад.

— Какво правиш?

Развеселен от поведението и на двамата, Де Уит повдигна вежди.

— Отивам към колата си. Паркирал съм зад теб.

— О! Добре. — С възможно най-безгрижен вид, Кейт се обърна и тръгна към автомобилите. Байрън закрачи редом с нея. — Аз... ъ-ъ-ъ... видя ли вече къщата, онази на „Севънтийн Майл“?

— Имам среща тази вечер, за да я огледам.

— Добре. Това е добре. — Младата жена подрънка ключовете в джоба си, преди да ги извади. — Е, надявам се да ти хареса.

— Ще те уведомя. — Покри дланта ѝ, поставена върху дръжката на вратата със своята. Когато Кейт насочи подозрително поглед към него, той се усмихна. — Татко ме е учил да отварям вратите пред дамите. Приеми го като южняшка чудатост.

Тя повдигна рамене и се вмъкна в колата.

— Е, бай бай.

— Дръж ме в течение.

Искаше ѝ се да го попита какво по-точно означаваше последната му реплика, но той вече се бе запътил към своя автомобил. Освен това, на нея ѝ беше доста ясно за какво става дума.

ПЕТА ГЛАВА

— Това е скандално! И обидно!

Изпаднала в рядък за нея пристъп на гняв, Лора вилнееше из солариума. Преди трийсет минути Кейт бе прекъснала обясненията за пунктуацията и таблицата за умножение на своята приятелка и я бе отделила от дъщерите ѝ, които подготвяха домашните си, за да ѝ разкаже своята шокираща история.

И сега, докато наблюдаваше реакцията ѝ, Кейт се поздрави, че се бе сетила да поиска първо да поговори насаме с нея. Блясъкът в сивите очи, гневната розовина по бузите с цвят на слонова кост и дивата жестикулация на майката можеха да изплашат децата.

— Не искам да се тревожиш — започна Кейт.

— Не искаш да се тревожа ли? — повтори натъртено Лора, присвила красивите си устни и дългите до брадичката ѝ бронзови коси се разлетяха при рязкото отмятане на главата. — И какво според теб би трябвало да изпитвам, когато прострелят сестра ми между веждите?

„О, да — помисли си Кейт, — това непременно щеше да накара момичетата да прихнат.“ Ако не се чувстваше толкова нещастна, тя самата също щеше да се разсмее. Сдържаната Лора се бе превърнала във Вбесената Лора. Въпреки, че бе висока само метър петдесет и пет, тя изглеждаше така, сякаш може да издържи десет рунда срещу световния шампион.

— Не искаш да се тревожа! — повтори младата жена, дребното ѝ, ефирно телце обикаляше на все по-бързи обороти из помещението със стъклени стени. — Е, не съм разтревожена. Преминах вече през това състояние и сега направо съм бясна. Как смеят? Как смеят тези безмозъчни идиоти да помислят дори за минута, дори за секунда, че си откраднала пари? — цапардоса увисналите листа на засадена в саксия палма. — И като си помисля колко пъти семейство Битъл са гостували в тази къща, кръвта ми кипва. Да се отнасят към теб като към някаква престъпничка! Да те изведат от сградата! Изненадана съм, че не са донесли и чифт белезници, или че не са повикали хора от данъчна

полиция! — Слънчевите лъчи, които проникваха през стъклените стени, блеснаха диво в очите ѝ. — Копелета, глупави копелета! — Спусна се с всичките си метър и петдесет и пет към белия телефон покрай тапицирания стол. — Сега ще се обадим на Джош. Ще ги дадем под съд за клевета.

— Почакай малко. Не, почакай, Лора! — Разкъсвана между желанието да се разплаче и да избухне в смях, Кейт плесна ръката на своята приятелка. Дори от това да зависеше животът ѝ, не можеше да си спомни защо се бе колебала да дойде веднага тук, в къщата на семейство Темпълтън. Точно от това имаше нужда, за да дойде на себе си. — Не мога да ти кажа колко много ценя тази тирада, но...

— Още не си чула никаква тирада.

— Няма за какво да ги давам под съд. Доказателствата...

— Не давам пет пари за шибаните доказателства! — Дочула смеха на своята приятелка, Лора присви очи. — За какво точно се смееш?

— Никога няма да свикна да чувам как произнасяш „шибани“. Това просто не е естествено! — Преглътна мъчително, смехът ѝ бе заприличал подозрително на истерия. — А да те гледам да бушуваш из това елегантно помещение с всичките му хибискуси и папрати, е истинско шоу! — пое си дъх. — Не съм дошла, за да те пращам на кръстоносен поход, макар ти да извърши истински чудеса за нараненото ми его.

— Не става въпрос за егото... — Младата жена се опитваше да овладее гнева си. Рядко губеше контрол над себе си, тъй като това бе опасно. — Става въпрос за клевета, за загуба на приходи. Няма да ги оставим да се измъкнат с това, Кейт. Имаме адвокат в семейството и ще го използваме.

Нямаше смисъл да напомня, че Джош не се занимаваше с водене на дела. А в никакъв случай нямаше да каже на Лора, че ѝ се повдигаше от самата мисъл да се занимава с този въпрос, особено чрез правната система.

— Как изобщо можеш да се отнасяш толкова несериозно към този случай?

— Защото ти ме накара да се почувствам толкова по-добре — внезапно ѝ се приплака отново. Прегърна силно приятелката си. — Бях сигурна със сърцето си, че ще застанеш до мен, но с ума си, с

предчувствията... Толкова бях потресена. О, боже! — освободи ръка, за да я притисне към стомаха си. — Май пак ще започвам.

— О, Кейт. О, скъпата ми, толкова съжалявам — и Лора я обгърна нежно с ръка през кръста. — Ела да седнеш. Ще пийнем малко чай и вино с шоколадови курабийки и ще измъдрим цялата работа.

Кейт подсмръкна и кимна.

— Чай звучи чудесно. Алкохолът напоследък не ми действа добре — успя да се усмихне. — Шоколадовите сладки никога не пречат.

— Окей. Ти само си стой тук.

При нормални обстоятелства щеше да отиде сама до кухнята, но сега не искаше да оставя Кейт сама. Затова се запъти към интеркома край вратата. Системата за повикване на прислугата, която бяха поставили по настояване на Питър. След като даде почти шепнешком инструкциите си, младата жена се върна при приятелката си и седна до нея.

— Чувствам се толкова безполезна — рече Кейт. — Така използвана. Не мисля, че разбрах истински как трябва да се е чувствала миналата година Марго, когато измъкнаха килимчето изпод краката ѝ.

— Ти беше обаче до нея. Точно така, както ние с Марго и всички други ще бъдем сега до теб. Всеки, който те познава, няма да повярва, че си извършила нещо нередно.

— Дори един, който не ме познава — произнесе тихо Кейт, мислейки за Байрън. — Доста обаче ще повярват. Историята ще се разчуе, бъди сигурна. Свикнала съм да се защитавам. Слабите момичета с повече мозък, отколкото чар, през цялото училище трябва или да се крият, или да си проправят път с бой.

— И винаги си побеждавала.

— Нещо изгубих навик. — Затвори очи и се облегна назад. В стаята ухаеше като в градина. Беше тихо, спокойно. Как само се нуждаеше и тя да открие отново спокойствието. — Не знам какво ще правя, Лора. Може би за първи път в живота си нямам никакъв план... — отвори очи и срещна съчувствие в погледа на своята приятелка. — Знам, че ще прозвучи глупаво, но всичко, което съм и което исках да бъда, бе свързано с моята кариера. Бях добра в нея. Повече от добра.

Това ми бе необходимо. Избрах „Битъл“, защото е стара, утвърдена фирма, защото даваше богати възможности за напредък и беше близо до дома. Хората там ми харесваха, а на мен, както знаеш, малцина ми допадат. Там се чувствах удобно и ценена.

— Ще се чувстваш удобно и ценена и в „Темпълтън“ — рече тихо Лора и взе ръката ѝ в своята. — Знаеш, че ако поискаш още утре ще имаш място там. Мама и татко отдавна искат да се включиш в организацията.

С онова петно, което бе лепнато върху ѝ от предишното поколение. Не, не можеше да иска подобно нещо от своите благодетели.

— Те сториха достатъчно за мен.

— Кейт, това е смешно.

— Не и за мен. Не мога сега да отида пълзешком при тях. Ще се намразя — това бе единственото, което чувстваше, че може да отстои. Може да беше гордост, но само тя ѝ бе останала. — Достатъчно трудно ще бъде да им се обадя, за да им кажа.

— Знаеш много добре каква ще бъде реакцията им, но ако желаеш, ще го направя аз.

„Дали щяха да си спомнят, запита се Кейт. Само за момент, но да си спомнят? И да се усъмнят в нея. Трябваше да преживее и това. Сама.“

— Не, аз ще им се обадя сутринта. — Приглади с длан правата си морскосиня пола и опита да бъде практична. — Разполагам с известно време, за да преценя как да постъпя. Парите засега не са проблем. Спестила съм известна сума, а и не трябва да забравяме доходите от магазина, колкото и малки да са те — ръката ѝ отскочи. — О, боже. О, боже мой. Това дали ще се отрази на магазина?

— Разбира се, че не. Не се притеснявай.

— Да не се притеснявам? — подскочи Кейт. Стомахът ѝ започна отново да се надига. — Третият съдружник на „Претенции“, заподозрян в незаконно присвояване?! Счетоводител, ограбващ сметките на клиентите си! Бивша повереница на семейство Темпълтън, следствена?!

Стисна клепачи, ужасена при мисълта за онова, което можеше да открие едно разследване. Куче да е, ама от сой да е. Мисли за сегашния

момент — заповяда си тя наум. — Всичко трябва да става едно по едно.

— Божичко, Лора, до този момент изобщо не се бях сетила за подобна възможност. Това може да го съсипе. Много от моите клиенти пазаруват в него.

— Престани с това. Ти си невинна. Няма да се изненадам, ако мнозина от твоите клиенти определят цялата тази работа като пълна глупост.

— Хората имат странно отношение към парите си, Лора. Както и към онези, които наемат да ги управляват от тяхно име.

— Може и така да е, но отсега нататък започваш да управляваш моите. И не си и помисляй да спориш — заяви младата жена, преди Кейт да успее да отвори уста. — Не разполагам кой знае с какво, откакто Питър ме обезкърви по време на развода, но се надявам ти да се справиш с този проблем. А и е крайно време да отдадеш повече сили и време на магазина. Марго и аз се справяме със сметките, но...

— Това е въпрос на мнение.

Доволна, Лора повдигна едната си вежда.

— Е, в такъв случай ще бъде най-добре да започнеш да защитаваш нашата инвестиция. Преди беше прекалено заета, но сега вече ще разполагаш с повече време.

— Така изглежда.

— А ако започнеш да се появяваш и малко по-често зад щанда, ще отнемеш малко от напрежението, легнало върху нас с Марго.

Долната челюст на Кейт увисна.

— Очакваш от мен да се занимавам с такива неща? По дяволите, Лора, аз не съм продавачка.

— И Марго не беше — отвърна миролюбиво Лора. — Нито пък аз. Обстоятелствата се променят.

На Кейт ѝ се искаше да ѝ припомни, че се бе дипломирала в Харвард. И то с отличие и цяла година по-рано. И беше почти достигнала до съдружие в една от най-уважаваните фирми в района, беше боравила всяка година с милиони долари от сметките на своите клиенти. Обаче затвори уста, тъй като нищо от това не струваше и пукнат грош в момента.

— Аз не мога да различа нещо на Армани от... каквото и да било друго.

— Ще се научиш.

В отговор Кейт се нацупи.

— Дори не обичам бижутата.

— Клиентите обаче ги обичат.

— Не разбирам защо хората държат да задръстват къщите си с ненужни нещица, които само събират прах.

Лора се усмихна. Когато Кейт спореше, на нея не ѝ оставаше друго, освен да заобикаля острите камъни.

— Не е трудно да се отговори на този въпрос — за да ни осигурят работа.

— Добре казано — съгласи се приятелката ѝ. — Не се справих чак толкова зле през малкото съботи, в които успях да помогна. Това значи да се разправяш с хора, ден след ден.

— Ще свикнеш. Наистина имаме нужда да водиш счетоводството. Досега не настоявахме, защото не искахме да ти даваме зор. Честно казано, едвам разубедих Марго да не го направи.

Една от многобройните рани, които възнамеряваше да лиже, зарасна.

— Наистина ли?

— Не се обиждай, Кейт, но магазинът е отворен вече в продължение на десет месеца, а двете с Марго още след десетия ден решихме, че мразим да се занимаваме със счетоводство. Мразим сметките. Мразим процентите. Мразим да изчисляваме данъка върху продажбите, които сме правили всеки месец. — Младата жена въздъхна и понижи глас. — Не би трябвало да ти казвам, тя ме помоли да не го правя, но...

— Какво?

— Ами, Марго... Не мислехме, че можем да си позволим да наемем счетоводител, поне не засега. Затова Марго възнамеряваше да се запише на курсове.

— На курсове — премигна Кейт. — Курсове по счетоводство? Марго? Мили боже!

— И мениджмънт, и компютри... — Лора потрепери. — Но сега, при положение, че чака бебе, ще ѝ дойде малко нанаяно. Аз самата се справям доста добре с компютрите — добави тя с надеждата да защити своята теза. — Налага ми се покрай работата ми в хотела. Търговията на дребно обаче е съвсем друга работа... — Тъй като

знаеше колко голямо е значението на добре избрания момент, тя изчака малко, преди да продължи. — Просто не виждам как бих могла да отделя време, за каквито и да е курсове между работата за „Темпълтън“, магазина, момичетата.

— Разбира се, че не можеш. Трябваше да ми кажете, че сте имали такива проблеми. Тогава щях да се заема с воденето на сметките.

— Като знам, че вече шест месеца не можеш да се усмихнеш от работа. Не изглеждаше справедливо.

— Справедливо ли? По дяволите, това е бизнес. Първата ми работа утре сутрин е да прегледам счетоводните книги.

Лора успя да придаде на усмивката си учтив, а не самодоволен вид. В този момент влезе Ан Съливан, бутайки пред себе си масичка за чай.

— Момичетата свършиха с домашните си — рече тя. — Донесох повече чинийки и чаши, за да могат да се присъединят към вас. Помислих си, че едно малко чаено парти ще ви се отрази добре.

— Благодаря, Ани.

— Мис Кейт, приятно ми е да ви... — приветствената ѝ усмивка се стопи в мига, в който се вгледа в подпухналите, зачервени очи на младата жена. — Какво има, скъпа?

— О, Ани! — Кейт хвана ръката, която мисис Съливан вдигна към бузата ѝ я стисна. — Животът ми е истински хаос.

— Ще доведе момичетата — изправи се Лора. — И още една чаша — добави тя, като кимна към Ан. — Ще си направим чаеното парти и ще оправим тази работа.

Тъй като Кейт открай време бе странната и упоритата, тя заемаше особено място в сърцето на икономката. След като напълни две чаши и избра две покрити с шоколад сладки, Ан седна и обгърна с ръка рамото на своята любимка.

— А сега си изпий чая, хапни от сладките и разкажи всичко на Ани.

Кейт въздъхна и се отпусна за първи път днес. Дороти от Канзас беше права, реши тя. Никое място в света не можеше да се сравнява с дома.

* * *

— Не ми допада начинът, по който тя продължава да говори за софтуера! — Застанала зад щанда в „Претенции“, Марго шепнеше на ухото на Лора. — Единственият софтуер, който ме интересува, е кашмирът^[1].

— Не е нужно да го знаем — отвърна в същия стил Лора. — Защото тя знае. Помисли си за всички неделни вечери, през които сме се потили над счетоводните книги.

— Правилно! — Въпреки това Марго се нацупи. — Всъщност, мислех, че вече започвам да ставам доста добра по тези въпроси. Но ако я слуша, човек ще реши, че нямам и капка мозък.

— Искаш ли да отидеш в задната стая и да ѝ помогнеш?

— Не. — Това бе окончателно. Младата жена забеляза един клиент, който разглеждаше изложените стоки. — Но не ми харесва начинът, по който говори за цялата тази бъркотия. Няма начин нашата Кейт да не избяга, да се скрие, вместо да излезе на бой.

— Тя е наранена, потресена... — Впрочем самата Лора също бе притеснена. — Нужно ѝ е просто време да се възстанови.

— Дано да е така. Няма да успее да задържа още дълго Джош и очаквам всеки момент да нахлуе, като хала в офисите на „Битъл“! — В морскосините ѝ очи проблеснаха войнствени искрици. — Честно казано, няма да успее да удържа и самата себе си.

Продължи да си мърмори, докато се приближаваше до клиента, но лицето ѝ претърпя истинска метаморфоза. Превърна се в непринудена, изтънчена красавица.

— Великолепна лампа, нали? Принадлежала е на Кристи Бринкли. — Младата жена прокара пръст по седефения абажур. — Казано под секрет, това е подарък от Били, затова тя не искаше да я притежава повече.

„Истина или измислица?“ — запита се Лора, опитвайки се да потисне смеха си. Собственичеството бе факт, но останалото вероятно бе плод на фантазията на Марго.

— Лора. — Кейт се подаде от задния офис с все същия многострадален вид, който носеше след първия час, прекаран със счетоводните книги на магазина. — Даваш ли си сметка колко пари сте

прахосали с тези ваши дребни поръчки на кутии за опаковане? Колкото по-голямо количество се поръчва наведнъж, толкова по-малко струва отделната единица. Така, както...

— А, да, права си. — Лора погледна към часовника си както от необходимост, така и за да се защити. — О, уроците по пиано. Трябва да тръгвам.

— И купувайте лентите от универсален магазин, вместо от търговец на едро — добави Кейт, докато преследваше приятелката си до вратата.

— Заслужавам да ме застрелят. Чао.

И буквално избяга.

На Кейт ѝ идваше да затропа с крака по земята. Обърна се с намерението да се заяде с Марго. Тя обаче точно в този момент залъгваше някакъв клиент с една глупава лампичка, която, по всичко личеше, не можеше да освети дори килер, камо ли стая.

Заяждането ѝ помагаше. Чувстваше се добре, когато отговаряше за нещо. Дори това да бяха кутии и ленти.

— Мис! О, мис! — от залата с дрехите се появи жена, обула лъскави бели обувки с пайети. — Имате ли осми номер от тях?

Кейт погледна към обувките, после към жената и се запита защо изобщо някой би желал да носи обувки, покрити с разноцветни пайети.

— Всичко, което притежаваме, е изложено.

— Но тези са прекалено малки! — Тя почти викаше, като тикаше злополучните обувки под носа на Кейт. — А си подхождат великолепно с роклята, която избрах. Трябва да си намера такива.

— Вижте — започна Кейт, но заскърца със зъби, тъй като в този миг улови предупредителния поглед на Марго. Припомни си правилото, което нейната приятелка бе набивала настойчиво в главата ѝ. Беше го запомнила, колкото и да не ѝ бе по сърце. — В „Претенции“ почти без изключение всичко е в единични бройки. Сигурна съм обаче, че ще намерим нещо, което също да ви върши работа.

И поведе клиентката обратно към залата с облеклата, макар вече да изпитваше носталгия по компютъра. Трябваше да се контролира усилено, за да не закрепси. Обувките бяха пръснати къде ли не, вместо да бъдат подредени спретнато по лавиците. Половин дюза рокли за коктейл бяха метнати безразборно върху облегалката на един стол.

— Май сме били заети, нали? — попита Кейт със замръзнала върху устните ѝ усмивка.

От гърлото на жената се посипаха радостни трели, които сякаш се забиха във върха на черепа на Кейт.

— О, буквално съм влюбена във всичко тук, но веднъж реша ли нещо, никой не може да ме разубеди.

Подобно заявление бе достойно за книгите.

— Окей, за коя рокля се отнася взетото от вас решение?

Бяха нужни двацет минути, двацет минути на хънкане и мънкане, на охкане и ахкане, преди клиентката да се спре на чифт бели обувки с каишка отзад и с атлазени панделки.

Кейт се бореше с многобройните метри тюл от полата на роклята, без която клиентката не можеше да живее. Тюл, помисли си младата жена, когато най-после успя да го натика всичкия в една торба, благодарение на който капризната клиентка щеше да заприлича на сватбена торта.

Привършила работата си, Кейт подаде роклята, обувките и касовата бележка и дори успя да се усмихне.

— Много ви благодаря, че пазарувахте в „Претенции“.

— О, тук всичко ми харесва. Искам само да видя и тези обеци.

— Обеци ли?

Сърцето на Кейт падна в петите ѝ.

— Онези. Мисля, че си подхождат страхотно с роклята. Какво ще кажете? Можете ли да я извадите от чантата, за да се уверя?

— Искате да извадя роклята от чантата? — Свирепо усмихната, младата жена се облегна на щанда. — Защо не си...

— О, австрийският кристал прави тези обеци великолепни, нали? — Марго се спусна към щанда и сръга приятелката си така, че я отмести с цели трийсетина сантиметра от пътя си. — Имам една гривна, която като че ли е създадена точно за тях. Кейт, защо не извадиш роклята, докато аз отключа кутията?

— Ще извадя проклетата рокля — промърмори под носа си Кейт, застанала с гръб към другите две. — Но няма да я сложа обратно. Никой не може да ме накара да го направя.

Готова за битка, тя вдигна смръщения си поглед към вратата, чието звънче в този момент издрънча. Намръщи се още по-силно при вида на усмихнатата физиономия на Байрън.

— Здравейте, дами. Ще поразгледам, докато се освободите.

— Ти си свободна. — Марго се обърна с многозначителен вид към своята приятелка. — Аз ще се справя сама.

„От трън, та на глог“ — помисли си Кейт, докато се измъкваше неохотно иззад щанда.

— Търсиш ли нещо?

— Денят на майката. Купих подаръка за майка си оттук преди няколко месеца и това ме превърна в герой. Искам да си остана герой. — Протегна ръка и прокара кокалчето на показалеца си по брадичката ѝ. — Как се чувстваш?

— Прекрасно. — Смутена от спомена за сълзите, които бе проляла в обятията му, младата жена се обърна вдървено. — Имаш ли предвид нещо специално?

В отговор той постави длан върху рамото ѝ и я обърна към себе си.

— Мислех, че сме се разделили поне като полуприятели.

— Така е. — Безсмислено беше да го обвинява, макар да бе по-удовлетворяващо. — Сгафих. Едва не набих онази клиентка.

Байрън повдигна едната си вежда и погледна към жената, която точно въздишаше над някаква гривна.

— Защото?

— Искаше да види едни обеци — процеди през зъби Кейт.

— Мили боже, какво става с този свят! Ако обещаеш да не ме удряш, аз се кълна, че дори няма да погледна към нито една от обещите тук. Може да не погледна никаква обеца, никога повече.

Кейт реши, че той заслужаваше поне една усмивка.

— Съжалявам. Това е дълга история. И така, какво харесва майка ти?

— Обечи. Съжалявам! — изхили се буботещо. — Трудно е да се устои. Тя е интернист със стоманени нерви, зъл характер и сантиментално настроена за всичко, свързано с децата ѝ. Мисля си за сърца и цветя. Всичко, което се връзва с тази символика.

— Това е хубаво. — Младата жена се усмихна. Страшно си падаше по мъже, които не само обичаха майка си, ами и я разбираха. — Не знам много добре с каква стока разполагаме. Това е първата ми седмица на тази работа.

„Колко подредена изглежда в този спретнат сив костюм и раирана вратовръзка“ — помисли си Де Уит. Прекалено благоразумните обувки не би трябвало да го накарат да се загледа в краката ѝ. Изненадан, че точно това правеше, той се изкашля.

— Как върви?

Кейт погледна през рамо към Марго.

— Струва ми се, че моите колежки правят заговор да ме убият. Във всяко друго отношение, достатъчно добре. Благодаря — но тъй като той продължаваше да я наблюдава изпитателно, тя се размърда. — Дойде да търсиш подарък, нали, не да правиш проверки, свързани с мен или каквото и да било друго?

— Мога да правя и двете.

— Предпочитам да... — Вратата се отвори отново и през нея влязоха три смеещи се и бърбещи жени. Кейт стисна здраво ръката на Байрън. — Окей, идвам с теб. Имаш нужда от цялото ми внимание. Ще ти направя десет процента отстъпка, ако обсебиш цялото ми време докато те не си отидат.

— Много си общителна, а, Кейт?

— Аз съм една отчаяна жена. Не се бързай с мен.

Все така здраво вкопчена в ръката му, тя го помъкна към един ъгъл на магазина.

— Парфюмът ти отново е друг — заяви той, след като си позволи удоволствието да подуши отблизо косите ѝ. — Фин и същевременно страстен.

— Марго ме пръсна с нещо, докато се бях разсеяла — отвърна тя, не по-малко разсеяна и в момента. Това бе новият ѝ живот, припомни си тя. Със стария бе свършено и тя щеше да се постарее да направи възможно най-доброто с онова, което ѝ бе останало. — Искане да представяме и по този начин стоката. Щеше цялата да ме окичи с бижута, ако не ѝ се бях изплъзнала — от това безопасно разстояние тя погледна назад и направи физиономия към своята съдружничка. — Виж, накара ме да нося тази брошка.

Де Уит сведе поглед към семплия златен полумесец на ревера ѝ.

— Много е хубава — и премести поглед към леката извивка на гърдите ѝ. — Семпла, класическа, не се набива в очи.

— Да, точно така. Какво прави една брошка, освен дупки в дрехите ни? Окей, да се върнем към работата си. Ето тази музикална

кутийка може отново да те направи герой.

— Музикална кутийка? — Младият мъж си наложи да насочи отново вниманието си към избирането на подаръка. — Би могла да свърши работа.

— Сетих се за нея, защото Марго току-що я купи от една разпродажба в Сан Франциско. Тя знае, че това било такова, а онова, онакова. Аз мога да ти кажа само, че е прекрасна! — Вдигна я, лъскава махагонова кутийка, достатъчно голяма, за да побере бижута или любовни писма. На куполообразния ѝ капак беше нарисувана млада двойка в средновековно облекло, единорог и венец от цветя. Отвориха я и под звуците на „Фюр Елизе“, се разкри облицована с тъмносиньо кадифе вътрешност.

— Има един проблем — рече Байрън.

— Защо? — Изправи рязко гръб. — Красиво е, практично е, романтично е.

— Ами... — потърка брадичката си той, — как ще заема цялото ти време, когато ти отведнъж ми покажа идеалния подарък?

— О! — Кейт хвърли отново поглед през рамо. Трите новодошли бяха в отделението с тоалетите и вдигаха доста шум, типичен за тръгналите по магазини жени. После, като се стараеше да не се чувства виновна, погледна към Марго, която умело прибираше тюлената рокля в торбата. — Искаш ли да купиш нещо друго? Никога не е прекалено рано да се пазарува за Коледа.

Той наклони глава.

— Трябва да се научиш да преценяваш своите клиенти, момиченце. Пред теб стои човек, дошъл да купува подарък за Деня на майката три дни преди празника. На всичкото отгоре този подарък трябва да отпътува до Атланта. Такъв тип човек не пазарува за Коледа преди двайсет и първи декември.

— Това е крайно непрактично.

— Обичам да използвам практичността си по време на работа. В живота е по-различно.

Когато ѝ се усмихваше, линиите по лицето му ставаха по-дълбоки. Те ѝ харесваха. В един момент се улови, че се пита какво ли би било да прокара пръст по тези очарователни зъби. Изненадана от себе си, Кейт си пое въздух и го издиша бавно. „Внимателно, момиче!“

— Тогава може би ще погледнеш и някои други неща, за да направиш сравнение.

— Не, изборът ми е тази кутийка. — Интригуваше го фактът, че я караше да се чувства неудобно и причината за това бе от сексуално естество. Бавно постави дланите си върху нейните, обхванали кутийката, така че сега я държаха и двамата едновременно. — Защо да не се помотая при избора на хартията за опаковане?

„Това — реши Кейт, — определено беше подкана.“ Щеше да размисли по-късно дали ѝ харесва или не.

— Окей, би могло да свърши работа.

Усмихна се ослепително на Марго, докато пресичаха помещението, след което постави музикалната кутийка внимателно върху щанда. Марго затвори вратата зад най-последователната клиентка и автоматично се усмихна кокетно на Де Уит.

— Здравей, Байрън. Прекрасно е, че те виждам.

— Марго — той вдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си. Жестът беше също толкова автоматичен, както и нейната усмивка. — Изглеждаш невероятно, както винаги.

Тя се разсмя.

— Тук просто не виждаме достатъчно мъже, особено пък красиви и галантни. Откри ли нещо, което ти допада?

— Кейт спаси живота ми с един чудесен подарък за Деня на майката.

— Така ли? — Тъй като въпросната дама прилежно поставяше в кутия избора на своя клиент, Марго се подпря на щанда, хвана своята приятелка за вратовръзката на червени и сини райета и я опъна безжалостно. — Ще те убия по-късно. Извини ме, Байрън. Имам клиенти.

Кейт проследи с поглед отдалечаващия се гръб на Марго.

— Виждаш ли, права бях. Тя желае смъртта ми.

— Едно от определенията за семейство е непрекъснатото приспособяване.

Младата жена повдигна вежда.

— Това от речника на Уебстър ли е?

— От речника на Де Уит. Я да опитаме хартията с виолетките. Марго е забележителна жена.

— Не познавам мъж, който да е бил на друго мнение. Не, не е вярно — рече тя, докато измерваше с поглед хартията. — Бившият съпруг на Лора не можеше да я понася. Разбира се причината бе там, че е дъщеря на икономката, а той е един гаден сноб. Мисля, че освен всичко друго я желаше и това го дразнеше.

Заинтригуван от резките ѝ движения, от почти математическата точност, с която увиваше кутийката и прегъваше ъглите, Байрън се приведе над щанда. Ръцете ѝ наистина бяха прекрасни, отбеляза за себе си той. Тесни, компетентни, без украса.

— Какво изпитваше към теб той?

— О, мен също ме мразеше, но това нямаше нищо общо със сексуалните му фантазии. Аз пък съм бедната роднина, която има дързостта да казва какво мисли. — Тъй като стомахът ѝ се разбунтува, тя вдигна поглед и се намръщи. — Не знам защо ти наприказвах всичко това.

— Може би се дължи на потискано желание за разговор. В продължение на дълги периоди не разговаряш с никого, после пък се увличаш в разговор до степен да забравиш, че не обичаш да разговаряш. Казах ти, това може да бъде приятно хоби.

— Не обичам да разговарям с хората — промълви младата жена. — С повечето хора. Пурпурна панделка ли искаш или бяла?

— Пурпурна. Ти ме интригуваш, Кейт.

Смутена, тя отново вдигна очи.

— Не мисля, че това е необходимо.

— Просто едно наблюдение. Мислех, че си студена, надута, груба, скучна и не виждаща нищо друго, освен самата себе си. Обикновено не се лъжа чак до такава степен.

Тя завърза панделката на възел, отрязва краищата.

— Този път също не си се излъгал. С изключение на определението надута.

— Не, груба и скучна вероятно се връзват, но останалото го преоценявам.

Избра голяма, натруфена панделка.

— Не желая нито оценка, нито преоценка.

— Не съм те питал. Това е друго от моите хобита. Ще има ли картичка към подаръка?

Кейт се намръщи отново, избра подходяща за опаковката картичка и я шляпна върху щанда пред него.

— Можем да го променим само за една нощ.

— Разчитам на това. — Подаде ѝ кредитната си карта, след това извади химикалка, за да пише с нея върху картата. — О, между другото, предложих цена за къщата, която ми препоръча. Също като музикалната кутийка, тя е точно това, от което се нуждаех.

— Радвам се за теб.

След кратко търсене откри формуляра, който се попълваше за изпращането на покупката на даден адрес и го постави до подаръка. Потисна желанието си да го разпита за къщата, за това, какво му бе допаднало в нея, какви бяха условията. По дяволите разговорите.

— Ако напишеш името и адреса, на който искаш да се изпрати, ще я предадем на „Фед Екс“ още утре сутринта. Ще пристигне двайсет и четири часа по-рано и така ще ти спести крясъци по телефона.

Младият мъж вдигна глава.

— Майка ми не крещи.

— Имах предвид теб.

Самодоволната ѝ усмивка се стопи при вида на новодошлите двама клиенти.

— Не пристигат ли точно навреме? — Байрън нахвърли името и адреса на майка си. — Точно свършихме, съвсем навреме, за да можеш да помогнеш на новопристигналите.

— Слушай, Де Уит. Байрън...

— Не, не, не си прави труда да раболепничиш. Оправяй се сама. — Прибра кредитната си карта, квитанцията, после сам скъса копието от бланката за изпращане на подаръка. — До скоро виждане, момиченце.

И се запъти към вратата. А думите „Мис, можете ли да ми покажете тези обеци?“, прозвучаха като музика за душата му.

---

[1] Лек вълнен плат със слаба лъскавина и копринена гладкост.
— Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Байрън не обичаше да се бърка на ръководните кадри на работното си място, но знаеше, и искаше и те да знаят, че проблемите в „Темпълтън“ ставаха все по-големи. Интересът му към хотелите и всичко, свързано с тях, бе започнал по време на лятното му стажуване в „Дъбълтрий“ в Атланта. За трите месеца, като нощен пазач бе научил повече от това как да се справя с багажа на гостите и бе спечелил предостатъчно, за да си купи първата кола от класа.

Бе разбрал, че всекидневно се разиграваха драми и трагедии, не само зад затворените врати на стаите и апартаментите, а и на рецепцията, сред търговците и продавачите, инженерите и икономите. Всъщност, навсякъде, където се водеше забързаният живот на един хотел.

Това го бе омагьосало, бе го накарало да смени и други професии, за да надзърне и от други гледни точки, като се започне от тази на човека на рецепцията и се стигне до портиера. Любопитството му, свързано с хората, с онова, което представляваха, което очакваха, за което мечтаеха, му бе дало и неговата кариера.

Не стана лекар, както неговите родители се бяха надявали, макар и не така тайно, да стане. Нито пък се превърна в умореното от пътувания и издържащо се от безкрайните вноски на негово име мамино дете, които обстоятелствата можеха да направят от него. Имаше кариера, която му носеше радост, а непрестанното разнообразие, характерно за големите хотели, неизменно го интригуваше.

Той се славеше като човек, умеещ да разрешава проблемите, както общи, така и индивидуални. Причината да предпочете да се премести в хотелите „Темпълтън“ бе проста. В продължение на доста време бе изучавал хотелите — луксозните, разкошните, малките и спретнатите, веригите с техния забързан ритъм, старите европейски образци със спокойното си очарование, онези в Лас Вегас с техния блясък и крепяща безвкусица.

„Темпълтън“ му бе допаднал, защото бе семеен бизнес, традиционен, но не и банален, ефикасността не беше за сметка на чара, но най-вече беше представителен.

Винаги знаеше имената на тези, които работеха с него и под негово ръководство. Беше просто част от неговия грим да се интересува, да задържа информация. Така че, когато се усмихна на жената, която в момента попълваше данните на един от гостите, и се провикна небрежно: — „Добро утро, Линда“, нямаше и представа, че пулсът ѝ се ускори или, че пръстите ѝ се спънаха върху клавиатурата на компютъра, докато го наблюдаваше как минава покрай нея на път за офиса си.

Тук се намираще друга секция от кошера. Звъняха телефони, шумяха факсове, бръмчаха копирни машини, тракаха клавишите на компютърните клавиатури. Мина покрай накамарени една върху друга кутии, край отрупани с хора бюра. Пътьом размени поздравии, накара няколко чифта рамене да се изправят и не една от служещите от женски пол да съжалят, че не бяха проверили току-що червилото си.

Вратата, към която се бе запътил, бе отворена. Завари Лора Темпълтън с телефон до ухото. Тя му се усмихна забързано и посочи към съседния стол.

— Сигурна съм, че можем да уредим това. Мистър Хъбъл от отдел „Хранене“... Да, да, разбирам колко е важно. Мистър Хъбъл... — Очевидно от другата страна я прекъснаха отново. Младата жена погледна към Байрън и завъртя очи. — Колко допълнителни стола ще желаете, мис Бингам? — Заслуша се търпеливо, а в ъгълчетата на устата ѝ се появи лека усмивка. — Не, не, разбира се. И съм убедена, че ще имате предостатъчно място, ако използвате и терасата. Не, не мисля, че ще вали. Вечерта ще бъде прекрасна и съм сигурна, че вашият прием ще бъде елегантен. Мистър Хъбъл... — Този път вече скръцна със зъби. — Защо да не поговоря с мистър Хъбъл от ваше име и после отново да ви се обадя? Да, около обяд. Ще го направя. Непременно. Няма защо, мис Бингам! — остави слушалката. — Тази жена не е нормална.

— Тя за конгреса на ортодонтите или на вътрешната архитектура беше?

— Вътрешната архитектура. В последната минута решила, че тази вечер непременно трябва да направи прием за шейсет от своите

най-близки приятели и съдружници. И поради причини, които не мога да обясня, няма доверие в способностите на Боб Хъбъл.

— Темпълтън — рече Байрън и ѝ се усмихна. — Проблемът е там, че името ти е Темпълтън. Което автоматично те поставя в по-висока позиция.

„Но човек не би могъл да го предположи, ако съди по офиса ѝ“ — помисли си младият мъж. Кабинетът на Лора бе малък, неудобен, без прозорци. Знаеше, че тя сама бе избрала поста и работното си място, когато бе решила да се изявява на половин работен ден в хотела.

Де Уит не можеше да си обясни как се справяше с всичко това — със семейството и дома, с хотела, с магазина. Тя обаче изглеждаше олицетворение на спокойствието и ведрата експедитивност. Само докато човек не я погледнеше отблизо, в очите. Там, под сянката на езерно сивите им дълбини, се спотайваха съмнение, тревога и мъка. Вероятно останки от разбития ѝ брак.

— Не трябваше да идваш тук, Байрън! — докато говореше, младата жена нахвърляше някакви бележки за себе си. — Тази сутрин щях да се справя и сама.

— Няма нищо. Някакви проблеми със зъбните войници?

— Човек би помислил, че ортодонтите спазват известно приличие, нали? — С въздишка измъкна документи от някаква папка. — Имаме оплаквания от тях, но не е нещо, с което да не мога да се оправя.

— А и аз съм насреща, за да помогна.

— Ценя предложението ти. Има обаче и една деликатна ситуация. Един от лекарите очевидно прекарал, да ги наречем, няколко интимни мига със своя колежка, когато съпругът ѝ най-изненадващо решил да я навести.

— Господи, колко обичам работата си! — Де Уит се намести на стола си и се облегна назад. — Това е, като да участваш в една нескончаема сапунена опера.

— Лесно ти е да говориш така. Тази сутрин цял час трябваше да се разправям с каещата се. Тя седеше на твоето място, като през сълзи изливаше цялата мрачна история на брачния си живот, на любовните си връзки, на своята професия — при този спомен Лора притисна пръсти към вътрешните ъгълчета на очите си, за да се поосвободи от

напрежението там. — Това е третият ѝ съпруг и тя твърди, че е склонна към изневери.

— Искаш ли да поговоря с нея?

— Не. Мисля, че се справих. Проблемът ни е там, че съпругът ѝ не се е зарадвал особено, когато открил своята жена и своя — тя потрепери, — „баджанак“, увити в халати на „Темпълтън“.

— Става все по-интересно. Не спирай точно сега.

— Съпругът цапардосал любовника през устата. Избил коронки на стойност няколко хиляди долара и така нататък. Стаята също е пострадала, но пораженията не са сериозни. Две лампи и малко порцелан — махна с ръка. — Нашият проблем е в това, че симпатягата с разбитата уста заплашва да съди хотела.

— Поредната жертва. — Ако сценарият не го беше развеселил толкова, Де Уит несъмнено щеше да въздъхне. — Какви са оплакванията му?

— Че хотелът е виновен, задето пуснал съпруга. Той, съпругът, се обадил до рум сървиса от домашен телефон, поръчал шампанско и ягоди за стаята на жена си. Носел и десетина рози — добави Лора. — След това изчакал пристигането на виното, вмъкнал се зад сервитьора и... останалото е ясно.

— Не мисля, че това представлява действителен проблем за нас, но ще проверя случая.

— Ще ти бъда много благодарна. — Младата жена очевидно изпита облекчение. — Сама бих поговорила с въпросната особа, но ми се струва, че не си пада особено по жени на отговорни постове. А и, честно казано, съм затънала до гуша в работа. Тази вечер е срещата на ортодонтите, а утре пристигат представителите на козметичния бизнес.

— И, разбира се, мис Бингам.

— Точно така... — Лора погледна към часовника си и стана. — По-добре да сляза до отдел „Хранене“. Има и още нещо.

Байрън, който се би изправил на свой ред, повдигна вежди.

— Да не би декораторите да са се сбили във фоайето?

— Все още не. — Тъй като ценеше усилията му да я развесели, младата жена се усмихна. Беше станало нейна втора природа да прикрива изопнатите си нерви. — Това е една моя идея за магазина, но тъй като е свързана също така и с хотела, исках да се посъветвам и с теб.

— Лора, хотелът е твой.

— Не, сега аз работя тук, а шефът си ти. — Извади обемен бележник и го премести от едната си ръка в другата. — Миналата есен в магазина организирахме прием и търг с благотворителна цел. Възнамеряваме да го правим всяка година. Помислих си обаче, че бихме могли да планираме още нещо. С чисто рекламна цел. Нещо, като модно ревю през сезона на почивките, като използваме дрехи и аксесоари от магазина. Бялата бална зала би свършила чудесна работа и засега тя не е заета за първата събота на декември. Бихме могли да изложим гала тоалети, официални облекла, бални рокли, аксесоари. Ще ги рекламираме, както в хотела, така и в курорта, с известна отстъпка за персонала и гостите на „Темпълтън“.

— Бизнесът ти е в кръвта. Слушай Лора, ти се занимаваш с рецепциите и специалните събития. — Прегърна я през раменете, докато излизаха от офиса. — Не ти е нужна моята благословия.

— Искам всичко да бъде точно. След като уговоря подробностите с Марго и Кейт, ще оформя предложението.

— Чудесно! — Тя му бе предоставила възможността, която се бе надявал да получи. — А как е Кейт?

— Държи се. Естествено, от време на време ни подлудява с Марго. Не може да се каже, че е родена за продавачка. Но е достатъчно борбена, за да се оправя криво-ляво. — Усмивката ѝ стана по-широка, по-мека. — А ако пък някоя от нас с Марго само се приближи до счетоводните книги, надава истински вой. Тя е нашата благословия за всичко, свързано с водене на счетоводството. Въпреки това...

— Въпреки това?

— Те са пречупили нещо в нея. Все още не знам доколко сериозно, прекалено се контролира. Не иска да приказваме по този повод, не позволява дори да обсъдим какво би могло да се направи. Просто се затваря в себе си, когато някой опита да изкопчи нещо от нея. Кейт винаги си е била шампион, когато става дума за битки... — Сега пръстите на Лора започнаха да се движат неспирно, като ту почукваха с химикалката, ту се захващаха със страниците на бележника. — Този път обаче не мисли да се бори. Когато кариерата на Марго се провали и тя изгуби мястото си, като модел на „Бела Дона“, Кейт искаше да организира протест. Говореше дори да отиде в Лос Анджелис и да застане наред „Родео драйв“! — При този спомен по

лицето на младата жена се появи усмивка. — Не съм го казала на Марго, тъй като в крайна сметка успях да разубедя Кейт, но този случай я охарактеризира много добре. Тя рита, хапе и драци срещу всеки личен проблем. Но не и този път. Този път се е свила в себе си и не разбирам защо.

— Ти наистина се притесняваш за нея — промълви Байрън.

— Да, притеснявам се. Както и Марго. Иначе досега да е удушила Кейт поне десет пъти. Кейт ни кара всеки ден да попълваме някакъв формуляр.

— Истински счетоводител.

— Непрекъснато носи в джоба си едно от онези електронни бележничета. Започна да говори и за координиране. Ужасно е! — Тъй като Де Уит се засмя, Лора се усети и се спря. — Ще те попитам нещо простичко... — започна тя. — Всички ли изливат върху главата ти своите проблеми като мен?

— Нищо подобно. Аз те попитах.

— Джош каза, че за тази работа не искал никой друг, освен теб. Не е трудно да се разбере защо. Ти си толкова различен от Питър... — Този път не само се усети и спря, ами и стисна зъби. — Не, няма да започвам отново. Без това вече закъснявам от графика си, а мис Бингам ме чака. Благодаря, че пое ортодонтите от ръцете ми.

— За мен бе удоволствие. Може да не са ти го казвали често, но ти си истински авоар за „Темпълтън“.

— Опитвам се да бъда.

Щом тя се отдалечи, Де Уит се запъти в противоположната посока, като пътъом зачете точния и грижлив доклад, който му бе оставила.

В края на работния ден се срещна с Джош в „Темпълтън ризорт“. Офисът там бе просторна стая на етаж на администрацията, а от прозорците се разкриваше гледка към един от двата басейна на курорта, подобен на лагуна и заобиколен от хибискусови храсти, отрупани с цвят и към вътрешен двор с маси от червено дърво под бонбонено розови чадъри.

Помещението създаваше уют и същевременно бе подходящо за бизнес, с меки, тапицирани с кожа столове, декоративни лампи и стилиен акварел на улична сцена в Милано.

— Искаш ли бира?

При това предложение Байрън едвам се удържа да не въздъхне. Пое бутилката от Джош и веднага я надигна.

— Извинявай, че те задържам в края на работния ти ден. По-рано не успях да се откопча.

— Работният ден в хотелиерския бизнес няма край — отвърна Джош.

— Майка ти твърдеше същото — усмихна се широко Де Уит. Сюзън Темпълтън бе една от любимите му персони. — Знаеш ли, ако баща ти отстъпеше като джентълмен, щях да я помоля да се омъжи за мен — отпи отново, после кимна към папката, която бе поставил върху бюрото на Джош. — Започнах да изпращам по факса тази документация, но след това реших да я донеса лично.

Вместо да застане зад бюрото, младият мъж взе папката и я отвори върху скута си, както седеше на стола срещу своя посетител. Реакциите му се променяха, докато преглеждаше докладите — изхилване, пъшкане, въздишка, псувня.

— Това резюмира и моите чувства — рече в заключение Байрън. — Преди няколко часа разговарях лично с доктор Холдермен. Той все още е наш гост. Понастоящем е с временни коронки и красива синина на окото. Моето мнение е, че не разполага с необходимите доказателства, но е достатъчно смутен и депресиран от случилото се, за да изпълни заканите си.

Джош кимна, докато правеше своите собствени заключения.

— А твоята препоръка?

— Да го оставим да върши каквото реши.

— Съгласен. — Джош захвърли папката върху бюрото си. — Ще го предам в правния отдел заедно с твоята препоръка. Така... — Младият мъж се облегна, стиснал здраво бутилката в ръце, вперил любопитния си поглед в своя посетител. — А сега защо не ми кажеш каква е истинската причина за тази визита? Можеш да се справиш с подобни дреболии дори насън.

Байрън потърка брадичката си.

— Прекалено добре се познаваме.

— Десетгодишната ни съвместна работа би трябвало да бъде достатъчна причина. Какво ти е на душата, Бай?

— Кейт Пауел.

Веждите на Джош подскочиха нагоре.

— Наистина?

— Не в този смисъл — побърза да каже Де Уит, дори прекалено припряно. — Нещо, което спомена днес Лора, ме накара да се замисля върху цялостното положение. „Битъл“ са отправили няколко сериозни обвинения срещу нея, но не завеждат дело. Нито пък тя. Това продължава вече три седмици.

— Чувствам, че пак ще кипна! — Усетил, че се ядосва, младият мъж стана и закрачи напред-назад. — Баща ми играеше често голф с Лари Битъл. Не знам колко пъти е идвал у нас. Познава Кейт от дете.

— Говорил ли си с него?

— Кейт едва не ме застреля, когато споменах за това! — Джош се намръщи и изгълта бирата си. — Щях да го изтърпя, но тогава тя се затвори в себе си. Изглеждаше толкова смутена от цялата тази история, че не настоях. По дяволите, пък съм и толкова погълнат от Марго и бебето, че оставих всичко на течението. Днес в лекарския кабинет, за първи път чухме ударите на сърцето му. Беше страхотно. Можехме да го слушаме как си бие, мъничкото сърчице... — Спря, щом забеляза широката усмивка на Байрън. — Кейт — започна отново той.

— Добре де, няма нищо, можеш да си позволиш една минутка на обсебен от очакваното си поколение бъдещ татко.

— Това обаче не е извинение да изоставя сестра си да се измъчва в подобна безтегловност. — Седна отново, едно мускулче на бузата му заигра. — Решихме да приемем искането на Риджуей. Проклетото копеле измами Лора, скалпира я, не обръща внимание на децата си, прогони половината персонал в хотела, а ние му изплатихме чек за четвърт милион, само за да избегнем преждевременно прекратяване на делото.

— Тежко е — съгласи се Де Уит. — Но поне ще се разкара.

— И по-добре да не се вясва насам.

— Нищо не ти пречи да му счупиш пак носа — предложи Байрън.

— Точно така. — В желанието си да се отпусне, Джош разкърши рамене. — Признавам, през последните седмици съм малко разсеян. А и Кейт винаги се е справяла сама, така че човек започва да мисли за това като за нещо гарантирано.

— Лора се притеснява за нея.

— Лора се притеснява за всичко и всички, освен за самата Лора. — Младият мъж потъна в мрачни размисли за около минута. — Така и не успях да преодоля бариерата на Кейт. Тя не желае да говори по този въпрос, поне не с мен. Не съм мислил да се срещам с Битъл пряко нейната воля. Ти това ли предлагаш?

— Това не е моя работа. Въпросът е там, че... — Де Уит съзерцава известно време бирата си, след което вдигна спокойните си светли очи към своя събеседник. Беше премислил подробно всичко, както впрочем правеше с всеки проблем и бе достигнал до едно заключение. — Ако „Битъл“ възнамеряват да заведат дело срещу нея, не е ли по-добре тя да поеме инициативата в свои ръце?

— Заплаха от един хубавичък съдебен процес за клевета, за неоправдано отстраняване от работа, загуба на доходи, емоционален стрес.

Байрън се усмихна и привърши бирата си.

— Е, адвокатът си ти.

* * *

Беше му нужна почти една седмица, но затова пък влезе в „Претенции“ много доволен от резултата. Идваше от среща със съдружниците в „Битъл и съдружници“.

Прегърна съпругата си през кръста и ѝ лепна вълнуваща целувка за радост на клиентите, които се мотаеха из магазина.

— Здравей.

— Здравсти. Какво правиш в моя салон посред бял ден?

— Не съм дошъл за теб. — Целуна я отново и едва се удържа да не постави ръка върху упорито плоския ѝ корем. Нямахше търпение да го види да нараства. — Трябва да поговоря с Кейт.

— Капитан Куиг е в офиса.

Джош трепна.

— Мислех, че тези дни я наричаше капитан Блай.

— Не е бил достатъчно ненормален. Сега преправя система за подредба на папките. Въвежда цветови код.

— Мили боже. Какво ще бъде следващото?

Марго присви очи.

— Въведе дъска за обяви на последните новини.

— Трябва да я спрем. Влизам при нея! — Пое си дълбоко въздух.
— Ако не се появя след двацет минути, не забравяй, че съм те обичал винаги.

— Много смешно — промърмори младата жена и съумя да задържи усмивката на лицето си докато съпругът ѝ се вмъкна в задния офис.

Джош завари Кейт погълната от работата си. Беше разчорлена, а на палеца и показалеца на дясната си ръка беше нахлузила гумени пръсти.

— За по-малко от година — рече, без да се обръща тя, — двете с Лора успяхте да размесите всичко. Защо, по дяволите, фактурата от застраховка „пожар“ е в тази папка?

— Някой трябва да бъде бичуван.

Тя се обърна и го изгледа съвсем сериозно.

— Нямам време за теб, Джош. Твоята съпруга превърна живота ми в ад.

— Странно, тя твърди същото за теб. — Без да се впечатли от свирепия ѝ поглед, младият мъж се приближи и я целуна по върха на носа. — Чувам, че въвеждаш цветове код за папките.

— Някой трябва да го направи. Програмата, която инсталирах, подрежда всичко ясно и точно, но най-добре е човек да се застрахова и като пази копия от всички фактури за по-едри покупки. Казах това на Марго още преди няколко месеца, но нея не я интересува нищо друго, освен продажбата на дрънкулки.

— Наистина как ли би могъл да се управлява един магазин, щом се продава стоката му!

Кейт си пое въздух, отказвайки да проумее колко глупаво бяха прозвучали думите ѝ.

— Искам да кажа, че човек няма големи шансове да успее, ако не се заеме с детайлите. Тя например вписва обувките под графа „гардероб“, вместо под „аксесоари“.

— Трябва да бъде наказана! — Сграбчи Кейт за раменете. — Остави тази работа на мен.

Тя се изхили и го отблъсна.

— Махай се. Точно сега нямам време за смях.

— Не съм дошъл да се смеем. Трябва да поговоря с теб — посочи към един стол. — Така че седни.

— Това не може ли да почака? След час трябва да се върна в залата за продажби. Първо искам да въведа ред сред папките.

— Седни — повтори Джош и я сръга по братски с лакът. — Идвам от среща със съдружниците в „Битъл“.

Нетърпението в погледа ѝ се стопи и на негово място се появи студенина и безразличие.

— Моля?

— Не ми дръж този тон, Кейт. Отдавна трябваше да се заемем с този въпрос.

Тя обаче не се отказваше от тона си, невъзмутим и леден, тъй като страхът я обсебваше все по-силно.

— И ти реши, че той е чакал само теб.

— Точно така. Като твой адвокат...

— Не си ми адвокат — пресече го тя.

— Кой отиде да те измъкне от съда, когато бе превишила скоростта?

— Ти, но...

— А кой прегледа договора за изплащането на апартамента ти, преди да го подпишеш?

— Ти, но...

— Кой ти написа завещанието?

Младата жена очевидно започваше да се бунтува.

— Не виждам какво общо има едното с другото.

— Разбирам. — Вгледа се задълго в маникюра си. — Фактът, че съм се занимавал с някакви си досадни подробности от твоя живот не ме прави твой адвокат.

— Това не ти дава право да ходиш да говориш с Битъл зад гърба ми. Особено пък, след като вече те помолих да ме оставиш на мира.

— Да, не ми дава право. Но фактът, че съм ти брат, ми дава.

Подхващането на темата за семейната лоялност бе като удар под кръста за Кейт. Тя скочи на крака.

— Аз да не съм някоя неспособна малка сестричка?! Няма да позволя и да се отнасяш към мен като към такава! С това ще се заема аз!

— Как? — Приел хвърлената ръкавица, Джош също се изправи.
— Като въвеждаш цветни код на папките тук ли?

— Да. — Тъй като той вече крещеше, Кейт също не му остана дължна. — Като извлека възможно най-доброто от дадената ситуация. Като продължа да живея живота си. Като не си позволявам да скимтя и да хленча.

— Като отстъпваш и не правиш нищо — заби показалец в рамото й. — Като отричаш всичко. Е, това продължи достатъчно дълго. Битъл и компания знаят, че са изправени пред съдебен процес.

— Съдебен процес? — Кръвта се отече от лицето й. Струваше й се, че усеща всяка капчица, която се влива надолу към краката й. — Казал си им, че ще заведе дело срещу тях? О, боже!

Зави й се свят и се облегна на бюрото.

— Хей! — сграбчи я уплашено. — Седни. Поеми си дъх.

— Остави ме. Остави ме на мира, по дяволите! Какво си направил?

— Онова, което трябваше. А сега, миличка, седни, хайде.

— Мили боже — избухна Кейт и вместо да го смушка на свой ред в рамото, го удари с юмрук. — Как смееш? — Бе възвърнала цвета на лицето си, нещо повече, пламтеше. — Как смееш да заплашваш със завеждане на дело?

— Не им казах, че ще го направиш. Просто ги оставих да си го мислят.

— Казах ти да не се занимаваш с тази история. Това си е моя работа. Моя. — Прибра ръце, извъртя се на пети. — Каква е причината за подобен нервен припадък, Джошуа? Ще убия Марго.

— Марго няма нищо общо с това, въпреки че ако отвориш за момент очичките си, ще видиш колко се притеснява за теб тя. Колко се тревожим всички!

За да не се изкуши да я сръга отново, той прибра ръце в джобовете си.

— Не трябваше да позволя тази история да продължи толкова дълго, но съзнанието ми бе заето с други неща. Ако Бай не се беше отбил, за да ме подкорока, щеше да ми отнеме повече време, но в крайна сметка щях да го направя.

— Стоп! — Младата жена вдигна ръка, като дишаше тежко. — Върни малко лентата. Байрн Де Уит е говорил за мен с теб?

Осъзнал погрешния си ход, Джош опита бързо отстъпление.

— Името ти случайно бе произнесено по време на нашия разговор, това е всичко. И изведнъж ме осени...

— Така значи, името ми било произнесено. — Сега вече Кейт дишаше през стиснатите си зъби, готови за атака също като стиснатите ѝ в юмруци ръце, отпуснати край хълбоците ѝ. Беше си дала сметка, че гневът бе по-добро решение от паниката. — О, бас държа, че точно така е станало. Това копеле. Трябваше да се досетя, че няма да си държи устата затворена.

— За какво?

— Не се опитвай да го прикриваш. И се разкарай от пътя ми.

Гласъкът, който му даде, бе достатъчно силен и неочакван, за да го накара да изгуби равновесие. Преди да разбере какво става, тя се понесе покрай него.

— Само още една минутка, дявол да го вземе. Не съм свършил.

— Върви по дяволите — отвърна през рамо младата жена и накара неколцината клиенти да се огледат нервно, когато изскочи като хала от офиса.

После изгледа изпепеляващо Марго, преди да затръшне вратата зад гърба си.

— Добре. — Геройски усмихната, Марго подаде торбата с покупката на клиентката, отворила широко очи. — Четирийсет без трийсет и осем долара и петдесет и три цента — все така усмихната, подаде рестото на жената. — А шоуто беше безплатно. Заповядайте отново при нас.

С осторожността на човек, който познава неприятностите, когато го гледат през огнени сини очи, Джош се приближи до щанда.

— Съжалявам за случилото се.

— Със съжалението ще се занимаем по-късно — рече под носа си тя. — Какво направи, че я разтревожи толкова?

„Типично за една жена, да вземе страната на другата жена“ — помисли си той.

— Опитах се да ѝ помогна.

— Знаеш я колко мрази тези неща. И защо, вместо да застреля теб, тя изхвърча от офиса с вид на човек, който възнамерява да застреля някой друг.

Джош въздъхна, почеса се по брадата, размърда се от крак на крак.

— С мен приключи. Сега е ред на Байрън. Може да се каже, че той предложи да ѝ помогна.

Марго почука с кораловия си нокът по стъклената повърхност на щанда.

— Разбирам.

— Май трябва да му се обадя, да го предупредя.

Но когато младият мъж посегна към телефона, съпругата му го спря с твърда ръка.

— О, не, не мисля така. Не бихме искали да отнемем предимството на Кейт.

— Марго, така е справедливо.

— Справедливостта няма нищо общо с тази работа. А и клиентите няма да ти дадат възможност да водиш разговори по лични въпроси.

Джош пъхна ръце в джобовете си.

— Графиньо, след два часа имам среща. Нямам време да ти помагам.

— Благодарение на теб, изпитвам недостиг на работна ръка. — Тъй като знаеше, че така няма да стигне далеч, тя отпусна рамене. — А и се чувствам малко уморена.

— Уморена? — Паниката в гласа му не ѝ убягна. — Би трябвало да поседнеш малко.

— Сигурно си прав. — Макар да се чувстваше силна като кон, Марго придърпа един стол към касата и се настани върху него. — През следващия час просто ще си седя тук и ще се занимавам с плащанията. О, Джош, не забравяй да предлагаш шампанско на клиентите.

С истинска радост изу обувките си и се приготви да наблюдава как любимият ѝ съпруг се справя с пълния с клиенти магазин.

Единственото шоу, което би предпочела да наблюдава пред онова, което в момента се разкриваше пред очите ѝ, бе другото, което не след дълго щеше да се разиграе в един от офисите в „Темпълтън Монтерей“.

* * *

Първата аналогия, която дойде на ума на Байрън, бе за атакуващ див, най-вероятно побеснял елен.

Кейт проби отбранителната линия на шокираната му, протестираща секретарка, премина като остър нож през потрепващо желе, озъби се смразяващо като вълчица и сигурно щеше да пристъпи и към кроше, достойно за боксьор тежка категория, ако Де Уит не бе дал сигнал на секретарката си да се оттегли.

— Е, Катрин. — Сърцето му едва не спря за момент, когато тя затръшна звучно вратата. — Какво неочаквано удоволствие.

— Ще те убия. Ще откъсна носа, който пъхаш в чуждите работи и ще го напъхам в неуморната ти уста.

— Колкото и забавна да ми се струва тази процедура, нека те попитам ще пийнеш ли първо нещо? Малко вода? Доста пламнала изглеждаш.

— За кого, по дяволите, се мислиш? — Спусна се към бюрото и притисна длани към полираната му и в момента натоварена с книжа повърхност. — Какво право имаш да се бъркаш в моите работи? Нима ти приличам на някоя безволева, празноглава жена, която има нужда от някой мъж, за да я защитава?

— На кой от всички тези въпрос би искала да отговоря първо? Най-добре да карам подред — побърза да отвърне той, за да не й даде възможност да се разкреци отново. — Знаеш точно кой съм. Не съм се месил в работите ти, това бе просто плах опит на един загрижен приятел. И не, не ми приличаш на безволева и празноглава, а на твърдоглава, груба и потенциално опасна.

— Нямах представа колко опасна.

— Заплахата ти можеше да има по-голяма тежест, ако беше махнала тези наконечници. Развалят имиджа.

Кейт издаде приглушен звук, когато погледна към ръката си и откри кафявите гумени пръсти все още на мястото им. Измъкна ги пъргаво и плавно и ги запрати върху Байрън. Не по-малко пъргаво и плавно, той ги хвана и двата, преди да го ударят по лицето.

— Добър удар — рече той. — Бас държа, че си играла на топка в училище.

— Мислех, че мога да ти вярвам. — Поради причини, които не й се щеше да анализира, очите й запариха. — Дори за един кратък, глупав момент помислих, че мога да се науча да те харесвам. Сега

виждам, че първото ми впечатление от теб като арогантен, самонадеян лигльо, убеден в превъзходството на мъжкия род, е било съвсем правилно. — Болката от предателството беше също така силна, както и гневът ѝ. — Олюлявах се, когато ме откри на скалите, бях уязвима. Всичко, което споделих с теб там, бе поверително. Нямах право да тичаш при Джош, за да му го кажеш.

Де Уит постави гумените пръсти върху бюрото.

— Не съм казвал на Джош нищо за онзи ден върху скалите.

— Не ти вярвам. Отишъл си при него...

— Не те лъжа — прекъсна я остро той. Младата жена зърна за момента стоманата под лустрото. — Да, отидох при него. Понякога за изясняването на нещата е нужен човек извън семейството. А семейството ти се разкъсва от притеснение и мъка заради случилото се с теб, Кейт. А ти увеличаваш още повече тревогата им с поведението си.

— Поведението ми не е...

— Моя работа — завърши вместо нея той. — Странно, че нещо толкова безобидно, като разговора ми с Джош може да те вбеси до такава степен, за да говориш за отплата и възмездие, докато падналите върху теб подозрения за незаконно присвояване нямат друг ефект върху ти, освен да те накарат да се свиеш в ембрионално положение и да засмучеш палеца си.

— Нямах представа нито какво правя, нито какво чувствам. И нямаш право да раздаваш присъди.

— Така, напълно си права. Ако не беше погълната до такава степен от себе си, щеше да разбереш, че никой не раздава присъди. Но като външен човек мога да ти кажа, че семейството ти се измъчва заради теб.

Кръвта се отече от лицето ѝ, докато бузите ѝ побледняха като хартия.

— Не ми изнасяй лекции за моето семейство. Да не си посмял. За мен те са най-важните хора в целия свят. Именно заради тях постъпвам по този начин.

Байрън вдигна рязко глава.

— Което значи?

— Което значи, че това също не е твоя работа. — Притисна пръсти към очите си, опитвайки да запази самообладание. — Никой и

нищо не ме интересува повече от моето семейство.

Повярва на заявлението ѝ без колебание и от това му стана още по-мъчно за нея.

— Начинът, по който постъпваш, не е особено удачен.

— Откъде, по дяволите, можеш да знаеш?

— Знам, защото близките ти разговарят с мен — сега гласът му звучеше нежно, не бе останала и следа от гняв. — Марго, Лора, Джош. Защото знам колко щях да се притеснявам и ядосвам аз самият, ако ставаше въпрос за някоя от моите сестри.

— Е, не е никоя от сестрите ти. — Тонът ѝ отново стана ядовит, но този път бузите ѝ не поруменяха. — Способна съм да се справя с това. Джош има достатъчно грижи на главата си, за да го призоваваме да се нагърбва и с моите проблеми, като го обвиняваме в бездействие.

— Наистина ли мислиш, че тук става въпрос за вина?

Кейт занемя за момент.

— Не изопачавай думите ми, Де Уит.

— Това бяха твоите думи, Пауел. Сега, ако вече си приключила с вдигането на пара, можем да се заемем сериозно с обсъждането.

— Вдигането на па...

— Бях чувал, че си добра в тази област, но сега, след като можах да се убедя лично, виждам, че истината надминава многократно разказите.

Никога не бе предполагал, че лъскавото тъмнокафяво може да се превърне в огън, докато не видя тази метаморфоза да се осъществява в очите ѝ.

— Ей сега ще ти покажа какво значи вдигане на пара! — С един жест запрати на пода по-голямата част от книгата върху бюрото му, след което сви юмруци. — Покажи се иззад това бюро!

— О, наистина ме изкушаваш. — Гласът му беше мрачно спокоен, очите опасно студени. — Никога в живота си не съм удрял жена. И никога досега не ми се е налагало да правя подобно заявление. Но ти, Катрин, ме изкушаваш да наруша всякакви правила. Сега или седни, или си върви.

— Няма да седна, но няма и да си вървя, докато не...

Не довърши думите, а извика сподавено и притисна длан под гръдната си кост. Байрън се спусна иззад бюрото си, като не спираше да ругае.

— Дявол да го вземе! Дявол да го вземе! Какво правиш със себе си?

— Не ме докосвай!

Очите ѝ се насълзиха от изгарящата болка, но въпреки това започна да се съпротивлява, когато младият мъж я помъкна към един стол.

— Ще седнеш. И ще опиташ да се отпуснеш. И ако не възвърнеш цвета си след трийсет секунди, ще отнеса слабия ти задник в болницата.

— Просто ме остави на мира. — Измъкна антиацидните си хапчета, макар да знаеше, че по този начин все едно се опитваше да потуши горски пожар с воден пистолет. — Ще се оправя след минутка.

— Колко често ти се случва това?

— Не е твоя работа.

В същия миг извика от болка и изненада, когато той притисна два пръста в корема ѝ.

— Имаш ли апендикс?

— Махни си ръцете от мен, доктор Фийлгуд.

Все така намръщен, Байрън продължи да действа. Този път пръстите му се задвижиха от вътрешната страна на китката ѝ.

— Отново ли си пропускала храненияя? — Преди да е успяла да му се изплъзне, обхвана лицето в дланите си и се вгледа продължително в него. То започваше бавно да възвръща цвета си, а очите ѝ отново бяха изпълнени преди всичко с гняв. Младият мъж обаче забеляза и други неща. — Ти не спиш. Уморена си, недохранена и под огромен стрес. Така ли се справяш с този проблем?

Стомахът ѝ се сви, бе истинска топка от нерви и болка.

— Искам да ме оставиш на мира.

— Човек не получава винаги онова, което желае. Ти си на края на силите си, Кейт, и докато не започнеш сама да се грижиш по-добре за себе си, вместо теб ще трябва да го прави някой друг. Стой спокойно — нареди разсеяно той, поставил ръка върху рамото ѝ и погледна часовника си. — Вързан съм тук до след шест. Ще те взема в седем. В къщи ли ще бъдеш или в магазина?

— За какво, по дяволите, говориш? Няма да ходя никъде с теб.

— И аз самият съм ядосан на себе си, че се справям така зле с този въпрос. Ти като че ли изваждаш на бял свят най-лошото в мен —

добави той, сякаш говореше на себе си. — Така едновременно ще се нахраниш поне веднъж прилично и ще можеш да споделиш терзанията си по един по-цивилизован начин.

Всичко това я плашеше. Нехайното му поведение в момента, разгорещеният блясък в очите му, който говореше, че нехайността му можеше да бъде забравена всеки миг.

— Не желая да вечерям с теб и не се чувствам ни най-малко цивилизована.

Замислен, Байрън се отпусна назад, така че да изравни нивото на очите им.

— Нека да опитаме. Ако не си съгласна на този вариант, тогава вдигам телефона и се обаждам на Лора. Ще ѝ бъдат нужни не повече от две минути, за да се качи тук и когато го стори, ще ѝ кажа, че съм те видял на два пъти да пребледняваш и да се превиваш на две.

— Нямах право.

— Не, Кейт, имам. — Погледна отново часовника си. — Имам съвещание след пет минути. Тъй като най-разумното, което можеш да направиш, е да се прибереш у дома и да си починеш малко, предполагам, че ще се върнеш в магазина. Ще те взема в седем.

Хваната натясно, младата жена го сбута с лакът встрани и се изправи.

— Затваряме в шест.

— Тогава ще се наложи да ме почакаш. И не тръшкай вратата на излизане.

Тя, естествено, направи точно това. Байрън не можеше да не се усмихне. Усмивката му обаче се изпари, когато вдигна слушалката и набързо набра някакъв номер.

— Доктор Маргарет Де Уит, ако обичате. Синът ѝ я търси. — Следващият поглед към часовника го накара да изохка. — Не, не мога да чакам. Ще ѝ предадете ли да ми се обади, когато се освободи? В офиса преди шест, в къщи след седем. Благодаря.

Окачи слушалката и започна да подрежда документите, разпръснати от Кейт. Почти развеселен, прибра в джоба си гумените пръсти, които бе забравила. Съмняваше се, че младата жена щеше да оцени жеста му. Бе позвънил на майка си, лекар-интернист, за да диагностицира по телефона симптомите ѝ.

Някой обаче трябваше да се грижи за нея. Независимо дали тя го желаше или не.

СЕДМА ГЛАВА

Щеше да бъде спокойна, обещавахе си Кейт. Беше се държала като глупачка. Не можеше да си прости, че нахлу така в офиса на Байрън, че крещя и вилня. Нямахше да бъде чак толкова против стореното, ако бе имало ефект. Нямахше нищо по-лошо от това да видиш как едно хубаво гневно избухване бива укротено от разума, търпението и самоконтрола. Беше повече от унизително.

Освен това не ѝ се нравеше особено да получава заповеди. Намръщена огледа магазина, който току-що бе затворила. Можеше просто да си тръгне, размишляваше тя, като барабанеше нервно с пръсти по щанда. Можеше да излезе оттук и да тръгне, където си ще. В къщи, да се поразходи, на вечеря в дома на Темпълтънови. Това вероятно бе най-доброто решение. Потърка разсеяно с длан болезнения си стомах. Беше гладна, това бе всичко. Едно хубаво хапване и приятна вечеря в компанията на Лора и момичетата щеше да успокои всички болки и нерви.

А Байрън щеше да получи добър урок, когато пристигнеше тук и не я намереше. И това несъмнено беше неговата цел. Приспиваш жертвата с разум и обещания за спокойно обсъждане, а после „бам!“, застрелваш я между очите.

И именно това беше причината да мирува. Кейт Пауел никога не беше бягала от предизвикателствата.

Нека дойде, мислеше си мрачно тя, докато обикаляше из магазина. Можеше да се справи с Байрън Де Уит дори насън. Мъже като него бяха привикнали до такава степен да получават каквото искат само с една усмивка, с прошепната дума, че не знаеха как да реагират, когато някоя жена не играеше по тяхната свирка.

Освен това сега, когато финансите ѝ бяха ограничени, една безплатна вечеря щеше да ѝ бъде добре дошла.

Силната болка се появи отново като подиграващо ѝ се ехо. Нерви, реши отново тя. Разбира се, че беше нервна. Тя по-добре от всеки друг знаеше, че „Претенции“ надали можеше да осигури дохода

на трите, без да фалира. Имаха късмет, че изобщо бяха преживели първата година. Все още обаче не бяха прескочили трапа.

Погледна смръщено към стилните стъклени носорогчета в бледозлатисто. Колко ли дълго още щяха да съумяват да продават подобни глупости? Цената, която видя на етикетчето, я накара да се разсмее. Деветстотин долара? Кой, освен ако не си бе изгубил ума, щеше да хвърли почти хиляда долара ей така, за едното нищо?

„Марго“ — реши тя и отново присви устни. Марго притежаваше остър поглед за онова, което бе скъпо, смешно и способно да се продаде.

Ако в крайна сметка с „Претенции“ не се получи нищо, Марго нямаше да я заболи особено. Вече си имаше Джош и красив дом, скоро щеше да се появи и бебето. Беше се отдалечила доста от положението, в което се намираше само преди година и Кейт бе щастлива заради нея.

На тревогите ѝ за Лора обаче не се виждаше краят, а трябваше да мисли и за момичетата. Нямаше да гладуват, беше сигурна в това. Семейство Темпълтън нямаше да позволи подобно нещо. Щяха да живеят в къщата, а това означаваше да имат доста повече от покрив над главата. То означаваше дом. Тъй като Лора бе прекалено горда, за да се докосне до дохода, получен от нейната част от семейния капитал, тя можеше да работи в хотела и да печели прилично. Но как щеше да се отрази на егото ѝ, ако започнатият от нея самата бизнес се провалеше?

А в последно време Кейт бе открила доста голяма част от затрудненията, съпровождащи нараненото емо.

Трябваше да направят така, че магазинът да просъществува. Това бе мечтата на Марго, а се бе превърнал в такава и за Лора. Това бе всичко, което ѝ бе останало, за което можеше да се държи. Всичките ѝ спретнати планове се бяха провалили. Нямаше да има партньорство в „Битъл“, не се очертаваха никакви перспективи в бъдеще да отвори собствена фирма. Нито пък щеше да окачи красива медна плочка със своето име на вратата на офиса си. Изобщо нямаше да има офис. И младата жена се отпусна върху една боядисана пейка.

За момента разполагаше с безсънните си нощи, главоболието, което вече изобщо не отзвучаваше, стомаха, който отказваше да се държи прилично и „Претенции“.

„Претенции“ — помисли си леко усмихната Кейт. Марго бе избрала съвсем точно името. То подходдаше и на трите му собственички.

Почукването на вратата я накара да подскочи, после да изругае, накрая да изправи рамене, докато се надигаше и да отиде да отключи. Сбута Байрън встрани, излезе на покритата с цветя веранда и заключи зад себе си.

Пешеходците и автомобилите се движеха напред-назад с всички шум, който обикновено ги съпътстваше. „Туристи — помисли разсеяно тя, — които търсят подходящо местенце да се насладят на приятна ваканционна вечеря. Представители на работническата класа, които бързат да се приберат след края на работния ден. Двойки, които се срещат.“

Къде бе мястото на Кейт Пауел сред всички тях?

— Не идвам с теб, защото ти ми каза да го направя — заяви без предисловия тя. — Идвам, защото искам да имам възможност да поговоря спокойно и ясно за създалото се положение и защото съм гладна.

— Чудесно! — Обхвана лакътя ѝ в дланта си. — Ще вземем моята кола. Успях да намеря място на паркинга от другата страна на улицата. Там е винаги заето.

— Мястото е добро — заяви Кейт, когато спътникът ѝ я поведе към завоя. — На един хвърлей от Рибарския кей и морето. Туристите са основна част от нашия бизнес, но в магазина идват и доста от местните хора.

Две момчета на взет под наем тандем профучаха край тях, кискайки се като хиени. Беше красива вечер, изпълнена с меки светлини и нежни аромати. Нощ за разходки по брега — размишляваше младата жена, — или за хвърляне на хапки хляб на чайките, както правят в момента двойките край морето. Нощ за двойки. И прехапа устна, когато Байрън я поведе през улицата.

— Мога да те следвам. Пък и достатъчно близо има поне десетина ресторанта.

— Ще вземем моята кола — повтори той, докато маневрираше внимателно и настойчиво из претъпкания паркинг. — А след като свършим ще те докарам до твоята.

— Ще ни спести време, а и ще бъде по-експедитивно ако...

— Кейт. — Де Уит се обърна и я погледна. Погледна я истински и преглътна отегчената забележка, която бе на устните му. Спътничката му бе действително изтощена. — Защо не опиташ нещо ново? Движи се по течението.

Отвори вратата вдясно от шофьора на класния си Мустанг и зачака развеселен тя да повдигне недоволно рамене. И не бе разочарован.

Кейт го проследи с поглед. Беше се освободил от вратовръзката и сакото си, разкопчал якичката на ризата. Нехайният, спортен вид подходдаше на тези широки рамене, на вълнистите коси. Младата жена реши да преустрои стратегията си и да изчака да започнат вечерята, преди да се захване с изнасянето на планираната от нея лекция.

Когато беше нужно, съумяваше да води празни разговори дори с най-добрите сред тях.

— И така, значи си падаш по класическите коли.

Той се настани зад волана. В мига, в който завъртя стартера, радиото експлодира с гласа на Марвин Гей. Байрън намали звука до приятен шепот, преди да започне да маневрира из паркинга.

— Мустанг от шейсет и пета, хиляда осемстотин и петдесет кубика, с осем цилиндъра. Подобна кола не е просто начин за придвижване. Това е обвързване.

— Нима? — Харесваха ѝ кремавобелите седалки, движението като на тренирана пантера, но не можеше да се сети за нещо по-непрактично от това да притежава кола по-стара от нея самата. — Не ти ли се налага да отделяш доста време в грижи по нея, в търсене на части?

— Това именно е обвързването. Върви като мечта — добави Де Уит и погали с обич контролното табло. — Тя е първата ми.

— Първата какво? Първата кола?

— Точно така. — Усмихна се при вида на неразбирация ѝ поглед. — Купих я, когато бях на седемнайсет. Има повече от двеста хиляди мили на гърба си и пак мърка като котенце.

Ако питаша Кейт, тя би оприличила звуците като лъвско ръмжене, но това не беше неин проблем.

— Никой не пази първата си кола. Това е като с първата любов.

— Точно така. Така се случи, че с първата ми любов се любихме на задната седалка през една приятна лятна нощ. Хубавата Лайза Монтгомъри — въздъхна, обзет от спомените. — Тя отвори прозореца към рая за мен, Господ да я благослови.

— Прозорец към рая. — Неспособна да устои на изкушението, Кейт изви шия и огледа древната задна седалка. Не бе трудно да си представи две млади тела, преплетени едно в друго. — И всичко това тук, в един стар Мустанг.

— В един класически Мустанг — поправи я младият мъж. — Също като Лайза Монтгомъри.

— Но нея не запази.

— Човек не може да запази всичко, с изключение на спомените. Ти помниш ли първия си път?

— В спалнята на колежа. — Марвин Гей бе отстъпил мястото си на Уилсън Пикет. Кейт започна да тактува с крак. — Той беше капитан на дискуссионния клуб и ме покори с твърдението си, че сексът е върховно човешко изживяване наравно с раждането и смъртта.

— Добре казано. Някой път ще трябва да го пробвам.

Младата жена го погледна крадешком в профил. Олицетворение на образа на героя, със съвсем лек намек за грубоватост.

— Не знаех, че си падаш по поезията.

— Не вреди човек да държи по някой и друг стих в запас. И така, какво стана с капитана на дискуссионния клуб?

— Беше свикнал да се изяснява и да стига до съществуването на нещата в рамките на три минути. Тази му способност се прояви и при върховното човешко изживяване.

— О! — едвам сдържа усмивката си Байрън. — Твърде зле.

— Не чак толкова. Това ме научи да не градя нереалистични очаквания и да не разчитам някой друг да задоволи основните ми нужди. — Кейт се бе загледала някъде надалеч. Кракът ѝ спря да отмерва такта, тъй като напрежението бе започнало да я обхваща отново. — Защо сме на „Севънтийн Майл“?

— Пътят е наистина красив. С удоволствие го изминавам всеки ден. Споменах ли, че успях да уредя да взема под наем къщата, която ще купувам, докато уредим всички подробности?

— Не, пропуснал си. — Тя обаче започваше да проумява. — Каза, че ще вечеряме и ще проведем цивилизован разговор.

— И точно това ще сторим. А в същото време ще можеш да хвърлиш поглед на услугата, която ми направи.

Докато младата жена оформяше наум няколко довода срещу неговия замисъл, той сви по една алея и спря зад някакъв впечатляващо лъскав черен Корвет.

— Този е от шейсет и трета година — обясни Байрън, като кимна към автомобила. — Триста и шейсет конски сили, инжекцион. Истински красавец. Не че оригиналният Корвет не беше сладурче преди реконструкцията. Вече не правят такива шасита.

— Защо са ти нужни две коли?

— Нужни не е правилно подбрана дума. Освен това имам четири автомобила. Другите два са в Атланта.

— Четири — прошепна Кейт. Странно, но този каприз ѝ се стори забавен.

— Шевролет от петдесет и седма, хиляда и осемстотин кубика, осемцилиндров. Бебешко синя, с бели странични стени, всичко в нея си е оригиналното — в гласа му младата жена долови любов. Говореше така, като че ли описваше своята любима. — Тя проявява във всяко отношение точно толкова класа, колкото се възпява и в песните за нея.

— Били Джо Спиърс. Шевролетът модел петдесет и седма.

— Това е най-хубавата! — Изненадан и впечатлен, Де Уит ѝ се усмихна до уши. — Компания ѝ прави една „ГТО“, модел шейсет и седма.

— С три дявола и четири скорости?

— Точно. — Усмивката му стана още по-широка. — И един триста осемдесет и девет.

Кейт се усмихна в отговор.

— Какво всъщност представляват три дявола в автомобилен смисъл?

— Ако все още не знаеш, ще ми бъде нужно известно време, за да ти разясня. Само ми кажи, ако пожелаеш да имаш сериозен урок. — Постави длан върху ръката на своята компаньонка и отмести поглед към къщата. Кейт бе достатъчно успокоена, за да не се дръпне. — Страхотна е, нали?

— Хубава е! — „Цялата от дърво и стъкло — помисли си тя, — веранди на две нива, отрупана в цвят, с надвиснали кипариси, прекрасни и вълшебни.“ — Вече съм я виждала.

— Отвън. — Тъй като знаеше, че тя нямаше да го изчака да заобиколи и да отвори вратата от нейната страна, Байрън се приведе и я отвори през нея. И вдъхна семплото ухание на сапун. Докато му се наслаждаваше, си позволи да отмести поглед от устата към очите ѝ. — Ти ще бъдеш другото първо.

— Моля?

Божичко, нима наистина си бе изгубил ума или действително започваше да копнее по острия ѝ тон?

— Първият ми гост. — Излезе от колата, измъкна дипломатическото си куфарче и сакото. Хвана я приятелски за ръката, щом тръгнаха нагоре по алеята. — Можеш да чуеш морето — отбеляза той. — Толкова е близо. Дори на два пъти зърнах тюлени.

Беше очарователно, дори прекалено, мислеше си Кейт. Обстановката, звуците, уханието на рози и разцъфващ нощем жасмин. Онова, което бе останало от залязващото слънце, заливаше с ярки, изумителни цветове небето на запад. Сенките на дърветата бяха издължени и тъмни.

— Много туристи минават наблизко — рече тя, опитвайки да се пребори със завладялото я очарование. — Това няма ли да те притеснява?

— Не. Къщата е навътре от пътя, а спалните са към морето. — Превъртя ключа в ключалката. — Има само един проблем.

Беше доволна да го чуе. Съвършенството я караше да се чувства нервна.

— Какъв?

— Нямам почти никакви мебели.

И Де Уит отвори входната врата в доказателство на думите си.

Обстановката не би трябвало да я покори. Гол под, голи стени, голо пространство. Въпреки това всичко ѝ се стори пленително. Начинът, по който входът преминаваше в стаята. Най-семплият начин да приветстваш с добре дошъл. Стъклените врати на отсрещната стена пропускаха цветовете на залеза; те сякаш молеха да бъдат отворени, за да пропуснат напълно светлината.

Жълтият боров под блестеше под краката ѝ, когато младата жена стъпи върху му и тръгна по него. Все още нямаше килим, който да обуздава този океан от блясък.

Той щеше да сложи килим. Това бе практичното, разумното решение. Но същевременно и срамното, осъзна внезапно тя.

От външния оглед не бе предположила, че таваните са толкова високи или стълбите, водещи към втория етаж — толкова открити, също като дърворезбованите пръчки на парапета, които ограждаха горната площадка.

Кейт виждаше по колко умен, колко простичък начин една стая преминаваше в друга така, че къщата приличаше на една огромна дневна. Бели стени, златен под и красива, кървавочервена светлина, нахлуваща от запад.

— Страхотна гледка — успя да промълви тя, като се питаше защо дланите ѝ се бяха изпотили. С привидно безгрижие се обърна към сандъка, в който бе сложена стереоуредба. Единствената мебел бе раздрънкана, в окаяно състояние, подлепена със скоч. — Притежаваш най-главното, както виждам.

— Не може да се живее без музика. Столът пък взех от една разпродажба. Изглежда толкова ужасно, че е прекрасен. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Вода или сода.

За алкохол не можеше да става и дума поради няколко причини и една от тях бе нейният домакин.

— Имам минерална вода „Темпълтън“.

— Значи имаш най-доброто — усмихна се младата жена.

— Ще те разведа, след като сложа вечерята. Ела в кухнята да ми правиш компания.

— Знаеш ли да готвиш?

Нямаше да го последва, ако не беше толкова шокирана от това откритие.

— Мога. Нали обичаш трици и едро овесено брашно? — Изчака секунда, обърна се и не остана разочарован от неподправения ужас, изписан върху лицето ѝ. — Само се пошегувах. Какво ще кажеш за малко морски деликатеси?

— Само да не са раци.

— Тях ги приготвям страхотно по една френска рецепта, но ще я запазим за времето, когато се опознаем по-добре.

Кухнята бе издържана в драматичен стил, с бели и кафяви плочки, а всички шкафчета и електроуреди блестяха като айсберги.

Вградена пейка се извиваше пред широк прозорец, от който се разкриваше прекрасна гледка към буйни цветове и тъмнозелена поляна.

— Събзироу — рече Байрън, като прокара нежно длан по вратата на широк хладилник. — Преносима фурна с циркулиращ горещ въздух, шкафчета от тиково дърво.

На плота бе поставена голяма синя купа с пресни плодове. Къркоренето на стомаха подсказа на Кейт, че ако скоро не хапне нещо, ще умре от глад.

— Обичаш ли да готвиш?

— Действа ми отпускащо.

— Окей, защо тогава не вземеш да се поотпуснеш. Аз ще те гледам.

Трябваше да признае, че гледката бе впечатляваща. Докато тя отпиваше леденостудената вода от чашата си, Де Уит накълца няколко вида зеленчуци с различни цветове. Движенията му бяха пъргави и, както й се стори, професионални. Заинтригувана, тя се вгледа в ръцете му, приближи се още повече.

Много хубави ръце, реши Кейт, след като ги огледа добре. Дълги пръсти, широки длани, маникюр, който не намаляваше общото му мъжествено излъчване.

— Да не би да си ходил на курсове или нещо от този род?

— Нещо от този род. Имахме един готвач, Морис. — За нула време Де Уит превърна една червена камба в дълги, тънки ивици. — Каза, че ще ме научи да се боксирам. Бях висок и слаб и в училище често ме биеха жестоко.

Младата жена отстъпи крачка назад и го огледа изучаващо. Широки рамене, тънък кръст, тесен ханш. Дълги крайници. А сега, след като бе навил ръкавите си при готвенето, ръцете му изглеждаха дори опаснички.

— И какво стана? Стероиди?

Байрън се засмя и се захвана внезапно с глава лук.

— След известно време започнах да раста, започнах да се упражнявам, но бях само на дванайсет и затова — патетично непохватен.

— Да. — Кейт отпи отново, спомняйки си своето юношество. Проблемът беше там, че тя така и не бе пораснала истински. Останала

си бе изгърсакът, най-дребната и хилавата от котилото. — Трудна възраст.

— И така, Морис каза, че ще ме научи да се защитавам, но трябваше да се науча и да готвя. Според него това просто ми даваше още една възможност да не бъда зависим от другите. — Наля олио в голям чугунен тиган, който вече се бе загреял върху котлона. — След около шест месеца насиних гадния задник на Кърт Бодайн, по онова време най-вече той правеше непоносим живота ми.

— Аз пък си имах Кенди Дорол, понастоящем Личфийлд — намеси се Кейт. — Тя вечно беше моят трън в окото.

— Устатата Кендейси Личфийлд? Червенокоса, самодоволна, подобно на лисица лице, дразнещо хихикане?

Всеки, успял да опише Кенди така точно, заслужаваше усмивка.

— Струва ми се, че все пак има шанс да те харесам.

— Някога стоварвала ли си юмрук върху нахалния ѝ нос?

— Това не е нейният нос. Направи му пластична операция. — Младата жена сдъвка парченце чушка. — Не, но я изоставихме чисто гола в съблекалнята. На два пъти.

— Не звучи лошо, но това са момичешки истории. Аз пък пребих хубавичко Кърт и не само спасих мъжката си гордост, ами и си извоювах добра репутация на мъжкар. И освен това мога да правя шоколадово суфле, по което всички си умират.

Щом чу смеха ѝ, Де Уит спря да говори и се обърна към нея.

— Направи го отново. — Тъй, като тя не отговори, младият мъж поклати глава. — Наистина би трябвало да се смееш повече, Катрин. Звукът е омагьосващ. Изненадващо богат и пълнокръвен. Такъв смях човек очаква да чуе да излиза от прозорците на някой Ню Орлеански бордей.

— Сигурна съм, че това е комплимент. — Кейт вдигна отново чашата си и го погледна право в очите. — Обаче се смее рядко на празен стомах.

— Ще уредим този въпрос.

Пусна накълцан чесън в загрялото олио. Уханието, което се разнесе незабавно, бе превъзходно. Когато дойде ред и на лука, младата жена започна да преглъща.

Байрън повдигна капака на някаква купа, добави почистени скариди и миди в тигана. Струваше ѝ се, че наблюдава луд учен по

време на работа. Малко бяло вино, щипка сол и още нещо, което ѝ обясни, че било джинджифил. И всичко това се прекъсваше от разбъркване или подрусване на съда, за да се размесят всички съставки.

След по-малко време, отколкото щеше да ѝ бъде необходимо да прегледа подробно някое меню, пред нея вече стоеше пълна чиния.

— Хубаво е — обяви след първата си хапка Кейт. — Наистина е хубаво. Защо не работиш в кухнята?

— Готвенето ми е хоби.

— Като воденето на разговори и старите коли.

— Качествените коли. — Доставяше му удоволствие да я наблюдава как се храни. Беше избрал именно това меню в желанието си да я накара да поеме нещо здравословно. Представи си я как поглъща някакви боклуци, при условие че изобщо се сети да яде, и как се тъпче с антиациди. Нищо чудно, че беше толкова слаба, болезнено слаба. — Мога да те науча.

— Какво да ме научиш?

— Да готвиш.

Младата жена набоде една скарида.

— Не съм казвала, че не мога да готвя.

— Можеш ли?

— Не, но не съм казвала, че не мога. А и не ми е нужно, докато има микровълнови фурни и от ресторантите може да се поръчва храна за домовете.

Тъй като неговата гостенка бе отказала да пие вино, той също бе на вода.

— Бас държа, че имаш запазено място на гишето за коли на „Макдоналдс“.

— Е, и? Става бързо, лесно е и ти запълва стомаха.

— Няма нищо лошо от време на време човек да си хапва чипс, но когато се превърне в ежедневие...

— Не се захващай с мен, Байрън. Именно заради това съм тук, на първо място — спомнила си за своя план, тя се зае веднага с неговото осъществяване. — Не обичам хората, особено пък онези, с които почти не се познавам, да се месят в живота ми.

— Ще трябва да се опознаем по-добре.

— Не, няма да бъде необходимо. — Колко лесно само можеше да бъде разсеяна, заинтригувана и накарана да се почувства като у дома си. Това бе доста неприятно. Бе изтекло доста време, а тя дори не се бе сетила да го запознае с две-три от мислите си за него и такива като него. — Намеренията ти може и да са били добри, но не е трябвало да ходиш при Джош.

— Очите ти са приказни! — заяви Де Уит и видя, как те се присвиха подозрително. — Не знам дали защото са толкова големи, толкова тъмни, или защото лицето ти е тясно, но те действително могат да повалят човек.

— Това да не е някой от запазените ти стихове?

— Не, това е само едно наблюдение. Вгледах се в лицето ти и ми направи впечатление, че е изтъкано от контрасти. Високомерни скули в стил Ню Ингленд, голяма, секси уста, ъгловат нос, големи очи като на сърна. Подобно съчетание не би трябвало да си подходяща, но фактите говорят друго. По-добре е, когато не изглеждаш бледа и уморена, но това пък добавя една особена крехкост, която обърква съвсем.

Кейт се размърда.

— Не съм крехка. Нито пък уморена. И лицето ми няма нищо общо с току-що дискутирания обект.

— Но ми харесва. Хареса ми още в първия миг, дори когато не харесвах теб. А сега се питам, Кейт... — добави младият мъж, като постави длан върху пръстите ѝ, — защо положи толкова усилия, за да ме накараш да не погледна повторно към теб?

— Не беше нужно да полагам усилия по този въпрос. Аз не съм твой тип точно така, както ти не си мой.

— Не, не си — съгласи се той. — Въпреки това от време на време се улавям, че ми се иска да пробвам нещо... по-различно.

— Аз не съм някоя нова рецепта! — Издърпа длан и избута чинията. — И дойдох тук, за да си поговорим цивилизовано, както се изрази сам ти.

— Не виждам нищо нецивилизовано, поне до този момент.

— Не ми излизай с този разумен тон! — Трябваше да затвори очи и да преброи до десет. Стигна до пет. — Мразя този разумен тон. Съгласих се да изляза да вечерям с теб, за да мога да изясня моята позиция, без да изгърва нервите си, както стана днес! — За да подчертае думите си, Кейт се наклони леко напред и се разсея от

откритието, че зениците му бяха заобиколени от златисто сияние. — Не желая да се набъркваш в живота ми. Не знам как да ти го кажа по-ясно.

— Това беше ясно. — Тъй като очевидно бяха приключили с яденето, той вдигна чиниите и ги отнесе към бара. След като седна отново, извади пура от джоба си и я запали. — Има обаче един проблем. Ти започна да ме интересуваш.

— О, нима?

— Трудно ти е да го повярваш ли? — Издуха замислено дима от устата си. — В началото и на мен ми бе трудно. После разбрах причината. Падам си по разрешаване на загадки и пъзели. Отговорите и решенията са от първостепенна важност за мен. Искаш ли кафе?

— Не, не искам кафе. — Не знаеше ли, че побесняваше от начина, по който той се плъзгаше от една тема на друга с размъкнатия си южняшки акцент? Разбира се, че знаеше. — И не съм нито задача за решаване, нито пъзел!

— Но си. Погледни се само, Кейт. Проправяш си път в живота със зъби и нокти. — Протегна ръка и бавно обхвана юмрука ѝ в дланта си. — Струва ми се, че виждам как нервите изсмукват всичкото гориво, с което успееш да се заредиш. Имаш семейство, което те обича, солидни основи, превъзходен ум, но се задълбочаваш в подробностите, сякаш са вързани на възел конци. И никога не ти идва наум да срежеш някой от тях. Въпреки това, когато срещу теб се извършва несправедливост, когато те уволняват от работата, заемаща значително място в твоя живот, ти си стоиш, без да предприемеш нещо.

Думите му я нараняваха болезнено и я караха да се срамува. Още по-мъчително бе, тъй като не можеше да обясни причината нито на него, нито на онези, които я обичаха.

— Правя това, което е добре за мен. И не съм дошла тук, за да ме анализираш.

— Не съм свършил — рече меко той. — Страхуваш се да бъдеш уязвима, дори се срамуваш от това. Практична жена си, но макар да си даваш сметка, че се съсипваш физически, не предприемаш нищо и по този въпрос. Честна си и почтена, а влагаш цялата си енергия, за да отречеш, че помежду ни съществува дори най-слабо привличане. Така че, както виждаш, ти ме интригуваш! — Дръпна за последен път от пурата си и я смачка. — Загадката, която представляваш, ме интригува.

Кейт се изправи бавно, за да докаже и на двамата, че все още се владее.

— Давам си сметка, че може би ти е трудно... не, по-скоро, невъзможно, да осъзнаеш този факт... аз не се интересувам от теб. Не съм уязвима, не съм болна и не съм привлечена ни най-малко!

— Добре! — Той също се изправи бавно. — Можем да поставим на изпитание поне едно от твоите твърдения. — Сля погледа си с нейния, докато обхващаше с длан врата ѝ. — Освен ако не те е страх, че грешиш.

— Не греша. И не желая...

Байрън реши, че е по-просто да не ѝ даде възможност да довърши. Покри устните ѝ със своите спокойно, с едва доловим натиск и обещание. Когато ръцете ѝ го блъснаха в гърдите, той обви ръка около кръста ѝ и я привлече по-близо към тялото си.

За собствено удоволствие прокара език по устните ѝ, а след това, когато те се разтвориха, проникна в устата ѝ. И си помисли глупаво, че чува как към рая се отваря нов прозорец.

В този момент тя потрепери и той забрави да се забавлява. Когато се отдръпна видя, че Кейт бе все така бледа, а очите ѝ — тъмни и замъглени. Залепи по една лека целувка във всяко ъгълче на устата ѝ и видя как ресниците ѝ затрепкаха.

— Не трябва... Не мога... Боже! — Ръката, притисната в гърдите му, се сви в юмрук. — Нямам нито време, нито наклонност за това!

— Защо?

Защото ѝ се виеше свят, защото пулсът ѝ се бе ускорил и всичко в нея бушуваше така, както никога досега.

— Не си мой тип.

Байрън присви устни.

— И ти не си мой тип. Карай нататък.

— Мъжете, които изглеждат като теб, винаги се оказват мерзавци. — Знаеше, прекрасно знаеше, че не трябва да го прави, но не можеше да възпре ръцете си да не се разхождат по гърдите му, докато говореше. — Това е почти закон.

— Чий закон?

Нямаше да се стигне до това, ако бе успяла да се концентрира.

— О, по дяволите всичко това — промърмори Кейт и привлече отново устните му към себе си.

Желанието и нервите като че ли пулсираха в нея на бързи, алчни вълни. Младият мъж не можеше да им устои, особено след като устните им се сляха отново. Трябваше да се досети, че тя няма да повярва в бавното и постепенно прелъстяване. Не бе предполагал обаче дори за миг, че огненото изискване на тази уста ще подкопае и собственото му чувство за разум.

Само за секунда той вече не ѝ се наслаждаваше, той я поглъщаше.

Ръцете му я обгърнаха силно, забравили за дългите ѝ крехки кости и нежна, оскъдна плът. Включи и зъбите си, тъй като тази уста, тази голяма, пламтяща уста сякаш бе създадена за него, за да бъде негова. Колкото и абсурдно да бе, уханието на сапун бе секси. Струваше му се, че дори го вкухва, докато покриваше шията ѝ със страстни, диви целувки.

— Така е само защото отдавна не съм правила секс.

Даваше рационални обяснения, дори когато бе в подобно състояние.

— Окей. Каквато и да е причината.

Обхвана малкия ѝ стегнат задник и изохка сподавено, без да се отделя от гърлото ѝ.

— Една година — успя да каже тя. — Окей, скоро ще станат две, но след първите няколко месеца човек почти не се се... Боже, докосни ме! Ще се разкрещя, ако не ме докосваш.

Къде? Байрън почти се паникьоса. Не беше способен да разграничи една нейна част от друга. Беше като размекнат, разтопен, погълнат от нея. Инстинктът му подсказваше да измъкне бялата риза от полата ѝ и да се заеме с копчетата.

— Горе. — Пусна цветиста ругатня, когато копчетата отказаха да се подчинят. Не беше достатъчно с ума си, за да се възмути от силното треперене на ръцете си. — Трябва да отидем горе. Имам легло.

Тя сграбчи ръката му и сама я притисна до гърдите си.

— Затова пък ей тук имаш под.

Кой знае как, но Байрън успя дори да се засмее.

— Започвам да обичам практичните жени.

— Не си видял още нищо...

В този миг болката я поразя. Първата вълна бе последвана така скорострелно от втора, че тя успя да изпусне само една сподавена

въздишка.

— Какво? Какво има? Ударих ли те?

— Не, няма нищо... — Де Уит опитваше да я изправи, докато тя се превиваше на две. — Просто поредният пристъп. Това е... — Изгарящата болка обаче се разпространяваше като пожар и започна да я обхваща страх едновременно със студената, лепкава пот, която покри кожата ѝ. — Дай ми само минутка!

Опипом потърси нещо, на което да се подпре и щеше да падне, ако той не я бе подхванал.

— По дяволите всичко това! — Думите експлодираха иззад стиснатите му зъби. — По дяволите! Ще те заведа в болницата.

— Не. Остави тая работа. — С отчаяното желание да почувства облекчение, Кейт притисна ръка към стомаха си. — Отведи ме у дома.

— Как ли не. — Подобно на воин, който вдига плячката си, той я изведе от къщата. — Пести си дъха, ще ми викаш по-късно. Сега ще правиш каквото ти кажа!

— Аз пък казах да ме заведеш у дома!

Но не се опита да се съпротивлява, когато ѝ сложи колана в колата си. Трябваше да запази цялата си енергия, за да се бори с болката.

Байрън излезе на заден от алеята и не каза нищо, когато тя измъкна хапчетата, които, както обикновено, стояха в джоба ѝ. Вместо това вдигна телефона в колата и набра някакъв номер.

— Мамо — караше бързо и прекъсна извиненията на майка си, че не му се бе обадила. — Няма нищо. Слушай. Имам приятелка, около метър и шейсет и осем, може би петдесет килограма, в средата на двайсетте. — Изруга тихо и хвана телефона между рамото и бузата си, за да смени скоростите. — Не е това — отвърна той на неизбежното хихикане. — В момента я карам към болницата. Има болки в корема. Изглежда са нещо обичайно.

— Това е заради стреса — успя да изрече задъхано Кейт. — И гадното ти готвене...

— Да, това е тя. Може да говори и е в съзнание. Не знам... — хвърли бърз поглед към своята спътничка. — Правили ли са ти някаква коремна операция, Кейт?

— Не. И не ми говори повече.

— Да, според мен тя живее в голям стрес и таи всичко в себе си. Ядохме преди около четирийсет и пет, петдесет минути — обясняваше Байрън в отговор на следващите бързо един след друг въпроси на майка си. — Не, не, никакъв алкохол или кофеин. Но тя по принцип живее само на кафе, а хапчетата ги гълта като бонбонки. Да? Усещаш ли парене? — обърна се към Кейт той.

— Това е просто лошо храносмилане — промълви тя.

Болката започваше да отстъпва.

— Да. — Де Уит се заслуша отново, кимна мрачно. Започваше да разбира накъде водят въпросите на майка му. — Колко често получаваш тази болка под гръдната кост?

— Не е твоя работа.

— Не искаш да ме вбесиш точно сега, нали Кейт? Знам, че не искаш. Колко често?

— Много. И какво от това? Няма да ме водиш в никаква болница.

— А в стомаха?

Тъй като Байрън описваше симптомите ѝ с абсолютна точност, младата жена затвори очи и престана да му обръща внимание. Той поговори с майка си още малко, след което натисна педала на газта.

— Благодаря, и аз така си мислех. Ще се погрижа за това. Да, ще ти се обадя какво е станало. Непременно. Чао — затвори и се вгледа упорито в пътя пред себе си. — Поздравления, глупачке. Докарала си си хубава язва.

ОСМА ГЛАВА

Невъзможно беше да има язва. Кейт се утешаваше с тази мисъл и с това колко глупаво щеше да се почувства Байрън, след като разбере, че я е юрнал в болницата заради някакви си киселини, причинени от нервния ѝ стомах.

Язвите бяха за потиснатите мекушавци, които не знаеха как да изразяват емоциите си, които се страхуваха да погледнат в очите собствените си проблеми. А младата жена си представяше, че изразява своите емоции прекрасно и при всяка възможност.

Просто в момента бе подложена на по-голям стрес от обикновено. Кой нямаше да има стомашни киселини, ако прекараше два месеца, подобни на тези, които бе преживяла току-що? Тя обаче се справяше със ситуацията, реши Кейт и затвори очи, заради непрестанната пареща болка. Справяше се по свой начин.

В мига, в който Байрън спреше колата, щеше да му обясни отново и спокойно, че за Кейт Пауел се грижеше Кейт Пауел.

И наистина щеше да го направи. Ако бе успяла да си поеме дъх. Той обаче спря точно пред входа на „Бърза помощ“, изхвърча от колата и я измъкна от мястото ѝ, преди да е разбрала какво става.

Последвалото беше дори още по-лошо, защото изведнъж я заобиколиха звуците и миризмите, характерни за една болница. Спешните отделения навсякъде бяха едни и същи. Въздухът в тях бе натезал от отчаяние, страх и прясна кръв. Антисептици, спирт, пот. Шляпане на каучукови подметки и леко като шепот плъзгане на колелета по линолеума. Всичко това я парализираше. С цената на големи усилия се сдържа да не се свие на топка на твърдия пластмасов стол, където я бе сложил да седне.

— Стой тук! — нареди лаконично младият мъж, преди да се отправи към сестрата в приемната зала.

Кейт дори не го чу. Обзеха я спомени. Струваше ѝ се, че чува пронизителния, отчаян вой на сирените, че вижда червените пулсации на светлината. Отново бе на осем години и тъпата болка в нея беше

като от рана. И кръв — можеше да я подуши. Не нейната. Или съвсем малко от нейната. Беше се отървала почти само с драскотина. Контузии, така ги бяха нарекли. Незначителни разкъсвания. Нищо, представляващо заплаха за живота. Нищо, което можеше да промени живота ѝ.

Но бяха отнесли върху маси на колички родителите ѝ, макар тя да пицеше за майка си.

— Тази вечер имаш късмет — появи се в този момент Байрън. — Всичко е почти спокойно, така че ще те приемат веднага.

— Не мога да остана тук — прошепна младата жена. — Не мога да стоя в болница.

— Не можем да направим нищо по този въпрос. Лекарите работят тук.

Вдигна я на крака и се изненада, когато тя го последва покорно като паленце. Предаде я в ръцете на една сестра и се настани да чака.

Кейт си повтаряше, че колкото по-малко проблеми създава, толкова по-скоро щяха да я пуснат да си върви. А те щяха да я пуснат. Сега вече не беше дете, което няма избор. Влезе в тесния кабинет за прегледи и потръпна при звука на завесите, които дръпнаха зад гърба ѝ.

— Я да видим какво става тук.

Дежурната лекарка беше млада и хубава. Кръгло лице, тесни очи зад очила с телени рамки, тъмна коса, опъната назад със семпли фиби.

А тогава беше мъж, помнеше го много добре. Той също беше млад, но очите му изглеждаха страшно уморени и стари. Кейт отговори механично на стандартните въпроси. Не, нямаше никакви алергии, не беше оперирана, не приемаше лекарства.

— Защо не легнете, мис Пауел? Аз съм доктор Хъд. Ще ви прегледам. Боли ли ви в момента?

— Не, не може да се каже.

Лекарката повдигна едната си вежда.

— Не или не може да се каже?

Пациентката затвори очи, като опитваше да се задържи в сегашния момент и да не се връща повече в миналото.

— Донякъде.

— Кажете ми, когато се увеличи.

„Меки ръце“ — помисли си Кейт, когато те започнаха да я опипват. Лекарите изглежда винаги имаха меки ръце. В този момент въздухът излезе със свистене от гърлото ѝ, когато лекарката натисна под гръдната ѝ кост.

— Това ли е мястото? Често ли се случва?

— Случва се.

— Забелязали ли сте кога се получава? След ядене ли, или да речем, около един час след ядене?

— Понякога — въздъхна. — Да.

— А когато пиете алкохол?

— Да.

— Повръщате ли понякога?

— Не. — Кейт прокара длан по влажното си лице. — Не.

— Виене на свят?

— Не. Е, не съвсем.

Доктор Хъд присви начервените си устни, когато притисна пръсти към китката на своята пациентка.

— Пулсът ви е малко ускорен.

— Не желая да бъда тук — заяви безцеремонно Кейт. — Мразя болниците.

— Да, това чувство ми е познато. — Лекарката нанасяше резултатите върху диаграма. — Опишете ми болката.

Младата жена се загледа в тавана, за да се залъже, че говори на самата себе си.

— Нещо като парене. — Нямахте да остане тук, напомняше си тя, за да се успокои. На тази маса, зад тези завеси. — Нещо като остра болка от глад в стомаха. Понякога става порядъчно силна.

— Сигурна съм. Как се справяте с тях?

— С киселините ли? С антиациди.

Лекарката се усмихна и я потупа по дланта.

— На голям стрес ли сте изложена мис Пауел?

„Баща ми е бил крадец, аз изгубих работата си, а ченгетата всеки момент ще почукат на вратата ми. А аз не мога да направя нищо по този въпрос, абсолютно нищо, ето това е най-лошото.“

— Кой не е изложен?

Опита да не подскочи, когато лекарката повдигна единия ѝ клепах и запали някаква лампа, за да прегледа зениците ѝ.

— Откога имате тези симптоми?

— Май че от край време. Не знам. Положението се влоши през последните няколко месеца.

— Спите ли добре?

— Не.

— Вземате ли нещо за това?

— Не.

— Имате ли главоболия?

— Предостатъчно! „Нуприн“ — продължи тя, изпреварвайки въпроса на доктор Хъд. — „Екседрин“. Редувам ги.

— Ъ-хъ. Кога за последен път сте си правили медицински преглед? — Тъй като Кейт не отвърна, лекарката се отдръпна и присви устни. — Толкова отдавна? Кой е вашият лекар?

— Отбивам се понякога при доктор Минели. Аз не боледувам.

— И сега имитирате добре това състояние. Аз ще последвам примера ви с имитация на преглед. Сега да проверим кръвното ви налягане.

Кейт се подчини. Вече беше по-спокойна, сигурна, че краят на изпитанието ѝ наближава. Предполагаше, че лекарката щеше да ѝ напише някаква рецепта и да я пусне да си върви.

— Кръвното налягане е малко високо, сърцето е силно. Теглото ви е под нормата, мис Пауел. Диета ли пазите?

— Не, никога не правя такава нещо.

— Щастливка — рече лекарката, но погледът ѝ беше замислен. Кейт познаваше този поглед, той я накара да въздъхне.

— Нямам проблеми с храненето, доктор Хъд. При мен не става въпрос нито за булимия, нито за анорексия. Не преяждам, не пия пургативи или хапчета за отслабване. Винаги съм била слаба.

— Значи изобщо не сте отслабвали напоследък?

— Е, може би някой и друг килограм — призна младата жена. — Апетитът ми е спорадичен. Виждате ли, имах проблеми на работа и те доведоха до силен стрес. Това е всичко. Повярвайте ми, ако можех да избирам, щях да предпочета да бъда закръглена, а не ъгловата.

— Е, след като разрешим този проблем, ще можете да си осигурите закръгления вид. Но първо ще трябва да направим някои изследвания...

Кейт сграбчи лекарката за китката.

— Изследвания? Какви изследвания?

— Нищо, което включва стаи за мъчение, обещавам. Нужни са ни рентгенови снимки, една с барий. Препоръчвам и други изследвания, за да можем да уточним и да знаем какво да елиминираме.

— Не желая никакви изследвания! Дайте ми някакви хапчета и ме пуснете оттук!

— Мис Пауел, не е толкова просто. С рентгеновите снимки ще приключим колкото се може по-бързо. Другите неща ще опитам да наместя още за утре сутринта. Щом ви приемем...

Паниката беше бяла, осъзна в този момент младата жена. Бели помещения и хора в бели униформи.

— Няма да ме задържите тук!

— Само за през нощта — рече успокоително лекарката. — Не, че не уважавам диагнозата, поставена от вашия приятел.

— Той не ми е приятел.

— Е, щях да си помисля по този въпрос, ако бях на ваше място, но той също така не е и лекар.

— Майка му обаче е. Той разговаря с нея по пътя насам. Попитайте го. Искам да го повикате тук. Повикайте го!

— Добре. Опитайте се да се успокоите. Ще отида да поговоря с него. Просто си лежете и се постарайте да се отпуснете.

И доктор Хъд натисна лекичко раменете на своята пациентка надолу.

Щом остана сама, Кейт направи опит да диша дълбоко, равномерно. Ужасът обаче я завладяваше все по-силно.

— Пак ли спориш? — рече още с влизането си Байрън.

Кейт скочи, като навита пружина.

— Не мога да остана тук! — Вкопчи се в предницата на ризата му с треперещи ръце. — Трябва да ме измъкнеш оттук.

— Слушай, Кейт...

— Не мога да остана тук цяла нощ! Не мога да прекарам нощта в болница! Не мога! — Гласът ѝ премина в неравен шепот. — Моите родители...

В първия момент думите ѝ го объркаха. Да не би да очакваше да повика родителите ѝ от Франция? Тогава си спомни... нейните истински родители бяха мъртви. Загинали при катастрофа. Болница.

И тогава видя, че онова, което бе взел за болка и лошо настроение, беше чист ужас.

— Окей, скъпа! — За да я успокоя, притисна устни в челото ѝ. — Не се притеснявай. Няма да останеш.

— Не мога!

Усети забързаното ѝ дишане, приближаващата истерия.

— Няма да останеш. Обещавам! — Обхвана в длани лицето ѝ и я принуди да го погледне в очите. — Обещавам, Кейт. Ей сега ще поговоря с лекарката и после се прибираме у дома.

Истерията отстъпи, заместена от доверие.

— Добре. Окей! — Затвори очи. — Добре.

— Дай ми само минутка — и двамата с доктор Хъд минаха от другата страна на завесата. — Тя има фобия. Нямах представа.

— Вижте, мистър Де Уит, повечето хора не обичат да стоят в болница. Понякога дори на мен ми става непоносимо.

— Не става дума за обикновена непоносимост. — Прекара безсилно пръсти през косата си. — В началото и аз така си мислех. Това е обаче нещо повече. Виждате ли, родителите ѝ са били убити в някаква злополука, когато още е била дете. Не знам подробности, но вероятно не се е разминало без известен престой в болница. Мисълта да остане тук я изпълва с паника, а тя не е от онези, които се паникьосват лесно.

— Но тя се нуждае от тези изследвания — настояваше лекарката.

— Доктор... Хъд, нали така? Доктор Хъд, тя има язва. Симптомите са като по учебник. И двамата го знаем.

— Защото майка ви каза, така ли?

— Майка ми е завеждаща вътрешното отделение на главната болница в Атланта.

Хъд събра вежди.

— Доктор Маргарет Де Уит? — Въздъхна отново. — Впечатляващо. Чела съм доста от нейните публикации. Макар по принцип да съм съгласна с нейната диагноза, аз съм сигурна, че тя също ще одобри моята процедура. Симптомите говорят за язва на дванайсетопръстника, но трябва да отстраня и другите възможности. Тези изследвания са стандартни.

— А ако пациентът е толкова притеснен, под такова емоционално напрежение, че само мисълта за изследвания влоши

настоящото му състояние? — Спря да говори и изчака една секунда, преди да продължи. — Нито един от нас няма да може да я насили да се подложи на тези изследвания. Просто ще излезе отук и ще продължи да се тъпче с антиациди, докато дупката в стомаха ѝ стане толкова голяма, че през нея да може да се прекара топка за голф.

— Не, не мога да я принудя да си направи изследванията — отвърна раздражено Хъд. — И мога да ѝ предпиша лекарство, но ви моля да обещаете, че ако симптомите се появят отново, ще дойде, за да ѝ ги направим, като на външен пациент.

— Лично ще се погрижа за това.

— И добре ще направите. Кръвното ѝ налягане е високо, теглото е под нормата. Трупа стрес. Моето мнение е, че в най-скоро време ще рухне.

— Аз ще се погрижа за нея.

Доктор Хъд се поколеба за момент, като го оглеждаше изпитателно. След това кимна.

— Сигурна съм, че ще го направите — запъти се към завесите, но спря и се обърна. — Доктор Брайън Де Уит ли е баща ви?

— Гръдна хирургия.

— А вие се занимавате...

— С хотелиерство — Байрън се усмихна очарователно. — Сестрите ми обаче са лекарки. И трите.

— Във всяко семейство има по един такъв.

* * *

— Съжалявам! — прошепна Кейт.

Беше облегла глава назад, върху седалката си в колата. Очите ѝ бяха затворени.

— Ти само следвай препоръките на лекарите. Вземай си хапчетата, почивай.

— Не исках да те питам, преди да се уверя, че сме успели с голямото бягство, но все пак, как успя да я убедиш да ме пусне?

— С разум, очарование, компромис. И с помощта на името на майка ми. То върши страхотна работа.

— О!

— И с едно обещание — добави младият мъж, — че ако това се случи отново, ще отидеш за рентгеновите снимки, но като външен пациент. — Постави ръката си върху нейната и я стисна лекичко. — Това не е нещо, на което можеш да не обръщаш внимание, Кейт. Трябва да се грижиш и за него, и за себе си, като цяло.

Тя отново се умълча. Всичко това бе толкова смущаващо. А в стомаха ѝ все още пърхаха последни останки от преживяната паника.

Когато отвори отново очи, видя осветените от луната склонове на Биг Сър, издигащите се скали, горите, дивата извивка на пътя, над които се стелеше лека мъглица. В очите ѝ пареха сълзи. Беше го помолила да я заведе в къщи и той бе разбрал. „В къщи“ за нея бе домът на семейство Темпълтън.

Светлините се отразиха в прозорците. От тях се излъчваха топлота и приветствие за добре дошли, сигурни като изгрева. Можеше да помирише цветята, да чуе морето. Колата още не бе спряла, когато вратата на къщата се отвори и от нея изскочи Лора.

— О, скъпа, добре ли си? — С омотан около краката пенъоар, младата жена отвори вратата на автомобила и задуши Кейт в прегръдките си. — Толкова се притесних!

— Всичко е наред. Беше много глупаво.

В този момент забеляза бързащата към тях Ан и това за малко не я съсипа окончателно.

— Хайде, скъпото ми момиче! — занарежда Ани и обви с ръка кръста на Кейт. — Ела си вътре, ела в къщи.

— Аз...

Колко лесно беше просто да отпусне глава върху рамото на Ани. Тук я очакваха спомени за топли курабийки и вкусен чай. За меки чаршафи и прохладни длани.

— Байрън — обърна се разсеяно към младия мъж Лора. — Толкова съм ти благодарна, че се обади. Аз... — Погледна към Кейт, която вече почти бе стигнала входа на къщата. — Заповядай, влез. Ще ти приготвя кафе.

— Не, прибирам се у дома. — Очевидно бе, че единственото, което интересуваше Лора в момента, бе Кейт. — Ще се отбия по-късно, за да видя как е тя.

— Благодаря. Много ти благодаря.

И младата жена хукна към къщата. Догони Кейт и я подхвана от другата страна. Трите влязоха едновременно.

* * *

Спа цели дванайсет часа и се събуди отпочинала и замаяна. Намираще се в стаята на своето детство и юношество. Тапетите бяха същите, с меки пастелни линии. Щорите от късния период на юношеството ѝ бяха заменени от дантелени пердета, които се полюшваха пред отворените прозорци. Бяха принадлежали на бабата на Кейт. Бяха висели в спалнята на собствената ѝ майка. Леля Сузи бе предположила, че ще ѝ носят утеха и се бе оказала права. Сега действително ѝ носеха утеха.

Много сутрини Кейт бе лежала в голямото легло с четири дървени колони и бе наблюдавала потрепването на същите тези пердета. И бе чувствала родителите си някъде наблизо.

Само ако можеше да поговори с тях сега. Да се опита да разбере защо баща ѝ бе постъпил така. Но каква утеха можеше да ѝ донесе това? Какво извинение би могло да оправдае постъпката му?

Трябваше да се концентрира върху настоящето. Да намери начин да живее в настоящия момент. Но как да успее да не се връща в миналото?

Предполагаше, че причината се дължеше преди всичко на къщата. Тя криеше толкова много спомени. В нея имаше история, епохи, хора, призраци. Подобно на скалите, на горите, на кипарисите с диви форми, в нея се криеше някаква магия.

Завря лице във възглавницата, напъхана в бродирана калъфка. Ан винаги се грижеше спалното бельо да ухае леко на лимон. На нощната масичка имаше цветя, вазата бе пълна с фрезии, от които се носеше сладко уханье. На нея бе подпряна някаква бележка. Разпознала почерка на Лора, младата жена се протегна, за да я вземе.

„Кейт, не исках да те будя, когато тръгвах. Тази сутрин в магазина сме двете с Марго. Не желаем да те виждаме там. Ани е съгласна, ако се наложи, да те заключи

в стаята ти. Следващата доза от лекарството си трябва да вземеш точно в единайсет, освен ако не проспирш часа. Някоя от нас ще се прибере за обяд. От теб се очаква да не ставаш от леглото. Ако още веднъж ни изплашиш така... Заплахата си отправям лично.

Обичам те,

Лора.“

„Типично в неин стил“ — помисли си Кейт и остави встрани бележката. Не виждаше обаче как ще стои цял ден в леглото. Това ѝ даваше възможност за прекалено много размисли, мрачни размисли, ако искаше да бъде точна. Затова щеше да намери нещо, което да я отвлече от мрачните мисли. Дипломатическото ѝ куфарче трябваше да бъде някъде тук. Щеше само да...

— И какво мислите, че правите в момента, млада госпожице?

Ан Съливан бе застанала на вратата с поднос в ръка и очите ѝ проблясваха недоволно.

— Готвех се да... отида в банята. Това е всичко.

Кейт приключи внимателно със слизането от леглото и се пъкна в банята. Усмивнатата, Ан постави подноса върху нощната масичка и отиде да поотупа възглавниците, за да бухнат. А след това зачака, изправила гръб като войник, връщането на Кейт. Тогава икономката просто посочи към леглото.

— А сега ще трябва да се погрижа да се храниш, да си вземаш лекарствата и да се държиш добре! — С плавни и ефикасни движения, Ани намести подноса върху скута на младата жена. — Язва значи? Е, няма да ѝ се дадем. Не, в никакъв случай. Мисис Уилямсън ти е приготвила страхотни бъркани яйца и препечени филийки. А ето и билков чай. Тя каза, че отварата от лайка ще успокои вътрешностите ти. Ще хапнеш също така и плодове. Пъпешът е мек и подходящ за този случай.

— Тъй вярно, госпожо! — Струваше ѝ се, че може да яде с часове. — Ани, съжалявам!

— За какво? За твърдоглавието си ли? Е, наистина би трябвало да съжаляваш... — Тя обаче седна на ръба на леглото и допря длан до челото на Кейт, за да провери дали няма температура. — Да работиш

без почивка и да се тормозиш, докато се поболееш. Погледни се само, мис Кейт, една торба кокали. Трябва да изядеш яйцата до последната хапка.

— Мислех, че са киселини — прошепна Кейт, след което прехапа устна. — Или рак.

— Какви са тези глупости? — Възмутена, Ан повдигна брадичката ѝ в ръката си. — Притеснявала си се, че имаш рак и не си направила нищо по този въпрос?

— Ами, мислех, че ако са киселини и нервен стомах, с тях бих могла да живея. А ако е рак, просто щях да умра! — Лицето ѝ се изкриви в гримаса под ядосания поглед на икономката. — Чувствам се истинска глупачка.

— Радвам се да го чуя от твоята уста, защото наистина си такава! — и Ани напълни чашата ѝ с чай, докато цъкаше. — Мис Кейт, обичам те, но никога в живота си не съм била толкова ядосана на когото и да било. Не, не смей. Да не си посмяла да ми цивриш, докато ти се карам.

Младата жена подсмръкна, пое подадената ѝ кърпичка и се издуха гръмко.

— Съжалявам — рече отново тя.

— Съжалявай си тогава! — Ядосана, икономката ѝ подаде друга носна кърпа. — Мислех, че Марго единствена може да ме влуди. Вярно, че изчака цели два̀сет години, моето момиче, но я настигна. Сподели ли поне веднъж с твоето семейство, че не се чувстваш добре? Помисли ли си поне веднъж, какво би ни причинила, ако в крайна сметка се бе озовала в болницата?

— Мислех, че мога да се справя.

— Е, не успя, нали така?

— Не.

— Изяж яйцата, преди да са изстинали. Мисис Уилямсън долу в кухнята се изтормози заради теб. А градинарят, старият Джо, отрязва от безценните си фрезии, за да ти достави удоволствие. Да не говорим за Марго, която тази сутрин ме държа поне трийсет минути на телефона, толкова се е притеснила заради теб. Ами мистър Джош, който мина оттук преди отиване на работа, за да ти хвърли един поглед, докато спиш. А мислиш ли, че мис Лора изобщо е успяла да мигне тази нощ? — Докато изнасяше лекцията си, Ан намаза една препечена филийка с

малиново сладко и я подаде на Кейт. — Да не говорим пък как ще се почувстват семейство Темпълтън, когато разберат.

— О, Ани, моля те, недей...

— Недей да им казваш ли? — попита икономката и изгледа на кръв младата жена. — Това ли щеше да кажеш, госпожичке? „Не казвай на хората, които ме обичат и се грижат за мен, които ми дадоха дом и семейство?“

Никой не можеше да се сравнява с Ан Съливан, когато трябваше да се маже сладко на филия или нечий срам на лицето му, помисли си нещастно Кейт.

— Не, сама ще им се обадя. Днес.

— Така е по-добре. А когато се повъстановиш, ще отидеш лично да благодариш на мистър Де Уит за онова, което стори за теб.

— Аз... — Тя си играеше с бърканите яйца, в очакване на нови унижения. — Вече му благодарих.

— Значи ще му благодариш пак!

Икономката вдигна глава, тъй като в този момент една от прислужниците почука лекичко на отворената врата.

— Извинете ме. Това пристигна току-що за мис Пауел.

И тя внесе дълга бяла кутия за цветя и я постави до леглото.

— Благодаря, Джени. Почакай малко, докато разберем каква ваза ще ни бъде нужна. Не, ти продължавай да се храниш — обърна се Ан към болната. — Аз ще отворя това.

Развърза панделката, вдигна капака и стаята се изпълни с ухание на рози. Две дузини жълти рози с дълги дръжки бяха разтворили разкошните си цветове на лъскав зелен фон. Позволи си една тиха, женска въздишка.

— Джени, донеси високата ваза в предната част на книжния шкаф в библиотеката.

— Добре, госпожо.

— Сега вече знам, че наистина съм болна. — Ободрена, младата жена взе плика. — Представяш ли си! Марго да ми изпрати цветя!

Когато измъкна картичката обаче, долната ѝ челюст увисна.

— Доколкото разбирам, не са от Марго. — С привилегията, която ѝ даваха годините и любовта, Ан пое картичката от ръката на Кейт и прочете:

„Отпусни се!

Байрън.“

— Добре, добре, добре...

— Няма за какво да добрекаш. Той просто ме съжалява.

— Две дузини жълти рози говорят за нещо повече от обикновена симпатия, момичето ми. Това намирисва на любовна история.

— Надали.

— Прелъстяване, във всеки случай.

Младата жена си спомни лудите целувки в кухнята. Страстни, буйни, прекъснати грубо.

— Може би. Нещо такова. Ако съм от типа, който може да бъде прелъстен.

— Всички сме от този тип. Благодаря, Джени. Отгук нататък с цветята се заемам аз.

Ан пое вазата от прислужницата и отиде в банята, за да я напълни. Не се изненада и остана много доволна, когато завари Кейт да мирише замислено едно от цветята.

— Изпий си чая, докато ги подреждам. Подреждането на цветя действа много отпускащо. — Извади ножица от старото бюро, разгъна тънката хартия, която покриваше розите, върху тоалетната масичка и се захвана с работа. — Нещо, което ти доставя удоволствие, докато го вършиш. Истинска радост е да ги поставяш едно по едно в някоя изкусно изработена ваза.

Кейт откъсна мислите си от списъка с качествата на Де Уит, който изработваше наум в момента. Уверен, мил, месец се в чуждите работи, секси. Секси!

— Така или иначе, в крайна сметка работата се свършва.

— Ако това е единственото, което търсиш. По мое мнение, мис Кейт, ти винаги си бързала да приключиш с работата си, каквато и да е тя. Да бързаш да свършиш нещо, за да се впуснеш в следващото, може и да е продуктивно, но не е ни най-малко забавно.

— На мен ми е забавно — промълви младата жена.

— А сега забавно ли ти е? Доколкото виждам, ти превърна дори ежеседмичните ви търсения на съкровище в извършвано по график задължение. Нека те попитам следното. Ако по някакво невероятно

стечение на обстоятелствата, действително се натъкнеше на зестрата на Серафина, какво щеше да направиш с нея?

— Да направя с нея ли?

— Да, точно това те попитах. Дали щеше да си направиш околосветско пътешествие, да се излежаваш на някой плаж, да си купиш луксозна кола? Или щеше да инвестираш в ценни книжа и освободени от данъци бонове?

— Инвестирани както трябва, парите носят нови пари.

Ан пъкна внимателно още едно цвете във вазата.

— И за какво ти е всичко това? За да се трупа в някакво подземно хранилище ли? Трябва да имаш и мечти, скъпа. И понякога те трябва да бъдат трудно достижими.

— Аз имам планове.

— Не казах планове. Казах мечти. — „Не е ли странно?“ — помисли си Ан. Нейната собствена дъщеря винаги бе мечтала прекалено много. Простичките мечти на мис Лора пък бяха разбили сърцето ѝ. А малката мис Кейт никога не си бе позволявала да мечтае достатъчно. — Какво чакаш, скъпа? Да остарееш като мен, за да си позволиш някакви удоволствия, известни радости?

— Ти не си стара, Ани — отвърна меко Кейт. — Никога няма да остарееш.

— Кажи го на бръчките, които се появяват всекидневно по лицето ми. — Въпреки това се усмихна. — Какво чакаш, Кейт?

— Не знам точно... — Погледът ѝ политна към кристалната ваза зад икономката, натъпкана до пръсване с жълти рози, които светеха като слънца. Ако си направеше труда, можеше да преброи на пръстите на едната си ръка всички случаи, когато някой мъж ѝ бе изпращал цветя. — Не съм мислила по този въпрос.

— Тогава е крайно време да го направиш. На първо място в списъка трябва да бъде онова, което прави Кейт щастлива. Ти си добра по изработването на списъци, Господ ми е свидетел — допълни рязко тя и се отпрати към стенния гардероб за пеньоара, който очакваше младата жена неизменно в дома на Темпълтънови. — Сега можеш да поседиш малко на слънце на терасата. И няма да правиш нищо друго, освен да мечтаеш.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Цяла седмица на угаждане и глезене бе чудесно лекарство. Кейт дори получи свръхдоза от него. Всеки път обаче, когато споменеше, че трябва да се прибира и да се връща на работа, всички, които я бяха чули, се съюзяваха срещу нея.

Тя се опитваше да се примири с това, да се остави на течението, да приеме живота такъв, какъвто е, като си повтаряше, че той можеше да я убие, ако бе продължила както досега.

И същевременно не можеше да се начуди как някои хора можеха да живеят вечно по този начин.

Припомняше си, че вечерта бе великолепна. Че седеше в градината, със свито в скута си дете, а другото — до краката ѝ. Язвата ѝ — ако това изобщо бе язва — не ѝ бе създавала истински неприятности от дни.

А тук, в дома на своето детство, бе открила духовното спокойствие, което ѝ липсваше.

— Искам да живееш завинаги с нас, лельо Кейт. — Кейла вдигна поглед. Нежните ѝ сиви очи сезираха към нея от едно наистина ангелско лице. — Ние никога нямаше да те оставим да се разболееш или да се притесняваш прекалено много.

— Леля Марго казва, че си професионален събирач на гниди. — Али се изсмя, като продължи да лакира внимателно ноктите на краката на Кейт. — Какво е гнида?

— Леля ви Марго — не беше ли достатъчно, помисли си Кейт, че щеше да има розови нокти на краката, ами сега трябваше към телесната повреда да се прибавят и обиди — има късмет, че по една случайност си падам по гниди.

— Ако не се върнеш в апартамента си, ще можем да си играем всеки ден с теб. — За Кейла това бе върховното удоволствие. — А с мама ще можете да си правите чаени партита, както Ани казва, че сте си правили като малки.

— Всички можем да си правим чаени партита, когато дойда на гости — напомни ѝ младата жена. — Така е още по-хубаво.

— Но ако живееш тук, няма да е необходимо да плащаш наем. — Али затвори шишенцето с лак. Определено изглеждаше доста мъдра за своите десет години. — Докато не стъпиш отново на крака във финансово отношение.

Кейт не успя да сдържи усмивката си.

— Откъде го изкопа това?

— Винаги говориш такива неща. — Али също се усмихна и притисна буза в коляното ѝ. — А и сега мама работи много и нищо не е толкова, както преди. По-добре е, когато ти си тук.

— На мен също ми е приятно да бъда с вас.

Трогната и развълнувана, Кейт погали къдравите коси на момичето. Една слънчевожълта пеперуда прелетя край тях и кацна грациозно върху цвета на една червена петуния. Младата жена гали още известно време детето, докато наблюдаваше как пеперудата разтваря и затваря леко крилца, докато се храни.

Много трудно ли щеше да бъде да остане тук, просто така, завинаги? Да се остави на течението. Да забрави всичко. Изобщо нямаше да бъде трудно, осъзна в този миг тя. И не беше ли точно това причината да гледа на подобно решение като на невъзможно?

— Трябва да се върна в моята къща. Това не означава, че няма да прекарвам много време с вас. Най-малкото всяка неделя, това е сигурно, за да открием всичкото злато на Серафина. — Вдигна с облекчение глава, тъй като дочу приближаващи се стъпки. Ако продължаваше така, скоро щеше да се съгласява с всяко желание на своите племенници. — А, ето я и самата гнида.

В отговор на смеха на момичетата Марго само повдигна елегантно едната си вежда.

— Ще го приема като приятелска шега. Прекалено съм развълнувана, за да се впечатлявам от твоите щуротии. Виж! — И след като повдигна тънката ленена туника, тя дръпна ластичния колан на широките си панталони. — Тази сутрин не можах да затворя ципа на полата си. Започва да си личи. — С озарено от щастие лице, тя се завъртя на една страна. — Виждаш ли нещо?

— Приличаш на женски кит в положение — отвърна сухо Кейт, но Кейла скочи и се спусна да притисне ухо към корема на Марго.

— Не мога да го чуя още — оплака се тя. — Сигурна ли си, че е вътре?

— Абсолютно, но не мога да ти гарантирам, че това е той. — Внезапно устните ѝ потрепнаха, очите ѝ се насълзиха. — Кейт, то помръдна. Днес следобед, докато помагах на една клиентка да направи избора си между нещо на Армани и Дона Каран, изведнъж усетих едно леко пулсиране. Усетих бебето да мърда. Усетих... усетих...

Не успя да довърши мисълта си и избухна в плач.

— О, боже! — Кейт скочи, хвана за ръце ококорените деца и ги поведе към настланата с плочи алея. — Това е хубаво нещо — успокои ги тя. — Тя плаче, защото е щастлива. Кажете на мисис Уилямсън, че искаме пълна догоре кана с лимонада, както тя я прави, да се пени — после се върна при Марго и я прегърна силно. — Преди малко само се пошегувах. Изобщо не си дебела.

— Искам да бъда дебела — хълцаше младата жена. — Искам да се клатя като гъска, когато ходя. Искам повече да не мога да спя по корем.

— Окей! — Разкъсвана между съчувствие и развеселеност, Кейт я потупа по ръката. — Окей, миличка, всичко това ще стане скоро. Всъщност, мисля, че вече започваш да ходиш като гъска. Едва забележимо.

— Наистина ли? — Марго подсмъркна, овладя се. — О, по дяволите, чуй ме. Аз съм побъркана. Тези дни все това правя. Усетих бебето да мърда, Кейт. Ще си имам бебе. Не знам нищо за майчинството. Толкова съм уплашена. Толкова съм щастлива. Дявол да го вземе, размазах си спиралата.

— Слава богу, заприличваш отново на себе си. — Самата доста развълнувана, Кейт накара приятелката си да седне на един стол. — Какво прави Джош, когато изпаднеш в подобно сопوليو настроение?

— Подава ми кърпички.

— Страхотно! — Без да храни особени надежди, тя все пак пребърка джобовете си. — Нямам нито една.

— Но аз имам. — Марго подсмъркна, издуха се и въздъхна. — Ненормални хормони. — Използва друга кърпичка, за да попие внимателно влагата по лицето си и да го почисти, а след това прокара опитната си ръка по френската си плитка. — Дойдох да видя как се чувстваш.

— За разлика от теб, в моя корем изглежда вече не се случва нищо. Стомахът ми е наред. Струва ми се, че цялата тази история с язвата е била пълна глупост.

Вече почти успокоена, Марго повдигна едната си вежда.

— О, така ли? Наистина ли мислиш така?

Тъй като тонът ѝ бе добре познат, приятелката ѝ се приготви за битка.

— Не се захващай с мен.

— От дни чакам този момент. Сега вече си добре. Значи мога да ти кажа, че си една безчувствена, егоистична идиотка. Накара всички, които имат глупостта да те обичат, да се притесняват до побъркване.

— О, щеше да бъде проява на страхотна чувствителност и липса на егоизъм от моя страна, ако се бях оплаквала и хленчила, нещо, в което ти си специалистка, и ако бях...

— Се бе погрижила за себе си — довърши вместо нея Марго. — Ако беше отишла на лекар. Не, ти си прекалено умна за такива работи, прекалено заета.

— Махни се от главата ми.

— О, току-що се качих на нея и възнамерявам да остана там, също като маймуната от разказа. Цяла седмица всички те потупват и галят по главата. Време е да приемеш и малка доза реалност. Мистър и мисис Ти са на път за насам.

Кейт се почувства моментално обхваната от чувство за вина.

— Защо? Не беше необходимо да изминават целия този път дотук? Това е само някаква си глупава язва.

— А, сега признаваш, че е било язва! — Марго скочи отново на крака и се завъртя около стола. — Ако това е една дванайсетстепенна програма, засега си още на първото стъпало. Те щяха да се качат на първия самолет още щом научиха за случилото се от Лора, ако двамата с Джош не бяха успели да ги убедят, че всичко е под контрол. Затова останаха, докато приключат със задълженията си. Нищо обаче не е в състояние да ги спре да се убедят лично, че тяхната Кейт е добре.

— Аз също разговарях с тях. Казах им, че не е нещо особено.

— Не, не, нищо особено. Подозират те в незаконно присвояване на средства на твои клиенти. Наистина няма за какво да се тревожат! — и младата жена се плесна с ръце по бедрата. — За коя, по дяволите, се мислиш?

— Аз...

— Джош е бесен, обвинява за всичко „Битъл“ и не може да си прости, че не се нахвърли върху тях още в мига, в който ти отрязаха спатиите.

— Това няма нищо общо с него. — Кейт също се изправи и виковете ѝ вече не отстъпваха дори с един децибел на тези на нейната приятелка. — Джош няма нищо общо с тази работа.

— Типично за теб. Нямаш представа до каква степен типично за теб. Никой няма нищо общо с каквото и да било, когато се отнася за теб. И затова Лора се самообвинява, че не е обърнала внимание как се чувстваш, какво правиш. Това не значи пукната пара за теб!

С поклащаща се в стъклена кана пенлива лимонада, Лора почти тичаше към бойното поле.

— Какво става тук? Марго, престани да ѝ крещиш!

— Млъкни! — провикнаха се едновременно и двете скандалджийки, като се измерваха с поглед.

— Чувам ви още от кухнята.

Лора постави подноса върху масата, като се стараеше да не удари стъкларията. Отворили широко очи и омаяни, двете ѝ дъщери наблюдаваха трибоя.

— Трябва да крещя — настояваше Марго. — Иначе как звукът ще премине през дебелината ѝ глава. Ти си обзета от прекалено голямо съжаление, за да ѝ викаш.

— Не намесвай Лора в това! — но още преди да свърши, Кейт се нахвърли върху Лора. — А ти няма защо да се самообвиняваш заради моите проблеми. Не си отговорна за мен.

— Ако се грижеше по-добре за себе си — не ѝ остана дължна нейната приятелка, — никой нямаше да се чувства отговорен за теб.

— Дами... — Джош, който не знаеше да се смее ли или да плаче, пристъпи зад своите племенници и взе чашите, които носеха, от ръцете им. — Това да не би да е някаква нова мода за правене на парти?

— Стой настрана от това! — Гласът на Кейт потрепваше от гняв. — Всички стойте далеч от живота ми! Не ми е нужно някой непрестанно да ме наблюдава и да се притеснява. Напълно съм способна...

— Да се поболееш — довърши вместо нея Марго.

— Всички се разболяват — вилнееше Кейт. — Всички изпитват болка и мъка.

— А способните търсят помощ? — Лора постави ръце върху раменете ѝ и непоколебимо я принуди да седне. — Ако имаше капка здрав разум, щеше да отидеш на лекар, да влезеш в болницата, за да ти направят изследванията. Вместо това се държиш като някоя глупачка и преобръщаш цялото семейство с главата надолу.

— Не можех да отида в болницата. Знаеш, че не мога... Не мога!

Едва сега Лора си спомни и потърка лицето си. Ето къде можеше да те отведе гневът, помисли си тя. Да крещиш на приятелката си, на която и без това не ѝ е леко.

— Окей — рече със значително по-мек тон тя и се подпря на страничната облегалка на стола на Кейт. Когато срещна погледа на Марго разбра, че тя също си бе спомнила детските страхове на Кейт, които я бяха карали да трепери. — С това сега е свършено. Трябва да започнеш да се грижиш по-добре за себе си, така че подобни неща да не се повтарят.

— Кое то означава, че трябва да се опитваш от време на време да бъдеш човешко същество — допълни Марго, но този път думите ѝ не прозвучаха хапливо.

— Още ли се карат? — попита шепнешком Кейла, все още, без да пуска единия крачол на Джош.

— Може би малко, но мисля, че вече сме в безопасност.

— Мама никога не вика — обезпокоена, несигурна, Али гризеше ноктите си. — Никога не вика.

— На мен често ми викаше. Доста усилия са нужни, за да я накара човек да се развика. Трябва да бъде нещо от голямо, наистина много голямо значение. А веднъж дори ме удари право по носа — рече в заключение младият мъж.

Очарована, Кейла се протегна и потърка с длан носа на вуйчо си, който се приведе.

— Тече ли ти кръв?

— Да. Кейт и Марго трябваше да я издърпат от мен. А след това тя се почувства много зле — ухили се широко. — Въпреки, че аз бях този, който започна. Какво ще кажете, ако си налеем от тази лимонада?

Али тръгна след Джош и впери в майка си любопитен и замислен поглед.

* * *

Това трябваше да се направи, повтаряше си Кейт. Беше неделя сутринта. Очакваха леля ѝ и чичо ѝ да пристигнат някъде в средата на следобед. Преди да застане пред тях, трябваше да се види с Байрън.

То бе част от новия ѝ план за здравословен живот. Отнасяй се към своите лични и емоционални проблеми със същото внимание, както и към практичните. Защо трябваше да бъде толкова трудно всичко това?

Тайно се бе надявала да не го заvari у дома. Много хора например в неделя сутрин отиваха на плажа. Или някъде другаде. И двете му коли обаче бяха край алеята. И още щом паркира зад тях, до ушите ѝ достигнаха звуците на излизащата през прозорците музика. „Крийдънс Клиъруотър Ривайвъл“. Заслуша се за момент в пламенното предупреждение на Джон Фогърти за изгряващата лоша луна.

Надяваше се това да не е предзнаменование.

Не беше лесно човек да намери общото между неговата външност — елегантна, пригладена — и очевидното му предпочитание към рока и изнервящия „Мотаун“^[1].

Добре де, не беше дошла да анализира музикалните му вкусове. Бе тук, за да му благодари и след това да обърне страницата на тази странна глава от своя живот.

Кейт излезе от колата и се запъти към къщата. Трябваше да бъде кратка, приятелски настроена, весела, непринудена. Щеше да превърне цялата работа в шега със самата себе си, да покаже, че оценява по достойнство проявените от него внимание и съчувствие. И да си тръгне.

Пое си дълбоко въздух, избърса потта от дланите в джинсите си и почука. И се засмя на глупостта си. Суперменът нямаше да чуе почукването, след като бе надул така силно музиката. Облегна се на звънеца. Тенекиените звуци на „Хейл, хейл, дъ ганг’с ол хиър“ в първия момент я шокираха, след което я накараха да се разтресе в смях. Развеселена от целия този абсурд, младата жена натисна отново звънеца, а след малко потрети процедурата.

Той се появи на вратата, потен и невероятно секси в парцаливите си шорти и горнище на анцуг с отскубнати ръкави.

— Мелодийката на звънеца не е моя — побърза да обяви той. — Не мога да я променя преди окончателното подписване на договора.

— Бас държа, че обясняваш това на всички. — Позволи си един дълъг, проницателен поглед. — Да не би да прекъснах някакъв разгорещен мач?

— Вдигане на тежести. — Байрън отстъпи назад. — Влез.

— Виж, мога да дойда пак, когато не правиш мускули с разни железата.

Божичко, ама той наистина имаше смайващи мускули! Навсякъде. Как бе пропуснала този факт?

— Така или иначе, почти бях свършил. Минерална вода? — Протегна бутилката и когато тя поклати отрицателно глава, сам отпи жадно от нея. — Как се чувстваш?

— Чудесно. Затова и се отбих. За да... — Той се надвеси към нея, затвори вратата зад гърба ѝ и я накара да подскочи. — Да ти кажа, че съм добре. И да ти благодаря... за всичко. За цветята. Те бяха много хубави.

— Някакви болки?

— Не. А и това не е кой знае какво. Наистина... — Кейт повдигна нервно рамене, потърка длани една в друга. — Всеки десети човек рано или късно се сдобива с язва на храносмилателната система. Независимо на какво обществено-икономическо ниво се намира. Освен това засега няма сигурни доказателства, че язвата е приоритет за хората, подложени на по-голям стрес и с по-натоварен график.

— Правила сме проучвания, така ли?

Около устните му се появи нещо като усмивка.

— Ами, това ми се струва най-логичното нещо, което може да направи всеки заинтересован.

— Ъ-хъ. А твоите изследвания разкриха ли, че хората, страдащи от хронична тревожност, обикновено са и по-подозрителни, а това само още повече утежнява състоянието им?

Младата жена пъхна немирните си неспокойни ръце в джобовете.

— Може би.

— Седни.

Де Уит посочи към единствения стол, преди да се запъти да намали силата на музиката.

— Не мога да остана. Днес пристигат леля и чичо.

— Самолетът се приземява в два и половина по разписание.

Той знаеше, разбира се. Улови се, че извива пръсти и побърза да сложи край на тези упражнения.

— Да, но имам да свърша някои неща. Както и ти. Така че просто ще...

Спаси я някакъв стържещ звук и изненадващата гледка на две тичащи топки от жълта козина.

— О, боже... — Автоматично се отпусна на колене и вдигна изпадналите в делириум от щастие кутрета. — О, толкова сте хубавички. Не сте ли сладурчета? Не сте ли прекрасни?

В пълно единодушие и съгласие, животинките окъпаха лицето ѝ с езичетата си като подскачаха, бутаха се и пълзяха едно върху друго, за да се доберат по-близо до нея.

— Това са Нип и Тък — информира я Байрън, който също бе полазил на пода с тях.

— Кой кой е?

Младият мъж докара едното кутре до екстаз, като го зачеса по пухкавото коремче.

— Не знам. Предполагам, че с времето ще се изясни. Те са при мен само от два дни.

Кейт вдигна едното кученце, за да го гушне, забравила, че бе дошла само за момент и щеше да си тръгва веднага.

— Каква порода са?

— По малко от това и онова. Една част, златен ретривър, друга, лабрадор.

Младата жена целуна по носа второто кученце, преди да я е напуснало.

— Последваха те, когато се прибираще, така ли стана?

— Осинових ги от приюта за бездомни животни. На осем седмици са.

Байрън откри върху пода останките от добре надъвкан кокал от необработена кожа и го хвърли, за да накара кутретата да хукнат след него.

— Може ли да попитам какво ще правиш с тях, когато си на работа.

— Ще ги вземам с мен, за известно време. Ще оградя част от задния двор и те ще си правят компания едно на друго, докато ме няма. — Кутретата се върнаха бежешком и скочиха към него. — Щях да взема само едното, но тогава... е, те са братчета и ми се стори най-справедливо да приютя и двете. — Вдигна очи и видя, че тя му се усмихва. — Какво?

— Човек не би предположил такова нещо по вида ти.

— Какво не би предположил?

— Че си сукалче.

Де Уит повдигна рамене и хвърли отново кокала.

— А аз мислех, че практична жена като теб би видяла ползата от гледането на две кучета. Едно резервно куче звучи доста разумно.

— Да, така е.

— Боже, Кейт, била ли си някога в някой от тези приюти за животни? На човек може сърцето да му се спуска там. — Междувременно изтърпяваше безропотно влажните целувки на скачащите кученца. — Хората там се стараят много, не ме разбирай погрешно, но да видиш само всичките тези котки и кучета, които очакват някой да се появи и да ги вземе. Или...

— Да. Или... — Младата жена протегна ръка и потърка гръбчето на кутрето в скута си. — Ти си ги спасил. — Погледът ѝ се върна към неговия. — Бива те в това.

Байрън протегна ръка, обхвана прасеца ѝ и я дръпна към себе си така, че коленете им се допряха.

— И след това се привързвам към онези, които съм спасил. Изглеждаш добре! — Предугаждайки намерението ѝ, той не отдели ръка от крака ѝ, така че ѝ попречи да се отдръпне. — Отпочинала.

— Цяла седмица не съм правила почти нищо друго, освен да си почивам. И да ям — усмихна се леко. — Наддадох килограм и половина.

— Удар в десетката.

— Това може да не ти се струва кой знае какво мой човек, но през по-голямата част от живота си съм се опитвала да придобия нещо подобно на фигура. Изпробвала съм всичко, за което може да се прочете отзад в списанията и в неделните притурки. Представяш ли си, да бъда рамо до рамо с Марго, която сигурно се е родила добре

сложена и с женственото телце на Лора. Изглеждах като недохраненото им малко братче.

— Изобщо не приличаш на нечий недохранен брат, Кейт. Повярвай ми.

Поласкана и в резултат на това, почувствала се глупава, младата жена вдигна рамене.

— Така или иначе...

— Въпреки смайващото натрупване на килограми и липсата на симптоми — прекъсна я той, — ще отидеш на преглед при твоя лекар.

— Нямам кой знае какъв избор. Цялото ми семейство се е съюзило срещу мен в това отношение.

— Затова е семейството. Ти ни изкара акълите.

— Знам. Доста експерти вече ми изнесоха лекции за това, колко съм била безгрижна и егоистична.

Де Уит се усмихна и я потупа по крака.

— Неприятно ли е?

— О, прекарвам си страхотно. Вече мисля да татуирам „Съжалявам“ на челото си, за да не се налага да повтарям непрестанно. А, щом стана дума за извинения... — Кейт издиша докрай въздуха от дробовете си и бретонът ѝ политна нагоре. — Вече се готвех да изляза оттук, без да засегна тази тема, но щом опитвам да се поправя... — Събра вежди, както ставаше винаги, когато трябваше да разреши някой трънлив въпрос или проблем, който не ѝ дава мира. В този случай ставаше дума и за двете едновременно. — Онази нощ, преди да получа малкия си... пристъп, ние...

— Се бяхме запътили към пода, доколкото си спомням. — Протегна ръка над кутрето, заспало в скута му, и прибра кичур коса зад ухото ѝ. — Изглежда все пак стигнахме там, накъдето се бяхме отправили.

— Онова, което исках да кажа, е, че нещата бяха излезли от контрол. Грешката е колкото моя, толкова и твоя — побърза да добави тя.

— Наричаш грешка онова, което всъщност бе заблуда.

— Това е моето мнение. — Трябваше да знае, че задачата ѝ нямаше да бъде лесна. Нип или Тък се бе излегнал върху бедрото ѝ и спеше здраво. Кейт го галеше по главичката. — Ние не... аз не скачам в леглото с мъже, които почти не познавам.

— Тогава щеше да бъде подът — напомни ѝ нейният събеседник. — На него все още му беше доста трудно при всяко влизане в кухнята да не си представя какво би могло да се случи тогава. — И никога не съм предполагал, че го правиш. Иначе нямаше да караш без секс в продължение на две години.

Ченето ѝ увисна.

— Откъде ти дойде тази идея?

— Ти спомена нещо такова, докато опитвах да ти смъкна дрехите — заяви, без да се смути Байрън.

Кейт затвори уста, издиша през носа си.

— О! Е, това само затвърждава мнението ми. — Неспойно проследи с поглед как той вдига кутрето от скута си и го поставя на пода, където то се сви на кълбо, без да се пробуди. — Случилото се беше само нещо моментно... — Младият мъж повтори процедурата и с второто кученце. Пулсът на Кейт се ускори. — Прилив на хормони.

— Ъхъ.

Той дори не я докосна, само се приведе напред, докато устните му се плъзнаха върху нейните. Стори ѝ се, че сърцето ѝ спря за миг, а мозъкът ѝ се разтапя. Е, имаше нужда от някакво развлечение, нали така? Отдушник за насъбралото се напрежение. Като че ли най-разумното в момента бе да разтвори крака, да ги обвие около кръста му и да забрави всичко друго.

— Това само потвърждава думите ми — прошепна младата жена. Прокара пръсти през косите му и ги стисна здраво. — Доказва, че съм права.

— Замълчи, Кейт.

— Окей.

Беше прекрасно, горещо до бруталност. До този момент не бе и подозирала колко ѝ бе студено. Не знаеше колко нежна е кожата ѝ, докато небръснатите му бузи не се потъркаха грубо в нея. Нито пък какво върховно удоволствие беше тя да бъде нежна.

Изпусна продължително, изпълнено с благодарност охкане, когато ръцете му се промъкнаха под тениската и се плъзнаха по гърба ѝ, а след това обхванаха изтръпналата ѝ гръд. Леките движения на палците му по нейните зърна изпратиха горещи вълни чак до центъра между краката ѝ. Изви се назад и дръпна главата му надолу, докато устата му зае мястото на пръстите.

Той засмука през памучната тъкан, като се измъчваше с фантазии за това, как ли би почувствал плътта ѝ на голо, какъв щеше да бъде вкусът ѝ. Кейт беше толкова... слаба, крехка. Това почти момчешко тяло изобщо не би трябвало да го привлича. Нямаше дори намек за женствени форми, за бедра или ханш, а гърдите ѝ бяха съвсем малки. И твърди, и топли.

Начинът, по който тя се движеше под него, нетърпението на жена, достигнала почти до края, бяха страшно възбуждащи. Искаше силно да я блъсне назад, да разкъса дънките, да проникне в нея и да не спре, докато и двамата не започнат да викат.

Вместо това отново сля устните си с нейните, провря ръка между телата им и я доведе до край. Потръпна сам, когато я обзеха конвулсии и си нареди да диша, щом тя отпусна безжизнено глава върху рамото му.

Бяха ѝ нужни две-три секунди, за да си даде сметка, че той бе престанал да мърда, че само я прегръщаше.

— Какво? — успя да произнесе тя. — Защо?

Замаяните въпроси почти го накараха да се усмихне.

— Реших, че не желая това да бъде прилив на хормони. И за двама ни. — Постави я да легне, вгледа се в порумениялото ѝ лице, в потъмнените, безжизнени очи. — По-добре ли е вече?

— Не мисля... — По-точно, не можеше да мисли. — Не знам... Не искаш ли да...?

Той притисна устата ѝ с целувка.

— Това достатъчен отговор ли е на въпроса ти?

Хвана я за раменете и я раздруса бързо.

— Опитваш се да ме объркаш... — Част от мозъка ѝ започваше да се възстановява и заедно с него гневът ѝ. — Прилича ми на някаква ексцентрична версия на „Газова лампа“.

Този път Байрън наистина се усмихна.

— Господи, ти си истински трън в задника. Чуй ме, Катрин, аз те желая. Нямам ни най-малка представа защо, но те желая дяволски силно. Ако бях последвал първия си инстинкт, сега щеше да лежиш на гърба си гола, а аз щях да се чувствам много по-добре, отколкото в момента. Проклет да бъда обаче, ако след това станеш и заявиш, че само съм ти помогнал да приключиш със сексуалната си сухота.

Погледът ѝ се фокусира отново.

— Това са отвратителни приказки.

— Да, така е. Точно такива са и твоите разсъждения. Повече няма да ти дам подобен шанс. Ще ти дам обаче шанс да привикнеш с мисълта, че съм твой любовник.

— Как не...

— Запази спокойствие поне веднъж — отвърна меко младият мъж. — Ще процедираме бавно, ще се появим заедно на публични места, ще проведем няколко разумни разговора, ще си дадем време да разберем какво представлява другият.

— С други думи, ще бъде така, както кажеш ти.

Байрън наклони на една страна глава, кимна.

— Да, точно така, казано с две думи. — Когато Кейт опита да се освободи, той просто въздъхна и я върна на място. — Миличка, аз съм не по-малко упорит от теб и безкрайно по-силен. Това ми дава известно предимство.

— Няма да ме принудиш да стоя тук, щом не желая да бъда тук.

Де Уит я целуна приятелски по носа.

— Може да си кавгаджийка, но ръцете ти са като кибритени клечки, не ставаш за побойничка. Можем да поработим по този въпрос — добави той, без да обръща внимание на задушените звуци, които излизаха от гърлото ѝ. — Всъщност, настоящият момент е особено подходящ.

Кейт си мислеше, че вече ѝ бяха сервирани всички възможни шокове за тази сутрин, но получи още един, когато Байрън я вдигна и я метна на рамото си.

— Да не си полудял? Пусни ме долу, мускулест кучи син такъв. Ще те подведа под съдебна отговорност за насилие.

— Точно с мускулите ще се заемем сега — отвърна меко той, докато я отнасяше към една от съседните стаи. — Повярвай ми, за премахване на напрежението няма нищо по-добро от едно хубаво физическо натоварване. А като се има предвид язвата и желанието ти да напълнееш, непременно трябва да добавиш тези занимания към ежедневието си. — Постави я на земята, хвана юмука, който тя запрати веднага към него в ръката си, стисна я с обич. — Искаш да сложиш малко сила зад това юмруче, нали? Затова ще поработим върху бицепсите ти.

— Това не може да става наистина — промълви младата жена и затвори очи. — Аз дори не съм тук.

— Трябва да коригираме също така твоята диета и начин на хранене, но това ще направим по-късно. — Щяха да се заемат с доста неща, помисли си той, но първо тя трябваше да престане да изглежда така, сякаш можеше да я събори с едно духване. — Според мен засега ще трябва да започнем с тежести от килограм и половина. — Взе две метални гирички от една полица. — Ще повтаряш всяко упражнение по пет пъти. Може да решиш да си купиш женски тежести.

Кейт отвори отново очи.

— Женски тежести ли каза?

— В това няма нищо обидно. Правят хубави, обвити в пластмаса комплекти в различни цветове.

Постави по една гиричка във всяка от ръцете ѝ, притисна пръстите ѝ около тях. Единственото, което я възпря да не ги пусне върху краката му бе любопитството.

— Защо правиш това?

— Искаш да кажеш защо още, освен че съм странно привлечен към теб? — Усмихна се в очите ѝ, докато прилепваше лактите ѝ към кръста. — Мисля, че започвам да те харесвам. А сега се преструвай, че ги вдигаш и сваляш през кал. Концентрирай се върху бицепсите си и не мърдай лактите от мястото им.

— Не желая да вдигам тежести... — Нима същият този мъж само преди минути не я бе докарал до бурен оргазъм? — Искам да те ударя.

— Само си помисли колко по-силно ще можеш да ме удариш, щом натрупаш малко мускули. — Поведе ръцете ѝ надолу, после нагоре. — Ето така, но го прави с напрежение, без да отпускат, и в двете посоки.

— Прекалено са леки. Това е глупаво.

— Няма да ти се струват толкова леки след няколко набирания. Ще трябва да се поизпотеш добре, преди да приключи с теб.

Младата жена му се усмихна мило.

— Да, точно това си мислех преди и аз... — Доволна от себе си, отпусна гиричките, после ги вдигна. След това изведнъж бе озарена от нова идея. — Дявол да те вземе, Байрън, отново ли ме спасяваш?

Той застана зад нея, намести раменете ѝ.

— От теб се иска само да помпаш, момиченце. Подробностите ще обсъдим по-късно.

---

[1] Музикална звукозаписна компания. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Винаги беше хубаво, когато леля Сюзън и чичо Томи се върнеха в къщи. Кейт се бе притеснявала, че нещо във физиономията ѝ ще я издаде — или, още по-лошо, че щеше да забележи нещо в техните лица. Че знаят за някогашното престъпление, че се съмняват в нейната невинност. Видя обаче само тревога и благосклонност.

Тяното посещение означаваше също така удължаване на престоя ѝ в дома им. Беше трудно да ги вижда всеки ден при положение, че всички тези въпроси напиреха да излязат. Въпроси, които не можеше да се осмели да зададе.

Прекарваше времето си по предначертания план. Денем беше в магазина — за да заеме с нещо мозъка си. Вечер — сред своето семейство за утеха на сърцето. От време на време се срещаше с Байрън, за да бъде винаги на нокти.

Той бе нещо съвсем ново за нея. Срещите с него, въпросите, които предизвикваше в нея, ѝ помагаша да не се замисля прекалено много върху случилото се напоследък, преобърнало живота ѝ с главата надолу. Бе решила да мисли за него като за някакъв експеримент. Предпочиташе този термин пред „връзка“. А експериментът не беше съвсем неприятен. Излизаха заедно на вечеря, на кино, понякога се разхождаха сред скалите.

А после следваха онези дълги, пламенни целувки, на които той очевидно обичаше да се отдава. Целувки, от които сърцето ѝ започваше да се мята като извадена на сухо пъстърва и караха сетивата ѝ да се объркват напълно. След тях се чувстваше замаяна и болезнена. И изпълнена с желание.

Цялата тази връзка — не, експеримент — обаче сякаш не се отразяваха особено върху неговия самоконтрол. Сега, след като вече се чувстваше малко по-стабилна — добре де, по-здрава — щеше да се постарее да балансира силите.

— Хубаво е да се види това! — Сюзън Темпълтън стоеше под рамката на вратата, хванала под ръка съпруга си. — Нашата Кейт

никога не е мечтала достатъчно, нали, Томи?

— Не, тя е нашето разумно момиче.

Затвори вратата на кабинета зад тях. Двамата със съпругата му бяха обсъдили предварително тази маневра и сега, следвайки плана си, те застанаха от двете страни на малкото бюро, върху което Кейт се преструваше, че работи.

— Опитвах да пресметна бюджета за рекламата през следващото тримесечие — побърза да обясни тя. — Ако сте умни, ще се скриете, преди Марго да ви е хванала на работа.

— Обещах ѝ няколко часа — намигна Томас. — Тя си мисли, че е успяла с чара си да ме накара да го направя, но не знае, че ми се иска отдавна да поработя с този стар касов регистър.

— Тогава може би ще ми дадеш някой и друг съвет по търговия. Все още не успявам да му хвана цаката.

— Обичай онова, което продаваш, Кейт, дори и да го мразиш. — Огледа с опитно око офиса, отбеляза колко спретнати бяха полиците и цялото работно пространство. — Някой се е проявил в подредбата тук.

— Никой не умее да поставя и вещите, и хората на мястото им така добре, както Кейт. — Сюзън постави длан върху ръката на младата жена и впери нежносините си очи в лицето ѝ. — Защо не направи същото и с Битъл?

Кейт поклати глава. Тъй като от дни очакваше това да се случи, тя не се паникьоса. Беше подготвила отговорите си.

— Това не е толкова важно. — Очите на Сюзън обаче не се отделяха от нея. Спокойни, търпеливи, изпълнени с очакване. — Беше прекалено важно — поправи се тя. — Няма да му позволя да бъде от значение за мен.

— Чуй какво ще ти кажа, момичето ми...

— Томи — прошепна съпругата му.

— Не — прекъсна я гневно. За разлика от нейните, неговите тъмносиви очи пламтяха. — Знам, че искаш да смекчиш цялата тази история Сузи, но проклет да съм, ако това е моето желание! — Изправи се пред бюрото: висок, силен мъж, свикнал да контролира нещата, както в своето семейство, така и в бизнеса.

— Очаквах нещо по-добро от теб, Кейт. Да се оставиш да те изхвърлят с такъв ритник, да се предадеш без борба. Да обърнеш гръб

на нещо, за което си работила през целия си живот. Още по-лошо, да се поболеееш, вместо да се опълчиш. Срамувам се от теб.

Никога досега не ѝ беше казвал подобни думи. Цял живот се бе старала да не допусне да ги произнесе. Сега ги почувства като брутален удар в гърба.

— Никога... никога не съм вземала никакви пари.

— Разбира се, че не си вземала.

— Направих най-доброто, което можах. Знам, че не оправдах надеждите ви. Съжалявам.

— Не говорим за мен — отвърна Томас. — Става дума за теб. Ти не оправда своите надежди.

— Не, аз... — Засрамен от нея. Той се срамуваше от нея. И ѝ беше ядосан. — Бях заложила всичко в работата си. Опитвах да... Мислех, че съм на път скоро да стана съдружник и тогава вие щяхте да...

— И значи при първия удар се огъваш? — Той се приведе напред и насочи показалеца си към нея. — Това ли е твоят отговор?

— Не... — Неспособна да го погледне в очите, Кейт се взря в дланите си. — Не. Те имат доказателства. Не знам как, тъй като кълна се, никога не съм вземала никакви пари.

— Имай ни малко доверие, Катрин — рече тихо Сюзън.

— Но те разполагат с формуляри с моя подпис... — Въздухът не искаше да излезе от гърдите ѝ. — Ако бях настоявала, щяха да ме обвинят официално. Можеше да се стигне до съд. Щеше да ми се наложи да... На вас щеше да ви се наложи да... Знам, че хората шепнат помежду си за случилото се и това ви смущава. Но ако не се занимавам с тази работа, всичко ще отmine. От само себе си.

Този път Сюзън вдигна ръка, преди съпругът ѝ да успее да я прекъсне. Тя също бе привикнала да държи нещата под свой контрол.

— Ти се притесняваш да не би това да ни смущава?

— Всичко си дава отражение. Всичко е свързано... — Младата жена стисна силно клепачи. — Знам, че стореното от мен дава отражение върху вас. По-добре да изчакам обстановката да се поуспокои и междуременно да опитам да направя нещо за магазина. Съзнавам, че съм ви задължена.

— Що за глупости са това? — избухна Томас.

— Ш-ш-т, Томи! — Съпругата му седна, скръсти ръце. — Искам Кейт да се доизкаже. Какво ни дължиш, Кейт?

— Всичко! — Вдигна очи към тях. Бяха потънали в сълзи. — Всичко! Всичко! Не желая да ви разочаровам, да знам, че съм ви разочаровала. Нямахме как да се подготвя за това, да го спра. Ако можех само да го оправя, ако можех да се върна назад и да поправам... — не довърши мисълта си и потръпна, тъй като си даде сметка, че смесва настояще и минало. — Знаем колко много сте ми дали и исках да ви се отплатя. Когато станех съдружник...

— Това щеше да бъде добра възвръщаемост на нашата инвестиция — допълни в заключение Сюзън. — Изправи се бавно, тъй като всяко мускулче в тялото ѝ бе като изтръпнало. — Това е обидно, арогантно и жестоко.

— Лельо Сузи...

— Замълчи за момент. Наистина ли вярваш, че ние очакваме заплащане за любовта си към теб? Как смееш да мислиш подобно нещо?

— Но аз исках да кажа...

— Знаем, какво си искала да кажеш — Тя се вкопчи в рамото на съпруга си, като се тресеше от гняв. — Мислиш, че те взехме в дома си, в живота си, защото сме изпитвали съжаление към бедното сираче, така ли? Нима мислиш, че това е било благотворителен акт? По-лошо, подаяние, вървящо ръка за ръка с разни ограничения и очаквания? О, да — продължи тя, вече наистина възпламенена. — Семейство Темпълтън са известни със своята благотворителност. Доколкото разбирам, ние те хранихме, обличахме, образовахме, за да може другите да разберат колко сме щедри и всеотдайни. И те обичахме, утешавахме, възхищавахме ти се, възпитавахме те, тъй като очаквахме от теб да се превърнеш в преуспеваща жена, която след това да ни се отплати за нашето време и усилия с издигнатото си положение?!

Вместо да прекъсне онова, което не би могъл да изрече по-добре, Томас подаде на Кейт носна кърпичка, за да изтрие бликащите от очите си сълзи.

Сюзън се подпря на бюрото. Не беше повишила глас дори в гнева си.

— Да, ние съжалявахме малкото момиченце, изгубило родителите си така трагично, така брутално, така несправедливо.

Сърцата ни се скъсваха от мъка за детето, което изглеждаше толкова самотно, объркано и толкова смело. Но искам да ти кажа нещо, Катрин Луиз Пауел. В мига, в който престъпи прага на нашия дом, ти стана наша. Наша! Тогава се превърна в мое дете и още си такава. А единственото, което моите деца дължат на мен или на баща си, е любов и уважение. Никога, никога повече не захвърляй моята обич в лицето ми!

Завъртя се на пети, излезе плавно от стаята и затвори тихо вратата след себе си.

Томас издиша продължително. Тирадите на съпругата му не можеха да се чуят често, но затова пък бяха бляскави.

— Загази я, нали, Кейт?

— О, чичо Томи... — Виждаше как светът, който бе опитвала да сглоби отново, се трошеше в ръцете ѝ. — Не знам какво да правя.

— За начало ела тук! — Когато тя пропълзя в скута му и зарови лице в гърдите му, той започна да я люлее лекичко. — Никога не съм предполагал, че едно толкова интелигентно дете може да бъде толкова глупаво.

— Всичко провалям. Не знам какво да сторя. Нямам представа как да оправя нещата. Какво ми става?

— Доста неща, бих казал, но нищо непоправимо.

— Тя ми се ядоса страшно много.

— Е, това също може да бъде поправено. Знаеш ли кой е един от твоите проблеми, Кейт? Ти си се отдала до такава степен на цифрите, че си стигнала до следния извод: всяко число може да се събере с друго и да бъде изравнено. Това обаче не е вярно за хората и техните чувства.

— Изобщо не исках да въвличам когото и да било от вас в тази работа. Да ви причинявам болка, да ви припомням... — не довърши думите си и разтърси яростно глава. — Винаги съм желала най-доброто за вас. Най-доброто в училище, в спорта. Навсякъде.

— А ние се възхищавахме на борческия ти дух, но не и когато започна да прояжда дупка в корема ти.

Изтощена от сълзите, младата жена подпря глава на рамото му. Страхът бе разял дупката в стомаха ѝ, помисли си тя. И сега трябваше да се изправи лице в лице с всичко, с миналото, настоящето и бъдещето.

— Ще оправя нещата, чичо Томи.

— Послушай съвета ми и дай малко време на Сузи да се поохлади. Започва да чува трудно, когато се разгневи.

— Окей. — Кейт си пое дълбоко въздух и се изправи. — Тогава май ще е по-добре да започна с „Битъл“.

Лицето му се разтегна в усмивка.

— Това вече е моята Кейт.

* * *

Вече в паркинга на „Битъл и съдружници“ Кейт насочи надолу огледалото за обратно виждане, за да хвърли последен критичен поглед върху лицето си. Марго бе направила истинско чудо. Беше замъкнала Кейт на горния етаж и с помощта на студени компреси, капки за очи, лосиони и грим бе заличила следите от каквито и да било поражения. Младата жена реши, че вече не изглеждаше така, сякаш току-що бе прекарала двайсет минути в буен рев, като смъмрен малчуган. Имаше решителен, спокоен и делови вид.

Това наистина бе прекрасно.

Каза си, че спирането на разговорите при появата ѝ във фоайето на първия етаж, не я притеснява изобщо. Нямахше нищо против втренчените в нея погледи и шепота, напрегнатите усмивки и изпълнените с любопитство поздравии. Всъщност те ѝ помогнаха да проумее някои неща.

Малцината, които я приветстваха топло, които се отклониха от пътя си, за да ѝ предложат своята подкрепа ѝ показаха, че в „Битъл“ бе създавала повече приятели, отколкото предполагаше.

Беше ѝ нужен само един завой по коридора, за да се озове лице в лице с Драконката. Нюман повдигна едната си вежда, удостои Кейт с кратък, леден поглед.

— Мис Пауел. Мога ли да ви помогна?

— Просто отивам да се видя с Марти.

— Имате ли уговорена среща?

Младата жена повдигна брадичка, пръстите ѝ се вкопчиха още по-силно в дръжката на дипломатическото куфарче.

— Ще уредя този въпрос с Марти и неговата секретарка. Защо не отидете да съобщите на мистър Битъл старши, че изпадналата от милост съдружничка е нахлула в коридорите?

Като някой швейцарски гвардеец, охраняващ Негово кралско величество, Нюман се размърда.

— Не виждам причина да...

— Кейт. — Роджър подаде глава от офиса си, завъртя очи зад гърба на Драконката и светна в усмивка. — Радвам се да те видя. Надявах се да наминеш. О, мис Нюман, нося доклада, който искаше мистър Битъл старши. — Подобно на фокусник, който измъква заек от ръкава си, Роджър извади лист хартия. — Той нямаше търпение да го види.

— Добре.

Церберката хвърли последен предупредителен поглед към младата жена, след което забърза по предназначение.

— Благодаря — промълви Кейт. — Мисля, че щяхме да стигнем до бой.

— Щях да заложа на теб. — Постави приятелски ръка върху рамото ѝ. — Това положение е наистина нетърпимо. Щях да ти се обадя, ако знаех какво да кажа... — Отпусна ръка, пъкна я джоба си. — Как да действам.

— Няма значение. Аз самата също нямах нищо за казване.

Но досега. Сега вече имаше да казва много неща.

— Слушай... — Помъкна я към вратата на своя офис, но не я покани вътре, както забеляза кисело младата жена. — Не знам какъв натиск оказва твоят адвокат.

— Моят адвокат ли?

— Темпълтън. Партньорите се събраха, за да се съвещават, след като той ги разбуди с появата си. Може да е за добро, не знам. Ще трябва да се заемеш с тази работа така, както смяташ за най-добре. Онова, което мога да ти кажа, е, че партньорите не са единогодушни по въпроса дали да те дадат под съд... — Набърчи чело и снижи още повече гласа си, който прозвуча заговорнически, драматично. — Аманда е начело на обвинението, а Битъл младши е зад нея. Калвин старши са по средата, а Марти е здраво в опозиция.

— Никога не вреди човек да знае кой играе на твоята врата и кой само чака, за да те докопа за гърлото — промълви Кейт.

— И цялата тази лудост заради някакви си скапани седемдесет и пет хиляди — заяви отвратен Роджър. — Не е като да си убила човек.

Младата жена отстъпи крачка, взря се в лицето му.

— Кражбата си е кражба, независимо дали става дума за седемдесет и пет цента или седемдесет и пет хиляди долара. А и аз не съм вземала никакви пари.

— Не съм казал, че си взела. Не съм имал предвид подобно нещо! — В гласа му обаче усети съмнение, въпреки че той взе дланта ѝ в своята. — Искях да кажа, че всички преиграват. Имах чувството, че ако ти се бе появила с парите, всичко щеше да се забрави.

Бавно, но твърдо, тя издърпа ръката си.

— Така ли?

— Знам, че е гадно, както и да го погледнем, но Темпълтънови изкихват тази сума всеки Божи ден. Така вече няма да има опасност да бъдеш обвинена, да съсипеш целия си живот. Понякога се налага човек да избере по-малката от двете злини.

— А понякога ти се месиш там, където не ти е работа. Все пак благодаря за съвета.

— Кейт... — Направи крачка след нея, но тя не се спря, нито се обърна. Повдигна рамене и се върна в офиса си.

Новината вече се бе разчула. Марти се появи лично на вратата на своя кабинет, за да я посрещне. Подаде ръка, ръкува се приятелски с нея.

— Кейт, радвам се, че дойде. Влез вътре.

— Трябваше да дойда по-рано — отвърна младата жена, като го последва.

Минаха покрай секретарката, която полагаше големи усилия да изглежда заета с работа и незаинтересувана.

— И аз така мисля. Искаш ли нещо? Кафе?

— Не. — „Това си е все същият стар Марти — помисли си тя, докато сядаше. — Като се започне от намачканите ризи и се свърши с неуморната усмивка.“ — Първо искам да ти кажа, че ценя жеста ти, да ме приемеш просто така, без предварителна уговорка.

— Знам, че не си присвоявала никакви пари, Кейт.

Спокойно направеното изявление прекъсна спретнатата уводна реч, която си би приготвила и се готвеше да започне.

— Щом го знаеш, защо... Добре де, защо?

— Знам го, защото те познавам. Подписите, формулярите говорят друго, но съм сигурен, така както съм сигурен, че в момента седя тук: това има някакво друго обяснение — размаха пръст, за да й покаже, че не е свършил, а само изразява мислите си. Този жест едва не я накара да се усмихне. Беше толкова познат. Толкова „а ла Марти“. — Някои хора, тъ-ъ, мислят, че имам такова мнение, тъй като съм... тъй като ти ме привличаш.

— Е, това е доста глупаво.

— Всъщност, ти наистина ме привличаш... ме привличаше... — спря и разтърка с длани бързо порумениящото си лице. — Кейт, аз обичам съпругата си. Никога не бих... искам да кажа, освен с някоя случайна мисъл, никога не бих... Никога! — завърши той, като буквално я накара да изгуби ума и дума.

— Хм — бе единственият звук, който успя да произнесе тя.

— Не говоря всичко това, за да смущавам и двама ни. Макар май точно така и да стана... — Изкашля се като се изправи и нервно наля две чаши кафе. Когато й подаде едната, си спомни. — Извинявай, каза, че не искаш кафе.

— Ще го взема. — Какво значение имаше малко парене в сравнение с шока, който бе преживяла току-що? — Благодаря.

— Споменах това само защото хората, които ме познават добре, бяха забелязали, че аз... Не, че ти си направила нещо, с което да ме окуражиш или пък, че аз щях да сторя нещо, дори и да ме беше окуражила.

— Картината ми се изясни, Марти. — Издиша предпазливо и безшумно през устата, загледана в широкото му, грозновато, кротко лице. — Поласкана съм.

— Това размътва водата, така да се каже. Съжалявам за случилото се. И ще продължа да правя всичко, което зависи от мен, за да не позволя фирмата да предяви официални обвинения срещу теб и да достигнем до дъното на тази ситуация.

— Не мисля, че те оцених по достойнство, докато работех тук. — Кейт остави чашката си и се изправи. — Марти, искам да говоря с партньорите. С всичките. Мисля, че е време да изясня позициите си.

Той кимна, сякаш само това бе и чакал от нея.

— Ще видя дали ще мога да уредя този въпрос.

Не му беше нужно много време. Някои може и да го мислеха за безгласна буква в „Битъл“, но той знаеше много добре кога кои бутони да натисне. След трийсет минути Кейт седеше отново пред дългата полирана маса в заседателната зала.

В съгласие със стратегията, която си бе предначертала на път за насам, тя осъществи зрителен контакт с всеки един от присъстващите, след което застопори погледа си върху Битъл старши.

— Дойдох днес тук без моя адвокат, тъй като не желяех срещата ни да бъде официална, а по-скоро, лична. Знам колко ценно е времето ви и оценявам жеста ви да се съберете тук, за да изслушате онова, което имам да ви кажа... — Направи пауза, отново огледа лицата около масата, отново се обърна към основателя и старши партньора. — Работих за тази фирма в продължение на почти шест години, посветих ѝ професионалното и голяма част от личното си време. Целите ми не бяха безкористни. Работех усилено, за да привличам нови клиенти, да осъществявам безпогрешно и качествено възложените ми задачи, за да увелича доходите и да издигна репутацията на „Битъл“ с крайната цел да седна на тази маса като ваш съдружник. Нито веднъж през това време не съм докоснала нито пени от никоя сметка. Както знаете, мистър Битъл, аз съм отгледана от хора, които ценят почтеността.

— Но именно вашите отчети са под въпрос, мис Пауел — прекъсна я рязко Аманда. — Вашият подпис е там. Ако сте дошли днес с някакво обяснение, ние сме готови да го изслушаме.

— Не съм дошла за обяснения. Не съм дошла да задавам или да отговарям на въпроси. Дойдох да направя изявление. Никога не съм вършила нещо неетично или незаконно. Ако има някакво несъответствие в отчетите, аз не съм отговорна за него. Готова съм да заявя същото на всеки от засегнатите клиенти, ако се налага. Точно така, както съм готова да се явя и пред съда и да се защитя от тези обвинения! — Ръцете ѝ започваха да треперят, затова ги стисна здраво една в друга под масата. — Ако не бъдат предявени обвинения и този въпрос не бъде разрешен в трийсетдневен срок, ще посъветвам адвоката си да заведе дело срещу „Битъл и съдружници“ за несправедливо обвинение и клевета.

— Осмеляваш се да заплашваш тази фирма?

Макар гласът на Лорънс да прозвуча тихо и сдържано, юмрукът му се стовари върху масата.

— Това не е заплаха — отвърна видимо, без да се впечатли Кейт, макар стомахът ѝ да се разбунтува. — Кариерата ми бе прекъсната грубо, репутацията ми поставена под въпрос. Ако вярвате, че ще стоя, без да правя нищо, тогава не се изненадвам, че ме смятате за виновна в присвояване на пари от собствените ми отчети. Тъй като очевидно, изобщо не ме познавате.

Битъл се облегна на стола си. Сплете пръстите на ръцете си, помисли за момент.

— Беше ти нужно доста време, докато заемеш тази позиция, Кейт.

— Да, така е. Тази работа беше всичко за мен. Започвам да мисля, че това е прекалено много. Не бих могла да открадна от вас, мистър Битъл. Вие ме познавате най-добре от всички, за да бъдете сигурен в това — изчака за момент, за да му даде възможност да си я спомни лично. — Ако желаете въпрос, върху който да размишлявате, запитайте се следното: „Защо бих отмъкнала незначителна сума като седемдесет и пет хиляди, при положение, че ако се нуждаех или исках пари, трябваше само да се обърна към моето семейство? Защо се съсипвах от работа за тази фирма, когато по всяко време можех да заема водеща позиция в организацията «Темпълтън»?“

— Вече си зададохме тези въпроси, Кейт — отвърна Битъл. — И именно те са причината въпросът все още да не е разрешен.

Младата жена се изправи бавно.

— Тогава ще ви дам отговора. Не съм сигурна, че е особено привлекателен, но той е, от гордост. Прекалено съм горда, за да взема от тази фирма дори един долар, който не е мой. И съм прекалено горда, за да стоя със скръстени ръце, когато ме обвиняват в незаконно присвояване на пари. Мис Девин, господа, благодаря ви, че ми отделихте от времето си! — Премести погледа си и се усмихна. — Благодаря, Марти.

И излезе, последвана от гробна тишина.

Спря да трепери, когато потегли по шосе номер едно и осъзна, накъде я бе повел инстинктът. Още не бе изкарала колата на банката и не бе излязла на скалите, когато отново се почувства спокойна.

Трябваше да поправи доста неща, да свърши доста работа, да поеме отговорност. Но за момента не съществуваха друго, освен Кейт и грохотът на морето. Днес то бе сапфиреносиньо. Такъв свършен

цвят, сякаш бе създаден специално за влюбените, поетите и пиратите. Пяната, далече долу под скалите, приличаше на изящна дантела на подгъва на кадифена пола.

Заслиза надолу, като се наслаждаваше на вятъра, на вкуса на море и сол, който я обгръщаше. Дивите треви и цветя предизвикваха стихиите, пробиваха си геройски път през спечената почва и напуканите камъни. Над главата ѝ прелитаха чайки, гърдите им бяха бели, като лунна светлина, а златните слънчеви лъчи преминаваха през разперените им криле.

Във водата проблясваха диаманти, а в далечината бяла пяна яздеше вълните, като прекрасни коне. Музиката не спираше никога, помисли си Кейт. Приливът и отливът, грохотът и бумтежът, фееричните, напомнящи женски крясъци на чайките. Колко пъти бе идвала тук да поседи, да погледа, да поразмишлява. Не можеше да пресметне общия брой часове.

Понякога нещо я привличаше тук просто така, за да бъде на това място, друг път — за да се усамоти и да разреши някой трънлив проблем. През първите години от живота си у Темпълтънови беше идвала тук, при тези скали, над морето, под небето, за да потъгува в мълчание за онова, което бе изгубила. И да се пребори с чувството за вина, че се чувстваше щастлива с новите си родители.

Никога не беше мечтала тук, винаги си бе казвала, че трябва да почака за това до следващата година, а после — до по-следващата. Настоящото винаги се бе ползвало с предимство. Какво да прави сега?

Младата жена стоеше на удобната широка скална издатина и се питаше какво да прави сега.

Дали да се обади на Джош и да му каже да се подготви за дело срещу „Битъл“? Струваше ѝ се, че точно така трябва да постъпи. Колкото и трудна и потенциално опасна да бе подобна постъпка, не можеше повече да не обръща внимание или да се преструва, че не обръща внимание на онова, което бяха направили с живота ѝ. Не беше страхливка нито по рождение, нито по възпитание. Крайно време бе да се пребори с онова свое „аз“, което живееше в непрекъснат страх от провал.

В известен смисъл бе постъпила като Серафина, метафорично бе захвърлила живота си от скалите, вместо да опита да се справи със ситуацията.

С това вече бе свършено. Малко късно, не можеше да не го признае, но бе постъпила правилно. В духа на семейство Темпълтън, помисли с усмивка Кейт и започна да слиза по една стръмна и извита пътечка. Чичо Томи винаги бе казвал, че не могат да ти забият нож в гърба, ако си с лице към своите нападатели.

Първата стъпка, която трябваше да предприеме, бе да се изправи пред леля си. Някак си трябваше да оправи нещата там. Обърна се назад и макар да беше доста надолу, за да види къщата, можеше да си я представи.

Тя беше винаги там, размишляваше Кейт, висока, силна и в очакване. И предлагаше подслон. Беше там за Марго, когато всичко около нея се бе проваляло. За Лора и нейните момичета през най-трудния период от живота им.

Беше там за нея самата, когато бе изгубена, уплашена и вцепенена от мъка. Точно, както беше там и сега.

Да, беше постъпила правилно, реши отново младата жена, като погледна пак към морето. Не беше се предала. Най-накрая си бе припомнила, че хубавата шумна битка беше по-добра от тихата, достойна капитулация.

Засмя се и си пое дълбоко въздух. По дяволите капитулирането. То с нищо не бе по-добро от скачането от скалите. И двете бяха за страхливците. Загубата на дадена работа, цел, мъж не беше край. Това бе просто ново начало.

Байрън Де Уит бе друго от стъпалата, които трябваше да изкачи, реши тя. Там беше време за ново начало. Този човек я подлудяваше със своето търпение и беше крайно време да вземе и там нещата в свои ръце. Може би просто трябваше да скочи отгоре му.

Тази мисъл я накара да се смее дълго. Представяше си реакцията му и се държеше за корема. Какво правеше един благоприличен джентълмен от южните щати, когато някоя жена го повалеше и започнеше да разкъсва дрехите му? И дали откритието щеше да я плени?

Искаше да я прегръщат, докосват и обладаят, осъзна изведнъж Кейт, щом смехът в корема ѝ премина в горещо желание. Но не когото и да било. Към този, който можеше да я гледа така, както правеше той, сякаш виждаше в нея неща, които тя все още не се бе осмелила да разучи.

Привличаше я цялата тази загадъчност, искаше да бъде достойна за мъжа, който бе достатъчно силен да чака, за да получи онова, което желае.

По дяволите, трябваше да признае, че го желае.

Ако бе достатъчно силна да събере смелост и да се изправи пред партньорите в „Битъл“, ако в нея бе останало достатъчно кураж, за да се заеме с поправянето на грешката, която бе извършила към своята обожавана леля, то тогава имаше достатъчно характер, за да се справи и с Байрън Де Уит.

Време бе да престане да гради планове и да се захване да действа.

Обърна се и се заизкачва по тясната пътека.

Тя бе точно пред нея, сякаш я очакваше. Нима преди малко не беше минала по същия път? Нима трите с Лора и Марго не бяха изровили и пребродили безброй пъти всеки сантиметър от този участък през последните няколко месеца?

Бавно, сякаш костите ѝ бяха стари и чупливи, младата жена се наведе. Монетата се бе стоплила от слънцето, блестеше като златна, каквато несъмнено беше. Опипа я внимателно, погали гладкото лице на отдавна починалия испански монарх. Обърна я в дланта си на два пъти, като всеки път прочете датата, сякаш очакваше тя да се промени. Или просто да изчезне като сън — 1845.

Съкровището на Серафина, по-точно тази малка негова част, бе хвърлена в краката ѝ.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На връщане към „Претенции“ Кейт счупи всички рекорди по бързо каране. Дори полицаят, който я спря, за да ѝ изнесе лекция за законите по пътищата и движението по тях и глобата за превишена скорост не успяха да развалят настроението ѝ или да я накарат да кара по-бавно. Стигна до Монтерей за по-малко от двайсет минути.

Прекалено възбудена, за да обикаля в търсене на място за паркиране, тя спря във втори ред и се спусна през стената разхождащи се туристи.

Зави бързо наляво и за малко не се сблъска с някакво хлапе със скейтборд, след което почти връхлетя през вратата на магазина.

Погледът ѝ беше див. Задъхана, притисна ръце към разтуптяното си сърце, докато Марго я зяпаше с увиснало чене.

— Задъхах се — обяви Кейт. — Ще трябва да се захвана по-сериозно с упражненията, които се опитва да ми наложи Байрън.

— Някаква злополука ли стана? — Марго изостави клиентката, която обслужваше и се озова при своята приятелка секунди преди Томас. Той повика пътьом Сюзън, преди да се спусне към Кейт и да я хване за ръката.

— Ранена ли си? По-добре седни.

И почти я понесе на ръце към един стол.

— Не съм ранена. Нямахме никаква злополука. — Нивото на адреналина ѝ се бе покачило невероятно и тя си мислеше, че всички трябва да го забелязват. — Е, имаше един инцидент със скейтборд, но и двамата се отървахме невредими. Не се обадох, тъй като по телефона нямаше да изглежда достатъчно драматично.

И тогава започна да се смее, толкова силно и дълбоко, че трябваше да се хване за гърдите. Марго протегна ръка и завря главата на своята приятелка между коленете ѝ.

— Поеми си дъх — нареди тя. — Може би има треска. Може би трябва да повикаме лекар.

— Не, не, не... — Кейт бръкна през смях в джоба си и измъкна от там монетата като някой трофей. — Виж.

— Дявол да го вземе, Кейт, как успя да се добереш до моята монета?

— Не е твоята... — И тя си я прибра, преди Марго да се докопа до нея. — Тази си е моя! — Изправи се и целуна приятелката си силно по устата. — Моя. Намерих я на скалите. Лежеше си ей така, на открито. Виж, дори няма сол или пясък по себе си.

След като се убеди, че руменината по лицето на Кейт няма нищо общо с криза от язва, Марго се спогледа безмълвно с Томас.

— Седни Кейт, поеми си въздух. Остави ме да си довърша работата.

— Тя не ми вярва! — Кейт се ухили до уши, когато Марго се върна при своята клиентка. — Мисли, че съм отмъкнала нейната монета и съм се побъркала. Това е все заради стреса, под който се намирам. — Отметна назад глава и се засмя като гмурец. — Стресът е убиец.

— Може би малко вода — прошепна Томас и изпита облекчение, когато съпругата му се спусна забързано надолу по стълбите. — Кейт като че ли е обхваната от лека истерия.

Спокойна и експедитивна, Сюзън извади бутилката с вода от кофичката с лед и напълни половин чаша.

— Пий! — нареди тя. — После дишай!

— Окей. — Кейт се подчини, но не можеше да спре да се киска. — Всички ме гледате така, сякаш ми е пораснала втора глава. Не съм откачила, чичо Томи. Уверявам те. Просто открих част от съкровището на Серафина. Вървах си по скалите и монетата си стоеше там. Лъскава като пени и много по-ценна.

— Просто си стоеше там — изсъска Марго, докато се приближаваше с кутия във формата на слънчева шапка. — Как не. Нали ще я отведеш горе, мисис Ти? Ще се кача веднага, щом се освободя.

— Добра идея — съгласи се Кейт. — Там има още шампанско. Ще ни бъде нужно доста от него. — Пъхна монетата обратно в джоба си и докато изкачваше извиващата се стълба не престана да си играе с нея. „Всичко трябва да върви по реда си, първо първото“ — нареди

сама на себе си младата жена и се обърна веднага, щом влезе в кухнята. — Трябва да поговоря с теб, лельо Сузи.

— Хм... — Изправила гръбнак, Сюзън се приближи до печката и сложи един чайник на огъня. Красивите прозорчета бяха отворени и през тях навлизаха морският вятър и всевъзможните звуци на камбанки и свирки, които олицетворяваха лятото на улица „Кенъри роуд“. Мисис Темпълтън обаче не каза нищо повече.

— Още си ми ядосана! — Триумфът, който изпитваше Кейт, намаля. — Заслужавам си го. Не знам как да се извиня, но страшно ми тежи, че съм те обидила.

— А на мен страшно ми тежи да знам, че чувстваш нещата по този начин.

Младата жена пристъпи от крак на крак. Втренчи се в красивата стъклена фруктиера, пълна с пресни плодове като опитваше да намери верните думи.

— Никога не си ми давала нищо с прикрепени към него условия. Тях ги поставях аз.

Сюзън се обърна, срещна погледа ѝ.

— Защо?

— Не ме бива да обяснявам неща от този род, свързани с чувства, а не с факти.

— Но аз вече знам фактите, нали така? — рече тихо мисис Темпълтън. — Ще трябва да направиш опит да обясниш чувствата си, ако искаме да разрешим този проблем, Кейт.

— Знам. Толкова много те обичам, лельо Сузи.

Думите и емоциите, които се криеха в тях, изтриха с един замах част от гнева на Сюзън. Объркването обаче оставаше, и заедно с него, обидата.

— Никога не съм се съмнявала в това, Кейт. Питам се защо ти се съмняваш в моята любов.

— Не се съмнявам. Просто... — Със съзнанието, че отново проваля нещата, младата жена се отпусна върху една табуретка, скръсти ръце върху плота. — Когато дойдох при вас, вие вече бяхте едно цяло. Цяло. Къщата на Темпълтънови и вие с чичо Томи, с толкова открити сърца и толкова свършени. Като мечта. Едно семейство... — Думите започнаха да се блъскат в стремежа си да излязат. — Там вече беше Джош, принцът престолонаследник,

очевидният наследник, умният, златен син. И Лора, принцесата, нежна, прекрасна и мила. Марго, малката кралица. Изумителна, зашеметяваща и така сигурна в мястото си. И тогава изведнъж се появих аз, изранена, слаба и непохватна. Аз бях грозното патенце. Това те ядосва — добави тя, когато забеляза огъня в очите на леля си. — Не знам как иначе да го обясня! — Наложил си да говори по-бавно и да избира още по-грижливо всяка дума. — Всички бяхте много добри с мен. Нямам предвид само къщата, дрехите, храната. Нямам предвид материалните неща, лельо Сузи, макар те да не бяха без значение за едно дете, дошло от едва добрало се до средната класа семейство.

— Мислиш ли, че щяхме да се отнасяме другояче с теб, ако няхахме известни предимства?

— Не — поклати рязко глава Кейт. — В никакъв случай. И това бе дори още по-смайващо! — Спря за момент, вгледа се отново в дланите си. Когато вдигна отново очи, в тях блестяха сълзи, които заплашваха да потекат. — Още по-смайващо — повтори тя, — сега, защото... открих истината за баща си.

Сюзън я съзерцаваше все така безмълвно, наклонила леко глава.

— Какво си открила?

— Онова, което е извършил. Обвиненията срещу него.

Ужасена и почти болна от мъка, младата жена видя как леля ѝ присви вежди, а след това леко ги отпусна.

— О! — изпусна дълга, дълга въздишка. — Боже, бях забравила.

— Забравила? Била си забравила? — изумена, Кейт прокара ръка през косата си. — Забравила си, че е бил крадец? Забравила си, че е откраднал, че е бил даден под съд, че сте платили дълговете му и сте приютили в дома си неговата дъщеря? Дъщерята на един...

— Престани! — Това бе по-скоро остро изречена заповед, вместо проявата на симпатия, която би предпочела да изрази Сюзън. Тя обаче познаваше своята Кейт. — Не можеш да съдиш стореното от един човек преди двайсет години, нито онова, което е било в ума или сърцето му.

— Той е откраднал — не се предаваше младата жена. — Присвоил е незаконно чужди пари. Знаели сте всичко това, когато сте ме взели. Знаели сте какво е сторил, какво е представлявал. А сега аз самата съм заподозряна в същото.

— И сега вече става ясно защо си стояла и си приела всичко това и си се поболяла. О, бедното ми глупаво дете! — Сюзън се приближи и обхвана лицето ѝ в дланите си. — Защо не ни каза? Защо не сподели с нас мислите и чувствата си? Щяхме да ти помогнем да преодолееш кризата.

— А вие защо не ми казахте? Защо не ми казахте какво е направил той?

— И какъв смисъл щеше да има това? Ти и без това трябваше да носиш толкова тежкото бреме от загубата на твоите родители. Той бе допуснал грешка и щеше да заплати за нея.

— Платихте я вие! — Опита да преглътне, но безуспешно. — Взехте от собствените си пари, за да възстановите откраднатото от него.

— Мислиш ли, че това е от значение, че аз или Томи сме се сетили някога повече за този факт? Ти беше от значение, Кейт. Единствено ти! — Приглади назад косата на младата жена. — Как откри?

— От един човек, който ми стана клиент. Бил приятел на баща ми. Мислеше, че знам.

— Съжалявам, че трябваше да научиш по такъв начин... — Сюзън отпусна ръце, отстъпи крачка назад. — Може би трябваше да ти кажем, когато поотрасна, но след известно време цялата история просто избледня. Какво неприятно стечение на обстоятелствата — промълви тя с болка на сърцето. — Разбра за това малко преди историята в „Битъл“, така ли?

— Два месеца преди това. Започнах да се ровя в нея, открих статии от вестници, наех детектив.

— Кейт... — Мисис Темпълтън притисна уморено пръсти към очите си. — Защо? Ако си имала нужда да научиш, да разбереш, ние щяхме да ти обясним. Трябваше само да попиташ.

— Ако вие искахте да говорите по този въпрос, щяхте да сте го направили.

След миг размисъл Сюзън кимна.

— Добре. Права си, така е.

— Просто имах нужда да разбера, да бъда сигурна. След това опитах да го изхвърля от мислите си. Опитах да забравя, лельо Сузи, да го погребя. Може би щях да успея, не знам. Но тогава, като гръм от

ясно небе аз самата се озовах в центъра на подобна история. Несъответствия в отчетите на моите клиенти, искане на обяснения от моя страна, вътрешни проверки и издирвания, отстраняване от работа... — Гласът ѝ секна, но тя успя да се овладее и да продължи. — Беше истински кошмар, като ехо от онова, което трябва да бе преживял баща ми. Като че ли не можех да функционирам правилно, да се боря и дори да мисля. Толкова бях уплашена! — Стисна силно устни. — Не виждах как изобщо мога да ви кажа. Толкова се срамувах и се страхувах да не помислите дори и само за секунда, че е възможно наистина да съм го направила. Можех да понеса всичко друго, но не и това.

— Не мога да ти се ядосам отново, дори и заради подобна глупост. И без това ти е било достатъчно тежко, Кейт! — Сюзън я прегърна.

— Сега ще разчуе — прошепна младата жена. — Знам, че така ще стане и хората ще заприказват. Някои ще заключат, че наистина съм откраднала пари, щом и баща ми го е направил. Не мислех, че мога да понеса това. Но сега виждам, че мога. — Облегна се назад, избърса сълзите си. — Мога да го понеса, но съжалявам. Толкова съжалявам, че това ще засегне и вас.

— Възпитах децата си да могат да отстояват своето и да знаят, че членовете на едно семейство се поддържат едни други. Струва ми се, че за известно време си забравила втората част на това.

— Може би. Лельо Сузи... — трябваше да довърши. — Никога не сте ме карали да се чувствам като външен човек, дори още в самото начало, когато ме взехте при вас. Никога не сте се отнасяли към мен като към някакъв дълг или задължение. Аз обаче се чувствах задължена и винаги съм искала да бъда най-добрата. Никога не съм искала да се запитате дали сте постъпили правилно, като сте ме взели и обичали.

Мисис Темпълтън скръсти ръце, а сърцето ѝ все още се раздираше от болка.

— Нима мислиш, че мерим любовта си според качествата на хората, които обичаме?

— Не. Но го мислех... още го мисля. Това е моя грешка, лельо Сузи, не ваша. В началото всяка вечер като си лягах, се питах дали не сте променили решението си и на сутринта няма да ме отпратите.

— О, Кейт!

— После разбрах, че няма да го сторите. Знаех, че няма да го сторите — повтори тя. — Вие ме превърнахте в част от цялото, част от семейството. И съжалявам, ако това те ядосва или обижда, но аз съм ви задължена именно заради това. Задължена съм на теб и на чичо Томи, че сте такива, каквито сте. Без вас бях изгубена.

— А замисляла ли си се някога, Кейт, че ти направи живота ни още по-пълен и истински?

— Замислях се върху това, какво бих могла да сторя, за да се гордеете с мен. Не можех да бъда красива като Марго или естествено приветлива като Лора, но можех да бъда умна. Можех да работя здраво, да планирам нещата предварително, да бъда разумна и да преуспявам. Това и исках за мен и за вас. И... трябва да знаеш още нещо.

Сюзън се обърна да изключи шумящия чайник, но не изля врълата вода върху очакващия я чай.

— Какво е то, Кейт?

— Бях толкова щастлива в дома на семейство Темпълтън и често си мислех, че нямаше да бъда тук с теб, с всички останали, ако пътищата не бяха така заледени през онази нощ, ако не бяхме излезли и колата не се бе разбила. Ако родителите ми не бяха умрели... — Вдигна поглед към очите на Сюзън. — Желаех да бъда тук, а с годините ви обикнах много по-силно, отколкото си спомнях да съм обичала тях някога. И ми се струваше ужасно, че се радвах да бъда с вас, вместо с тях.

— И ти си хранила това грозно семенце през всичките тези години? — Мисис Темпълтън поклати глава. Чудеше се дали родителите и техните деца някога можеха да се разберат едни други. — Ти беше дете, едва осемгодишно. Измъчваше се от кошмари в продължение на месеци, страдаше и тъгуваше повече, отколкото се полага на едно дете. Защо трябваше да продължаваш да плащаш за нещо, което не е зависело от теб? Кейт! — Пръстите ѝ погалиха нежно слепоочията на младата жена. — Защо да не е трябвало да бъдеш щастлива? Нима щеше да бъде по-добре, ако се бе вкопчила в мъката, страданието и нещастията?

— Не.

— Затова избра чувството за вина, така ли?

— Като че ли най-хубавото нещо, което ми се бе случило в живота, бе следствие от най-лошото. Така и не успях да проумея това. Сякаш животът ми започна през нощта на тяхната смърт. Чувствах, че ако бе станало някакво чудо и моите родители се бяха появили на прага на къщата, за да ме потърсят, щях да се втурна към теб и да те моля със сълзи на очи да ме оставиш при вас.

— Кейт... — Сюзън поклати глава, приглади косата на своята племенница от лицето ѝ. — Дори ако Всемогъщият Бог се бе появил на вратата ни, аз със зъби и нокти щях да се боря с него, за да те запазя при себе си. И не изпитвам ни най-малка вина заради това. Случилото се не е нито по моя, нито по твоя вина. Всичко това няма никакъв смисъл. То е просто такава.

Кейт кимна, почти убедена от думите ѝ.

— Моля те, кажи, че ще ми простиш!

Мисис Темпълтън отстъпи крачка назад и я погледна. Това бе нейното дете, помисли си тя. Подарък, който бе получила в резултат на една трагедия. Всичко беше толкова сложно, толкова многопластово. Толкова скъпо.

— Щом чувстваш, че си ми задължена задето, как се изрази, съм те направила част от цялото, отплатата е следната: трябва да се приемеш такава, каквато си, каквато си се създаде сама. Тогава ще бъдем квит.

— Ще се постарая, но междувременно...

— Ти е простено. Но... — продължи тя, когато Кейт подсмръкна, — ще работим заедно върху това, което остава да се направи по този въпрос. Заедно, Кейт! Щом „Битъл“ е решил да се разправя с един от Темпълтънови, ще трябва да се разправя с всички тях.

— Окей! — Младата жена избърса с кокалчетата на пръстите си една сълза. — Вече се чувствам по-добре.

— Сигурна съм, че се чувстваш по-добре — изви устни Сюзън. — Аз също се чувствам по-добре.

С широко отворени очи и доста див поглед, Марго се втурна в кухнята.

— Я да видя тази монета — помоли тя и пхна ръка в джоба на Кейт преди последната да успее да реагира.

— Хей!

— О, боже! — Марго се кокореше ту към дублона в едната си ръка, ту към неговото точно копие в другата. — Проверих в чантата си. Наистина мислих, че си правиш някакви идиотски шегички с мен. Те са напълно еднакви!

И кой знае как, изведнъж целият свят отново си дойде на мястото.

— Аз се опитах да ти го кажа — започна да обяснява Кейт, но изсумтя, когато Марго сграбчи ръката ѝ и я стисна.

— Те са еднакви! — извика тя и тикна монетите пред лицето на Сюзън. — Виж, мисис Ти, Серафина.

— Те определено са от същото време. — Опитвайки да превключи от една тема на друга, Сюзън присви очи над дублоните. — Ти откри току-що тази, Кейт, нали?

— Не, другата. — С ловко движение Кейт грабна монетата от лявата длан на Марго. — Моята — заяви тя.

— Не мога да повярвам. През всичките тези месеци, откакто открих първата, ние претърсвахме, ровихме и влачехме насам-натам онзи глупав детектор за метали. А ти просто се натъкна на него, както си вървеше?!

— Той си стоеше на пътеката.

— Точно така — заяви триумфиращо Марго. — Също, както стана с първия. Това е знак.

Кейт завъртя очи.

— Това не е магия, Марго. Това е късмет. Има разлика. Случи се да мина точно аз, след като монетата е била ритната там, или открита от дъжда, или нещо такова.

— Ха! — бе всичко, което успя да отвърне на това приятелката ѝ. — Трябва да кажем на Лора. О, кой, по дяволите, може да си спомни къде е тя сега с това нейно шантаво разписание?

— Ако си направиш труда да погледнеш към седмичното разписание, което съм окачила в офиса, ще разбереш точно къде се намира в момента! — Почувствала се наистина добре и доволна, Кейт погледна часовника си. — Ако не ме лъже паметта, тя ще бъде в хотела и през следващите трийсет минути, след което има среща с учителката на Али. После...

— „После“ не ни е нужно. Трябва просто... — Марго се спря рязко. — По дяволите, не можем да затворим магазина просто така

посред бял ден!

— Вървете — обади се Сюзън. — Двамата с Томи ще се справим с магазина за един час.

— Наистина ли? — засия насреща ѝ Марго. — Не бих помолила за такова нещо, но това е толкова възбуждащо, а и сме в тази работа заедно.

— Винаги сте били заедно — рече Сюзън.

* * *

— Това наистина я развесели. — Марго се разтакаваше из фойето след кратката им среща с Лора. — Колко неприятно, че ще трябва да чакаме чак до неделя, за да се върнем там и да огледаме, но с нейното разписание трябва да сме доволни и от това.

— Не мислиш ли, че тя се е нагърбила с прекалено много неща?

Кейт оглеждаше фойето с неговите растения в красиви саксии с надеждата да зърне Байрън, хукнал по някаква задача. Вместо това видя разхождащите се гости, суетящи се пазачи, група жени, застани край въртящата се врата с натрупани край краката им чанти с покупки и изражение на щастливо изтощение по лицата.

— Знам, че обича да запълва времето си — продължи Кейт. — А и това вероятно ѝ помага да не мисли за... някои неща. Но тя почти не си оставя време за самата себе си.

— А, най-после забеляза това! — Марго поклати глава и въздъхна. — Повече не мога да се разправам с нея по този въпрос. Когато предложих евентуално да наемем помощничка за магазина, така че тя да идва по-рядко, Лора едва не ми откъсна главата! — Разсеяно поглади успокояващо корема си, тъй като в този момент бебето ритна. — Знам, че по-голямата част от заплатата ѝ тук в хотела отива за обучението на децата.

— Това копеле Питър! — Кейт заскърца със зъби само при мисълта за онова, което бе сторил на приятелката ѝ. — Постъпката му бе повече от гадна, задето взе парите на Лора, но да задигне парите и на собствените си деца... това и едно леке не може да го направи. Трябваше да изпържи скапания му задник в съда.

— Точно така бих постъпила аз — съгласи се Марго. Развесели се, като забеляза, че двама мъже, седнали на едно от плюшените канапета във фоайето, се опитваха да привлекат погледа ѝ. — Както и ти. Лора трябва да постъпи по своя начин.

— И нейният начин е да работи на две места, да отглежда сама две деца, да издържа целия персонал, защото има прекалено меко сърце, за да остави някой на улицата. Не може да продължава да работи по двайсет часа в денонощие, Марго!

— Опитай се да ѝ го кажеш.

По стар навик се усмихна кокетно на изпълнените с надежда мъже.

— Престани да си играеш с тези застрахователни посредници! — нареди Кейт.

— Такива ли са? — Младата жена приглади безгрижно назад косите си. — Така или иначе, двамата с Джош натискахме, доколкото можем. Тя не се поддава. Както и теб никой не може да те посъветва да си вземеш отпуск, да отидеш на почивка, нали? Или да посетиш лекар?

— Окей, окей! — Това бе последното, което желаше да разискава. — Имах своите причини и ще ти ги разясня, когато разполагаме с малко повече време. Трябваше да ти го кажа по-рано.

— Какво?

— Ще поговорим за това — обеща тя, а след това сащиса окончателно приятелката си, като се приведе към нея и я целуна. — Обичам те, Марго!

— Окей, какви си ги забъркала?

— Нищо. Е, всичко, но започвам да оправям грешките. А сега да се върнем към Лора. Явно ще трябва да положим повече усилия, за да я накараме да намали малко темпото. Може би да вземаме момичетата от ръцете ѝ по за няколко часа всяка седмица. Или да поемем част от милионите задължения, по които трябва да тича. А тревогата за всичко това ми развали настроението. — Извади монетата от джоба си и тя блесна. — Открием ли веднъж зестрата на Серафина, останалото няма да бъде от такова значение.

— Направим ли го, ще открия нов клон на „Претенции“. В Кармел, струва ми се.

Изненадана, Кейт вдигна поглед към лицето на своята приятелка.

— А аз бих предположила, че ще ги вложиш в едно околосветско пътуване или нов гардероб с творения на висшата мода.

— Хората се променят — повдигна рамене младата жена. — Но бих могла да добавя едно по-кратко пътуване.

— Истинско облекчение бе за мен да разбера, че хората не се променят чак толкова много. — „Но все пак може би наистина се променяха, — помисли си тя. — Може би трябваше да го правят.“ — Виж, има нещо, което искам да направя. Ще се справиш ли с магазина до затварянето му?

— При положение, че там са мистър и мисис Ти, не е нужно да се връщам и аз. — Марго се изхили и измъкна ключовете от колата си. — Ако можех да ги задържа един месец в магазина, щяхме да удвоим печалбите си. О, поздравя Байрън от мен.

— Не съм казала, че ще се виждаме.

Марго, която вече бе тръгнала, се обърна и погледна закачливо през рамо.

— Разбира се, че каза, моето момиче.

Действаше й демобилизиращо на съзнанието, че е толкова прозрачна. Деморализиращо до такава степен, че за малко не се отказа да отиде при него. Все още се бореше със самата себе си, когато излезе от асансьора. Казаха й, че мистър Де Уит е на съвещание и тя реши, че така е по-добре.

Заслиза без определена цел и вместо към колата си, се отправи към басейна. Подпря се на каменната стена, която го ограждаше и се загледа в играта на фонтана, в насядалите около красивите стъклени маси хора, които отпиваха от напитки с всевъзможни цветове под сянката на чадъри с весели шарки. Забеляза закачените по реверите табелки с написани върху тях имена, което показваше, че това са участници в някакъв семинар, излезли да починат.

В раирани шезлонги, разположени край басейна, лежаха намазани с плажни масла тела. В ръцете им можеха да се видят списания или бестселъри, а на главите им слушалки. Сервитьори с елегантни униформи в пастелни цветове разносяха напитки и закуски. Други гости се плискаха и играеха във водата, или просто се бяха отпуснали замечтано в нея.

Те знаеха как да се отпуснат, помисли си Кейт. Защо така и не бе придобила това несложно умение? Ако имаше възможност да се

изтегне в някой от тези шезлонги, щеше да заспи само след пет минути. Така бе тренирала тялото си. Ако пък сънят откажеше да дойде, щеше да стане и да си тръгне, тъй като мозъкът щеше да ѝ нареди да не губи време.

Тъй като това бе паметен ден в живота на младата жена, тя реши да опита да изгуби малко време. Намести се на едно от местата край бара и поръча нещо с обещаващото име „Монтерейски залез“. Стоя пред него почти половин час, като наблюдаваше как хората влизат и излизат, долавяше откъси от разговори. След това си поръча още едно питие.

В крайна сметка реши, че губенето на време не е чак толкова лошо нещо. Особено, когато се чувстваше така добре изпразнена вътрешно. Това бе положително усещане. Сякаш се бе изчистила от нещо, измъчвало я прекалено дълго.

Време беше да поправи тези пропуски в живота си или евентуално да не обръща внимание на част от тях и да продължи нататък. Това чувство за празнота носеше обещания, даваше много възможности да бъде запълнена.

С питието в ръка Кейт тръгна из градините на хотела, като си напомняше да се наслаждава на уханието на камелиите и жасмина, на ярките цветове на разцъфтелите храсти. Седна на една каменна пейка край два кипариса, като се чудеше как някои хора успяваха да не правят нищо и да не се побъркат.

Вероятно беше най-добре да опитва постепенно. Подобно на физическите занимания, цял час още от първия път бе прекалено. Стана с мисълта да се върне в магазина и да направи проверка на инвентара. В този момент чу гласа му.

— Непременно обсъди подробностите с мис Темпълтън утре. Тя ще иска да се осведоми за тези промени.

— Да, сър, но това ще изисква по-голям персонал, поне още двама сервитьори и един барман.

— Още трима сервитьори. Искаме всичко да мине гладко. Според мен мис Темпълтън ще се съгласи, че това е най-доброто място за третия бар. Не желаем персоналът да тича с кофичките лед сред гостите, нали? Така, Лидия, мис Темпълтън е особено чувствителна във връзка с това.

— Да, сър, но тези хора непрекъснато си променят намеренията.

— Това е техен прерогатив. Нашата задача е да задоволяваме прищевките им. Онова, което исках да обсъдя с теб, Лидия, е поставянето на машина за кафе на източната тераса всяка сутрин. Направихме го за първи път в курорта преди две седмици и върши много добра работа.

Докато говореше, се приближи още повече към Кейт и тогава я забеляза, седнала на каменната пейка с чаша в ръка и спокойна усмивка на лице. И изгубена в мисли.

— Мистър Де Уит? — напомни за присъствието си Лидия. — Какво казвахте за машината за кафе?

— А, да. Иди при моя заместник за записките. Всичко е обяснено подробно. После ми кажи мнението си! — Не я изпъди в буквалния смисъл, но в крайна сметка резултатът беше същият. — Сутринта ще поговорим отново за всичко това с мис Темпълтън.

Щом Лидия се запъти към административното крило, младият мъж спря пред пейката и погледна към Кейт.

— Здравей.

— Здравей. Упражнявам се.

— В какво?

— Да не правя нищо.

Струваше му се, че е попаднал на сърна в някаква омагьосана градина — тези тъмни, дълбоки, леко полегати очи, топлия и влажен аромат на цветя.

— И как върви тренировката?

— Не е толкова лесно, колкото изглежда. Бях на път да се предам.

— Хайде, отдели още една минута — предложи Байрън и седна до нея.

— Не мислех, че висшето началство се занимава с незначителни неща, като поставянето на допълнителни машини за кафе.

— Всеки детайл има своето място в цялостната мозайка, всяка частица участва в образуването на цялото. И тъй като стана дума за детайли... — обърна лицето ѝ към своето, докосна устните ѝ със своите. — Изглеждаш прекрасно! Наистина! Бих казал възродена.

— И наистина се чувствам така. Но това е дълга история.

Де Уит се усмихна широко.

— Бих искал да я чуя.

— Струва ми се, че би ми допаднало да ти я разкажа. — Мислеше, че на него можеше да каже. Не, осъзна в този момент, знаеше, че може да му каже. — Дойдох да споделя с Лора една част от нея, а после реших да се пошляя и да направя опита с нищото.

Разочарованието му бе силно. Така, както я бе заварил, седнала тук сама, бе решил, че чакаше него.

— Какво ще кажеш да се запознаем с подробностите по време на вечеря?

— С удоволствие! — Кейт се изправи, протегна ръка. — Ако готвиш ти.

Байрън се поколеба. Внимателно избягваше да остава насаме с нея, тъй като в такъв случай забравяше дреболии като подходящ момент и изтънченост. И сега тя стоеше пред него с протегнатата ръка, присвила устните си по начин, който издаваше, че е проумяла дилемата му. И се забавляваше.

— Чудесно. Това ще ми даде възможност да опиташ барбекюто, което купих преди няколко дни.

— Знаеш ли какво, десерта ще донеса аз. Ще се видим направо там.

— Звучи като истински план.

За да изпита и двамата, младата жена се повдигна на пръсти и бавно затвори устните си върху неговите.

— Страхотна съм по правенето на планове.

Де Уит остана на мястото си, здраво пъхнал ръце в джобовете, докато тя се отдалечаваше. Реши, че единият от двамата щеше да провали всичките им планове. Интересно кой щеше да го направи.

* * *

Обилно напоените със сметана и шоколад еклери от многолистно тесто й се бяха сторили съвършения избор. Кейт постави картонената кутия със сладкарските изделия на кухненската маса и се загледа в него през прозореца. Беше оставил вратата отключена, сигурна покана. Тя я бе приела и още с влизането бе оглушена от разгорещения Брус Спрингстийн. Забеляза, че към паянтовата стереоуредба бяха прибавени още няколко мебели.

Ниската масичка за кафе с шахматна повърхност изглеждаше скъпа и очевидно беше уникат. Същото се отнасяше и за лампата с матово стъкло и килима на геометрични фигури. Призна пред себе си, че умира от желание да разгледа останалата част от къщата, но въпреки това си наложи да влезе в кухнята.

И тогава го видя в задния двор да си играе с кутретата. Изглеждаше чудесно с джинсите и тениската, така както по обяд имаше прекрасен вид в скъпия си костюм и копринена вратовръзка. Сега съжали, че не се бе прибрала, за да се преоблече... в каквото и да е, само да не бъде с този порядъчен костюм на тънко райе и благородни обувки. За компенсация свали сакото и разкопча горното копче на ризата си, преди да излезе на двора при него.

Спря на верандата. Забеляза, че тя вече носеше неговия почерк само с добавянето на саксии със здравец, мушкато, трицветни теменуги и пълзящи растения. Доста сложен и някак си плашещ газов грил блестеше чисто нов край двойната стъклена врата, а двата стола от червено дърво, тапицирани в морскосиньо бяха разположени така, че от тях да може да се гледа към поляната, водеща надолу към морето.

Забеляза също така, че Байрън бе оградил двора с дървени колове, за да запази безценните си кученца и същевременно да не постави преграда към разкриващата се оттук гледка. Пред стъпалата, водещи към морето, бе направил портичка.

Беше засадил нещо на равни интервали покрай оградата. Виждаха се крехки млади насаждения, грижливо наторени. Вероятно ги бе окопал сам. Сигурно бяха някакви пълзящи растения, които след време щяха да покрият с цвят и зеленина дървените колове.

Байрън Де Уит определено бе търпелив човек. И щеше да наблюдава с радост как увивните растения растат и разцъфват година след година.

Знаеше, че той щеше да изпита тихо задоволство при разпукването на първата пъпка. А после щеше да се погрижи за цвета. Той с удоволствие се грижеше за своите неща.

Кутретата джафкаха, морето нашепваше нещо, а вятърът преминаваше през трепкащите листа на кипарисите. Когато небето премина от синьо в индиго, примесено с алено, сърцето й спря да бие за момент. Вероятно на света съществуваха съвършени местенца и Байрън бе открил едно от тях.

Той също изглеждаше свършен, даде си внезапно сметка Кейт, с вятъра в косите си и кученцата в краката. Дългата му мускулиста фигура, на която трудно можеше да се устои, бе пристегната в дънков и памучен плат. Прииска ѝ се нещо, което не ѝ се бе случвало досега, да разкъса със зъби и нокти дрехите му. Искаше да вкуси и да вземе. И да бъде взета. Искаше.

Не чувстваше краката си особено стабилни, когато слезе по няколкото стъпала, водещи към двора. Кутретата се спуснаха към нея като подскачаха и джафкаха. Но дори когато се приведе, за да ги приветства, младата жена не отдели погледа си от своя домакин.

— Какво си засадил край оградата?

— Глицинии. Ще им бъде нужно известно време, докато се захванат както трябва. — Погледна към зелените филизи покрай оградата. — Но си заслужава чакането. Пред спалнята ми в Джорджия винаги имаше от тях. Ароматът им остава с теб.

— Вече си направил страхотни подобрения в къщата. А тук е великолепно. Трябва да ти е отнело доста време, за да добавиш всички тези подробности.

— Когато човек открие онова, което е търсил, той се грижи за него. — Тръгна към нея. — След вечеря можем да се поразходим покрай брега, ако искаш! — Прокара галъвно длан по косите ѝ, както бе правил с козинката на кученцата. После отстъпи назад. — Дръжте това! — Щракна два пъти с пръсти. — Седнете!

Двете животинки седнаха, като размахваха френетично опашки. Байрън ги накара да подадат лапа и след известно объркване от тяхна страна, да легнат. Макар телата им да потрепваха от едва сдържана възбуда.

— Наистина впечатляващо — заяви Кейт. — Всички ли правят това, което им кажеш?

— Това означава просто да можеш да искаш достатъчно често по правилния начин. — Измъкна две кучешки бисквитки от задния си джоб. — А подкупът неизменно дава резултати. — Кутретата грабнаха наградата и хукнаха да се угощават. — Какво ще кажеш да изнеса бутилка червено бордо и да ми разкажеш за интересния си ден?

Младата жена вдигна ръка, постави я на гърдите му. Усети горещината, ритъма на сърцето.

— Има нещо, което мисля, че искам да ти кажа.

— Добре. Да влезем тогава.

Реши, че е по-добре да бъдат в ярко осветената кухня, по-далеч от великолепния залез и изкусителната нощ.

Тя обаче се приближи още малко, без да отделя длан от гърдата му. „Вероятно цветът им кара очите ѝ да блестят така еротично в полумрака“ — помисли си Байрън.

— Бях решила да избягвам мъже като теб поради лични причини — започна тя. — Това трябваше да бъде нещо като принцип, като желязно правило. Аз си падам по принципи и правила.

Той повдигна едната си вежда.

— И обобщения ли?

— Да, и по обобщения, тъй като те най-често почиват върху основата на факти, иначе нямаше да бъдат обобщения. След два нещастни опита реших, че ако нещо или някой изглежда прекалено добре и хубаво, то вероятно не е за мен. Възможно е и ти да не си подходящ за мен, Байрън.

— Отдавна ли работиш върху тази теория?

— Горедолу, но може да се наложи да направя някои уточнения. Във всеки случай, не те харесах, когато те срещнах за първи път.

— Е, това вече е изненада!

Кейт се усмихна и го разконцентрира като се приближи още.

— Не те харесах, защото започнах да те желая още от първия миг. Това не ме устройваше. Както виждаш, предпочитам да желая стабилните неща, онези, които могат да се постигнат с планиране, усилия и време. Не ми допада да се чувствам неудобно или да желая човек, когото не разбирам, който по всяка вероятност е неподходящ за мен и не отговаря на моите условия.

— И условия ли имаш?

Не го интересуваше, че едновременно се чувстваше и възбуден, и раздражен.

— Разбира се. И едно от главните от тях е липсата на изисквания. Ти обаче не ми изглеждаш човек без изисквания и това несъмнено ще бъде най-голямата ми грешка. А едно от другите неща, които наистина, ама наистина много мразя да правя, е да допускам грешки. В момента обаче се уча да бъда по-толерантна към себе си.

— И това ли се упражняваш да правиш, както и правенето на нищо?

— Точно така.

— Разбирам. Е, сега, след като установихме, че тази нова връзка с мен е упражнение за развиване на толерантност към тебе самата, ще започна да приготвям вечерята.

Кейт се засмя и постави и другата си длан върху гърдите му.

— Ядосвам те. Не знам защо това ме забавлява толкова.

— Това не ме изненадва, Катрин. Природата ти е противоречива и чепата и най ти допада да мътиш водата.

— Прав си, абсолютно си прав. Ужасяващо е колко лесно ме разбираш. И колкото си по-търпелив, толкова повече ми се иска да те предизвиквам. Ние сме съвсем неподходящи един за друг, Байрън.

— Кой го оспорва?

Обви пръсти около китките ѝ с намерението да отблъсне ръцете ѝ от себе си.

— Отнеси ме до леглото! — заяви протичко тя и плъзна ръце към раменете му. — Веднага!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той не се шокираше лесно. Но простичката ѝ молба го накара да отстъпи назад по-добре от ляво кроше. Беше сигурен, че Кейт току-що бе сложила край на онова, което едва бе започнало помежду им. Беше подготвен да прояви студен гняв, но да не си позволи да страда.

Тъй като несъмнено беше неразумно да я докосва, младият мъж държеше ръцете от двете страни на тялото си.

— Искаш да те отнеса до леглото веднага, защото това е грешка и защото досега развиваше теорията колко съм неподходящ за теб, и че двамата нямаме нищо общо.

— Да. И защото искам да те видя гол.

Успя да се засмее и щеше да отстъпи назад, но тя го обхвана здраво около врата.

— Мисля, че имам нужда да пийна нещо — промърмори Де Уит.

— Байрън, не ме карай да бъда груба с теб! — Притисна се в него, ръцете ѝ го обхванаха още по-здраво. — Не издържам повече. Мисля, че ако се наложи, аз самата ще те отнеса.

Като си повтаряше да се развесели, младият мъж пощипна внимателно бицепсите ѝ. Слабите мускули бяха като маджун.

— Да, ти си като амазонка, скъпа.

— Ти ме желаш... — Проправи си път нагоре по врата му с леки хапещи целувки. — В противен случай ще трябва да те убия!

Малкото кръв, останала в главата, се спусна право към слабините му.

— Мисля, че животът ми не е в безопасност. Кейт...

Ръцете ѝ се спуснаха припряно към копчетата на дънките му.

— Недей... Боже!

И дръпнаха надолу ципа му.

— По дяволите! — промълви младият мъж и отстъпи пред животинския импулс като се нахвърли диво върху устата ѝ.

Кейт издаде някакъв гърлен звук, напомнящ мъркане на котка над плячката ѝ.

— Задръж! — Сграбчи я за раменете и я отблъсна. — Задръж само за минутка! — Задъхано издиша един път, после втори, преди да продължи. — Знаеш ли кое е неприятното в прибързаните работи?

— Не, какво е то?

— Това опитвам да си спомня. — Искаше му се да потърка длани в лицето си, но не смееше да я пусне. — Окей, сетих се. Колкото и да задоволяват в момента на извършването, в крайна сметка човек остава незадоволен. Сега обаче няма да стане така. Това няма да бъде прибързано действие. Ще трябва да го приемеш.

„Какво му става? — запита се младата жена. — Обикновено мъжете не усложняваха секса.“

— Добре, ще го наречем другояче.

— Има известни условия, Кейт... — Все така с ръце на раменете ѝ, той започна бавно да я побутва заднишком към къщата. Струваше му се, че вече я вижда гола и сияеща. — Доверие. Почтеност. Привързаност. Докосна ли те веднъж, никой друг, освен мен няма право да го прави.

— Не може да се каже, че вече се е образувала опашка от мъже в очакване да си сложат ръцете върху мен! — Краката ѝ се сблъскаха със стъпалата и тя автоматично, все така заднишком, изкачи първото. Той я гледаше по начин, който едновременно я нервираше и правеше още по-нетърпелива. Сякаш виждаше отвъд онова, към нещо, което никой досега не бе видял, дори тя самата. — Аз не спя безразборно, с който и да е.

— Нито пък аз. За мен близостта е сериозно нещо. И искам да получа близост и от теб, Кейт, и във, и извън леглото. Това е последният ред.

— Слушай... — Гърлото ѝ бе пресъхнало, хормоните бушуваха. — Това не е бизнес договор.

— Не. — С лекота я прекара заднишком през кухнята. — Личен договор е. Това е много по-важно, много по-задължаващо. Извади картите си на масата. — Вдигна я в обятията си. — Условията определям аз.

— Аз... Може и аз да имам своите условия.

— Тогава по-добре ги сподели сега. Сделката е на път да бъде сключена.

— Нека не усложняваме нещата.

— Нямах избор.

След като стигнаха горния край на стълбището, Байрън зави наляво и я понесе през някаква врата, в залята от последните ярки светлини на западното небе стая.

— Ние сме здрави, необвързани големи хора — започна тя, като вече говореше забързано. — Това е връзка на физическо ниво по взаимно съгласие.

— Сексът не е само физически акт. — Усмихна се, когато я постави върху леглото. — Струва ми се, че ще трябва да ти покажа.

Целуна я дълго, бавно, докато всеки нерв в тялото ѝ затрептя като струните на арфа. Нетърпелива за още, тя го привлече по-близо. Сега вече всичката жар, която струеше в нея, сякаш се съсредоточи около устните им.

Усещаше, че може да я погълне на една жадна глътка. Затова намали темпото.

— Скъпа, там, откъдето идвам, правим нещата по-постепенно... — Сплете пръстите си с нейните, за да не позволи на малките ѝ, нервни длани да съборят и последната му защита. — Сега се отпусни! — Наведе глава и покри с влажни, хапещи целувки линията на челюстта ѝ. — И се наслаждавай! — Беше стигнал до шията ѝ. — Разполагаме с всичкото време на земята.

Кейт си помисли, че този човек можеше да я умори със своето търпение, да я разкъса с нежността си. Устните му бяха меки, гладки, прекрасно, убийствено бавни, докато обхождаха лицето ѝ. Всеки път, когато срещнаха нейните, целувките му ставаха малко по-дълбоки, почти незабележимо по-топли. От разгорещени жици мускулите ѝ се превърнаха в мек восък.

Тази промяна го възбуди безмилостно — звукът на дишането ѝ, тихо, дълбоко и бавно, вълнението, когато издишването ѝ преминаше в стенание или въздишка. Трептящото ѝ нетърпение бе преминало в отстъпчивост, достигаща до безразличие. Когато разкопча ризата ѝ, за да достигне до семплата ѝ бяла камизолка, единствената ѝ реакция бе само шепот на задоволство.

Очарован, Байрън прокара връхчетата на пръстите си по мекия памук и после по-нагоре, по още по-нежната плът. „Каква фина извивка“ — помисли той, докато дишането ѝ започна отново да се учестява под едва доловимото докосване. След това сплете ръцете си с

нейните, зарови лице в памучната тъкан, отмести я встрани и прокара език върху едното зърно.

Кейт се изви в отговор на тази ласка и издаде сподавен стон. Толкова малки, толкова твърди, мислеше си младият мъж. Толкова чувствителни. Езикът му се премести към другата гърда и той усети как тя потръпна под него.

Засмука бавно, нежно, доволен от начина, по който тя се извиваше под тялото му, от бързите, безпомощни скимтения, които се изтръгваха от гърлото ѝ щом увеличи натиска и скоростта.

Когато почувства, че ще умре, ако не проникне в нея и хълбоците ѝ започнаха да се надигат така, сякаш тя щеше да експлодира, ако той не я запълни, Байрън се отдръпна и стана от леглото.

— Какво? Какво?

Замаяна, побъркана от желание, Кейт се изправи до седнало положение.

— Почти напълно се стъмни — отвърна тихо младият мъж. — Не мога да те виждам! Искам да те виждам!

Чу се щракане на клечка кибрит, пламна светлинка, която бе омекотена, когато пламъчето докосна фитила на свещ, а след това на втора и на трета. И изведнъж стаята придоби романтичен вид от потрепващите светлилки.

Кейт притисна длан към гърдите си, шокирана от откритието, че потрепващите нерви вътре бяха нейните собствени. Какво правеше с нея този човек? Искаше ѝ се да попита, но се страхуваше от отговора.

В този момент Байрън издърпа тениската през главата си, захвърли я на една страна. Младата жена отдъхна облекчено. Сега, това щеше да се случи сега. И всички тези усещания щяха да се смекчат и да станат по-разбираеми.

Де Уит събу обувките си. Кейт почти не се изненада, когато той събу и нейните и плъзна ръка нагоре по крака ѝ до подгъва на повдигнатата ѝ нагоре пола.

— Ще си свалиш ли горните дрехи?

Тя премигна насреща му, като хипнотизирана.

— Какво? О!

— Бавно — рече Байрън и постави длан върху нейната, преди да успее да я отдръпне. — Няма защо да бързаш.

Тя изпълни молбата му, тъй като крайниците ѝ бяха натезжали. Погледът му се плъзна бавно от лицето надолу към тялото ѝ и отново към лицето, преди да поеме тънката памучна дреха от ръцете ѝ и да я остави встрани. Впери погледа си в нейния, докато я поставяше внимателно да легне отново.

— Непрекъснато ме гледаш — прошепна Кейт. Кожата ѝ потръпна, когато ръцете му се озоваха отново под полата ѝ, когато пръстите му обхванаха ластика на пликчетата ѝ и ги смъкнаха надолу. — Не знам какво очакваш.

— Нито пък аз. Мислех, че ще открием заедно. — Приведе глава и прилепи устни към вътрешната повърхност на бедрото ѝ. — Сега вече знам защо винаги бързаш така, сякаш си закъсняла с десет минути за петминутна среща. Причината е в тези крака. В тези дълги крака.

— Байрън... — Тя изгаряше. Боже милостиви, нима той не го усещаше? — Не мога да издържа това!

Но щеше да го издържи, помисли младият мъж и разкопча полата ѝ.

— Още не съм започнал.

Издърпа полата ѝ и потръпна на свой ред при вида на това слабо, ъгловато тяло на леглото си. Подпря коляно на леглото и я обхвана в дланите си. Тя се изви, като се притисна отчаяно в него.

Погледът му потъмня опасно, докато наблюдаваше лицето ѝ, играта на усещания и светлини, безпомощното потрепване на ресници и устни. И после пълното отдаване, когато достигна до оргазъм.

Желаейки още не по-малко от нея, Байрън затвори устни около гърдата ѝ и я поведе отново към върха.

— Не мога... — Почти ужасена от това, което бе успял да изтръгне от нея, от това, което очевидно създаваше в нея, тя го дръпна за косата. — Не съм...

— Разбира се, че можеш.

Изрече думите преди устните му да се слоят с нейните. От нея струеше горещина, бликаше от порите ѝ. Не познаваше друга жена, едновременно толкова отзивчива и неотстъпчива. Нуждата, стремежът да ѝ покаже, че именно той бе мъжът за нея, единственият, който можеше да изтръгне подобна реакция, подобен ответ от нея и да сломи съпротивата ѝ, го накара да отложи още крайното удоволствие.

Струваше ѝ се, че притежава тялото ѝ. Тя бе изгубила контрол и желание да си възвърне поне част от него. Ръцете му, устните му бяха навсякъде и всеки път, когато Кейт помислеше, че той ще се впусне към края, Байрън я караше да експлодира отново и след това търпеливо продължаваше нататък.

Усещаше болезнено както своето, така и неговото тяло, сливането и контрастът, препускането на пулса и на двамата. Светлините на свещите, лъскавите му, гладки мускули — всичко беше прекалено красиво, за да може да го понесе. Той беше неустоим като бавнодействащ наркотик, който вече бе проникнал в кръвта ѝ и я бе направил своя робиня.

Младият мъж се подпря на ръце и се надигна, като я изчака да отвори очи и да го погледне.

— Не те желяех! — заяви той с напрегнат глас от усилието да се контролира. — Но после вече не желяех нищо друго. Разбра ли това?

— За бога, Байрън. Сега!

— Сега — отвърна като ехо той и проникна дълбоко в нея. — Но не само сега.

* * *

Топлото червено сияние, обхванало мозъка ѝ, отзвуча бавно. Започна да усеща света и извън тялото си. Светлинките на свещите продължаваха да трептят през затворените ѝ клепачи и да образуват меки, нереални форми. Нощният вятър се бе усилил и караше пердетата на прозорците да шептят. Отново чуваше музиката от стереоуредбата на долния етаж. Долавяше миризмата на горещ, разтопен восък, на пот и на секс.

В устата си пазеше вкуса му, а под себе си чувстваше солидното му тяло. Беше се завъртял, така че тя да легне отгоре му. Загрижен, предположи тя, да не я смаже. Вечният джентълмен.

Как изобщо се бе справила с това, зачуди се младата жена. Как щеше да се справи с последиците от подобен див, вълнуващ секс? Да го подкладеш беше едно, да участваш в него — съвсем друго. Беше сигурна обаче, че тези първи мигове щяха да бъдат решаващи за онова, което щеше да последва.

— Струва ми се, че чувам как трака мозъкът ти — прошепна той. Гласът му прозвуча шеговито, докато приглаждаше разбърканите ѝ коси. — Смайващо е. Не знаех, че мога да бъда привлечен до такава степен към мозъка на някоя жена. — Когато тя понечи да се раздвижи, Байрън прокара длани по гърба ѝ, стисна я приятелски по хълбока. — Не, не мърдай още.

Кейт повдигна глава, за да го погледне. Ах, тези зелени очи. Устата, която до преди малко подлудяваше цялото ѝ същество, бе омекотена от нежна усмивка. Той представляваше съвършено олицетворение на задоволения мъжкар, реши младата жена.

— Дали ще се чувстваме странно сега? — запита се на глас тя.

— Не би трябвало. Струва ми се, че се насочихме насам от мига, в който се запознахме. Независимо дали сме си давали сметка или не.

— Което поставя следващия въпрос.

„Ах, този акуратен, практичен, подреден мозък“ — помисли си той.

— Който е: „Накъде ще вървим сега?“. Ще трябва да поговорим по този въпрос! — Завъртя я на гърба ѝ и преди да е успяла да проговори отново, покри устата ѝ с дълбока, дълга, умопомрачаваща целувка. — Но първо, фактите.

Вдигна я от леглото, притисна я в обятията си. Цялото ѝ същество се разбуди отново. Беше толкова странно да я носят така, да се чувства толкова възбуждащо уязвима от факта, че я превъзхождат физически.

— Не съм сигурна, че харесвам начина, по който го правиш.

— Уведоми ме, когато решиш. Междувременно аз съм за един душ и вечеря. Умирам от глад.

Не, нямаше да бъде странно, реши Кейт. Всъщност бе учудващо приятно да носи една от избелелите му тениски, да слуша подобния на гласпапир вокал на Боб Сийгър. Байрън ѝ бе поверил салатата, докато той самият се грижеше за пържолите. Целият този процес я изпълваше с радост, удоволствие ѝ доставяха и цветовете, и формите на зеленчуците, които ѝ бе дал. Уханието на парник, което се носеше от тях. Не си спомняше някога досега да бе обръщала такова внимание на храната. Обичаше да се храни, но вкусът винаги бе за нея основният стимул. Сега реши, че в това имаше и други неща. Съществуваха

усещането на храната, начинът, по който се комбинираха една с друга отделните съставки, хармонираха си или си противоречаха.

Влажните, рехави слоеве на сърцевината на ангинара, твърдостта на моркова, нежните резенчета на краставицата, деликатните листа на марулята.

Остави настрана кухненския нож и премигна. Какво, по дяволите, правеше? Мечтаеше над някаква си салата? Мили боже. Внимателно си наля половин чаша вино, което Байрън бе оставил върху плота. Макар напоследък язвата ѝ да не се беше обаждала, Кейт все още се страхуваше от алкохола. Отпи предпазливо.

Виждаше го през стъклените врати как говори на кученцата, докато обръща пържолите. Готвеха заедно, помисли си младата жена. Тя носеше неговата фланелка. Кутретата се молеха за останки от месото, музиката свиреше.

Всичко беше толкова спокойно и по домашному. Ужасяващо.

— Скъпа... — Байрън отвори стъклената врата. — Ще ми налееш ли една чаша от това? Пържолите са почти готови.

— Ей сега.

„По-внимателно, момиченце — обади се предупредително съвестта ѝ. — Това е само една приятна вечер между големи хора, които правят всичко по взаимно съгласие. Няма от какво да се прехласваш.“

— Благодаря! — Младият мъж пое чашата и разклати виното, преди да отпие. — Искаш ли да се храним тук? Нощта е много приятна.

— Окей.

„Така е и по-романтично“ — помисли си Кейт, докато двамата пренасяха навън съдовете и приборите. Защо пък да не се наслади на звездите и виното в компанията на мъжа, който преди малко ѝ бе станал любовник? В това нямаше нищо нередно.

— Ето, че на челото ти, между веждите се появи бръчка — рече Байрън, след като опита и одобри салатата ѝ. — Същата, която забелязвам, когато се опитваш да пресметнеш какъв е смисълът от нещо.

— Пресмятах колко мога да изям от тази пържола, без да се пръсна. — Забила поглед в чинията си, тя отрязва следващата хапка. — Страхотна е!

— Макар да намирам за учудващо приятно да те храня, струва ми се, че не храната се мята като пинг-понг в главата ти! — Понечи да я помоли да го погледне, но в последния момент предпочете по-директен път. Постави длан върху голото ѝ бедро. Погледът ѝ политна към лицето му. — Защо да не направя по-лека задачата ти? Искам да останеш при мен тази нощ.

Кейт вдигна чашата си, прокара пръст по ръба ѝ.

— Нямам никакви дрехи.

— Затова ще станем рано, за да имаме достатъчно време да минем край вас, така че да се преоблечеш преди работа. — Протегна ръка и плъзна върха на показалеца си по шията ѝ. Толкова дълга, фина шия. — Искам отново да те любя. Искам да спя с теб. Така достатъчно ясно ли е?

Тя кимна.

— Ще остана, но не искам никакви оплаквания, когато будилникът звънне в шест часа.

В отговор Де Уит само се усмихна. Рядко се случваше в шест вече да не е станал и да не тича покрай брега.

— Както кажеш. Така, има и още. Казах, че съществуват и някои условия. Говорех сериозно.

Точно това Кейт опитваше да държи здраво заключено в най-затънтените кътчета на ума си. Продължи да се храни, за да си даде възможност да подбере внимателно думите си.

— Не съм се обвързала с никого — започна тя.

— Напротив, обвърза се. Обвърза се с мен.

По гръбнака ѝ предупредително се плъзна ледена тръпка.

— Имах предвид, че не съм се обвързала с никого друго. Не възнамерявам да се срещам с друг, докато сме... заедно. Сексът не е нещо случайно за мен, както и да изглежда на светлината на таз вечерното ми посещение.

— При теб нищо не е случайно. Сексът обаче е лесната част. Той не изисква много мислене, инстинктите си вършат работата, тялото надделява... — Погледът му се спря върху лицето ѝ. Очите ѝ го съзерцаваха внимателно. Тя му напомняше сърна, натъкнала се случайно на елен наскоро гората. Или на ловец. — Изпитвам известни чувства към теб.

Сърцето ѝ подскочи. Режеше с ножа месото си така старателно, сякаш неговите форма и размери бяха от особена важност.

— Мисля, че вече говорихме по този въпрос.

— Не само желание, Катрин. Чувства. Възнамерявах да ги изтръгна от себе си, преди да достигнем до този етап. Но... — Байрън повдигна рамене, сложи хапка пържола в устата, задъвка, за да ѝ даде възможност да проумее думите му. — Обичам географските карти.

И без това обърканият ѝ мозък отказа окончателно да възприема каквото и да било.

— Географски карти?

— Точки на интересите. Пътища от едно място до друго. Обичам да ги чертая, да определям парцелите. Една от причините за интереса ми към хотелиерството е защото хотелите са като малък свят, изпълнени с хора, места и движение.

Докато говореше, младият мъж отдели костта от онова, което беше останало от месото, след което направи същото и с пържолата на Кейт. И осигури малък пир и за двете кученца, които ги гледаха с широко отворени очи.

— В хотелите нищо не е неподвижно, в застой. Това може да се каже само за сградата. Вътре в нея обаче има раждания, смъртни случаи, трагедии, празненства, вихрят се страсти, водят се политически игри. Подобно на всеки свят, той изминава някакъв път, следвайки определено шосе. Но завоите, изненадите, проблемите не липсват и тук. Човек ги разучава, наслаждава им се, разрешава ги. Дяволски обичам тази работа.

Кейт потъна в размисъл, докато Байрън се облегна и запали една от своите пури. За нищо на света не можеше да проумее как бяха преминали от обсъждането на тяхната връзка към неговата работа, но това я устройваше чудесно. Успокоена отново, тя вдигна чашата си.

— Именно заради това си и толкова добър. Леля и чичо те смятат за най-добрия, а те разбират от тези неща.

— Обикновено правим най-добре онова, което ни доставя удоволствие! — Погледна през облака дим, извил се около главата му. — Ти ми доставяш удоволствие.

Лицето ѝ бавно се разтегна в усмивка, докато тя се наклони към него.

— Е, и?

— Ти си като завой, като отклонение от пътя — прошепна Де Уит, пое ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Когато нанасям на картата и планирам света, в който се движа, аз предчувствам завоите.

— Аз съм отклонение! — Беше достатъчно обидена, за да издърпа ръката си. — Колко ласкателно!

— Такава бе и моята цел. — Младият мъж се ухили широко. — Докато се намирам на този интригуващ и изключително привлекателен, променлив път, не възнамерявам да се тревожа за неща, като колко време ще ми бъде нужно, за да го измина.

— И аз съм на разположение за твоите обхождания? Така ли?

— Бих предпочел да уточня, че това ще правим заедно. Къде ще свършим, зависи от двама ни. Аз обаче зная моя отговор. Искам те с мен. Все още не съм си обяснил напълно каква е причината за това желание, но не мога да не се съобразявам с него. Достатъчно е да те погледна.

Никой досега не я беше карал да се чувства по-желана. Той не използваше нежни, примамващи слова, не рецитираше оди, посветени на очите ѝ, и въпреки това тя се чувстваше вибрираща от живот и силно желана.

— Не съм сигурна дали съм объркана или прельстена, но като че ли това, което става, е достатъчно и за мен.

— Добре! — Повечето от напрежението, което таеше, започна да се изпарява, когато поднесе ръката ѝ отново към устните си. — Сега, след като вече се поуспокои, защо не ми разкажеш за очарователния си ден?

— Денят ми ли? — Тя се взря неразбиращо в него. После погледът ѝ се проясни. — О, боже, денят ми. Напълно бях забравила.

— Не мога да ти обясня колко удовлетворяващо действа това! — Постави длан върху бедрото ѝ, плъзна я бавно нагоре. — Ако предпочетеш да забравиш за него още известно време...

— Не. — Кейт отблъсна ръката му и се изкиска. — Изгарях от желание да разкажа за деня си, но после мислите ми бяха обсебени от това как да те вкарам в леглото и първото мина няколко точки по-назад в списъка ми с належащите неща.

— А какво ще кажеш за идеята отново да ме заведеш в леглото, а да поговорим по-късно?

— Не! — Изплъзна се и се премести леко, за да не може да я достига. — Вече ти казах, приятелче. Бисът може да почака.

— Звукът, който чуваш, е от изпуснатия въздух от моето его — Облегна се назад с пурата и виното в ръка и направи жест с чашата си. — Окей, малката, излей си душата.

Кейт се чудеше как ли щеше да се почувства, когато изрече на глас случилото се.

— През март открих, че преди да загине, баща ми е присвоил незаконно средства от рекламната агенция, за която е работил... — Издиша докрай въздуха от дробовете си, притисна длан към стомаха. — Боже!

Сигурен беше, че именно това бе липсващата част, и че тя се наместваше чудесно на мястото си.

— През март — повтори младият мъж. — Не знаеше ли за това преди?

— Не, нищо. Все очаквам другите да се шокират от тази новина. Ти защо не си шокиран?

— Хората допускат грешки. — Гласът му омекна, когато си даде сметка колко трябва да бе страдала. — Това те пресече през краката, нали?

— Не го понесох особено добре. А ми се струваше, че съм се справила. Мислех, че ще мога да го погребя, просто да забравя за него. Не се получи.

— Не поговори ли с някой?

— Не можех! Марго откри, че е бременна, а Лора има толкова неща на главата си... Срамувах се! Това всъщност бе главната причина. Не можех да го приема!

И се бе поболяла от тревога, стрес и чувство за вина, помисли си Байрън.

— Тогава дойде ударът и в „Битъл“.

— Струваше ми се, че не е истина. Приличаше по-скоро на някаква космическа шега. Това ме парализира, Байрън. Никога не съм се страхувала така от нещо, нито пък съм се чувствала толкова безпомощна. Реших, че единственото разрешение е да не обръщам внимание на случилото се. Събитията щяха да отшумят, работата някак си щеше да се размине. От мен се искаше само да се заема с

друго, да не мисля за това, да не реагирам, а то някак си щеше да се оправя.

— Едни засичат, други се сгромолясват, а трети се окопават — промърмори младият мъж.

— А аз се завих презглава с одеялото. Е, с това е приключено! — Взе чашата, сякаш за да вдигне тост за себе си. — Говорих с леля и чичо. Вместо да се оправя, положението се влоши още повече. Обидих ги. Опитах се да обясня защо съм им благодарна, но се изразих лошо. Или аз грешах, не знам, но се получи зле. Тя ми се разсърди толкова много. Не си спомням друг път да се е разгневявала така.

— Тя те обича, Кейт. Двете ще оправите този проблем.

— Тя ми прости. Или почти. Но сега вече нямаше как да не си дам сметка, че трябва да се заема с тази работа. И днес отидох в „Битъл“.

— Значи сега копаеш окопите.

Кейт издиша пресекливо в отговор.

— Крайно време беше.

— Сега да не вземеш да се самонаказваш, че не си се проявила като желязна жена, че ти е било нужно време, за да събереш силите си?

Тъглчетата на устата ѝ потрепериха. Точно това се изкушаваше да направи. Очевидно този мъж я познаваше много, много добре.

— Не, отсега нататък ще се концентрирам върху действията си.

— Не трябваше да ходиш сама в „Битъл“.

Младата жена сведе поглед към ръката, покрила нейната. Какво го караше да предлага с такава лекота поддръжката си? И какво караше нея самата да разчита толкова много на това предложение?

— Напротив, трябваше да отида сама. Да докажа на себе си и на всички в „Битъл“, че мога да го направя. В училище играех бейзбол. Биваше ме при ударите с топка. Концентрирах се върху бухалката в ръцете си, тъй като стомахът ми се бунтуваше, а коленете ми се подкосяваха. Ако се съсредоточах върху усещането за солидната бухалка в ръцете ми и гледах неотстъпно питчъра в очите, аз пак се страхувах, но никой не го разбираше.

— Може да ти се има доверие, че си в състояние да превърнеш и най-безобидната игра, в игра на живот и смърт.

— Бейзболът е наистина игра на живот и смърт — усмихна се леко Кейт. — Точно така се и чувствах, когато влязох в сградата на

„Битъл“. Те вече бяха забихи два удара покрай мен, а аз така си и стоях с бухалка на рамото.

— Значи си решила, че ако падаш, ще го направиш със замах.

— Да, сега вече си наясно.

— Скъпа моя, аз бях първи питчър през цялото ми обучение в колежа. Обиколил съм Щатите. А такива като теб, добри на ударите с топка, ги схрусках на закуска.

Когато тя се засмя, част от тревогата му се стопи. Младата жена отпи от виното си, загледа се в звездното небе.

— Беше хубаво. Струваше ми се, че постъпвам правилно. Дори страхът ми изглеждаше в реда на нещата, тъй като най-после правех нещо по този въпрос. Поисках партньорите да се съберат и така се озовах отново в заседателната зала, също както в деня, в който ме уволниха. Само че този път отвърнах на удара.

Пое си дълбоко въздух, преди да се впусне да разказва подробно за случилото се в залата. Байрън я слушаше. Уязвимостта ѝ несъмнено го бе привлякла, но тази уверена, решителна жена му въздействаше не по-малко.

— Готова ли си за онова, което ще последва, ако те отправят официално обвинение?

— Готова съм да се боря и да посрещна всички последствия. И съм готова да помисля добре върху това кой ме е насадил на тези пачи яйца. Защото някой трябва да го е направил. Или защото вниманието им е било насочено към мене, или защото съм му се сторила подходяща. Някой обаче ме е използвал, за да измами фирмата и клиентите и не трябва да го оставя да се измъкне безнаказано.

— Аз мога да ти помогна! — Протегна ръка, преди да е успяла да се възпротиви. — Имам шесто чувство за хората. И през целия си живот като зряла личност съм се занимавал с интригите и дребните кражби в една голяма организация. Ти си специалист по цифрите, а аз по хората, с тяхната мотивация.

Все едно, че виждаше как бурмичките в мозъка ѝ прищракуват, докато претегля „за“ и „против“. Усмихна се.

— Нека да използваме отново бейзбола. Ти удряш с бухалката, аз подавам топката. Ти замахваш. Аз правя фината настройка.

— Ти дори не познаваш замесените хора.

И това щеше да се превърне в една от най-важните му задачи за момента, помисли мрачно младият мъж, но запази тази мисъл за себе си и отвърна меко:

— Значи ти ще ми разкажеш за тях. Достатъчно си практична, за да не признаеш, че новата гледна точка има своите предимства.

— Струва ми се, че това няма да навреди. Благодаря.

— Можем да започнем с биографиите още утре сутринта. Сега ми е ясно защо беше такава. Имала си доста особен ден.

— Не беше лесно да дойда на себе си след обяснението в „Битъл“. После осъзнах, че ще трябва да се разбере и с леля Сузи. Поех си дъх на скалите и... — скочи от стола. — Божичко, забравих! Не мога да повярвам, че наистина забравих! Господи, какво направих с него? — Известно време се потупва с глуповато изражение по бедрата, докато си спомни, че върху себе си има само една тениска. — В джоба ми. Връщам се веднага. Стой тук!

Стрелна се в къщата като куршум и остави Байрън само да поклаща глава след нея. Тази жена бе изтъкана от противоречия. Стана да разтреби масата. Нямахше смисъл да си напомня, че предпочита спокойните, мили и изтънчени представителки на нежния пол. От типа на Лора. С безупречни маниери, начетени, от добро семейство.

Никога обаче не бе изпитвал подобно ненаситно, страстно желание към Лора. Нито към която и да било друга.

Единствено към Кейт — това неравно, изровено, често неудобно отклонение на пътя, което непрестанно го смайваше.

Как ли щеше да реагира неговата сложна, поривиста и объркана Кейт, ако ѝ кажеше, че май наистина започваше да се влюбва в нея?

— Ха! — Тя влетя триумфално в кухнята, готова да се наслади на неговото учудване. Усмихна се самодоволно, когато погледът му, тъмен и напрегнат, се взря в нея. — Открих го.

Беше поруменяла и раздърпана. Късата ѝ коса висеше на пръчки, дългите ѝ слаби крака изглеждаха златисто бледи под ръба на тениската му. Нямахше фигура, за която заслужаваше да се говори, не се виждаха никакви извивки и закръглениости по тялото ѝ, само едни кокали. Спиралата, която си бе направила труда да сложи, се бе размазала под очите ѝ. Носът ѝ бе крив. Нима не го бе забелязал досега? Освен това той беше малко встрани, а устата бе прекалено широка за това тясно лице.

— Не си красива! — Заяви спокойно той и младата жена сбърчи вежди в отговор. — Защо изглеждаш красива, когато всъщност не си?

— Колко изпи от това вино, Де Уит?

— Лицето ти е неправилно! — Сякаш, за да докаже на самия себе си, Байрън заобиколи плота, да я огледа от по-близо. — Като че ли онзи, който го е сглобил, е използвал резервните части от някои други.

— Всичко това е страшно интересно — рече нетърпеливо тя. — Но...

— На пръв поглед тялото ти изглежда сякаш принадлежи на някой юноша, само ръце и крака.

— Много ви благодаря, мистър Свят. Приключихте ли с критиките към външността ми? Нещо, за което никой не ви е молил?

— Почти... — Устните му се извиха леко, когато прокара длан по челюстта ѝ. — Много харесвам вида ти. Не мога да си обясня защо, но обичам начина, по който изглеждаш, по който се движиш! — Плъзна ръце около тялото ѝ, притисна я в обятията си. — Начинът, по който ухаеш.

— Това е нещо ново в начина, по който ме съблазняваш.

— Обичам вкуса ти — продължи младият мъж и погали с устни шията ѝ.

— И е страшно ефективно — успя да промълви между обхващащите я тръпки Кейт. — Но наистина ми се иска да хвърлиш поглед на това.

Де Уит я вдигна, постави я да седне върху плота и обхвана с длани голия ѝ задник.

— Ще те любя тук! — Обгърна със зъби зърното, което настръхна под тънката памучна тъкан. — Това устройва ли те?

— Да. Добре! — Отпусна глава назад. — Където и да е.

Задоволен от отговора, младият мъж потърка устни в нейните.

— Какво искаш да видя?

— Нищо. Само това.

Байрън пое монетата, която се плъзна от пръстите ѝ и се вторачи озадачено в нея.

— Испанска? Дублон, струва ми се. Той не е ли на Марго?

— Не, мой е. Аз го открих! — Пое си дълбоко въздух, изпусна го на неравни интервали. — Боже, как го постигаш? Сякаш превключваш нещо в главата ми. Аз го открих — повтори младата жена, като се

стараеше да раздели разума от сетивата си. — Днес на скалите. Просто си лежеше там. Зестрата на Серафина. Нали си чувал легендата?

— Разбира се! — Въртеше заинтригуван монетата в дланта си. — Злочестите влюбени. Младата испанка, която останала в Монтерей, докато момчето, което обичала, отишло да се бие с американците. Чула, че е убит и в отчаянието си скочила от скалите. — Вдигна поглед и го насочи към златистокафявите ѝ очи. — Според мълвата това са скалите срещу къщата на Темпълтънови.

— Тя имала зестра — добави Кейт.

— Точно. Скрин, пълен с богата зестра, дадена от любящия ѝ баща. Един от вариантите твърди, че тя го скрила, за да го запази от нашествениците до завръщането на своя любим. Друга версия пък разказва, че го отнесла със себе си в морето.

— Е? — Младата жена взе дублона от дланта му. — Аз съм за първата.

— Нали вие с Лора и Марго обикаляте тези скали от месеци?

— Е, и? Марго откри една монета миналата година, сега пък аз намерих една.

— При подобна скорост ще забогатеете толкова, че да надминете и най-дивите си мечти, някъде около средата на следващото хилядолетие. Вярваш ли в легенди?

— Какво искаш да кажеш? — Размърда се, готова да се нацупи. — Серафина е съществувала. За това има документация и...

— Не. — Байрън я целуна нежно. — Не го разваляй. Прекрасно е да знам, че можеш да вярваш в това просто така. Още по-хубаво е дори, че желая аз също да повярвам.

Кейт се вгледа в лицето му.

— Е, вярваш ли?

И Уит взе дублона от ръката ѝ и го постави до тях, откъдето той заблестя обещаващо.

— Разбира се — отвърна протичко той.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Врълетяха бури, които обливаха крайбрежието с проливни дъждове и го помитаха с бушуващи ветрове. Облекчението, че опасно сухият период може да се е разминал, се замести с тревога от евентуални наводнения, тъй като влагата ставаше прекалено голяма.

Кейт се опитваше да не приема лошото време като лично отношение. Сигурно бе обаче, че то ѝ пречеше да засили търсенето на съкровището. Дори когато дъждовете отслабваха, скалите бяха прекалено хлъзгави. Така че се налагаше да изчакат.

Разбира се, имаше достатъчно неща, които да запълнят времето ѝ. Летният сезон на „Претенции“ беше в разгара си. Туристите се тълпяха по „Кенъри роуд“, задръстваха пристана, редяха се на опашка, за да посетят аквариума. В безистените отекваха звуците на електронни игри и звъна на жетоните, цели семейства се разхождаха по тротоарите като ближеха сладолед от захарни фунийки.

Наподобяващата карнавална обстановка атмосфера из улиците означаваше разцвет на бизнеса.

Някои идваха тук да хранят чайките и да наблюдават лодките и корабите. Други пък идваха да разглеждат улицата, обезсмъртена от Стайнбек^[1].

Трети пък бяха привлечени от вечната пролет, която им предлагаше Монтерей, за да се пекат на слънце или да се разхождат покрай брега.

А пък много от тях биваха привлечени от интелигентно украсените витрини на магазина на Марго и влизаха да разглеждат. И част от тях купуваха.

— Отново виждам парични знаци в очите ти — промърмори Лора.

— Вървим с десет процента по-добре от същото време на миналата година — обърна се от бюрото си Кейт и погледна към своята приятелка. — По моите изчисления Марго ще успее да изплати

дълговете си още в края на следващото тримесечие. В разгара на летния сезон ще излезем над нулата.

— Мислех, че вече сме излезли — присви очи Лора.

— Не технически. — Кейт продължаваше да изписва цифри, докато говореше. — Вземаме някакъв минимален процент вместо заплата. Трябва да заредим отново. Да не забравяме и текущите разходи. — Посегна към чашата с чай като опитваше да си представи, че е чай. — Първоначално огромната част от нашия капитал бе собственост на Марго и тя вземаше лъвския пай от печалбите, за да може да се разплаща с кредиторите си. Постепенно преминаваме към ново разпределение на притежанието на капитала, което се изисква от...

— Кейт, спести ми тези подробности. На загуба ли сме?

— Ами, бяхме, но...

— Аз получавах всеки месец пари.

— Разбира се, че получаваше. Трябва да живееш от нещо. Всички ние трябва да живеем — побърза да се поправи Кейт, забелязала как очите на Лора потъмняха от чувство на вина.

Разбрала, че се налага да обяснява и успокоява, тя остави встрани чашата и се пребори с изкушението, което представляваше за нея компютърната клавиатура.

— Така функционира цялата работа, Лора. Ние вземаме онова, което ни е нужно, на което имаме право, а останалото влагаме в бизнеса. Всяка от нас има лични разходи, които се прибавят към разходите на магазина. Преминем ли този етап, ще можем да инвестираме и печалбите. Ако изобщо има такива.

— И ако няма такива, минаваме на червено и това означава...

— Това означава реалност. Нищо необичайно не е едно ново начинание да бъде на загуба. — Кейт сподави въздишката си, като се запита защо не беше започнала разговора по-друг начин. Забрави за момент всички счетоводни книги. — Ще завършим тази календарна година не само с осигуряване на минимален доход и изплащане на старите заеми. Ще имаме печалба. Истинска печалба. Това е рядко срещано явление за предприятие, което едва започва втората година на своето съществуване. По моите предвиждания чистата ни печалба ще се измерва със средно големи петцифрени числа.

— Значи всичко е наред? — попита внимателно Лора.

— Да, наред е. — Усмехнатата, младата жена прокара пръсти по клавишите на компютъра, сякаш бяха обични деца. — Ако благотворителният търг премине така успешно, както през миналата година, всичко ще се нареди чудесно.

— За това и доход да поговорим. — Лора се поколеба, намръщи се на цифрите, изписани върху екрана. — Наистина ли сме добре?

— Ако не вярваш на своя счетоводител, на кого тогава можеш да вярваш?

— Права си! — Трябваше да повярва на думите ѝ. — Е, тогава значи няма да имаш никакъв проблем да пуснеш няколко чека.

— Дошла си, където трябва. — Кейт пое фактурите, като си тананикаше, но след като ги погледна се задави. — Какво, по дяволите, е това?

— Напитки и неща за похапване като за коктейл. — Лора се усмихна до уши, изпълнена с надежда. — За забавление. О, и за реклама. Всичко е заради търга.

— Божичко, плащаме цялата тази сума заради камерната музика на група тъпаци, от която ще ни се схванат мозъците? Не можем ли просто да им пуснем някой компактдиск? Казах на Марго...

— Кейт, става въпрос за нашия имидж. И това трио съвсем не е банда тъпаци. Те са много талантиливи.

Потупа приятелката си по рамото, разбрала защо Марго бе настояла именно тя да покаже разписките. Кейт изпъшка и отвори чековата книжка.

— Марго все трябва да прави всичко по най-украсения и показен начин.

— Точно заради това и я обичаме. Помисли си само как ще пее касовият регистър през седмицата след търга. И за всички онези богати, материалистично настроени клиенти с големи доходи.

— Опитваш се да ме омаеш със сладки приказки.

— Има ли резултат?

— Кажй отново „големи доходи“.

— Голеееееми доходи.

— Окей, чувствам се по-добре.

— Наистина ли? Добре! — Лора трепна, затаи дъх. — Ами модното ревю, което подготвяме за декември? Все още ли си на мнение, че идеята е добра?

— Страхотна е. Едно добре изпитано събитие от подобен род ще ни се изплати многократно и има потенциал да създаде нова клиентела.

— Това точно е и моето мнение. Окей, ето предварителните ми разчети за него... — Стисна клепачи и в това положение пусна сметките в скута на своята приятелка. Чу скимтене и когато отвори очи, видя Кейт да се бори със задницата на ризата си.

— Какво правиш?

— Опитвам се да извадя ножа, който ти току-що ми заби в гърба. Мили боже, Лора, притежаваме дрехите. За какво са ти тогава толкова пари?

— За декорации, реклама, почерпка. Всичко е обозначено в списъка. Е, можем и да разискваме — отстъпи тя. — Гледай на него като на списък на желанията. Трябва да се връщам долу.

Кейт се намръщи на вратата като издаваше неясни гърлени звуци. Проблемът беше там, реши тя, че двете ѝ партньорки бяха привикнали до такава степен да бъдат богати и все още не можеха да осъзнаят, че вече не са. Или по-точно, че „Претенции“ не беше богат, поправи се тя.

Марго се бе омъжила по любов, но се бе омъжила за един Темпълтън, а това име означаваше пари.

Лора беше Темпълтън и въпреки, че бе ограбена от бившия си съпруг, винаги имаше достъп до милиони. Просто тя не желаше да ги използва.

Зависеше единствено от добрата, практична Кейт да поддържа нещата на някакво нормално ниво.

Когато вратата се отвори отново, тя не си направи труда да се обърне.

— Не ме ядосвай, Лора. Кълна се, ще орежа така този твой списък на желанията, че няма да можеш да сервираш нищо друго, освен газирана вода и фруктов сладолед на клечка.

— Кейт.

Гласът на приятелката ѝ бе достатъчно тих, за да я накара да се обърне рязко на стола си.

— Какво има? Какво...

Не довърши мисълта си при вида на човека, застанал до Лора. Изглеждаше на около петдесет, с порядъчно оредяла и оплешивяваща

коса. Имаше някакви наченки на брадичка и любезни кафяви очи. Костюмът му изглеждаше спретнат, макар да бе евтин. Беше пробил допълнителни дупки на кафявия си кожен колан, за да прибере нарасналия си с годините корем.

Онова, което привлече вниманието ѝ обаче бяха обувките му. Не можеше да си обясни защо тези лъскави черни обувки с връзки все едно, че крещяха: „Ченге“.

— Кейт, това е детектив Кюсак. Той желае да говори с теб.

Не беше сигурна как успя да се изправи на крака, след като бе престанала да ги усеща. Взря се обаче в него и се изненада, че очите им бяха на едно ниво.

— Арестувана ли съм?

— Не, госпожо. Имам няколко въпроса във връзка с един инцидент в „Битъл и съдружници“.

Гласът му напомняше на отскачащ върху шкурка чакъл. Кой знае защо се сети, ни в клин ни в ръкав за стържещия рокендрол на Боб Сийгър.

— Мисля, че е добре да повикам адвоката си.

— Марго вече се обажда на Джош.

Лора се приближи до нея.

— Това е ваше право, мис Пауел. — Кюсак издаде долната си устна, докато я оглеждаше. — Може би ще бъде най-добре да ни намери направо в полицейския участък. Ако дойдете с мен, ще се постарая да не отнемам много от времето ви. Виждам, че сте заета.

— Няма нищо! — Кейт постави длан върху ръката на своята приятелка, преди да е успяла да пристъпи напред. — Всичко е наред. Не се тревожи. Ще ти се обадя.

— Идвам с теб.

— Не! — Кейт взе чантата си. Пръстите ѝ бяха ледени. — Ще ти се обадя веднага, щом мога.

* * *

Поканиха я да влезе в стая за разговори, определено предназначена да вдъхва страх. Усети го с ума си. Голите стени, надрасканата маса и неудобните столове, голямото огледало, което

очевидно беше еднопосочно стъкло — цялата обстановка беше предназначена да помага на полицията за получаване на информация от заподозрените. И колкото и да се стараеше Кейт да не се впечатлява от всичко това, цялото ѝ същество настръхна.

Тъй като сега тя бе заподозряната.

До нея седеше Джош, който имаше особено солиден адвокатски вид с елегантния си сив костюм и раирана вратовръзка в приглушени цветове. Кюсак скръсти ръце върху масата. Големи длани, отбеляза разсеяно младата жена, украсени единствено със златна брачна халка. „Гризе си ноктите“ — помисли си тя, загледана като омагьосана в нащърбените му, болезнено къси нокти.

В продължение на няколко удара на сърцето цареше пълно мълчание, подобно на притихналото очакване, преди повдигането на завесите в началото на драматична пиеса. При тази представа едва съдържа истеричния смях, който напираше да излезе от гърлото ѝ.

Първо действие, първа сцена, тя самата в главната роля.

— Мога ли да ви предложа нещо, мис Пауел? — Кюсак забеляза как всичките ѝ мускули се стегнаха в отговор на гласа му, когато погледът ѝ се премести от ръцете към лицето му. — Кафе? Кола?

— Не. Нищо.

— Детектив Кюсак, моята клиентка е тук по ваша молба, за да докаже желанието си за сътрудничество — обади се с ледено безизразен тон Джош, като същевременно стисна успокоително напрегнатата до болка ръка на Кейт. — Никой не желае повече от нея изясняването на този въпрос. Мис Пауел иска да направи изявление.

— Ценя това, мистър Темпълтън. Мис Пауел, бихте ли ми отговорили на няколко въпроса, за да мога да изясня някои неща в главата си! — Всичките ѝ вътрешности потръпнаха от благата му доброжелателна усмивка. — Ще прочета правата ви. Нали разбирате, това е задължителна процедура.

Изрецитира словата, познати на всеки, който някога е гледал полицейски филм. Кейт се бе вторачила в магнетофона, който мълчаливо документираще всяка дума, всяка интонация.

— Разбирате ли тези права, мис Пауел?

Тя премести погледа си към него. Дявол да го вземе, нямаше да се провали.

— Да, разбирам.

— Работите за счетоводната фирма „Битъл и съдружници“ от...
Кюсак разгърна страниците на малък бележник, прочете датите.

— Да, наеха ме веднага след дипломирането ми.

— Харвард, нали така? Трябва да сте доста умна, за да влезете там. Виждам също така, че сте се дипломирали като стипендиантка.

— Заслужих си го с много труд.

— Не се и съмнявам — отвърна непринудено инспекторът. — С какво се занимавахте в „Битъл“?

— Подготовка на заявяването и изплащането на данъците, финансово планиране и поддръжка на недвижимо имущество. Съветник по инвестициите. Понякога работех заедно с брокера на някой от клиентите за увеличаване на ценните му книжа.

Джош вдигна пръст.

— Искам да се отбележи, че моята клиентка е увеличила печалбите на фирмата по време на работата си в нея, като е привлякла нови клиенти. Репутацията ѝ там бе не само безупречна, тя бе отлична.

— Ъ-хъ. Как успявате да привличате нови баланси, мис Пауел?

— Чрез контакти, препоръки от настоящи клиенти.

Детективът я върна към работното ѝ всекидневие като задаваше бавно и спокойно въпросите си и постепенно я накара да се отпусне.

Кюсак се почеса по главата, поклати я.

— Аз лично не успявам да проумея абсолютно нищо от всички тези формуляри, които искат да попълваме. Всяка година ги разхвърлям върху кухненската маса и прекарвам часове над тях. С бутилка уиски, за да посмекча мъките си — усмихна се победоносно.
— На съпругата ми най-накрая ѝ писна от това. Сега вече през април нося всичко на „Ейч анд Ар Блок“ и ги оставям те да се оправят.

— Вашият случай е типичен, детектив Кюсак.

— Вечно сменят правилата, нали? — усмихна се отново. — Някой, като вас би трябвало да разбира правилата. И как да ги заобикаля.

Когато Джош се възпротиви на последното, Кейт поклати глава.

— Не, мога да отговоря на това. Наистина разбирам правилата, детектив Кюсак. Моя работа е да отличавам черното от бялото и да забелязвам сивите нюанси. Добрият счетоводител използва системата и за да я надхитрява, когато е възможно.

— Това е като игра, нали?

— Да, в известен смисъл. Играта обаче също има правила. Не бих издържала и месец във фирма със структурата и репутацията на „Битъл“, ако не играех по правилата. Счетоводител, който фалшифицира данъчните формуляри, излага на опасност както себе си, така и своя клиент. Не съм възпитана да мамя.

— Израсла сте тук, в Монтерей, нали? Томас и Сюзън Темпълтън са били ваши настойници.

— Родителите ми загинаха, когато бях на осем години. Аз...

— Баща ви е имал известни проблеми от финансово естество, преди да умре — рече Кюсак и забеляза как лицето ѝ пребледня, като платно.

— Обвинения, които така и не са били доказани, свързани с бащата на моята клиентка и с двайсетгодишна давност, нямат място тук! — обади се Джош.

— Става въпрос просто за произхода, господин адвокат. И за едно интересно съвпадение.

— За проблемите на баща си научих съвсем наскоро — успя да обясни Кейт. Как бе открил толкова бързо, питаше се тя. Защо бе търсил? — Както казах, и двамата ми родители загинаха, когато бях дете. Израснах в дома на семейство Темпълтън — пое си безшумно въздух. — Те не гледат на мен като на своя повереница, а като на своя дъщеря.

— Знаете ли, човек би предположил, че ще ви вземат в своята организация. Жена с вашите способности и умения би намерила своето място във всичките им хотели и фабрики.

— Аз сама предпочетох да не се включвам в тяхната организация.

— Това пък защо?

— Защото не желяех да вземам нищо повече от тях. Искях да продължа сама, да се справям сама. И те уважиха решението ми.

— Но вратата остана отворена за нея — намеси се Джош. — Кейт може да влезе през нея винаги, когато пожелае. Детектив Кюсак, не виждам какво общо имат всички тези въпроси с разискваната тема.

— Просто полагам основите... — Въпреки, че всичко се записваше на магнетофона, той продължаваше да отбелязва нещо в изпомачкания си бележник. — Мис Пауел, каква беше заплатата ви по времето, когато прекратихте взаимоотношенията си с фирмата?

— Основна заплата от петдесет и две хиляди плюс премии.

— Петдесет и две хиляди! — Кимна и прелисти тефтерчето, като че ли искаше да свери фактите. — Това е доста голямо падение за човек, привикнал да живее на място, каквото е къщата на Темпълтънови.

— Аз си ги печелех сама и те бяха достатъчно за нуждите ми! — Усети, че по гърба ѝ се стича струйка студена пот. — Знам как да правя пари от пари. И за около година към този доход прибавях около двайсет хиляди във вид на премии.

— Миналата година започнахте собствен бизнес.

— Със сестрите си. Марго и Лора Темпълтън — доуточни младата жена.

— Рисковано е да се предприема подобно нещо. — Мекият поглед не я изпускаше. — И скъпо.

— Мога да ви дам всички данни, всички сметки.

— Обичате да залагате, мис Пауел.

— Не, не обичам. Не и в стандартния смисъл на Вегас и тем подобните. Печалбата като цяло винаги е на страната на игралната къща. Но ценя интелигентния и внимателно обмислен риск при инвестиране. И според мен „Претенции“ е точно такъв риск.

— Някои начинания трябва дълго да бъдат подхранвани. Като вашия магазин например. Всичката стока, режимните.

— Счетоводните ми книги са чисти. Можете...

— Кейт.

Джош постави предупредително длан върху ръката ѝ.

— Не! — Вбесена не на шега, тя го отблъсна. — Той намеква, че съм готова да тръгна по лесния път, защото баща ми е постъпил така. Че съм присвоявала средства от „Битъл“, за да не позволя на „Претенции“ да потъне. Подобно нещо няма да позволя. Работихме толкова упорито, за да дадем старт на този магазин. Особено Марго. Няма да позволя такова нещо, Джош. Той се готви да каже, че магазинът е свързан с всичко това! — Измери инспектора с изпепеляващ поглед. — По всяко време можете да вземете счетоводните книги на магазина. И да ги проверите ред по ред.

— Ценя предложението ви, мис Пауел — отвърна любезно Кюсак. Отвори някаква папка, извади някакви документи от нея. — Познавате ли тези формуляри?

— Разбира се. Този е попълненият от мен за „Сид Сън“, я другият е промененият дубликат.

— Подписът ваш ли е?

— Да, и на двете копия. И не, не мога да го обясня.

— А извадките от сумите, изтеглени по компютърен път от сметките на „Битъл“?

— Това е моето име, моят код.

— Кой има достъп до компютъра във вашия офис?

— Всеки.

— А до осигурителния ви код?

— Само аз, доколкото знам.

— Давали ли сте го на някого?

— Не.

— Знаете го наизуст, нали?

— Разбира се.

Без да отделя погледа си от нея, инспекторът се наклони напред.

— Тук трябва да има някакъв трик! Да пазите всевъзможни номера в главата си.

— Добра съм в това. Повечето хора могат да го правят. Номерът на социалната осигуровка, пощенския код, телефонни номера, времето на определена среща.

— Аз лично трябва да си записвам всичко. В противен случай се обърквам. Доколкото разбирам, вас подобни неща не ви притесняват.

— Не ви...

— Кейт — прекъсна я отново Джош и посрещна спокойно нетърпеливия ѝ поглед. — Къде записваш номерата?

— В главата си — отвърна уморено тя. — Аз не забравям. От години не ми се е налагало да поглеждам осигурителния си код.

Стиснал устни, Кюсак се вгледа в неравните си нокти.

— Къде щяхте да погледнете, ако се беше наложило?

— В бележника си, но... — не довърши думите си, осъзнала смисъла на казаното. — В бележника си — повтори младата жена. — Всичко е в него! — Грабна дамската си чанта, започна да рови из нея и накрая извади дебел, подвързан с кожа бележник. — За всеки случай — доуточни тя, като го отвори. — Осигуряването е първото правило. Тук... — посочи страницата и се засмя горчиво. — Животът ми в цифри.

Инспекторът се почеса по брадата.

— С вас ли го носите?

— Току-що ви съобщих, че това е животът ми. Казаното е вярно в буквалния смисъл на думата. Той е винаги в чантата ми.

— Къде държите чантата си, да речем, през работно време?

— В офиса си.

— И го носите навсякъде с вас. Моята съпруга например не прави и крачка без своя бележник.

— Само, когато излизам от сградата. Джош... — стисна ръката на младия мъж тя. — Само когато излизам от сградата. Всеки един от фирмата би могъл да вземе кода от него. Божичко, абсолютно всеки! — Стисна силно очи. — Трябваше да се сетя по-рано за това. Просто не ми беше дошло на ума.

— На формулярите обаче стои подписът ви, мис Пауел — напомни ѝ Кюсак.

— Това е подправено — отвърна рязко Кейт и се изправи. — Чуйте ме добре. Мислите ли, че бих рискувала всичко, за което съм работила, всичко, което съм дала от себе си, заради някакви си скапани седемдесет и пет хиляди? Ако парите бяха толкова важни за мен, можех просто да вдигна телефона, да се обадя на леля и чичо, или на Джош, и те щяха да ми дадат два пъти повече, без дори да ме попитат. Аз не съм крадец, а дори и да бях, със сигурност щях да прикрия по-добре следите си. Кой идиот би използвал собствения си код, собственото си име, за да остави такива явни следи черно на бяло?

— Знаете ли, мис Пауел... — Кюсак кръстоса отново ръце върху масата. — Аз самият си задавах същите въпроси. Ще ви кажа какво е моето мнение. Извършителят трябва да е едно от трите: глупав, отчаян или много, много умен.

— Аз съм много умна.

— Така е, мис Пауел — кимна бавно инспекторът. — Така е. Достатъчно сте умна, за да знаете, че седемдесет и пет хиляди не е кой знае каква сума. Достатъчно умна, за да ги скриете там, където не е лесно да бъдат открити.

— Детектив Кюсак, моята клиентка отрича да знае каквото и да е във връзка с въпросната сума. Доказателствата подлежат на сериозно оспорване. И двамата знаем, че това не са сериозни факти. Вече отнехте достатъчно от времето ни.

— Ценя желанието ви за сътрудничество. — Кюсак събра документите и ги прибра в папката. — Мис Пауел — продължи той, когато Джош я поведе към вратата, — само още едно нещо. Как си счупихте носа?

— Моля?

— Носът — усмихна се неспринудено той. — Как го счупихте?

Изумена, тя вдигна длан и го потърка, усети познатия ъгъл.

— При игра на бейзбол. Блъснах се в коляното на защитника.

Кюсак показва всичките си зъби.

— Спасихте ли или не?

— Спасих.

Проследи я с поглед, докато излезе, след това разтвори отново папката и се вгледа в подписите върху формулярите. „Глупава, отчаяна или много, много умна“ — помисли си той.

---

[1] Джон Стайнбек — Американски писател, носител на Нобелова награда. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Той не ми вярва — заяви тя в мига, в който вратата се затвори след нея.

Всичкият гняв и чувство за справедливост бяха преминали в страх.

— Не съм сигурен — промърмори Джош, като я водеше по-далеч от това място. Чувстваше как тялото ѝ вибрира под ръката, която бе поставил на гърба ѝ.

— Най-важното е обаче, че те нямат никакви доказателства. И Кюсак го знае много добре.

— Всичко е важно! — Кейт притисна длан към бушуващия си стомах. Надяваше се, че този път не се обаждаше язвата. Но то не беше кой знае каква утеха при положение, че алтернативната диагноза беше срам и страх. — Важно е какво мисли той, какво мисли Битъл, какво мисли всеки един. Колкото и да не ми е приятно, всичко е важно.

— Чуй ме добре! — обърна я с лице към себе си, постави ръце върху раменете ѝ. — Представи се прекрасно. Наистина прекрасно. Може и да не беше точно онова, което като твой адвокат бих те посъветвал да направиш, но имаше нужния ефект. Записките в бележника ти отварят цяло ново поле за проучване. А сега помисли и кажи кой те наведе на мисълта за тях.

— Ти. — Когато младият мъж поклати глава, тя присви вежди. Наложих си да се замисли, тъй като Джош очакваше именно това от нея. — Той. Кюсак. Искаше да му кажа, че съм записала някъде кода.

— Някъде, където някой друг би могъл да се добере до него. — Ръцете върху раменете ѝ отслабиха натиска си. — А сега искам да престанеш да мислиш за това. Говоря сериозно, Кейт — продължи той, макар тя да отвори уста да протестира. — Остави на Кюсак и на мен да вършим работата си. Имаш хора зад гърба си. Не искам да забравяш за този факт.

— Страх ме е! — Кейт стисна устни в желанието си признанието ѝ да прозвучи по-спокойно. — Не се страхувах само в момента, когато

той ме вбеси. А сега отново ме е страх. Защо напомни за баща ми, Джош? Как е разбрал за това? Каква причина го е накарала да търси толкова далеч в миналото ми?

— Не знам. Но ще разбера.

— В „Битъл“ вероятно също знаят... — Отчаянието я притискаше, като воденичен камък. — Ако Кюсак знае, значи знаят и съдружниците. Може да са узнали още преди това и именно затова...

— Кейт, престани!

— Ами ако така и не открият извършителя? Ако не го открият, тогава аз вечно ще...

— Казах да престанеш. Ние ще открием. Това е обещание. Не от твоя адвокат, а от по-големия ти брат.

Придърпа я към себе си, целуна я по върха на главата. В този момент забеляза Байрън, който бързаше по коридора. Можеше да разпознае едва сдържания гняв, когато го види и реши, че Кейт се нуждаеше именно от това, за да отвлече мислите си от разговора с инспектора.

— Здравей, пристигаш точно навреме. Ще закараш Кейт в къщи, нали?

Тя се завъртя на пети, объркана и смутена.

— Какво правиш тук?

— Лора успя да ме издири. — Погледът му към Джош казваше, че ще поговорят по-късно. След това помъкна Кейт по коридора. — Нека да излезем оттук!

— Трябва да се върна в магазина. Марго е сама.

— Марго може да се справи. — Поведе я надолу по стълбите, из фойайето и навън, където слънцето светеше ярко. — Добре ли си?

— Да. Малко не съм на себе си, но всичко е наред.

Беше докарал своя „Корвет“, лъскав, с аеродинамична форма, черен, с две седалки. Щом се настани в трийсетгодишната кола, изминалият ден ѝ се стори дори още по-нереален.

— Не беше нужно да идваш чак дотук.

— Очевидно! — В безсилието си да ѝ помогне, Байрън подкара доста невъздържано автомобила. — Щеше да ми се обадиш, ако искаше помощ.

— Нямахте нищо, което можеше да направиш... — Понечи да обясни младата жена и потръпна от изгарящия поглед, който той ѝ

хвърли, преди да излетят от паркинга. — Не ме обвиниха в нищо.

— Е, значи това е щастливият ни ден, а?

Искаше да кара. Искаше да кара бързо, за да разсее част от бушуващия в него гняв, преди да е изкипял и попарил и двамата. За да попречи на всякаква възможност за разговор, усили до последно стереоуредбата в колата и звуците от ядосаната китара на Ерик Клептън изпълниха пространството.

„Чудесно — помисли си Кейт и затвори очи. — Посредствена музика, мощен автомобил и южняшки темперамент.“ И без това заплашващата я мигрена и твърде голямата вероятност от завръщането на госпожа Язва бяха достатъчен повод за тревога.

Откри слънчевите очила в чантата си и ги сложи, преди да погълне лекарството без вода. През тъмните стъкла светлината изглеждаше по-спокойна, по-мека. Вятърът разхлаждаше пламтящите ѝ бузи. Трябваше само да облегне назад глава, да повдигне лице, да види небето.

Байрън не казваше нищо. Управляваше летящата кола по шосето подобно на ярко черен меч, който пореше въздуха между скалите и морето. Разсече надвисналите облаци, измъкна се от тънката пелена от мъгла и отново излезе на слънцето.

Той се бореше с чувството си на безсилие и на луд гняв, откакто Лора му се бе обадила. „Извикаха Кейт в полицията за разпит. Не знаем какво ще правят. В магазина дойде някакъв детектив и я отведе.“

Страхът в по принцип спокойния глас на Лора, бе отприщил ответната реакция в него. Но неговият страх бе примесен с обида. Кейт не му се беше обадила.

Представи си я сама. Уверенията на Лора, че брат ѝ е с нея, бяха без значение. Виждаше я самотна, ужасена, зависеща от благоразположението на онези, които я разпитваха. Превъзбуденият му мозък я представяше дори с белезници на ръцете, окована във вериги.

А той не можеше да направи нищо друго, освен да чака.

И ето че сега тя седеше до него, скрила очите си с тъмните очила, от които кожата ѝ изглеждаше още по-бледа. Бе стиснала юмруци в скута си, но не можеше да го измами. Виждаше, че кокалчетата им бяха побелели. Освен това бе заявила, че нямало нужда да идва, нямало нужда от него.

Без да поставя под въпрос импулса си, младият мъж сви встрани от пътя, към скалите край къщата на Темпълтънови, където веднъж бе плакала на рамото му.

Кейт отвори очи. Не се изненада изобщо, че бе спрял тук, на мястото, свидетел на драматични събития и същевременно носещо спокойствие. Преди да успее да хване дръжката на вратата, той се пресегна през нея, за да ѝ отвори.

„Стар навик“ — реши тя. Като се има предвид лошото настроение, в което очевидно се намираше Байрън, това не можеше да се смята за любезен жест.

Мълчаливо се отправиха към скалите.

— Защо не ми се обади?

Не беше възнамерявал да започне с това, но като че ли въпросът сам изскочи от устата му.

— Не се сетих.

Той се завъртя към нея толкова бързо, толкова неочаквано, че тя отстъпи заднишком и стъпка гнездо от дребни бели цветчета.

— Не си се сетила значи. Къде точно в твоя списък съм аз, Катрин?

— Не знам какво искаш да кажеш. Не се сетих, защото...

— Защото не се нуждаеш от никого другогото, освен от себе си! — отвърна вбесен Де Уит. — Защото не ти е нужен някой, който може да развали счетоводната книга от печалби и загуби в главата ти. От мен няма да има никаква практическа нужда, защо тогава да си правиш труда да се обаждаш?

— Това не е вярно!

Как щеше да издържи един спор сега? Как щеше да се справи с кипящия му гняв? Страшно ѝ се искаше просто да притисне длани към ушите си и да стисне клепачи, така че повече нито да чува, нито да вижда. И да остане сама в тъмното.

— Не разбирам защо си ми ядосан толкова, но просто нямам енергия да се карам с теб точно сега.

Сграбчи я за ръката, преди тя да успее да се обърне.

— Добре. Тогава само слушай. Опитай се да си представиш как съм се почувствал, когато научих от някой друг, че полицията те е отвела. Да виждам в съзнанието си какво би могло да ти се случи, какво трябва да преживееш, и да бъда безсилен да го променя.

— Точно така. Ти не можеше да направиш нищо.

— Можех да бъда там! — Надвикваше се с вятъра, който рошеше с дивите си пръсти косите му. — Можех да бъда там, заради теб. Ти можеше да знаеш, че наблизо има човек, който се вълнува за теб, който те обича. Но ти дори не си се сетила.

— Дявол да го вземе, Байрън, аз изобщо не бях способна да мисля! — Издърпа ръката си и тръгна по пътеката. Няколко стъпки бяха достатъчни да я поотдалечат от надигащите се емоции, от лавината, от прилива, преди да се е пръснала на парченца. — Все едно, че бях блокирала. Бях прекалено уплашена, за да мисля. Не беше нещо лично.

— Аз го приемам напълно лично. Двамата с теб сме свързани, Кейт! — Изчака, докато тя се обърна бавно и го загледа през тъмните си очила. С усилие се овладя и заговори с премерено спокойствие. — Мисля, че обясних ясно какво означава това за мен. Ако не можеш да приемеш основните изисквания за една връзка с мен, тогава просто си губим времето.

Само си бе мислила, че нищо не може да си пробие път през болката в главата и в стомаха ѝ, през шепота на срама в кръвта ѝ. Не бе помислила обаче за отчаянието. Кой знае как, то винаги успяваше да си направи място.

Очите ѝ горяха, когато го погледна, както стоеше на слънцето и вятъра.

— Е, скъсването ти с мен определено ще сложи капак на деня!

Отмина го със смътното намерение да побегне към Темпълтънови, да се скрие вътре и да се изолира от всичко останало.

— Дявол да го вземе! — Байрън я завъртя с лице към себе си, смаза устните ѝ под своите в целувка с вкус на горчицина и безсилие. — Как можеш да бъдеш толкова твърдоглава? — Разтърси я, после я целуна отново, докато младата жена се питаше защо претовареният ѝ мозък все още не се е пръснал. — Не можеш ли да видиш нищо, ако не е в права линия?

— Уморена съм... — Мразеше, сърдеше се на нестабилните нотки в гласа си. — Чувствам се унижена. Уплашена съм. Остави ме на мира!

— Не желая нищо повече от това да мога да те оставя. Просто да си тръгна и да отбележа връзката ни като несполучлив опит.

Свали очилата ѝ, пхна ги в джоба си. Искаше да види очите ѝ и сега разпозна в тях същите гняв и обида, които измъчваха и него.

— Нима мислиш, че имам нужда от бъркотията и усложненията, с които изпълни живота ми? Нима наистина мислиш, че бих изтърпял всичко това, защото се чувстваме добре заедно в леглото?

— Не е необходимо да го изтърпяваш! — Сви допрените си до гърдите му ръце в юмруци. — Не е необходимо да изтърпяваш каквото и да било!

— Дяволски права си. И въпреки това го изтърпявам, защото мисля, че съм влюбен в теб.

По-малко щеше да се изненада, ако я бе хвърлил от скалата. В опита си да задържи замаяната си глава на място, Кейт притисна длан към слепоочията.

— Трудно ти е да намериш отговор?! — Гласът му бе остър и гладък като току-що смазан меч. — Това не ме изненадва. Емоциите не се побират в спретнати колонки, нали?

— Не знам какво очакваш да ти кажа. Не е справедливо.

— Изобщо не е справедливо. И в момента ситуацията ми е не по-малко противна, отколкото на теб. Ти нямаш нищо общо с момичето на моите мечти, Катрин.

Това проясни погледа ѝ.

— Сега вече знам какво да кажа. Върви по дяволите!

— Без никакво въображение — реши младият мъж. — А сега вкарай това в подобния си на компютърен чип мозък! — Дръпна я нагоре, докато тя застана на пръсти, така че очите им се изравниха. — На мен, подобно на теб, грешките изобщо не ми допадат, така че ще си дам време, за да разбера какво чувствам към теб. Ако реша, че ти си това, което искам, тогава именно теб и ще имам.

Кейт присви очи и те заблестяха опасно.

— Каква невероятна романтика.

Устните му потрепнаха. Беше успяла да го развесели.

— Ще ти дам романтика, Кейт, и то много.

— Можеш да вземеш извратеното си разбиране за романтика и...

Прекъсна я с нежна целувка.

— Тревожех се за теб — прошепна Байрън. — Страхувах се за теб. И ме обиди, защото не се обърна към мен.

— Нямах намерение да... — Осъзна се, преди да се бе разтопила заедно с костите. — Извърташ всичко. Опитваш се да ме объркаш! — Победена от болката, затвори очи. — О, боже, боли ме главата.

— Знам, мога да го видя! — Като родител, успокояващ детето си, докосна с устни първо лявото, а след това и дясното ѝ слепоочие. — Нека да седнем. — Накара я да седне на един камък, след това застана зад нея и започна да масажира схванатите ѝ от напрежение врат и рамене. — Искам да се грижа за теб, Кейт!

— Не желая да се грижат за мен.

— Знам. — През главата ѝ се загледа към морето, което гореше под слънцето, показало се иззад един облак. Тя не можеше да се пребори с това, точно така както и той самият не можеше да се справи с нуждата си да я защитава и пази. — Ще трябва да достигнем до някакъв компромис в това отношение. Ти си от голямо значение за мен.

— Знам. Ти също си от значение за мен, но...

— Хубаво е да спрем дотук — рече той. — Аз те моля да мислиш и да се сецаш за мен. И да приемеш, че можеш да се обръщаш към мен. Както за дреболиите, така и за значимите неща. Ще успееш ли да се справиш с това?

— Мога да опитам. — Искаше ѝ се да вярва, че болката ѝ бе започнала да отзвучава благодарение на лекарството, което започваше да действа. Част от нея обаче, същата част, която отдавна бе обявила за глупава, мислеше, че ефектът се дължеше на морето и скалите. И на него. — Байрън, не съм искала да те обиждам. Мразя да причинявам болка на хората, които обичам. Това е най-лошото нещо за мен.

— Знам.

Притисна палците си към основата на врата ѝ като опитваше да открие най-упоритите възли от напрежение. И се усмихна, когато тя се облегна назад в него.

— Когато те видях в полицейското управление, се смутих.

— И това знам.

— Е, хубаво е човек да бъде толкова прозрачен.

— Знам къде точно в теб да погледна. Това като че ли е някаква вродена способност. И една от причините, поради които ми се струва, че май съм влюбен в теб. — Усети напрежението да се връща отново в мускулите ѝ. — Отпусни се. И двамата бихме могли да се научим да живеем с това.

— В живота ми, меко казано, е настъпил катаклизъм.

Загледа се в далечината право напред. Небето винаги се срещаше с морето, помисли си Кейт, независимо на каква далечина. Хората обаче не можеха винаги да открият свързващата ги точка.

— Знам и собствените си възможности — продължи тя. — Не съм готова за подобен скок.

— Не съм сигурен, че и аз самият съм готов. Но ако го направя, ще увлека и теб със себе си. — Заобиколи камъка и седна до нея. — Много съм добър, когато трябва да се справям с усложнения, Кейт. Ще се справя и с теб! — Тя отвори уста да каже нещо, но Байрън притисна пръстите си в нея. — Не, няма да говориш. Отново ще се напрегнеш. Ей сега ще заявиш, че няма да позволиш да се справят с теб, тогава пък аз ще трябва да отвърна, че ако оставяш от време на време контрола в ръцете на някой друг, няма да те боли толкова често глава. И ще продължим в този дух, докато на някой от нас не му писне отново.

Младата жена се намръщи.

— Не ми допада начинът, по който спориш.

— Винаги е влудявал сестрите ми. Сюелин твърдеше, че съм използвал логиката като ляво кроше.

— Една от сестрите ти се казва Сюелин?

Де Уит повдигна едната си вежда.

— От „Отнесени от вихъра“. Майка ми е избирала имената и на четирима ни от литературата. Това създава ли ти някакъв проблем?

— Не. — Махна някакво мъхче от полата си. — Просто ми звучи съвсем по южняшки.

Байрън се засмя. Интересно дали Кейт си даваше сметка, че в нейната уста „южняшки“ звучеше, като „от друга планета“?

— Скъпа, всичките сме южняци. Сюелин, Шарлот, но без Бронте, Мег от „Малки жени“.

— И Байрън, но без Лорд.

— Точно така.

— Лицето ти не е поетично бледо, нито кракът ти е деформиран по рождение, но имаш нещо като добра външност.

— Ласкателство — целуна я леко в отговор. — Струва ми се, че се чувстваш по-добре.

— И на мен така ми се струва.

— И така... — прегърна я през раменете Де Уит. — Как мина денят ти?

Кейт се изсмя слабо, обърна лице и завря нос в извивката на врата му.

— Провал. Пълен, истински провал.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Може би... — Не беше чак толкова трудно да се подпреш на едно силно рамо, ако само се концентрираш, реши тя. — Трябваше да се обадя на Лора. Обещах ѝ.

— Джош ще ѝ каже, че си с мен. Няма да се притеснява.

— Ще се чуди дали ще се обадя или не. Лора се тревожи за всички.

Младата жена помълча малко, след което започна разказа си от появата на Кюсак в магазина.

Без да я прекъсва, Байрън слушаше, размишляваше и преценяваше.

— Не мисля, че ми повярва. Начинът, по който продължи да ме гледа с това котешко търпение, нали се сецаш? Когато спомена за баща ми, мозъкът ми буквално блокира. Знаех, че трябва да съм подготвена за такова нещо. Още от самото начало знаех, че това ще бъде най-лошото и трябва да съм подготвена. Но се оказа, че не съм.

— Това ти причини болка — промълви Байрън. — Повече от всичко останало.

— Да. — Кейт протегна ръка, хвана дланта му, изумена и облекчена, че я бе разбрал с такава лекота. — Заболя ме, че този непознат, това ченге се опитва да очерни човека, когото искам да си спомня. Човекът, който лелеел смешни мечти за мен, когото, опитвам се да повярвам, ми е желал само най-доброто. А аз не мога да го защитя, Байрън, защото онова, което е направил е в разрез с всичко, в което вярвам.

— Това не означава, че не обичаш баща си и нямаш право да си спомняш най-доброто за него.

— Точно върху това и работя — прошепна младата жена. — Проблемът е там, че трябва да съсредоточавам вниманието си върху онова, което става в момента. По-трудно е, отколкото си представях. Когато Кюсак извади формулярите, не успях да обясня, защото подписът ми стоеше и на двата. Джош обаче сякаш е на мнение, че

интервюто е минало добре, особено онази част, свързана с осигурителния код.

— Електронните кражби се развиват паралелно с микрочиповете. Казваш, че източването на средства е започнало преди около година и половина. Кой е имал достъп до твоя компютър през този период?

— Много са... — „И точно заради това положението изглежда толкова отчаяно“ — помисли си тя. — В „Битъл“ няма особено голямо движение. Това е една наистина добра фирма.

— И така, кой има нужда от пари, кой е умен и кой би насочил нещата към теб?

— Кой няма нужда от пари? — контраатакува Кейт, раздразнена от ума си, който отказваше да се движи в посоката на логиката. — „Битъл“ наема умни хора и не познавам нито един във фирмата, който да ми има зъб.

— Може да не е толкова лично, колкото удобно. Скромна парична сума — промърмори Брайън. — Нещо, като тест... или начин да се отърве от дребни, досадни дългове. А моментът Кейт, не ти ли направи впечатление избраният момент?

— Не мога да те разбера.

— Защо сега, защо точно теб? Просто съвпадение ли е, че научи за случилото се с баща ти почти по същото време, когато откриха злоупотребата?

— Какво искаш да кажеш?

— Може би някой е разбрал и е решил да се възползва.

— Не съм казвала на никого.

— Какво направи? В деня, в който откри, какво направи?

— Седях там на бюрото си със замаяна глава. Не исках да повярвам, затова направих проверка.

— Как?

— Свързах се с библиотеката в Ню Хампшир, поръчах факсове от вестникарските статии, открих адвоката, който се е занимавал с подробностите. Наех детектив.

Младият мъж потъна в размисъл. Всяка една от тези стъпки оставяше информация.

— И отбеляза някои от научените факти в бележника си.

— Ами да, имената и телефонните номера, но...

— А данните от свързването ти с Ню Хампшър в компютъра ли бяха?

— Аз... — започваше да проумява, отново ѝ ставаше зле. — Да. Записите от изпратените и получените факсове. Стига някой да е искал да погледне. Но който и да е той, първо трябва да има моята парола и...

— Която е отбелязана в бележника ти — довърши вместо нея Байрън. — Кой би направил най-малко впечатление, ако го видят да излиза от офиса ти в твоё отсъствие?

— Който и да е от съдружниците, струва ми се. Или техните секретари — повдигна рамене. Не се изненада, че те бяха започнали отново да се стягат. — По дяволите, който и да е от другите счетоводители на етажa. Никой няма и да се замисли, ако забележи някой от всички тях да изскача от стаята на друг.

— Тогава ще се съсредоточим върху тях. Третият Битъл, за когото говореше. Кой беше... Марти?

— Марти не би присвоявал средства от собствената си компания. Това е нелепо.

— Ще видим. Междувременно, как мислиш би реагирал той, ако го помолиш да ти даде копия от въпросните формуляри?

— Не знам.

— Защо да не разберем?

Един час по-късно Кейт затвори телефона в кухнята на Байрън.

— Трябваше да предположа, че ще се съгласи. Ще направи копия при първа възможност и ще ти ги донесе в хотела — усмихна се насила. — Прилича на малка интрига. Изненадана съм, че не попита за паролите. Всъщност, това като че ли го забавлява.

— Нашият човек от другата страна.

— Трябваше да се сетя за такава вероятност още от самото начало. Сега към останалите си качества, мога да добавя и „глупава“.

— Емоциите обикновено изместват логиката — обади се Де Уит. — Иначе и аз щях да помисля по-рано.

— Е... — Не беше сигурна, че е готова за подобни размисли точно сега. — Та Марти ми каза, че решили да предадат случая на полицията след публичната ми поява онзи ден. Баща му не е особено щастлив от подобно решение, но мнозинството надделяло.

— Съжеляваш ли за онзиденшната си постъпка?

— Не, но сега ще започнат клюките. Колкото щеш... — В желанието си да не звучи особено притеснена, Кейт му се усмихна. — Как се чувстваш с приятелка, заподозряна в незаконно присвояване и със съмнително наследство?

— Мисля, че това трябва да бъде подложено на тест.

Притисна я в прегръдките си, плъзна ръце нагоре по гърба ѝ и оттам в косите по начина, който вече бе започнала да очаква с нетърпение.

Младата жена повдигна устните си към него, разтвори ги.

— Това май означава, че днес няма да се връщаш повече на работа.

— Вярно предположение.

Без да се отделя от устата ѝ, той я поведе извън кухнята.

— Къде отиваме? Не споменах ли вече за предпочитанията си към чудесния под тук?

Байрън се засмя в шията ѝ.

— Не съм ти показал новия си диван.

— О! — Остави го да я сложи да легне върху дебелите възглавници. — Много е хубав! — прошепна тя, когато тежестта му я притисна още по-надолу. — Дълъг... — Пръстите му разтвориха блузата ѝ, разголиха я. Тя се изви под ласките му. — Мек...

— Толкова рядко достигахме до спалнята... — Наведе глава, започна да хапе лекичко гърдите ѝ. — Искаше ми се нещо... в духа на доброто разбирателство... на този етаж.

— Много мило от твоя страна!

И замря, когато устните му се затвориха и я засмукаха.

Толкова лесно бе да позволи горещината да я завладее, да замае главата ѝ, да следва изискванията на собственото си тяло. Изисквания за удоволствие. За усещания. За вкус и докосване. Разхлаби вратовръзката му, когато устата му потърси отново нейната, разкопча копчетата, които пречеха на плътта да се съедини с плътта.

Той обаче не възнамеряваше да ѝ позволи да бърза и нетърпението ѝ постепенно се изпари, докато накрая Кейт се отдаде напълно на усещанията.

Силни, широки рамене, коса, която изсветляваше до прекрасно русо в краищата, леки вдлъбнатини на бузите му. Дълъг, мускулест торс. Опиваше се от милувките на плъзгащите се по тялото ѝ длани,

които се спираха за по-дълго тук, натискаха там, после умело я довеждаха до продължителен, бляскав оргазъм, който преминаваше през цялото ѝ същество като затоплено вино.

За Байрън бе зашеметяващо да я наблюдава, да гледа редуващите се вълни на удоволствие, напрежение и освобождаване, които се изписваха по лицето ѝ. Възбудата докарваше прилив на кръв в бузите ѝ, караше очите ѝ да потъмнеят и да заблестят като тежко, отлежало бренди. Тялото под него се извиваше и разтапяше, потрепваше и се навлажняваше еротично.

Вкусът на сапун и сол между гърдите ѝ го очароваше. Докосването на тесните ѝ, неспокойни длани, които се наслаждаваха на собствената му плът, го изпълваха със заплашително удоволствие. Нуждата да бъде в нея, да слее тялото си с нейното, ставаше все по-непреодолима.

Проникна, изпълни я, потръпна, когато женските ѝ мускули се свиха около него. Това обаче все още не беше достатъчно.

Издърпа я нагоре, докато ръцете ѝ обгърнаха врата му, а краката обхванаха кръста му. С устата си поглъщаше всяко нейно стенание, после прокара език по вената на врата ѝ, която пулсираше като побесняла.

Младата жена изрече задъхано името му, заслепена от първичното желание да достигне кулминацията. Хълбоците ѝ се повдигаха с ритмичността на пневматичен чук, докато желанието ѝ ставаше влудяващо, удоволствието непоносимо. Искаше ѝ се да моли, но думите не идваха, и вместо това заби зъби в рамото му.

Прониза я като загрят до червено ръжен, врял и неустоим. Зашеметена и безпомощна, тя се притисна в Байрън и усети как магията пулсира помежду им, когато той свърши в нея.

* * *

Телефонът я събуди час по-късно. Дезориентирана, Кейт затърси опипом слушалката, докато си припомни, че не си е в къщи.

— Да, ало.

— О, извинете. Трябва да съм сбъркала. Търся дома на Байрън Де Уит.

Объркана, младата жена огледа стаята. Старинният дъбов скрин с чекмеджета, стените в топъл зелен цвят, интелигентните акварели с морски пейзажи. Цъфналото декоративно лимоново дръвче в гледжосана саксия срещу прозореца. И приспивният, неспирен шепот на морето.

Спалнята на Байрън.

— Ъ-ъ... — Изправи се до седнало положение, потърка лице. Прохладните чаршафи се плъзнаха надолу до кръста ѝ. — Това действително е домът на мистър Де Уит.

— О, нямах представа, че вече си е наел икономка. Предполагам, че е на работа. Вече се готвех да му оставя съобщение на телефонния секретар. Кажете му, че се е обадила Лоти, нали, миличка? Може да ме намери по всяко време тази вечер. Знае телефонния ми номер. Чао засега.

Преди да е успяла да се разсъни напълно, Кейт вече слушаше пиукация сигнал и се взираше в телефонния апарат.

Икономка? Лоти? Имал номера ѝ? Е, майната му.

Тръшна слушалката и излази от леглото. Уханието му все още беше полепнало по кожата ѝ, а вече ѝ се обаждаха някакви си негови приятелки. Типично, реши младата жена и се огледа за дрехите си. Едва сега си спомни, че бяха останали на долния етаж, когато я беше отнесъл горе в леглото и ѝ беше наредил да поспи. А тя бе така омекнала от любенето, че се бе подчинила безропотно.

Не беше ли решила още от самото начало, че всички мъже като него бяха един дол дренки? Колкото по-добре изглеждаха, колкото по-очарователни бяха, толкова по-голям боклук бяха. Мъжете с вида на Байрън непрекъснато бяха заобиколени от домогващи се до тях жени.

А ѝ беше казал, че изглежда започва да я обича. Каква отрепка. Заредена с енергия от справедливия си гняв, Кейт слезе на долния етаж и събра дрехите си. Свиня! Мерзавец! Мекотело! Без да се занимава с бельото си, тя навлече блузата и полата. Докато се бореше с копчетата, той се появи от задния вход, придружен от кучетата.

— Мислех, че още спиш.

Тя го изгледа накриво.

— Не се и съмнявам.

— Изведох кучетата да побягаме покрай морето. Трябва и ние да отидем на брега. Бурята е изкарала някои чудесни раковини! — докато

говореше, влезе в кухнята. Надута като пуяк, младата жена го последва. — Искаш ли бира? — Отвори едно шише, отпи. И тогава забеляза стоманения блясък в очите ѝ. — Проблем ли някакъв?

— Проблем ли? Не, никакъв проблем! — Не успя да се сдържи, стисна юмрук и сръга Байрън в корема. — Когато се видиш с Лоти, не забравяй да ѝ кажеш, че не съм ти икономка.

Той потърка корема си по-скоро от изненада, отколкото от усещане на някакъв дискомфорт.

— Ъ-ъ?

— О, великолепно. Контраударите ти са винаги бляскави, Де Уит. Как смееш? Как смееш да ми говориш всички тези неща, да правиш всички тези неща, и да си имаш... да си имаш някаква пачавра на име Лоти настрани?

Не му беше съвсем ясно за какво става дума, но малко по малко започваше да схваща.

— Лоти ли се обади? — осмели се да попита той.

Кейт издаде същия гърлен звук, който вече бе чувал един-два пъти. Както заради самия себе си, така и заради нея, протегна ръка и отстъпи заднишком.

— Ще се нараниш, ако ме удариш отново.

Младата жена отмести поглед към комплекта кухненски ножове. Той не повярва дори за миг. Въпреки това застана между нея и остриетата.

— А сега започвам да отгатвам. Телефонът те е събудил и се е обадила Лоти. А Лоти, между другото, не е пачавра.

— Аз пък казвам, че е. А ти си един лъжлив, двуличен мошеник. Колко дълго мислиш, че ще изкараш като ме представяш пред нея за твоя икономка? А пред мен каква се готвеше да я изкараш?

Младият мъж се взря за малко в бирата си, опита се да прикрие блясъка в очите си.

— Сестра ми.

— О, много оригинално. Аз съм извън играта.

— Не така бързо! — Не беше трудно да я обхване с една ръка през кръста и да я постави на един стол. Тя риташе и се извиваше, но той се справи почти без усилия. — Лоти — рече той, като я бутна обратно на мястото — е моята сестра.

— Нямах сестра на име Лоти!? — отвърна светкавично Кейт. — Идиот такъв, ти ми каза имената на сестрите си само преди няколко часа. Сюелин, Мег и...

— Шарлот — довърши Байрън и не си направи труда да прикрие самодоволната си усмивка. — Лоти. Тя е педиатър, омъжена, три деца. Има точно онзи тип извратено чувство за хумор, който ще ѝ помогне да оцени факта, че моята любима я е нарекла пачавра. — Забеляза смутената червенина, която започна да оцветява бузите на младата жена. — Сега искаш ли бира?

— Не! — Гласът ѝ прозвуча напрегнато. Гордостта ѝ бе смачкана. Кейт се изправи. — Извинявам се! Обикновено не правя такива прибързани заключения. Денят беше труден и емоционално наситен.

— Ъ-хъ.

Дяволите да го вземат.

— Спях, тя ме събуди и така и не ми даде възможност да кажа нещо.

— Такава си е Лоти.

— И аз просто реших. Все още спях... — Беше вбесена. — Дезориентирана. Аз...

— Ревнувах — завърши вместо нея, и я притисна към хладилника. — Няма нищо. Това ми харесва... до известна степен.

— На мен пък не ми харесва, до никаква степен. Съжалявам, че те ударих!

— Ще трябва да поработиш върху ръцете си, ако искаш друг път ударите ти да имат по-голям ефект. — Постави длан под брадичката ѝ и я повдигна. — Нямах да прибегнеш до ножовете, нали?

— Разбира се, че не! — Погледна към тях, повдигна рамене. — Вероятно не.

Байрън отпусна ръка, отпи отново от бирата.

— Скъпа, ти ме ужасяваш!

— Съжалявам, наистина! Нямам извинение за държанието си. Това бе първосигнална реакция. — Притисна длани една в друга. Признанията винаги причиняваха болка. — Преди няколко години имах връзка с един мъж. Аз не се обвързвам лесно, а той не беше от верните.

— Обичаше ли го?

— Не, но му вярвах.

Байрън кимна, остави бирата.

— А вярата е по-крехка от любовта. — Обхвана лицето ѝ в дланите си. — На мен можеш да ми вярваш, Кейт! — Притисна устни към челото ѝ, после се отдели, широко усмихнат. — Никога не бих рискувал да отрежеш някой от ценните ми израстъци с един от тези ножове на главния готвач.

Тя се приюти в обятията му, като се чувстваше едновременно глупава и успокоена.

— Никога не бих ги използвала... — Устните ѝ, допрени в неговите, се извиха в усмивка. — Вероятно.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това е невероятно тъпо! — Гола, Кейт се размърда и издуха бретона от челото си. — Чувствам се като някоя глупачка!

— Остави косата си на мира — нареди Марго. — Прекалено усилия вложих в нея, за да ти позволя да разрушиш всичко. И престани да си хапеш устната.

— Мразя да нося червило! Защо не ме оставиш да си видя лицето? — Младата жена проточи врат, но приятелката ѝ беше покрила с нещо огледалото в отделението с дрехите. — Приличам на клоун, нали? Направи ме да изглеждам като клоун.

— По-скоро като двайсетдоларов навлек, но подобна външност ти отива страшно. Стой мирно, по дяволите, за да довърша тоалета ти!

Измъчена до крайност, Кейт вдигна ръце, за да позволи на Марго да намъкне отгоре ѝ нещо, наподобяващо средновековен уред за мъчения.

— Защо ми причиняваш всичко това, Марго? Подписах чека за скапаното ти струнно трио, нали? Примирих се дори с трюфелите, макар да са страшно скъпи и да ги надушват разни прасета.

С озарено лице, подобно на генерал, повел войските си в битка, Марго намести бюстието ѝ.

— Съгласи се да следваш моите съвети за тазвечерния си имидж. Ежегодният прием с благотворителен търг е най-значимото събитие за „Претенции“. А сега престани да се държиш като кучка.

— А ти престани да си играеш с гърдите ми.

— О, но те толкова ми харесват... Ето... — Младата жена отстъпи крачка назад, после кимна доволно. — Е, в тях няма кой знае какво, но...

— Дръж си езика зад зъбите, мис чашки номер „Д“ — изсумтя Кейт, после сведе поглед и се ококори. — Божичко, откъде се взе всичко това?

— Смайващо, нали? В подходящ хамут, тия мъничета изведнъж порастват.

— Аз имам цици! — Изумена, Кейт потупа издутината, която се подаваше сред черния атлаз и дантелата. — И дори гънка помежду им.

— Всичко е въпрос на подходящо разположение и възползване по най-добрия начин от онова, с което разполагаме. Дори тогава, когато е почти равно на нула.

— Млъкни! — Широко усмихната, Кейт плъзна ръце надолу по тялото си. — Виж, мамо. Аз съм момиче.

— Още нищо не си видяла. Сложи и това.

И приятелката ѝ подаде опънат фин къс дантела. Кейт се вгледа в жартиерния колан, опъна го, изсумтя.

— Шегуваш се.

— Няма да ти го слагам аз. — Марго потупа корема, който издуваше бляскавата ѝ сребриста туника. — На седем месеца и нещо навеждането вече не е така лесно, както преди.

— Чувствам се така, сякаш съм на генерална репетиция за снимане на порнофилм — но след известна борба тя все пак постави колана на място. — Малко трудно се диша с него.

— Чорапи — нареди приятелката ѝ. — По-добре седни, за да ги обуеш — и, поставила ръце на хълбоците, се зае да надзирава действията ѝ. — Не толкова бързо, ще им пуснеш бримка. Това не са ти произвежданите в индустриални количества, грубо устойчиви чорапогащници.

Смръщила вежди, Кейт вдигна поглед.

— Трябва ли да ме наблюдаваш?

— Да. Къде е Лора? — Марго започна да крачи нервно напред-назад. — Трябваше вече да е тук. А ако музикантите не се появят в следващите десет минути, няма да имат време да се настроят, преди пристигането на гостите.

— Всичко ще бъде наред! — Кейт приглади напрегнато чорапите нагоре по краката си. — Знаеш ли, Марго, наистина мисля, че ще бъде най-добре тази вечер да не се набивам много в очи. А този облак на главата ми само ще направи нещата още по-странни.

— Страхливка!

Кейт вдигна рязко глава.

— Не съм страхливка. Аз съм си чист скандал.

— А миналата година скандалът бях аз. — Младата жена повдигна рамене. — Може би ще успеем да уредим нещо, така че

догодина тази роля да бъде изпълнена от Лора.

— Не е смешно.

— Никой не може да те разбере по-добре от мен. — Марго постави ръка върху пламналата буза на своята приятелка. — Никой по-добре от мен не може да разбере колко уплашена си в този момент.

— И на мен така ми се струва. — Поуспокоена, Кейт обърна лице към дланта на Марго. — Само че цялата тази работа се проточи толкова дълго. Непрекъснато съм в очакване особата на име Кюсак да се появи и да ме откара, окована във вериги. Не е достатъчно, че те не могат да докажат вината ми, щом аз самата не мога да докажа своята невинност.

— Няма да казвам, че всичко ще се оправи. Това също не е достатъчно. Но никой от хората, които те познават, не вярва, че си виновна. А и нали спомена, че Байрън се бил заел по свой начин с проблема?

— Не ми е обяснил точно... — Размърда рамо, подръпна ластичния си дантелен колан. — Само измърмори нещо от рода на това да не пълня с грижи по този въпрос красивата си главичка. А това наистина не ми харесва.

— Мъжете обичат да играят ролята на белия рицар, Кейт. Няма нищо лошо в това да ги оставяме да го правят от време на време.

— Минаха вече доста седмици, откакто Марти ни даде копията. Прегледах ги най-подробно, ред по ред, но... — млъкна за миг. — Е, всички бяхме порядъчно заети, а и не ми се случи да бъда събудена рязко от сън от усилен през мегафон глас, съобщаващ, че съм обградена.

— Не се притеснявай. Ако това случайно стане, няма да им позволим да те отведат жива. Ако нападнат магазина тази нощ, ще уредим Байрън да ти помогне да избягаш в някоя от неговите супер коли.

— Ако изобщо успее да се добере дотук. Тази сутрин му се наложи да лети до Лос Анджелис. Мислех, че съм ти казала.

— Ще се върне навреме.

— Сутринта не можа да ми обещае със сигурност. — Кейт не си позволи да се нацупи по този повод. — Няма значение.

— Ти си луда по него.

— Не съм. Връзката ни е съвсем зряла и задоволява и двамата ни.
— Разсеяно подръпна отново колана. — Как действат тези глупави неща?

— Господи. Остави на мен.

Марго коленичи с недоволен вид и демонстрира как се закопчават чорапите.

— Моля да ме извините. — Лора се спря на вратата и изду с език бузата си. — Аз като че ли съм излишна. Може би двете бихте пожелали да споделите нещо с мен.

— Още една артистка. — Кейт сведе поглед към темето на Марго и се изкиска. — Божичко, това си е истински скандал. Бивш сексимвол в положение и заподозряна в незаконно присвояване на средства празнуват алтернативния си начин на живот.

— Ще изчакате ли така, докато си взема фотоапарата?

— Готово — обяви Марго и протегна ръка. — Престани да се хилиш, Лора, а ми помогни да се изправя.

— Съжалявам! — Докато ѝ помагаше да стане, погледът ѝ попадна на Кейт. Тя се бе разположила в елегантен стол в стил кралица Ана, облечена в черно бюстие, дантелен колан в същия цвят и черни чорапи. — О, Кейт, изглеждаш толкова... различна.

— Имам цици — заяви въпросната дама и стана. — Марго ми ги достави.

— За какво са приятелите? Може би ще решиш да се облечеш, освен ако това не е тоалетът ти за тази вечер. Музикантите спряха след мен.

— Страхотно! — и Марго се запъти към главната зала. — Сега се връщам.

— Защо си мисли, че някой трябва да се грижи за дрехите ми? Вече от няколко години се обличам сама.

— Остави я да се посуети малко! — Лора взе избраната от приятелката им официална рокля. — Това ѝ помага да не се тревожи за предстоящата вечер. И... — младата жена прехапа устни и се вгледа в дрехата. — Тя има страхотно око. Това ще ти отива невероятно!

— Всичко това ми е крайно неприятно — и Кейт с въздишка се вмъкна в роклята. — Искам да кажа, за нея е добре, тя обича тези неща. А ти... ти би изглеждала елегантна и в станиол. Аз никога няма да мога да нося нещата, които ви отиват. Какво е това, впрочем?

— Старо е — отвърна Лора по повод на чудесно изработения си вечерен костюм в меден оттенък и повдигна пренебрежително рамене. — Обличам го за последен път, преди да го прибавя към стоката на „Претенции“. Така, закопчахме всички копчета. Отстъпи малко, за да те видя.

— Не изглеждам глупаво, нали? Ръцете ми вече са във форма. Искам да кажа, че най-после и аз имам бицепси. Поработих и върху раменете, а костеливите рамене не са от най-приятните гледки.

— Много си красива.

— Не ми пука особено, освен, че не ми е приятно да изглеждам глупаво.

— Окей, движим се точно по график — обяви Марго, която се втурна обратно. С една ръка поддържаше корема си, твърдо решена да не обръща внимание на факта, че бебето очевидно бе избрало да се настани точно върху пикочния ѝ мехур. Вирна глава, огледа продължително с присвити очи своето творение и кимна. — Добре, наистина добре. А сега последните детайли.

— О, слушай!

— Ох, трябва ли да нося онова прелестно скъпоценно колие? — Марго изскимтя, когато вдигна въпросното бижу от кутийката му. — Не, моля те, не и тези великолепни обеци.

Кейт въртеше очи, докато Марго я нагласяше.

— Представяш ли си какво ще направи тя с това бебе? В мига, в който то се покаже на бял свят, ще го увие в Армани и съответните аксесоари.

— Неблагодарна пикла.

Младата жена извади от дамската си чанта малко шишенце парфюм и напръска с него своята приятелка, преди тя да успее да избяга.

— Знаеш, че мразя това.

— Защо иначе бих го правила? Обърни се и... барабанен бой, моля.

С театрален жест Марго свали плата, закрил огледалото.

— Дявол да го вземе!

Кейт се загледа със зяпнала уста в отражението си. Имаше достатъчно прилика, за да се познае. Но откъде се бяха появили тези екзотични очи и еротична уста? Фигурата, истинска фигура, беше

обвита в блестящ бронз, от който кожата ѝ изглеждаше гладка и лъскава.

Изкашля се, завъртя се, обърна се отново.

— Добре изглеждам — успя да изрече най-накрая тя.

— Препечен сандвич със сирене изглежда добре — поправи я Марго. — Скъпа, ти изглеждаш опасно.

— Има нещо такова... — Кейт се ухили широко и видя как устата, която би могла да принадлежи и на сирена, се разтегна самодоволно. — По дяволите, надявам се Байрън да успее да се прибере. Чакай само да ме види.

* * *

А той наистина правеше всичко възможно, само и само да се прибере. Пътуването до Лос Анджелис беше неудобно, но необходимо. При нормални обстоятелства щеше да се възползва от него и да го съчетае с посещение и проверка на място на хотелите и курортите в Санта Барбара, Сан Диего, Сан Франциско. Знаеше колко е важно персоналът във всеки хотел от веригата „Темпълтън“ да чувства личната си връзка с главната база.

Джош отговаряше за фабриките, лозята и овощните градини, за насажденията от всякакъв род, и продължаваше да наглежда международните клонове. Калифорния обаче бе задължение на Байрън. А той винаги приемаше изключително сериозно задълженията си.

След „царуването“ на Питър Риджуей все още бяха останали да се дооправят някои неща.

Знаеше какво се очаква от него — личният контакт, който стоеше в основата на организацията „Темпълтън“. Трябваше да помни имена, лица и подробности.

Дори при обратния полет Байрън диктуваше различни бележки и писма на своята секретарка, изпрати внушителен брой факсове и осъществи една последна среща по телефона.

Сега най-после си беше у дома и закъсняваше, но беше очаквал подобно развитие на нещата. С финеса на отдавна отработени в практиката жестове, закопча диамантените копчета на ризата на

смокинга си. Може би трябваше да се обади на Кейт в магазина и да ѝ каже, че идва. Погледът към часовника му каза, че течеше вторият час от приема. Тя несъмнено беше заета. Дали ѝ липсваше?

Искаше му се да е така. Щеше му се да си представя как поглежда към вратата всеки път, когато се отваря. И се надява. Искаше му се да мисли за него, да желае да е до нея, за да могат да обменят мисли или наблюдения във връзка с някои от гостите. Така, както правеха всички двойки.

Нямаше търпение да види замисления ѝ поглед, когато го съзерцаваше. Онзи неин поглед, който казваше така ясно: „Какво правиш тук, Де Уит? Какво става помежду ни? И защо?“

И тя упорито продължаваше да търси практичния отговор, рационалния. Докато той залагаше на емоционалния.

„От това ще се получи хубава смес“ — реши Байрън, докато завързваше черната си вратовръзка.

Беше готов да я изчака, докато стигне до същото заключение. Поне още известно време. Тя имаше нужда да разреши тази криза, да остави цялата грозна ситуация зад гърба си. Той възнамеряваше да ѝ помогне. И можеше да изчака, преди да погледне към бъдещето.

Когато телефонът до леглото звънна, реши да остави телефонния секретар да отговаря. Търсеха го или от семейството, или по работа. И едните, и другите можеха да се оправят без него няколко часа. Тогава звъненето започна отново. Сюелин очакваше първото си внуче и...

— По дяволите! — промърмори младият мъж и вдигна слушалката. — Де Уит.

Слушаше, задаваше въпроси, даваше нареждания. Накрая затвори с мрачна усмивка на лицето. Очевидно трябваше да се отбие на друго място, преди да отиде на партито.

* * *

Кюсак беше все още в кантората си. Днес беше денят от седмицата, в който съпругата му се събираше с приятелки на бридж и тази вечер бе нейният ред да бъде домакиня. Той предпочиташе обикновения сандвич с месо и бутилката топла газирана вода на бюрото си пред дамските деликатеси, сервирани в „Ше Кюсак“.

Определено избираше миризмата на застояло кафе, причиняващото главоболие, непрестанно звънене на телефоните и неуморните оплаквания и препирни на своите колеги пред пресищащото ухание на парфюми, хихиканията и клюките на дамите от клуба по бридж.

Канцеларската работа и без това нямаше край. Знаеше, че щяха да му се присмеят, ако узнаеха за тази му слабост, но той с удоволствие се потопяваше в нея като Сейнт Бърнард във виелицата. Бавно и сигурно.

Харесваше му усещането за реалност, което носеше тя, дори с усукания си полицейски език, необходим за всеки официален доклад. Беше свикнал с компютрите много по-безболезнено от повечето ченгета на негова възраст. За Кюсак клавиатурата си беше клавиатура и през целия си професионален живот беше използвал библейския метод на писане, както го наричаше той — „търси и ще намериш“.

И той никога не му бе изневерявал.

Натискаше клавишите, като се усмихваше на себе си, докато буквите се появяваха една след друга върху екрана, когато някакъв мъж в смокинг прекъсна работата му.

— Детектив Кюсак?

— Да?! — Инспекторът се облегна назад, прокара обиграния си полицейски поглед по дрехите на новодошлия. Направени по поръчка и много скъпи. — Доколкото знам, сега не е времето на абитуриентските балове. А вие сте доста стар за това. Какво мога да направя за вас?

— Аз съм Байрън Де Уит. Тук съм във връзка с Катрин Пауел.

Кюсак изсумтя нещо и вдигна кутията с газирана вода.

— Мислех, че името на адвоката ѝ е Темпълтън.

— Аз не съм нейният адвокат. Аз съм... приятелят ѝ.

— Ъ-хъ. Е, приятелю, не мога да обсъждам делата на мис Пауел с всеки, който влезе тук. Колкото и добре да е облечен.

— Кейт не е споменавала колко любезен можете да бъдете. Позволявате ли?

— Чувствайте се като у дома си — рече кисело Кюсак. Имаше нужда от монотонността на канцеларската работа, а не от приказките на прекрасния принц. — Зле платените държавни служители са винаги на ваше разположение.

— Няма да ви отнема много време. Вече разполагам с факти, които според мен говорят в полза на мис Пауел. Това интересува ли ви Кюсак, или ще трябва да изчакам първо да привършите с вечерята си?

Детективът прокара език по зъбите си и погледна към останалата половина от сандвича с месо.

— Информацията е винаги добре дошла, мистър Де Уит, а и аз съм тук, за да работя. — „Поне докато гостенките от бридж клуба се разотидат“ — помисли си той. — Какво е това, което мислите, че притежавате?

— Добрах се до копия от въпросните документи.

— Така ли? — присви иронично очи Кюсак. — Наистина? И как успяхте да го направите?

— Без да нарушавам никакви закони, господин детектив. Щом копията се озоваха в мен, направих това, както според мен, в цялата ми гражданска тъпота, трябваше да бъде сторено още в самото начало. Изпратих ги на експерт по почерците.

Инспекторът се облегна назад, взе онова, което бе останало от вечерята му, а със свободната си ръка даде знак на своя посетител да продължава.

— Току-що по телефона получих доклада на моя експорт. Накарах го да ми го изпрати по факса.

Байрън извади листа от вътрешния си джоб, разгъна го и го постави на бюрото на Кюсак.

— Фицджералд — произнесе с пълна уста той. — Добър човек. Смятат го за връх в неговата област.

„Така каза и Джош“ — помисли си Байрън.

— Вече повече от десетилетие от услугите му се ползват и прокурори, и адвокати.

— Най-вече адвокати, особено такива с богати клиенти — отвърна инспекторът. Усещаше влиянието на Темпълтънови. — Струва истинско състояние.

„И въпреки това графикът му е претоварен, откъдето дойде и забавянето на отговора“ — помисли си младият мъж.

— Каквато и да е таксата му, репутацията му не подлежи на съмнение. Ако си направите труда да прочетете доклада му, ще видите...

— Не е нужно. Знам какво пише в него.

Беше дребнаво от негова страна, даваше си прекрасно сметка за това, но му доставяше удоволствие да поизмъчи малко един мъж, по който като че ли нямаше и грам излишни тлъстини и който можеше да се облече дори като маймуна и пак да не изглежда глупаво. Байрън кръстоса ръце. Търпението беше и винаги бе било най-доброто му оръжие.

— Значи сте контактувал с мистър Фицджералд във връзка с този въпрос.

— Не. — Кюсак измъкна отнякъде салфетка и избърса устата си с нея. — Дадох документите за анализ на нашия специалист по почерците. Получих окончателния му отговор преди две седмици. — Учтиво потисна надигащото се оригване. — Подписите върху изменения формуляр са точно копие на другите. Прекалено точно — допълни той, преди посетителят му да успее да се озъби. — Никой не пише името си абсолютно по един и същ начин всеки път. А подписите върху всички въпросни формуляри са абсолютно едни и същи, до най-дребната извивчица. Копия. Очевидно от подписа на мис Пауел върху оригиналния документ.

— Щом знаете това, защо си седите тук? Това е истински ад за нея!

— Да, предполагам подобно нещо. Въпросът е там, че първо трябваше да проверя и да уредя всичко, до най-малките подробности. Така се правят нещата тук. Трябваше и да разпитаме на още няколко места.

— Може и така да е, детектив, но мис Пауел има право да знае докъде са стигнали проучванията ви.

— По някаква случайност, мистър Де Уит, точно в момента привършвам рапорта си по развитието на това разследване. Първата ми работа утре сутринта ще бъде да се видя с мистър Битъл, а след това ще продължа анкетата.

— Не може да мислите, че Кейт е копирала собствения си подпис?!

— Знаете ли, мисля, че тя е достатъчно умна, за да направи нещо толкова умно. — Смачка на топка салфетката и я хвърли в натъпканото до горе кошче за боклук. — Но... не мисля, че е достатъчно глупава или алчна, за да рискува своята работа и свобода заради някакви си скапани седемдесет и пет хиляди... — Раздвижи рамене. Бяха се

схванали след часовете, прекарани зад бюрото. — Не вярвам, че би ги рискувала, заради каквато и да е сума.

— Тогава значи вярвате, че е невинна.

— Знам, че е невинна. — Кюсак въздъхна и намести пълното си тяло. — Вижте, Де Уит, върша тази работа от дълго време. Знам как да гледам в миналото на хората, в техните привычки, в техните слабости. Моето мнение е, че слабостта на мис Пауел, ако изобщо може да се нарече по този начин, е желанието ѝ да направи фурор в „Битъл“. И защо тогава ще рискува всичко това заради някакви си джобни пари? Тя не се увлича по хазартни игри, не употребява наркотици, не спи с шефа си. Ако ѝ е нужен показан блясък, може да се възползва от онова, което ѝ предлага семейство Темпълтън. Тя обаче не го прави. Работи по шейсет часа седмично в „Битъл“ и увеличава клиентелата си. Това говори, че е амбициозна и работлива.

— Можеше да ѝ дадете да разбере, че ѝ вярвате.

— Не ми е работа да успокоявам тревожните души. А и имах своите причини да я държа в напрежение. Онова, което прави едно дело в реалния живот, са неоспоримите доказателства. А събирането на неоспорими доказателства изисква време. Така, ценя факта, че дойдохте тук с тоя документ — подаде на Байрън доклада на експерта. — Ако това ще помогне, можете да кажете на мис Пауел, че отделът не възнамерява да я обвинява в нищо.

— Това не е достатъчно... — отвърна младият мъж, като се изправи.

— Това е началото. Трябва да открия седемдесет и пет хиляди долара, мистър Де Уит. Тогава ще приключим с този въпрос.

Изглежда засега трябваше да се задоволи с това. Де Уит прибра доклада в джоба си и погледна към Кюсак.

— Никога не сте вярвал, че е виновна.

— Подхождам към всяка разследване непредубедено. Възможно е да го е направила, възможно е и да не го е направила. След като взех нейните показания, разбрах, че не го е направила. Носът.

Байрън се усмихна заинтригувано.

— Тя не миришеше виновно, така ли?

Детективът се засмя, изправи се и протегна ръка.

— Точно. Може да се каже, че имам нюх за вината. Имах предвид нейния нос.

— Какво? — поклати глава Де Уит. — Объркахте ме.

— На всеки, който се хвърля с главата напред и си чупи носа, само и само да спаси някой удар, не му липсва кураж. И стил. Онзи, който желае толкова силно да спечели, да победи, не краде. Краденето е прекалено лесно, а тази кражба пък е и прекалено обикновена.

— Хвърля се с главата напред — прошепна, глуповато ухилен, Байрън. — Значи така е станало. Никога не съм я питал — тъй като Кюсак отвърна на усмивката му, той подаде ръка. — Благодаря за времето, което ми отделихте, господин детектив.

Когато най-после пристигна в „Претенции“, посетителите бяха започнали да намаляват. „Три часа закъснение“ — помисли си Байрън и потръпна. Търгът очевидно бе приключил и бяха останали само онези, привлечени от напитките или разговорите. Уханието на жасмина, който бе разцъфтял върху верандата, се смесваше с аромата на парфюми и вино.

Първо забеляза Марго, която флиртуваше със своя съпруг. Дори, докато се втурна забързано към нея, не престава да се оглежда за Кейт.

— Марго, съжалявам, че закъснях толкова.

— В това няма нищо чудно! — Допря нацупените си устни до неговите. — Изпусна напълно наддаването. Сега ще трябва да дойдеш пак следващата седмица и да купиш нещо много, много скъпо.

— Това е най-малкото, което мога да направя. Имаш вид на много преуспяла жена.

„Когато си направиш труда да ме погледнеш“ — помисли си младата жена, като потискаше усмивката си и го наблюдаваше как оглежда непрестанно помещението.

— Събрахме малко повече от петнайсет хиляди за деца инвалиди. Нищо не може да ме направи по-щастлива от факта, че сме им помогнали с нещо.

Джош я обгърна в обятията си откъм гърба и постави покровителствено длани върху корема ѝ. Той се раздвижи вълнуващо под тях.

— Старае се да не ликува прекалено при спомена за броя посетители, които помолиха да им запази една или друга стока.

— Това е благотворително мероприятие — заяви превзето Марго и после се разсмя. — Боже, колко неща ще трябва да уредим идната седмица. Впрочем, Кейт е в бюрото и вписва постъпленията.

— Ще отида да я уведомя, че съм тук. Всъщност, аз... — не довърши думите си, разкъсан от противоречия. В крайна сметка Джош бе неин адвокат. — Не, трябва да го кажа първо на нея. Не мърдайте оттук!

Втурна се из стаята. В този миг Кейт се показа на вратата на офиса.

— Ето те и теб — засия насреща му тя. — Вече си мислех, че се е наложило да останеш в Лос Анджелис. Не трябваше да... — спря наред думите си. Той я съзерцаваше така, сякаш по пътя му бяха направили лоботомия. — Какво има?

Байрън успя да затвори уста и да накара белите си дробове да проработят отново.

— Окей. Коя сте вие и какво сторихте с Катрин Пауел?

— Боже, достатъчно е един мъж да не те вижда в продължение на няколко часа и... о! — Лицето ѝ светна и тя опита да се завърти елегантно. — Забравих. Това е дело на Марго. Какво ще кажеш?

Младият мъж се обърна първо към Марго.

— Господ да те благослови! — заяви пламенно той, а после хвана ръката на Кейт. — Какво ще кажа ли? Ще кажа, че сърцето ми спря!

Целуна пръстите ѝ, а после, в желанието си за нещо повече, устата.

— Ау! — Леко изненадана от замайващата настойчивост на целувката, Кейт отстъпи предпазливо назад. — Виж само какво ти причиняват малко грим по лицето и повдигащ сутиен.

Погледът му се премести по-надолу.

— Това ли имаш под дрехите си?

— Няма да повярваш какво има под тях.

— Колко ще трябва да чакам, за да разбера?

Развеселена от неговата реакция, младата жена заигра с вратовръзката му.

— Ами, голямо момче, ако играеш с открити карти, ще можем...

— По дяволите! — сграбчи ръцете ѝ той. — Смайващо е наистина как една секси жена може да отвлече мислите на един мъж. Имам новини за теб.

— Чудесно. Щом предпочиташ да обсъждаш всекидневни събития пред бельото ми.

— Не ме разсейвай. Току-що се видях с детектив Кюсак. Затова и закъснях толкова.

— Отишъл си да се срещнеш с него? — Възбудената руменина по бузите ѝ изчезна. — Той ли те извика? Съжалявам, Байрън. Но няма причина теб също да те замесват.

— Не — разтърси я леко. — Стой мирна. Отидох да се видя с него, тъй като най-после получих дългоочаквания доклад. Бях изпратил документите, които ни даде Марти Битъл, на един експерт по почерците. Джош ми го препоръча.

— Експерт по почерци? Но ти не си ми казвал нищо. Нито пък Джош.

Де Уит побърза да обясни, преди погледът ѝ да се разгорещи опасно.

— Искахме да изчакаме получаването на резултатите. И вече ги имаме. Документите са били фалшифицирани, Кейт. Копия от твоя подпис.

— Копия?! — Ръцете ѝ, все още в дланите му, започнаха да треперят леко. — Той може ли да го докаже?

— Той е един от най-уважаваните специалисти в своята област в цялата страна. Но се оказа, че не ни е бил нужен. Кюсак вече беше дал за проверка подписите и знаеше, че са подправени. За него ти вече не си заподозряна, Кейт. Очевидно той никога не те е подозирал.

— Повярвал ми е?!

— Получил е доклада от своя експерт малко преди аз да получа моя. Утре сутринта ще отнесе тази информация и доклада за развитието на разследването в „Битъл“.

— Трудно ми е... да го възприема.

— Всичко е наред... — Байрън притисна устни към челото ѝ. — Имаш достатъчно време да го направиш.

— Ти ми повярва — произнесе силно развълнувана тя. — Още през първия ден, там на скалите. Дори не ме познаваше, но ми повярва.

— Да, повярвах ти. — Целуна я отново и се усмихна. — Трябва пак да е заради този нос.

— Чий нос?

— Ще ти обясня по-късно. Хайде, трябва да уведомим и Джош.

— Окей. Байрън... — стисна ръката му. — Отишъл си да се видиш с Кюсак, преди да дойдеш тук. Това ли би нарекъл постъпка на белия рицар?

„Този въпрос ми се струва някакъв трик“ — помисли си младият мъж.

— Би могло да се изтълкува и така.

— Така си и мислех. Слушай, не бих искала това да ти става навик... — Изпълнена с благодарност и дълбоко трогната, Кейт притисна устните си в неговите. — Много ти благодаря!

— Няма защо! — Тъй като не искаше да гледа очите ѝ пълни със сълзи, а смеещи се, Брайън прокара показалец по красиво оголеното ѝ рамо. — Това означава ли, че съм заслужил да видя белъто ти?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт имаше дългогодишно мнение по въпроса за какво служи неделното утро. То беше за спане. По време на цялото си обучение в колежа го бе използвала за учене или за довършване на разни документи и проекти. Веднъж навлязла в реалния свят обаче, тя го бе определила за занимания с приятни неща.

Байрън обаче имаше други намерения.

— Трябва да се съпротивляваш и по двата начина — каза ѝ той. — Умствено се изолирай от мускула, върху който работиш. Ето този... — натисна с пръсти трицепса ѝ, докато тя вдигаше и сваляше тежките два килограма и половина гирички над главата и зад гърба си. — Не си отпускай ръцете! — нареди той. — Да ти се струва, че и нагоре, и надолу ги движиш през гъста кал.

— Кал? Добре... — Младата жена се опита да си представи голяма локва с гъста тиня вместо симпатично меко легло с прохладни чаршафи. — И защо правя всичко това?

— Защото е полезно за теб.

— Полезно за мен — промърмори под носа си тя и се погледна в огледалото.

Мислеше, че ще се чувства смешна в късото бюстие и стегнатия три четвърти клин. Истината обаче не беше чак толкова отчайваща. Не можеше да не погледне и към него. Един добре сложен мъж в спортен потник и шорти също не беше неприятна за окото гледка.

— А сега разтегни. Не забравяй разтягането. И се концентрирай. Запомни ли?

— Да, да, да.

Седна на пейката, намръщи се като повдигна тежестта, наведе се и опита да си представи как бицепсите ѝ нарастват. „Довиждане, петдесеткилограмово слабаче — помисли си тя. — Здравей, културистке.“

— А когато свършим тук, ще направиш препечени по френски филийки, нали?

— Уговорката си остава.

— Ще си наема личен треньор и готвач — усмихна му се Кейт.
— Ще бъде страхотно!

— Ти си щастливка, Катрин. А сега другата ръка. Концентрирай се.

После използваша още няколко уреда. Макар да бе изпълнил ежедневните си упражнения, преди да я бе събудил и измъкнал от леглото, и двамата се бяха изпотили добре, когато Байрън обяви, че са приключили за днес.

— Е, значи ще ставам културистка, така ли?

Младият мъж се усмихна широко като масажираше раменете и гърба ѝ.

— Разбира се, малката. Ще сложиш едни от онези малки бикини, ще те намажем с олио и ще те изпратим да се състезаваш.

— Само в мечтите си.

— Това не са мои мечти — отвърна искрено той. — Повярвай ми. Открих криещото се в мен желание за кльоцави жени. Всъщност, то започва да се обажда точно сега.

— Така ли?

Не се възпротиви, когато дланите му се плъзнаха надолу по гърба и се спряха на задника ѝ.

— Страхувам се, че е така. Хм! — Пръстите му опипваха, стискаха. — Сещам се, че утре ще работим за долната част на тялото.

— Мразя това.

— Така е, защото нямаш такъв хубав наблюдателен пункт като моя.

Погледът му се отмести към огледалото зад нея и започна да наблюдава как дланите му я притежават, как тя се потърква в тялото му, как потръпна, когато сведе устни към прекрасната извивка между шията и рамото.

Желанието му за нея беше почти нелепо, то се надигаше отново и отново. „Като дишането — помисли Байрън, докато хапеше лекичко ухото ѝ. — Като живота.“

— Мислех да приключим сутрешните си занимания с малко аеробика.

Кейт успя да издаде някакъв звук, нещо средно между стенание и въздишка.

— О, само не бягащата пътечка, Байрън, умолявам те!

— Имах нещо друго предвид... — Сега неуморната му уста беше върху бузата ѝ. — Мисля, че ще ти хареса.

— О! — Разбра за какво става дума, когато дланта му обхвана едната ѝ гърда. — Наистина беше казал, че аеробиката е много важна част за една пълна тренировка.

— Просто се остави в ръцете ми.

— Надявах се да го кажеш.

Предаваше се толкова лесно, толкова въодушевено, мислеше си той. Устните ѝ се доближиха до неговите, езиците им се сляха, телата се притиснаха едно в друго. Всичките му някогашни фантазии за жената на неговите мечти бяха избледнели и забравени и на тяхно място се бе появила тя. Единствено тя.

В съзнанието му се мярна образ. Начинът, по който бе изглеждала предишната вечер в елегантната рокля с голи рамене. Каква гладка кожа само бе разкрила тя, какви изненадващи извивки. А под роклята се криеше истинска развратна фантазия в черна дантела. Гледката бе толкова неочаквана, толкова непрактична за неговата практична Кейт. Дъхът му бе секнал от нея. С огромно удоволствие се бе захванал да разучи тази нейна страна. А съзнанието, че тя също я откриваше, беше неустойимо еротично.

Тя му действаше не по-малко възбуждащо и сега, в потния си екип, който можеше да смъкне набързо.

И двамата бяха голи до кръста, когато се катурнаха върху дюшека.

Младата жена се засмя, докато се търкаляха в леглото и се освобождаваха от последните бариери. Беше прекрасно да се чувстваш толкова... свободна до разпуснатост. Напълно освободена. Беше престанала да се пита откъде той знаеше точно къде и как да я докосне. Сякаш го бе знаел винаги. Тялото му беше толкова силно, толкова стегнато. Все едно, че се любеше с мечта. Завъртя се така, че да застане отгоре му и изля радостта си в целувка.

„Да, докосвай ме — мислеше тя. — И ме вкусвай... Тук... И тук... Отново. Винаги отново.“ — сърцето ѝ туптеше развълнувано, а кръвта се движеше забързано из вените ѝ. Отново и отново, миг след миг, той успяваше да я изпълни с много противоположни усещания.

Горещи вълни, вледенено очакване, тръпки на желание, топлина на отдаването.

Не искаше да се отделя никога от него, а да се потопи в него. Да се изгуби. И затова го пое в себе си и потрепери цялата от този момент на сливане. Изви се назад като се наслаждаваше и едновременно се измъчваше от своята власт. Изскимтя, когато дланите му се плъзнаха нагоре, за да изтезават болезнените ѝ от желание гърди.

Задържа ги там, като впи в тях пръстите си, когато започна да се движи.

Видът ѝ го зашемети. Тъмните коси обгръщаха грейналото ѝ лице. Въздухът влизаше и излизаше през разтворените ѝ устни. Дългата лебедова шия бе извита назад, очите на кошута — затворени. Слънчевата светлина я обливаше, толкова ярка, сякаш бяха навън, на някоя зелена поляна. Струваше му се, че я вижда там — страстна Титания с гореща кръв.

Желаеше я толкова силно, че бе готов да я погълне, за да се задоволи. Тя обаче ускори ритъма и го увлече със себе си. Нейните стенания и викове проникваха в кръвта му. Той експлодира под нея, в нея. С продължителна, победна въздишка, Кейт се отпусна и впи устните си в неговите.

* * *

Пееше под душа. Това бе необичайно дори когато бе сама. Кейт знаеше прекрасно, че гласът ѝ не беше като на славей. Докато се сапунисваха, той се присъедини към нея и двамата изпълниха от сърце фалшив вариант на „Прауд Мери“.

— Айк и Тина не ни превъзхождат с нищо — реши младата жена, докато увиваше в хавлия косата си.

— Абсолютно с нищо. Освен, може би, с талант. — Байрън завърза една кърпа около кръста си, разтри лице и се приготви да се бръсне. — Ти си първата жена, с която съм се къпал и която пее толкова лошо, колкото и аз.

Кейт изправи гръбнак и го загледа как се сапунисва.

— О, нима? И колко ли са на брой тези жени?

— Умът ми не е особено услужлив. — Усмихна ѝ се широко като се наслаждаваше от острия като на лазер блясък в очите ѝ. — А и един джентълмен никога не води списък по този въпрос.

Тя го наблюдаваше как прокарва самобръсначката по брадата си и след нея остава чиста, гладка ивица. И изведнъж осъзна, че всъщност никога досега не бе гледала как се бръсне един мъж. Освен Джош, разбира се, но братята не влизаха в сметката. Нямаше да позволи обаче този интересен мъжки ритуал да я разсея. Вместо това се усмихна мило и погледна през рамото му в замъгленото огледало.

— Защо не оставиш аз да направя това вместо теб, скъпи?

Младият мъж повдигна едната си вежда.

— Толкова глупав ли изглеждам, че да дам един такъв остър инструмент в ръчичките ти? — Изплакна самобръсначката. — Не мисля така.

— Страхливец!

Кейт подсмръкна, ухапа го леко по рамото и се запъти към спалнята да се облича.

— Кейт... — Изчака я да се обърне и да насочи самодоволната си физиономия към него. — Сега има само една жена.

Забеляза леката, почти срамежлива усмивка, която се изписа върху лицето ѝ, преди да излезе. Байрън продължи замислено да се бръсне. Банята бе изпълнена с влага, топлина и с уханието на двамата. Беше простряла спретнато хавлията си да съхне. Бурканчето, в което стоеше хидратантният ѝ крем за лице, беше на полицата. Беше забравила да го използва. Не беше забравила да сложи тренировъчния си екип в коша за мръсни дрехи и да затвори капачката на пастата за зъби. Не, никога не пренебрегваше практичните подробности.

Онова, което забравяше, бяха екстрите, особено когато се отнасяха до нея самата. Не би си позволила да се шляе из магазините, да мечтае и да си купи нещо глупаво. Не би забравила да изгаси лампите или да затегне малко повече кранчето, да не би да изпусне някоя капка в повече.

Сметките ѝ винаги бяха платени навреме, но нямаше и да забележи, че не е обявдала, ако съзнанието ѝ бе заето с други подробности.

Тя не си даваше сметка, че имаше нужда от него. Байрън се усмихна и наведе глава, за да измие остатъците от пяна по лицето си.

Нито пък знаеше онова, което току-що бе открил. Вече не мислеше, че може би се влюбва в нея. Знаеше, че тя, с всичките си силни и слаби страни, с всички противоречия и с цялата си сложност, бе единствената жена, която щеше да обича някога.

Младият мъж изсуши лицето си, намаза го с афтършейв и реши, че това бе напълно подходящ момент да ѝ го каже. Влезе в спалнята. Тя стоеше край леглото в черен клин и стара спортна блуза.

— Виждаш ли това? — попита Кейт и протегна някакъв надъвкиан кокал от нещавена кожа.

— Да, виждам.

— Беше в обувката ми. Как самата обувка се е спасила от подобно отношение, не мога да си обясня. — Хвърли кокала към Байрън, после прокара длани по косата си, за да провери дали е суха. — Беше Нип, в това вече съм сигурна. Тък има много по-добри маниери. Миналата седмица пък стана историята с рибешката глава, която намери на плажа. Много е недисциплиниран. Неуправляем.

— Е, Кейт, така ли се говори за нашето дете?

Младата жена въздъхна и постави очаквателно ръце на хълбоците.

— Ще поговоря с него. Но съм сигурна, че ако се замислиш върху психологията на случилото се, ще се съ согласиш, че поставя тези неща в обувката ти като залог за голямата си привързаност.

— Това включва ли и случая, когато се изпишка в нея?

— О, сигурен съм, че е било грешка. — Потърка с длан уста. Беше достатъчно предпазлив, за да не покаже усмивката си. — А и това се случи навън. Ти си събу обувките, за да се разхождаш по плажа, и... това не ти се струва убедително.

— Не мисля, че ще ти се стори толкова приятно, ако ставаше дума за твоите обувки. — Сякаш по поръчка в този момент се разнесе бесен лай и се чу звук от топуркане. — Аз ще се разправам с тях, ти си прекалено мек.

— Да, а кой им купи каишки с надписани имена върху тях? — промърмори той.

— Какво?

— Нищо. — Байрън се запъти към чекмеджето си, за да извади бельо. — След минутка слизам долу.

— За да направиш печени филийки по френски — напомни му тя и се спусна да усмири кучетата. — Окей, момчета, намалете малко врявата. Продължавайте така и няма да има никаква разходка по плажа. И никой няма да играе на топка с вас.

Двете животни се спуснаха насреща ѝ и се блъснаха в нея — две заплашително големи маси от козина и крака. Още не бе свършила с мъмренето, а те вече се втурнаха към входната врата и вдигнаха отново гюрултия.

— Знаете, че излизате отзад — започна Кейт, но в този момент прозвуча идиотската мелодийка на звънеца. Очевидно на Брайън тя ѝ се бе сторила причудлива и затова в крайна сметка бе решил да я запази. — О! — Комична в задоволството си от кучетата, тя отправи към тях трийсеткаратова усмивка. — Хубавичките ми умни момчета. Вие сте давали тревога. Слушайте, ако това е някой, който опитва да ни продаде нещо, искам от вас да направите това. Гледайте, гледайте... ето така, оголете зъби.

Въпреки направената демонстрация, животните само се удряха едно друго с опашки и се хилеха по кучешки.

— Ще отработим това — реши младата жена и отвори вратата.

Доброто ѝ настроение се изпари.

— Мистър Битъл? — Автоматично сграбчи каишките, за да попречи на кучетата да скочат от радост върху новодошлите. — Господин детектив?

— Извинявам се, че те притеснявам в неделя, Кейт! — Битъл огледа уморено кучетата. — Детектив Кюсак ме уведоми, че възнамерява да говори с вас днес и аз го помолих да дойда с него.

— Вашият адвокат каза, че ще ви намеря тук — намеси се инспекторът. — Имате право да го повикате, разбира се, ако желаете.

— Мислех... казаха ми, че вече не съм заподозряна.

— Тук съм, за да се извиня! — Битъл не отделяше тържествения си поглед от очите ѝ. — Може ли да влезем?

— Да, естествено. Нип, Тък, без скачане!

— Хубави кучета! — Кюсак протегна пълната си едра длан и тя бе подушена и излизана прилежно. — Имам една стара хрътка, но годинките ѝ вече доста натежаха.

— Заповядайте, седнете. Ще изляза само да ги изкарам оттук... — Това ѝ даде време да се овладее. Когато животните се втурнаха като

изтървани из двора, тя се върна. — Желаете ли кафе?

— Не е нужно да си правиш труда... — започна Битъл.

Инспекторът обаче се облегна в стария шезлонг и рече:

— Ако така или иначе ще правите.

— Аз ще го направя — предложи помощта си Байрън, който влезе в този момент.

— О, Байрън — незабавно изпита облекчение. — Познаваш вече детектив Кюсак.

— Господин детектив.

— Мистър Де Уит.

— А това е Лорънс Битъл.

— От „Битъл и съдружници“ — отвърна хладно Байрън. — Как сте?

— Бих казал, че съм добре. — Битъл прие официалното ръкуване. — Томи е споменавал за вас. Тази сутрин направихме една ранна игра на голф.

— Ще сложа кафето.

Погледът, който хвърли към Кюсак говореше красноречиво, че всичко важно, каквото и да бе то, можеше да почака до неговото връщане.

— Хубаво местенце! — заяви непринудено инспекторът.

Кейт не бе помръднала от мястото си и кършеше пръсти.

— Тепърва ще се благоустроява. Байрън не пести времето си. Той се настани тук само преди няколко месеца. Той, тъъ... трябва да получи някои неща от Атланта. Той е оттам, от Атланта — „Престани да говориш празни приказки, Кейт“ — нареди си тя, но не можеше да не го прави. — А търси и оттук това-онова, като мебели например.

— Дяволско местенце. — Кюсак се намести в шезлонга. За него това бе столът, който знаеше как да посрещне един човек. — Съвсем близо до пътя и същевременно цялата в зеленина — поклати глава. — Можеш да излезеш през главния вход и да се озовеш почти веднага на плажа. Често водех насам децата. Падаха си много по тюлените.

— О, да, те са прекрасни! — Младата жена погледна към кухнята, като хапеше устната си. — Понякога се чува как реват. Детектив Кюсак, за да ме разпитвате ли сте дошли?

— Наистина имам няколко въпроса... — Подуши шумно въздуха. — Нищо не може да се сравни с аромата на току-що сварено

кафе, нали? Дори отровата, която продават в полицейския участък, ухае райски, докато не я опиташ. Защо не седнете, мис Пауел? Отново повтарям, че можете да повикате адвоката си, но мистър Темпълтън няма да ви бъде нужен за онова, за което имаме да говорим.

— Добре... — Но запази за себе си правото да реши дали да се обажда на Джош. Нямахте да позволи да бъде приспана от безобидни приказки и бащински усмивки. — Какво желаете?

— Мистър Де Уит показа ли ви доклада от неговия експерт по почерците?

— Да. Снощи. — Седна на страничната облегалка на дивана. Повече от това не бе способна да направи. — Според него подписите са копия. Някой е имитирал подписа ми върху променените формуляри. Използвал е моя подпис, моите клиенти, моята репутация... — Изправи се отново. В този момент се появи Байрън с табла в ръка.

— Съжалявам — рече припряно тя. — Заради неприятностите тук.

— Не ставай смешна! — Без усилие влезе в ролята на безупречния домакин. — Как пиете кафето си, мистър Битъл?

— Само сметана, благодаря.

— Господин детектив?

— Така, както излезе от кафеварката — отпи от чашата си. — Е, това вече е кафе. Така, тъкмо се готвех да обясня на мис Пауел как протече нашето разследване. Заключениета ни съвпадат с тези на независимия експерт. Засега уликите сочат, че някой е наредил нещата така, че след като измамата бъде разкрита, подозренията да паднат върху нея. Сега сме насочили погледите си към други места.

— Искате да кажете към други хора? — попита Кейт, като се стараеше да спре треперенето на ръката с, в противен случай тракането на чашката върху чинийката щеше да я издаде.

— Казвам, че разследването не стои на едно място. Искам да ви попитам имате ли представа кой би ви избрал като жертвен агнец? Във фирмата има много счетоводители.

— Нямам представа кой би го направил, за да ми стори зло.

— Може би вие просто сте били удобна. Обвиненията срещу вашия баща са ви направили особено подходяща за тази цел, може дори да са дали идеята някому.

— Никой не знаеше. Аз самата открих това малко преди да ме заподозрете.

— Интересно. И как го открихте?

Кейт потъркваше разсеяно пръст по слепоочието си, докато обясняваше.

— Разменяли ли сте по-остри думи с някого? Някакво спречкване? Или личен конфликт?

— С никога не съм се карала. Не всички във фирмата са близки приятели и довереници, но работим добре заедно.

— Никаква злоба, дребнавост?

— Нищо извън обикновеното... — Остави почти недокоснато кафето си. — С Нанси се счепкахме заради една фактура, която не успяхме да открием временно, докато траеше априлската лудница. По това време всички са на нокти. Струва ми се, че излях яда си върху Бил Файнщайн, задето бе взел половината от компютърната ми хартия, вместо да отиде да си набави сам от склада! — Усмихна се леко. — После той домъкна три опаковки от нея в офиса ми, за да компенсира. Мис Нюман не ме обича, но тя не обича никого, освен мистър Битъл старши.

Лорънс се взря в кафето си.

— Мис Нюман е квалифицирана и малко по-силно привързана към своята територия. — Премигна, тъй като Кюсак припряно записваше нещо. — Тя работи от двайсет години за мен.

— Не съм имала предвид, че би направила нещо подобно... — Ужасена, младата жена скочи на крака. — Нищо такова не съм имала предвид! Не бих обвинила никого. По тази логика може да се каже, че това е дело на Аманда Девин. Тя пази статуса си на единствен съдружник от женски род като ястреб, който наблюдава да не се появят лешояди. Или... или Майк Лойд в помещението с пощата, тъй като не може да си позволи да посещава колеж като редовен студент. Или Стю Комински, защото не пожелах да излизам с него. Или Роджър Торнхил, защото излизах с него.

— Лойд, Комински и Торнхил — промърмори под носа си Кюсак, докато записваше.

Кейт спря да крачи напред-назад.

— Пишете си каквото щете в това бележниче, но аз нямам намерение да обвинявам когото и да било! — Вирна брадичка. — Знам

как се чувства човек в подобна ситуация.

— Мис Пауел... — Инспекторът се взря в нея, като се потупваше по коляното с дебелимата си химикалка. — Това е полицейско разследване. Нито един от членовете във вашата бивша фирма не трябва да бъде пропуснат. С вашето съдействие процедурата може да бъде ускорена.

— Не знам нищо — заяви упорито младата жена. — Не знам някой да се е нуждаел дотолкова от пари, или пък някой, който би решил да стовари подозренията от извършено престъпление върху мен. Вече знам, че платих прекалено много за нещо, което не съм извършила. Ако желаете да съсипете живота и на някой друг, господин детектив, ще трябва да го направите без мен.

— Ценя позицията ви, мис Пауел. Чувствате се обидена и аз не мога да ви виня. Вие вършите работата си, правите онова, което се очаква от вас и дори онова, което не се очаква. Виждате целта, за която сте положили толкова усилия почти достигната, когато някой ви сритва в зъбите.

— Това е хубаво и много точно резюме. Ако знаех кой ме е ритнал, първа щях да ви кажа. Но няма да поставя друг в моето положение само защото е извършил престъплението да ме раздражни.

— Помислете по този въпрос — предложи Кюсак. — На вашия мозък може да се разчита. Дадете ли му веднъж задачата да достигне до някакви изводи, готов съм да се хвана на бас, че усилията ви ще дадат някакъв резултат.

Инспекторът се изправи. Битъл го последва с думите:

— Преди да тръгнем, Кейт, бих искал да ми отделиш малко от времето си. На четири очи, ако нямаш възражения.

— Добре. Аз...

Погледна към Байрън.

— Може би искате да се насладите на гледката, господин детектив? — Младият мъж посочи към вратата за задния двор и след това го поведе към нея. — Куче ли казахте, че имате?

— Старата Сейди. Ужасно грозна, но миличка.

Гласът му се изгуби, когато Де Уит затвори вратата зад тях.

— Извинението не е достатъчно — започна без предисловия Битъл. — Изобщо не е достатъчно! Опитвам се да бъда справедлива и да разбера положението, в което се намирахте, мистър Битъл. Трудно е.

Аз израснах пред очите ви. Познавате семейството ми. Би трябвало да познавате и мен!

— Напълно си права! — Изглеждаше много стар. Много стар и много уморен. — Разруших приятелството си с вашия чичо, приятелство от голяма важност за мен.

— Чичо Томи не таи злоба към никого.

— Не, но аз обидих едно от неговите деца, а това не се забравя лесно. Трябва обаче да кажа, че първоначално никой от нас не вярваше, че си способна да извършиш нещо престъпно. Имахме нужда от твоето обяснение, а реакцията ти на зададените въпроси беше... меко казано, изобличаваща. Сега вече я разбирам, при дадените обстоятелства, но тогава...

— Тогава не сте знаели за баща ми, така ли?

— Не. Научихме по-късно. В офиса ти имаше копие от някаква вестникарска статия.

— О! — „Толкова просто и толкова глупаво“ — помисли си младата жена. Вероятно бе пропуснала да вземе някой от листите, когато прибираше документите в дипломатическото си куфарче. — Разбирам. От това положението е станало само още по-лошо.

— И объркано. Трябва да призная, че когато детектив Кюсак ми се обади, почувствах незабавно облекчение и не бях особено изненадан. Така и не успях да възприема като едно жената, която познавах и измамницата.

— Но все пак беше достатъчно, за да я изгоните от фирмата — каза тя и усети горчивината в гласа си.

— Да. Колкото и да съжалявах тогава и колкото и да съжалявам сега, нямах избор. Повиках всеки един от партньорите и ги запознах с последната информация. След час се събираме, за да я обсъдим. Както и факта, че сред нашите редици все още има престъпник... — Спря за момент, за да събере мислите си. — Трудно ще разбереш какво означават мечтите на цял един живот и по какъв начин се променят. На моята възраст човек трябва да бъде много предпазлив, да проявява голяма селективност, когато става въпрос за мечтите му. Започва да си дава сметка, че всяка една от тях може да бъде последната. Фирмата беше моя мечта през по-голямата част от живота ми. Създадох я, грижех се за нея, пролях не малко пот заради нея, въведох и децата си

в нея — усмихна се. — Не всеки би се увлякъл в мечти по една счетоводна фирма.

— Разбирам.

Искаше ѝ се да докосне ръката му, но не можеше.

— Мислех, че ще разберете. Нейната репутация е и моя репутация. Фактът, че тя бе съсипана по такъв начин, показва колко крехка може да бъде дори една толкова прозаична мечта.

Кейт нямаше как да не кимне.

— Фирмата наистина е добра, мистър Битъл. Направил сте нещо действително солидно от нея. Вашите хора работят за вас, тъй като се отнасят добре с тях, а и защото ги превръщате в част от цялото. Това не е чак толкова прозаично.

— Иска ми се да помислиш дали би се върнала при нас. Съзнавам, че сигурно ще се чувстваш неудобно да го направиш преди въпросът да бъде напълно разрешен. „Битъл и съдружници“ обаче ще бъдат истински щастливи да те приемат отново. Като равностоен партньор.

Тъй като тя не отговори, Лорънс пристъпи към нея.

— Кейт, не знам дали това ще поправи или влоши нашите отношения, но искам да знаеш, че тази възможност вече бе обсъждана и гласувана преди този... този кошмар. Беше одобрена единодушно.

Наложи се младата жена да се отпусне отново върху страничната облегалка на дивана.

— Готвехте се да ме направите партньор?

— Марти направи предложението. Струва ми се си даваш сметка, че той винаги ти е вярвал и е бил напълно на твоя страна. Аманда беше първата, която подкрепи предложението му. Ах, мисля, че именно заради това бе и толкова остра, когато повярва, че ти си присвоила незаконно парите. Ти си заслужи това предложение, Кейт. Надявам се, че след като отделиш време да помислиш върху него, ще го приемеш.

Трудно беше да се справи едновременно с отчаянието и въодушевлението. До неотдавна щеше да приеме веднага подобно предложение, да го сграбчи, за да не ѝ се изплъзне, да го прегърне с цялата си душа. Отвори уста, сигурна, че от нея щеше да изскочи съгласието ѝ.

— Нужно ми е известно време... — Чу собствените си думи с известна изненада. — Трябва да го обмисля.

— Разбира се, че трябва да го обмислиш. Моля те, преди да помислиш да ходиш другаде, дай ни шанс да се договорим.

— Да, непременно. — Протегна ръка точно в мига, в който Байрън и детективът се завърнаха. — Благодаря, че дойдохте.

Беше все още замаяна, когато поведе двамата си посетители навън и си взе довиждане с тях. Върна се мълчаливо вътре заедно с Байрън и се втренчи с невидждащ поглед пред себе си.

— Е? — попита най-после той.

— Предложи ми партньорство. — Произнесе всяка дума бавно и отчетливо, без да може да разбере дали ѝ се наслаждава или я претегля. — Не само като компенсация за случилото се. Вече го били гласували точно преди всичко да се провали. Той е готов да обсъди моите условия.

Младият мъж наклони глава на една страна.

— Защо не се усмихваш?

— Какво? — Кейт премигна, погледна го и избухна в смях. — Партньорство! — Преметна ръце около врата му и го остави да я залюлее така. — Байрън, не мога да ти кажа какво означава това за мен. Прекалено съм объркана, за да обясня и на самата себе си.

— Поздравления. Освен френските препечени филийки трябваше да имаме и мимози.

— Чудесно! — Целуна го силно. — И по-леко с онова върху филиите!

— Само малка бучка масло за цвят — увери я младият мъж, когато се запътиха към кухнята, хванати за ръце. Пусна я, за да извади шампанско от хладилника. — Е, няма ли да се захванеш с телефона?

Кейт отвори стъклената вратичка на шкафа, където стояха винените чаши.

— Телефонът ли?

— За да съобщиш на близките си.

— Ъ-хъ. Това е прекалено голямо, за да се споделя по телефона. Щом се нахраним... — усмихна се глупаво при звука от отварянето на тапата, — ... отивам в къщи. Това изисква личен контакт. И е най-добрия начин да изпратя леля Сузи и чичо Томи обратно във Франция.

— Вдигна чашата си в мига, в който той привърши с наливането на виното. — За службите, които извършиха разследването.

Байрън изпусна шумно въздух през зъбите си.

— Непременно ли трябва?

— Окей, за какво тогава, по дяволите? За мен — отпи, завъртя се веднъж, отпи отново. — Ще дойдеш с мен, нали? Ще накараме мисис Уилямсън да приготви една от нейните невероятни вечери. Ще вземем и кучетата. Можем... Какво гледаш?

— Теб. Обичам да те гледам щастлива!

— Дай филийките и ще ме видиш в екстаз. Умирам от глад.

— Не притеснявай главния готвач, ако обичаш! — Извади яйца и мляко. — Защо не минем през твоя апартамент и да вземе още някои от нещата ти? Можем да удължим празненството като останеш още една нощ.

— Окей. — Беше прекалено въодушевена, за да се противи, въпреки че това нарушаваше неписаното ѝ правило да не остава повече от две нощи подред. — Аз ще вдигна — рече тя, когато телефонът иззвъня. — Ти продължавай да готвиш. И сложи много канела. Ало? Лора, здравей. Точно си мислех за теб... — Широко усмихната се изви и захапа леко Байрън за ухото, докато той разбиваше яйцата. — Готвехме се да дойдем по-късно и да се самопоканим за вечеря. Имам новини, които... Какво?

Замълча, а ръката, която бе вдигнала към косите на младия мъж, падна безволево.

— Кога? Да. О, боже! О, боже! Окей, тръгваме веднага. Смятай, че вече сме тръгнали. Марго — обясни тя, докато опитваше опипом да постави слушалката на място. — Джош я откарал в болницата.

— Бебето?

— Не знам. Нямам представа. Прекалено е рано за бебето. Получила болки и кръвене. О, боже, Байрън!

— Хайде! — стисна ръката, която се протягаше към него. — Да вървим!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше благодарна, че зад кормилото седеше Байрън. Колкото и да си налагаше да бъде спокойна, знаеше, че ръцете ѝ щяха да треперят. В главата ѝ се редуваха сцени, в които неизменно присъстваше Марго.

Сред тях имаше картини, в които те като деца седяха на скалите и хвърляха в морето цветя за Серафина. Марго, която парадираше из спалнята с първия си сутиен, самодоволна и добре оформена, докато те двете с Лора я гледаха със завистливите погледи на момичета с все още плоски гърди. Марго, която навива косите на Кейт за абитуриентския бал, а след това пъха в чантичката ѝ презерватив — за всеки случай.

Марго при първото посещение в къщи след бягството ѝ в Холивуд, за да стане звезда. Толкова красива и изискана. Марго в Париж, след като бе изтормозила Кейт да отиде с нея там и да види света такъв, какъвто трябваше да бъде.

Марго в къщата на Темпълтънови — винаги в крайна сметка се връщаше там.

Отчаяна, когато светът ѝ се рушеше, бясна, когато някой от приятелите ѝ страдеше. Решимостта и бабаитлъкът, когато се бореше да построи отново живота си.

Като булка, която върви към олгара заедно с Джош, неприлично красива в километри бял атлаз и френска дантела. Разплакана, когато се втурна в магазина да съобщи, че няма грип, а е бременна. Разплакана отново, когато почувства първите движения на бебето. Марго, която гука при вида на миниатюрните дрешки, които майка ѝ бе започнала вече да шие. Изпъчила издутия си корем и засяла в усмивка, когато той се раздвижеше от някой бебешки ритник.

Марго, винаги толкова страстна, толкова импулсивна и толкова развълнувана от перспективата да има бебе.

Бебето. Кейт стисна силно клепачи. О, боже, бебето!

— Не иска да разбере дали е момиче или момче — прошепна младата жена. — Казваше, че искат да се изненадат. Бяха избрали

имената. Сузана за момиче, на леля Сузи и на Ани, и Джон Томас, ако е момче, на бащата на Марго и на чичо Томи. О, Байрън, ами ако...

— Не мисли за „ами ако“! Дръж се!

Отдели ръката си от лоста за скоростите достатъчно дълго, за да стисне дланта ѝ.

— Опитвам се! — Спряха пред високата бяла сграда. Кейт се мъчеше да се пребори с трепета си. — Да побързаме!

Когато стигнаха входа вече се тресеше. Байрън я дръпна към себе си, вгледа се в лицето ѝ.

— Мога да вляза сам и да видя какво става. Не е нужно да идваш и ти.

— Напротив, нужно е. Мога да се справя.

— Знам, че можеш.

Сплете пръстите си с нейните.

Марго беше в родилното отделение. Докато бързаше по коридора, Кейт се стараеше да не обръща внимание на типично болничните миризми и звуци. Поне това отделение беше свързано с приятни спомени. Бебетата на Лора. Вълнението, че е част от тези раждания, смекчи донякъде паниката ѝ и я накара да си припомни какво значи да наблюдаваш как животът си пробива с борба път към съществуването.

И да си каже, че това бе мястото, където животът се ражда, а не умира.

Първото лице, което видя, бе това на Лора.

— Оглеждах се за теб — прегърна я с чувство на облекчение Лора. — Всички са тук, в чакалнята. Джош е с Марго.

— Какво става? Тя добре ли е? А бебето?

— Всичко е наред, доколкото знаем... — Младата жена я поведе към чакалнята, като се стараеше да запази спокойствие. — Очевидно е започнало преждевременно раждане. Тя кърви.

— О, боже!

— Спряха кървенето. Спряха го! — Лора си пое дълбоко въздух, за да се успокои, но очите отразяваха страха ѝ. — Ани влезе при нея за момент, за да я види. Тя каза, че Марго се държала. Опитват се да я стабилизират, да спрат контракциите.

— Доста е рано, нали? Едва в седмия месец е?! — Кейт влезе в чакалнята, видя пред себе си разтревожени лица и безмилостно обузда

собствените си страхове.

— Ани... — Младата жена хвана и двете ѝ ръце. — Всичко ще бъде наред. Знаеш колко е силна и твърдоглава!

— Изглеждаше толкова малка в това легло... — гласът на Ани секна. — Като малко момиченце. Прекалено е бледа! Трябва да направят нещо за нея! Прекалено е бледа!

— Ани, всички се нуждаем от кафе — Съюзън обгърна раменете ѝ. — Защо не ми помогнеш да го донесем заедно?

И, след като стисна ръката на Кейт, я изведе от помещението.

— Сузи ще се погрижи за нея — рече Томас. Неговото мнение бе, че в подобни ситуации един мъж можеше да направи съвсем малко, но затова пък можеше да си представя какво ли не. — Седни, Кейт. Ти също си доста бледа.

— Искам да я видя! — Стените вече се събираха около нея, надебелели от миризмата на страх, с която свързваше всичко в болницата. — Чичо Томи, трябва да ги накараш да ме пуснат да я видя.

— Разбира се, че ще ги накарам. — Целуна я по бузата, а след това поклати глава към дъщеря си. — Не, ти оставаш тук. Междувременно ще проверя как са децата. Макар според мен да можеш да си сигурна, че ще се чувстват добре долу, в дневната забавачка.

— Те се притесняват. Особено Али. Тя обожава Марго.

— Ще се погрижа за тях. Оставям всичките си жени в твои ръце, Байрън.

— Аз пък ще се погрижа за тях. Седнете — измърмори младият мъж и натисна и двете към кушетката. — Ще помогна на майка ви и Ани да донесат кафето.

Преди да се обърне забеляза, че приятелките сплетоха пръстите на ръцете си.

— Можеш ли да ми кажеш какво точно е станало?

— Джош се обади от колата си. Не искал да губи време да вика линейка. Опитваше се да говори спокойно, но усетих, че е паникьосан. Каза, че се чувствала уморена и усещала леки болки след снощния прием. Когато станали тази сутрин, не изглеждала добре, оплакала се от болки в кръста.

— Работеше прекалено много. И всички тези приготовления за търга. Тази година трябваше да го отложим.

„А аз трябваше да поема по-голяма част от тежестта върху себе си“ — помисли си Кейт.

— На последната консултация всичко беше наред — додаде Лора и потърка чело. — Но може би си права. Казаха, че ще си вземе душ и изведнъж завикала името му. Получила контракции и кървене. Когато се добрахме дотук, вече я бяха приели. Още не съм я виждала.

— Ще ни позволят ли да я видим?

— Разбира се, че ще ни позволят, дявол ги взел!

Лора пое кафето от Байрън и се сети да му благодари.

— Чакането е истински ад! — Той се настани до Кейт. — Винаги е така. Сестра ми Мег се измъчи доста с първото си дете. Трийсетчасово раждане. Оттогава винаги си спомням за това ужасно чакане, когато нещо ме накара да крача неспокойно напред-назад.

„Само говори — нареди си той. — Не спирай да говориш, за да не им дадеш възможност да мислят за нещо друго.“

— Абигейл бе цели четири килограма и половина и Мег се закле да не ражда друго дете. И после роди още две.

— При мен беше толкова лесно — прошепна Лора. — Девет часа с Али, само пет за Кейла. Те като че ли сами се плъзнаха навън.

— Селективност в спомените — поправи я Кейт. — Съвсем ясно си спомням, че всяка костичка на ръката ме болеше, докато я стискаше в родилната зала. Това беше с Али. А с Кейла...

Младата жена скочи на крака, когато на вратата се появи някаква медицинска сестра. Пристъпи към масичката за кафе и се приготви за битка.

— Искаме да видим Марго Темпълтън! Веднага!

— Така ме информираха и мен — отвърна сухо сестрата. — Мисис Темпълтън също желае да ви види. Ще трябва да бъдете кратки. Оттук, ако обичате.

Поведе ги по някакъв широк коридор. Кейт се мъчеше да не слуша шляпането на каучуковите подметки на обувките по линолеума. „Има толкова много врати — мислеше си тя. — Бели врати, всичките затворени. В тях пиукаха и съскаха разни машинарии. Тръбички и игли. Лекарите с тъжни, уморени очи, които идват да ти кажат, че родителите ти са умрели, че са си отишли. Че са те оставили сама.“

— Кейт...

Лора погали ръката, която сграбчи дланта ѝ.

— Аз съм окей... — Нареди си да остане в настоящето и поотпусна хватката си. — Не се притеснявай!

Сестрата отвори вратата и се озоваха в някаква стая. Тя бе предназначена да успокоява, да ободрява и развеселява. Да посреща новия живот. Люлеещ се стол, стени в топъл цвят на слонова кост, буйна растителност в саксии и умиротворяващи акорди от една от сонатите на Шопен — всичко това бяха отделни елементи на едно цяло.

Но машината бе там и пиукаше, там беше и въртящата се табуретка, която използваша лекарите, леглото с ограничителите отстрани и твърдите бели чаршафи.

Марго лежеше в него смъртнобледа, великолепните ѝ коси бяха опънати назад. Няколко изплъзнали се кичура бяха полепнали по влажното ѝ лице. От прозрачната пластмасова торбичка, окачена на стойката, през тръбичка в нея се вливаше някаква безцветна течност. Бе притиснала покровителствено едната ръка върху корема си, другата беше в дланта на Джош.

— Ето ви и вас! — Младата жена изви устни и стисна успокоително ръката на съпруга си. — Почини си малко, Джош! Върви! — Потърка съединените им длани в бузата си. — Това е разговор на момичета.

Той се поколеба, очевидно разкъсван между желанието си да направи както искаше тя и нежеланието да се отдели на повече от крачка от нея.

— Ще стоя отпред. — Наведе се да я целуне и да погали издутия ѝ корем. — Не забравяй да дишаш.

— Дишам вече от години. А ти излез и крачи напред-назад, както се полага на един бъдещ татко.

— Ние ще се погрижим да се държи добре — увери го Лора.

Тя седна на ръба на леглото и потупа брат си по бедрото.

— Ще стоя отпред — повтори младият мъж и изчака да излезе в коридора, преди да потърка лице с треперещите си ръце.

— Много е уплашен — прошепна Марго. — Надали някога сте виждали Джош уплашен. Но всичко ще бъде наред!

— Разбира се, че ще бъде наред — съгласи се Лора и погледна към монитора, на който се изписваша графики от сърдечните удари на плода.

— Не, говоря сериозно. Няма да объркам тази работа. Времето ми свърши, това е всичко! — Погледна към Кейт. — Струва ми се, че за първи път в живота си ще избързам за нещо, вместо да закъснея.

— О, не знам... — Като се стараеше гласът ѝ да звучи също така безгрижно, Кейт седна на другия ръб, точно срещу Лора. — Ти се разви преждевременно.

Марго изсумтя.

— Вярно. О, ето, че пак започва... — произнесе с нестабилен тон тя и започна да диша бавно по време на контракцията.

Кейт я стисна инстинктивно за ръката и задиша в един ритъм с нея.

— Доста са леки — успя да обясни Марго. — Там има нещо, което би трябвало да ги успокоява... — погледна към стойката. — Надявах се да ги спрат напълно, но хлапето очевидно иска да излиза. Седем седмици по-рано. О, боже! — стисна очи. Страхът я обзе отново, колкото и да се стараеше да го прогони. — Трябваше да спя повечко. Трябваше по-малко да стоя права. Тря...

— Престани! — не издържа Кейт. — Сега не е моментът да се самосъжаляваш.

— Всъщност, родилните болки са чудесно време за самосъжаление. — Припомнила си своите, Лора погали Марго по корема, в желанието си да намали по някакъв начин мъките ѝ. — Но не и за самообвинения. Ти се грижеше добре и за себе си, и за бебето.

— И погълна предостатъчно мляко — повдигна едната си вежда Кейт. — Колко пъти ми се е налагало да търча нагоре-надолу по стълбите, защото ти беше бременна, а аз не? — Плачеше ѝ се и си обеща след това да се нареве хубавичко. — Ами онези следобедни апетити, заради които трябваше да ходя да ти купувам кисело мляко със замразени ягоди и шоколадов сос?

— Всъщност, не бих имала нищо против да си хапна от него и сега — отбеляза Марго.

— Забрави го! Можеш да подъвчеш малко лед от камерата!

— Ще свърша тази работа, както трябва... — родилката си пое дълбоко въздух. — Знам, че лекарят е притеснен. Джош се притеснява. И мама. Но аз ще свърша всичко, както трябва. Знаете, че мога да го направя!

— Разбира се, че можеш — прошепна Лора. — Родилното отделение в тази болница е едно от най-добрите в страната. И се грижи превъзходно за преждевременно родените бебета. Аз участвах в комитета, който събра средствата за новата техника, не забравяй.

— Кой може да помни всички комитети, в които си участвала? — обади се Кейт. — Ти ще се справиш чудесно, Марго. Никой не може да се концентрира по-добре от теб върху онова, което желае и начина да го постигне.

— Искам това бебе! Мислех, че ще успея с усилия на волята да отложам раждането, но очевидно хлапето вече прилича на мен. Това ще стане днес... — устните ѝ потрепериха отново. — Толкова е малко!

— И яко — добави Кейт.

— Да — този път родилката успя да се усмихне наистина. — Яко. Лекарят все още се надява, че ще успее да спре контракциите, но това няма да стане. Знам, че ще бъде днес. Разбираш ли? — обърна се към Лора тя.

— Напълно.

— А докторът е категоричен за раждането. Само Джош. Искан и вие да бъдете тук. И двете. Бях си представяла едно голямо, шумно, неприлично събитие.

— После ще си направим такова — Кейт се наведе да я целуне по бузата. — Обещавам!

— Окей! Окей!

Марго затвори очи, погълната от поредната контракция.

— Тя е силна — каза Лора, когато двете приятелки се озоваха отново в коридора.

— Знам. Но не ми е приятно да я виждам уплашена.

— Ако лекарството в системата не спре контракциите, скоро ще бъде прекалено заета, за да може да се страхува. Единственото, което можем да направим, е да чакаме.

Точно това и сториха. Изтече час, после втори. Неспokoйна, Кейт ту крачеше из чакалнята, ту отиваше да се заяжда със сестрите, като междуременно изпи прекалено много кафе.

— Яж! — нареди Байрън и ѝ подаде един сандвич.

— Какво е това?

— Винаги, когато човек получи сандвич от машина, той не пита какъв е, а просто го изяжда.

— Окей! — Младата жена отхапа от него и реши, че вероятно имаше нещо общо с пилешка салата. — Това продължи вече толкова дълго!

— Едва три часа — поправи я той. — Чудесата изискват време.

— Май, че е така. — Отхапа отново от сандвича, на който в момента гледаше, като на необходимо гориво. — Трябваше да бъдем с нея! Щеше да бъде по-добре, ако бяхме там!

— Трудно е да се чака. Особено за някои. — Прокара пръсти през косата ѝ. — Бихме могли да се поразходим малко навън, за да те измъкна за малко оттук.

— Не, аз съм добре... — По дяволите, трябваше да бъде добре. — По-лесно ми е да се концентрирам в мисли за Марго, отколкото върху това къде се намирам. Фобиите са толкова...

— Човешки?

— Тъпи — реши най-накрая тя. — Това бе най-ужасната нощ в моя живот, струва ми се. Но беше преди двацет години. — Когато оставеше съзнанието си да преживее отново случилото се, имаше усещането, че то сякаш беше станало вчера. — Във всеки случай се справих с болницата и двата пъти, когато раждаше Лора. Може би беше така, защото тогава участвах активно, а раждането наистина не ти дава и миг отдых. Този случай е идентичен. И искам да бъда тук!

Байрън сплете пръстите си с нейните и я върна в настоящия момент.

— Момче ли мислиш, че ще е или момиче?

— Не съм мислила за това. Колко... колко голямо трябва да бъде едно бебе, за да има шанс?

— Ще бъде красиво — рече той, опитвайки да се изплъзне от въпроса ѝ. — Помисли само за гените, които носи в себе си. Истински късметлия с такива родители. Представи си, да вземе очите на майка си, брадичката на баща си. Каквото и да е. Ще предизвиква фурор навсякъде, където и да се появи. Най-накрая ще се разглези до непоносимост.

— Шегуваш ли се? Трябваше да видиш детската стая, която направиха Марго и Джош. Бих искала да живея в нея! — Младата жена се засмя и не забеляза, че той ѝ подаде чай вместо кафе. — Купиха невероятна древна люлка и старомодна английска количка, които откриха в Бат. Идната седмица се готвехме да направим събиране в

чест на бъдещето бебе в дома на леля Сузи и чичо Томи. Всички тези покупки... — не довърши мисълта си.

— Ще трябва да направите събиране в чест на новороденото бебе. Какво си купила?

— Глупаво е... — Въртеше непрестанно чашката в ръцете си, като се стараеше да не заплаче, да не закреши или просто да не скочи и да нахлуе в родилната зала. — Марго има слабост към италиански моделиери. Особено към Армани. Та те правят модна поредица за най-малките. Наистина е смешно!

— Купила си за бебето нещо на Армани?

Байрън се разсмя и смехът му стана още по-гръмогласен, когато бузите на Кейт пламнаха.

— Това е шега — настояваше тя. — Само шега — но усети, че сама се усмихва. — Още първия път, когато бебето се изплюе върху дрешката, смешната ще бъда аз.

— Невероятно си мила. — Обхвана лицето ѝ в дланите си и я целуна. — Невероятно!

— Това са само пари.

Поуспокоена, младата жена подпря глава върху рамото му и се загледа в своето семейство. Лора се бе върнала, след като бе проверила какво правят момичетата, и сега седеше с Ани. Леля ѝ и чичо ѝ стояха край прозореца. Той бе праметнал ръка върху раменете на съпругата си. До стената имаше телевизор. Неделните новини по Си Ен Ен следваха една след друга. Светът, за който се отнасяха, нямаше нищо общо със стаята, в която чакаха.

Хора влизаха и излизаха и внасяха със себе си тръпки, изпълнени с тревога, нетърпение, вълнение. Чуваха се бързите стъпки на експедитивните сестри и от време на време — смях.

Видя някакъв млад мъж, повел бременната си жена с огромен корем по коридора. Той разтъркваше гърба ѝ, силно съсредоточен в работата си, докато тя се движеше с бавни, отмерени стъпки.

— Лора предпочиташе да се разхожда по време на родилните болки — прошепна Кейт.

— Хм?

— С Марго се редувахме да вървим с нея, да масажираме гърба ѝ, да дишаме с нея.

— Ами съпругът ѝ?

— Правилен въпрос! — Младата жена изсумтя презрително и погледна към своята приятелка, за да е сигурна, че не я чува. — Той нямаше време за такива неща. Не мислеше, че са нужни. Аз ѝ бях треньор и за двете деца, а Марго, първа резерва.

— Мислех, че по това време Марго е живяла в Европа?

— Да, но се върна и за двете раждания. Кейла се появи няколко дни по-рано и Марго беше поела ангажимент. Планът ѝ бе да прекара последната седмица с Лора в къщата на семейство Темпълтън, но когато се обади от самолета, родилните болки на Лора току-що бяха започнали. Стана така, че Марго пристигна от летището направо тук. Ние бяхме с нея — произнесе буйно тя. — Точно тук с нея.

— А Риджуей?

— Появяваше се наготово, след като всичко беше свършило. Правеше мъжествен, както, сигурна съм, си мислеше, опит да прикрие разочарованието си, че бебетата нямаха пенис, после даваше на Лора някакъв скъп подарък и си тръгваше. Мерзавец!

— Никога не съм се срещал с него — рече замислено Байрън. — Не мога да кажа, че си бях създал хубаво мнение от онова, което бях чул за него. По принцип предпочитам да изграждам мнението си върху лични наблюдения... — помълча за момент. — Струва ми се обаче, че в този случай мога да направя изключение и да го презра.

— Правилно. Добре, че тя се отърва от него. Всичко ще бъде съвсем наред, когато престане да се чувства виновна заради радостта си, че се е избавила от Питър. О, боже, защо това отнема толкова време? Не мога да го понеса! — Скочи на крака. — Трябва да ни кажат нещо. Не може просто да стоим така!

Някаква сестра се показва на вратата.

— Тогава може би ще пожелаете да се поразходите.

— Марго! — възкликна задавено Ан, като се изправи рязко.

— Мисис Темпълтън се чувства отлично. А мистър Темпълтън сигурно лети някъде между осмото и деветото небе. Колкото до бебето Темпълтън, мисля, че бихте искали да го видите сами. Елате с мен, ако обичате.

— Бебето? — Ан протегна сляпо ръка, хвана се за Сюзън. — Родила е бебето? Мислите ли, че то е добре? Мислите ли, че е здраво?

— Да отидем да видим. Хайде, бабо — промърмори Сюзън, като поведе икономката към вратата.

— Страх ме е! — Кейт вкопчи трепереща ръка в любимия си. — Сестрата се усмихваше, нали? Нямаше да се усмихва, ако нещо наистина не беше наред. Човек може да разбере по очите им. Трябва да ги гледа в очите, за да разбере. Каза, че Марго била добре. Нали така каза?

— Точно така. Ще ти дадат възможност сама да се убедиш. А сега виж това.

Бяха се приближили до една стъклена врата. Зад нея стоеше Джош, а усмивката на лицето му чупеше всички възможни рекорди. В обятията си държеше малко вързопче, привързано със синя панделка, от чийто горен край стърчаха златисти косици.

— Момче е! — гласът на Томас секна, когато допря длан в стъклото. — Виж нашия внук, Сузи.

— Два килограма и половина — изрече беззвучно, само с устни, младият баща и надигна предпазливо новороденото, за да го видят близките му. — Почти два килограма и половина. Десет пръста на ръцете. Десет пръста на краката. Почти два килограма и половина.

Наведе глава, за да докосне с устни бузката на бебето.

— Колко е мъничък... — Очите на Кейт бяха плувнали в сълзи, когато прегърна Лора. — Толкова е красив!

— Джон Томас Темпълтън. — По лицето на Лора също се стичаха сълзи. — Добре дошъл у дома!

Всички започнаха да гукат на момченцето и шумно се възпротивиха, когато се появи някаква сестра и го отнесе. А щом Джош се появи на вратата, се втурнаха към него вероятно по същия начин, по който селяните са се трупали около завръщащия се герой-победител.

— Два килограма и половина — рече отново той, като зарови лице в косите на майка си. — Чухте ли това? Той е цели два килограма и половина. Казаха, че това било наистина хубаво. Всичките му органи работят добре. Ще му направят някои допълнителни прегледи, тъй като не доизчака времето си, за да се появи, но...

— На мен ми се стори напълно оформен — заяви Байрън. — Вземи една пура, татенце!

— Божичко! — Джош се вторачи в пурата, която му подаде Байрън. — Татенце! О! Аз съм онзи, който трябва да раздава пурите!

— Подробностите са част от длъжностната ми характеристика. Бабо! — подаде другата на Ан, която очарова всички, като я пхна веднага в устата си.

— Марго, Джош — хвана го за ръката Лора. — Как е тя?

— Смайващо! Тя е най-смайващата жена. Той се появи с рев. Казах ли ви? — Със смях повдигна сестра си и я целуна. Думите очевидно не идваха с нужната скорост. — Изрева направо като магаре. И в мига, в който го направи, Марго се засмя. Беше изтощена, а и двамата бяхме изплашени до смърт. А в крайна сметка той просто си се плъзна навън... — Объркан плесна с ръце и се вторачи в тях. — Това е най-невероятното нещо на света! Не можете да си представите! Е, можете, но трябваше да бъдете там. Той плаче, Марго се смее, а лекарите казват: „Е, очевидно дихателните му пътища са наред“ — изрецитира Джош, а гласът му започна да изтънява подозрително. — Всичко му е наред!

— Разбира се, че му е наред! — Томас стисна в мечешките си прегръдки сина си. — Нали е Темпълтън.

— Не, че не се радваме да те видим... — Кейт прибра косите от лицето на Джош. — Но кога ще ни пуснат да видим Марго?

— Не знам. След минутка, струва ми се. Накара сестрата да донесе дамската ѝ чантичка... — отново се ухили до уши. — Искаше да се гримира.

— Типично! — Кейт се обърна и прегърна с две ръце Байрън. — Типично за нея.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седмицата, последвала появата на Дж. Т. Темпълтън беше трескаво оживена и сложна. Графикът на Лора не ѝ даваше възможност да отделя повече от няколко часа за магазина. А тъй като Марго бе изцяло отдадена на новородения си син, Кейт трябваше да се справя сама с резултатите от успешния прием. Преждевременното раждане бе изхвърлило през прозореца неопределените им планове да наемат продавачка на половин работен ден.

Кейт бе съвсем сама.

Отваряше всеки ден магазина, научи се да потиска своите импулси да дава зор на шляещите се из помещението потенциални купувачи. Въпреки, че никога нямаше да разбере какво привлекателно намираха в това, да се мотаят из магазините, тя си налагаше да не отрича онова, което доставяше удоволствие на другите.

Оглеждаше списъка със стоките на „Претенции“ и се опитваше да познае кои са най-неопределените от тях. Не можеше обаче в никакъв случай да разбере защо някой би се нуждал от кутийка за хапчета например, дизайнерска изработка, със седефена инкрустация.

Почтеността понякога се приемаше добре, друг път — като обида. Тъй като на всяка жена, която приемаше с благодарност препоръката, че даден тоалет не ѝ прилича, имаше други две, които настръхваха при подобна информация.

Поддържаше я съзнанието, че поне за един час всеки ден можеше да се затвори в задния офис и да остане насаме, изпълнена с блаженство със своите счетоводни книги.

Те не я апострофираха.

— Клиентът е винаги прав — мърмореше си под носа Кейт. — Клиентът е винаги прав, дори когато е истинско говедо.

Излезе от помещението с облеклата, където някаква посетителка току-що я бе информирала, че етикетът с номера на тоалета на Дона Каран е сгрешен. Не било възможно да бъде номер десет, тъй като ѝ бил прекалено опънат в ханша.

— Прекалено опънат в бедрата, как не. Старата кранта не би могла да си завре дори едното бедро в номер десет, дори да го намаже предварително с машинно масло.

— Мис, хей, мис.

Друга жена щракна с пръсти като клиент, който дава сигнал на особено бавна сервитьорка, че закъснява със сервирането на виното. Кейт скръцна със зъби и се усмихна.

— Да, госпожо. С какво мога да ви помогна?

— Искам да видя една гривна. Онази във викториански стил. Не, не. Казах във викториански стил, не златните белезници.

— Съжалявам! — Кейт направи нов опит, следвайки посоката на опънатия показалец на жената. — Очарователна е, нали? — „Натруфена и глупава.“ — Желаете ли да я пробвате?

— Колко струва?

На нея има надпис, нали? Все така усмихната, Кейт обърна етикетчето и прочете цената.

— А какви са тези камъни?

О, по дяволите. Май че ги беше изучавала.

— Мисля, че това е гранат, а това... червен халцедон и... — „Какъв беше жълтият? Топаз? Кехлибар?“ — Топаз — рискува тя, тъй като наименованието ѝ се струваше по-викторианско.

Докато клиентката оглеждаше гривната, младата жена преброди с поглед магазина. Какъв късмет имаше само. „Претенции“ бе претъпкан, а Лора щеше да отсъства през целия ден. Оставаха още три часа от работното време, а за три часа онова, което бе останало от мозъка ѝ, щеше да заприлича на безформена маса студен ориз.

В този момент звънчето на входната врата пропя отново. Прииска ѝ се да заплаче. А когато видя кой влиза, вече ѝ се прищя да закреши.

Кенди Личфийлд. Отдавнашният ѝ враг. Кенди Личфийлд, зад чиято поклащаща се походка и наперен вид, рошава червена коса и перфектен нос се криеше сърце на отровен паяк.

И си беше довела другарки. Дъхът на Кейт секна при тази констатация. Това бяха безупречно нагласени и издокарани светски матрони, с опитни погледи и с италиански обувки.

— Тук никога не съм намирала нещо, което да ми хареса — обяви Кенди с пробивния си глас. — Милисът обаче ми каза, че

забелязала някакъв парфюм, който според нея може би щял да подхожда за колекцията ми. Те, разбира се, надуват страшно цените на всичко.

Вървеше из помещението, опаковала солидно завистта си в недобронамереност.

— Мога ли да ви покажа нещо друго? — обърна се Кейт към клиентката, която оглеждаше Кенди така прилежно, както преди малко гривната.

— Не. — Поколеба се, но алчността надделя и тя извади кредитната си карта. — Бихте ли я увили в луксозна хартия? Вземам я за рождения ден на дъщеря си.

— Разбира се.

Постави подаръка в подходяща картонена кутийка и я опакова, без да изпуска от тревожния си поглед прогреса на своята неприятелка. Две клиентки си тръгнаха, без да купят нищо, но Кейт отказа да отдаде заслугата за това на злия език на Кенди. Чувствайки се като Гари Купър в „Пладне“, тя излезе иззад щанда и застана сама пред цялата банда.

— Какво желаш, Кенди?

— Оглеждам стоките в обществен магазин за вещи втора употреба — тя се усмихна злобно. От нея се носеше не особено фино ухание на „Опиум“. — Доколкото знам би трябвало да ми сервираш чаша от не особено качествено шампанско. Нали такава е политиката на магазина?

— Заповядай, налей си.

— Една приятелка ми каза, че един от парфюмите тук можело да ми допадне.

Кенди хвърли поглед върху изложените стоки. Той се спря върху едно великолепно изработено шишенце във формата на женско тяло от матирано розово стъкло.

Би предпочела обаче да издаде възрастта си, но не и да покаже дори и намек на интерес.

— Не мога да си представя какво е имала предвид — рече провлачено тя.

— Вероятно не познава добре вкуса ти — усмихна се Кейт. — Тоест, помислила е погрешно, че изобщо имаш вкус. Как се чувства тези дни момчето от плувния басейн?

Личфийлд, за която се знаеше, че се отдава на компанията на съвсем млади мъже в промеждутъците между съпрузите, настръхна.

— А ти как се чувстваш като продавачка? Чух, че те уволнили. Крала си от парите на клиентите си, Кейт. Колко... обикновено.

— Твоята агенция „партенка“ май работи с голямо закъснение, Кенди Кейн. Изостанала си.

— Така ли? — Напълни една чаша до самия ѝ ръб с шампанско. — Наистина ли съм закъсняла? На хората им е ясно, че щом Темпълтънови са зад гърба ти, няма да остане и следа от всичките ти дребни престъпления. Както се е случило и с баща ти. — Усмивката ѝ стана по-искрена, когато забеляза, че ударът ѝ бе улучил целта си. — Сега обаче само глупаците ще ти поверяват сметките си в твои ръце. — Отпи деликатно. — Където има дим, има и огън, нали така? Голяма късметлийка си, да имаш такива богати приятели, които да ти подхвърлят трохи от богатата си трапеза. Всъщност, винаги си ги имала.

— А ти винаги си искала да бъдеш член на семейство Темпълтън, нали? — обяви със сладък глас Кейт. — Джош обаче така и не ти обърна внимание. Често се смеем на това с Лора и Марго. Защо не си привършиш шампанското и не отидеш да си губиш времето с твоето спасителче, Кенди? Тук времето ти е още по-загубено.

Кожата на Личфийлд потъмня, но гласът ѝ остана непроменен. Разчиташе на девиза „Разделяй и владей.“ Така и не бе успяла да отбележи точка, когато до Кейт бяха Лора или Марго. Но сама... А и този път разполагаше с повече амуниции.

— Чух, че се виждаш доста често с Байрън Де Уит. А и той бил виждал доста много от теб.

— Толкова съм поласкана, че се интересувах от сексуалния ми живот, Кенди. Ще те уведомя, когато пуснем видеозаписа.

— Един умен, амбициозен мъж като Байрън не може да не си дава сметка какви предимства му дава връзката с повереницата на Темпълтънови. Представяш ли си колко високо може да отиде като те използва като трамплин.

Лицето на Кейт преbledня и това достави огромно удоволствие на съперницата ѝ. Кенди отпи още малко от шампанското, а очите ѝ блестяха злобно като наблюдаваха младата жена иззад ръба на чашата. Злобата премина в шок, когато Кейт отметна назад глава и се засмя.

— Боже, ама ти наистина си пълна идиотка! — Отслабена от смеха, младата жена направи няколко крачки встрани към щанда, за да се подпре на него. — Като си помисля, че те имахме за някаква си дребнава малка змия. А всъщност през цялото това време ти си била просто глупава. Наистина ли мислиш, че мъж като Байрън има нужда да използва някого? — Тъй като ребрата започваха да я болят, тя си пое на няколко пъти дълбоко въздух. Нещо в погледа на Кенди ѝ даде нова идея. — О, разбирам. Сега разбирам. Той също не ти е обърнал никакво внимание, нали?

— Кучка! — изсъска Личфийлд. Остави грубо чашата си встрани и тръгна към нея. — Ти не би могла да привлечеш мъж, дори ако танцуваш гола пред току-що слезли от кораба матроси. Всички знаят защо спи с теб.

— Всеки може да си мисли каквото желае. А аз в това време си правя кефа.

— Питър казва, че той е амбициозен корпоративен продажник. Това привлече интереса на Кейт.

— Така ли казва Питър?

— Темпълтънови изритаха Питър, защото Лора се разхленчи заради развода. В загрижеността си да предпазят скъпата си дъщеричка, те не обърнаха внимание на факта какъв прекрасен хотелиер е той. През всички години, докато работеше за тях, той им помогна да изградят веригата „Темпълтън“ и да я превърнат в това, което е днес.

— О, моля ти се. Питър никога не е изграждал нещо друго, освен собственото си его.

— Скоро той ще използва таланта си, за да отвори собствен хотел.

— С парите на семейство Темпълтън — добави Кейт, като мислеше за Лора и за момичетата. — Колко... иронично.

— Лора поиска развод. Питър имаше право на парична компенсация.

— Ти би трябвало да си добре запозната с печалбите, които могат да се извлекат от разтрогването на един брак. — Кейт реши, че посещението на Кенди в крайна сметка се бе оказало не чак толкова неприятно, щом като от него бе успяла да научи доста интересни

новини. — Ще използваш ли част от издръжката, за да инвестираш в хотела на Риджуей?

— Моят счетоводител, който не е крадец, мисли, че това е разумна инвестиция — устните ѝ отново се извиха. — Струва ми се, че ще ми достави удоволствие да навляза в хотелския бизнес.

— Е, да, като се има предвид, че си прекарала доста време по хотелите, всеки път за по един-два часа.

— Колко си смешна. Пази чувството си за хумор, Кейт. Ще ти бъде нужно. — Усмивката все още беше на лицето ѝ, но не и в очите. — Байрън Де Уит ще те използва, докато постигне желаното положение. След това повече няма да му бъдеш нужна.

— Тогава май ще бъде по-добре да се наслаждавам, докато е време на секса с него. — Наклони на една страна глава. — Така, значи си спряла погледа си върху Питър Риджуей. Това е наистина смайващо.

— В Палм Спрингс на няколко пъти се натъквахме един на друг и открихме, че имаме много общи интереси. — Приглади косите си. — Непременно кажи на Лора, че изглежда изключително добре. Изключително.

— Непременно ще ѝ кажа — отвърна Кейт, когато Личфийлд се запъти към вратата. — И ще предам на Байрън поздравите от теб. Не, като се замислих, по-добре да му предам моите поздравите.

Изкиска се и се обърна, когато клиентката, която стоеше най-близо до щанда се изкашля. Очите на жената шареха между вратата и Кейт, неспокойни като на птичка.

— Ъ-ъ, покажете ми тези официални дамски чанти. Ако нямате нищо против.

— Разбира се. — Кейт ѝ се усмихна ослепително. Кой знае защо, посещението на Кенди бе повдигнало настроението ѝ. — С удоволствие. Купували ли сте преди нещо при нас?

— Да, купувала съм.

Кейт взе три смешно натруфени чанти от полицата.

— Ние ценим нашия магазин. Не са ли прекрасни тези чанти?

* * *

— А после каза каква късметлилка съм била, че имам богати приятели, които ми подхвърлят трохи. — Кейт натъпка домашно приготвена шоколадова курабийка в устата си. — Така че, благодаря, тъй като предполагам ти си една от тези богати приятелки.

— Кучка!

Марго протегна ръце от шезлонга, в който се бе изтегнала.

— Нанесе ми удар с историята за баща ми.

Марго свали бавно ръце.

— Съжалявам. Дявол да го вземе, Кейт!

— Знаех, че подобно нещо ще се случи рано или късно. Но най-неприятно ми е, че от всички възможни хора го направи точно тя. Още по-неприятно ми е, че й дадох възможност да забележи колко ме е наранила. Искане ми се това да нямаше значение, Марго.

— Всичко, свързано с хората, които обичаме, е от значение. Съжалявам, че не бях там! — Присви замислено очи. — Наистина вече е крайно време за маникюра ми. Мисля, че денят, в който Кенди ходи в салона, е сряда. Няма ли да бъде забавно да се срещнем там?

Напълно способна да си представи събитието и неговите последствия, Кейт се изсмя.

— Дай си няколко седмици, за да влезеш във форма, шампионе, тогава ще можеш да се заемеш с нея. Знаех, че ще се почувствам по-добре, ако дойда тук да се оплача.

— Спомни си това следващия път, когато нещо започне да те яде отвътре.

— Никога няма да ме оставиш да го забравя, нали? — промърмори младата жена. — Споменах, че сбърках като не разказах на двете ви с Лора. Постъпих глупаво.

— След като през следващите година-две го повтаряш редовно на определен интервал, ще забравим всичко за случилото се.

— Приятелите ми са изпълнени с такова разбиране! — Кейт взе отново от сладките. — Сигурно е страхотно с Ани тук, да готви и да се суети край теб.

— Наистина е страхотно. Не съм предполагала, че ще можем отново да заживеем под един покрив, дори и за кратко. Страхно мило бе от страна на Лора да настоя мама да остане тук за няколко седмици.

— И понеже стана дума за Лора, Кенди спомена Питър.

Кейт специално се бе отбила у Марго след работа, тъй като знаеше, че Лора ще бъде прекалено заета за едно посещение рано вечерта.

— Е, и?

— Думата ми е за начина, по който говореше за него. Първо се захвана с мен и Байрън.

— Моля? — Марго си позволи да вземе една от курабийките. — В какъв смисъл?

— Ами каза, че бил корпоративен продажник и ме използва, за да спечели точки пред Темпълтънови. Разбираш ли, нещо като уговорка, че ако ме доведе до оргазъм, ще му дадат друго повишение.

— Трогателно! — Взря се с присвити очи в лицето на своята приятелка. — Не ѝ се хвана, нали?

— Не — побърза да поклати глава Кейт. — Не. Можеше и да се хвана, ако ставаше дума за някой друг, освен Байрън. Това бе умен ход от нейна страна. Той обаче просто не е устроен по този начин. Изсмях ѝ се.

— Браво на теб. Какво общо има това с Питър?

— Очевидно идеята ѝ е подхвърлена оттам. Поне отчасти. Струва ми се, че са се... сближили.

— Боже. Каква ужасяваща мисъл — Марго потръпна драматично. — Два плужека в един пашкул.

— Искаше да я уверя, че ще кажа на Лора. Не знам дали трябва да го правя.

— Остави я на спокойствие — заяви незабавно Марго. — Това не е нужно на Лора. Ако чуе, чуе. Освен това нали познаваш Кенди, сигурно мълвата вече се е разпространила.

— И аз мислех така... — Като си играеше с остатъка от капучиното, младата жена се огледа. — Толкова е красиво тук. Не съм ти казвала каква страхотна работа си свършила с тази къща. И как я превърна в дом.

— Това наистина е дом. И си беше такава още от самото начало — Марго се усмихна. — Дълга го на теб. Ти ми каза за това място.

— Изглеждаше подходящо за вас. И за теб, и за Джош. Как мислиш, случвало ли ти се е да можеш да кажеш дали дадено място е точно това, където би искала да бъдеш?

— Даже знам. За мен такова място бе къщата на Темпълтънови. Била съм прекалено малка, за да помня каквото и да било отпреди пристигането ни тук. За мен тя винаги е била дом. Апартаментът ми в Милано...

Марго спря да говори и приятелката ѝ се раздвижи притеснено.

— Съжалявам. Не исках да разбудям стари спомени.

— Няма нищо. Обичах този апартамент. Там също се чувствах у дома. На времето бе съвсем подходящ за мен — повдигна рамене. — Ако нещата се бяха запазили същите, и сега щеше да бъде подходящ за мен. Те обаче се промениха. Аз се промених. После се появи магазинът. — Усмихна се и изправи гръб. — Помниш ли колко ме омая тази голяма, празна постройка, докато вие с Лора само се кокорехте и се чудехте как да ме изкарате оттам?

— Миришеше на застояла марихуана и паяжини.

— А на мен ми хареса. Разбрах, че мога да направя нещо от него. И го направих. — Очите ѝ блеснаха, когато ги насочи към скалите. — Може би раждането на детето ме е настроило философски, но явно изпитвах нужда да направя нещо тук. И нямаше да успея без вас с Лора. Остави ме да бъда глупава за малко! — нареди тя, тъй като приятелката ѝ направи гримаса. — Имам право на това. Започвам да мисля, че нещата се движат в кръг, ако им позволим. Ние сме заедно в това, преминахме през различни обстоятелства. Но сме заедно. Това е, което има значение.

— Да, то има значение.

Кейт стана и тръгна към единия край на двора, там, където земята бе покрита със зеленина и пищни цветя. Есенното небе бе блестящосиньо и продължаваше и над поклащащото се море, и след него.

Това беше дом. Не нейния. Макар че тук, също както и у Темпълтънови, се чувстваше у дома си. Притесняваше я фактът, че се бе влюбила в надвисналия кипарис, в разцъфналите увивни растения и в стъклата на една къща на „Севънтийн майл“, която не беше нейна.

— За мен домът винаги е бил къщата на леля Сузи и чичо Томи — произнесе тя, като се опитваше с куличките и камъка да заличи образа на верандите на различни нива и големите прозорци. — Гледката от моята стая, миризмата, която се носеше след всяко лъскане

на пода. Никога не съм изпитвала нещо подобно към градския си апартамент. За мен той е просто едно удобно жилище.

— Ще го задържиш ли?

Озадачена от въпроса, Кейт се обърна.

— Разбира се. Защо питаш?

— Помислих си, че след като живееш при Байрън...

— Аз не живея там — отвърна припряно младата жена. — Просто... преспивам от време на време. Това е нещо съвсем различно.

— Щом искаш да бъде така — Марго вдигна глава. — Какво те притеснява у него, Кейт?

— Нищо. — Издиша до край въздуха от дробовете си, върна се и седна. — Щях да те питам, тъй като според мен си специалистка по тези въпроси.

Марго почака малко, забарабани с пръсти по страничната облегалка на шезлонга.

— Е?

— Окей, събирам сили. — Вторачи се право в очите на своята приятелка, за да е сигурна, че ще забележи и най-дребната промяна в тяхното изражение. — Човек може ли да се пристрасти към секса?

— Разбира се, че може — отвърна без капка колебание Марго. — Ако го прави, както трябва. — Ъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха нагоре. — Бас държа, че Байрън прави всичко както трябва.

— Занимавай се със своите завоевания — отвърна сухо Кейт.

— И какво, сега се оплакваш.

— Не, не се оплаквам. Питам. Просто никога... Виж, не може да се каже, че не съм правила секс и преди. Просто никога не съм имала такъв апетит за него, както напоследък. С него... — завъртя очи, присмя се на себе си. — Божичко, Марго, достатъчни са пет минути с него и вече ми се иска да го изям.

— И след като вкусът му ти допада, какъв е проблемът?

— Чудех се дали човек може да стане прекалено зависим от някои аспекти.

— Като например страхотния секс?

— Да, например. Истински страхотния секс. После обаче хората се променят и продължават нататък живота си.

— Понякога го правят. — Сети се за Джош и самата себе си и се усмихна. — Понякога не го правят.

— Ето, виждаш ли, понякога го правят — повтори Кейт. — Кенди ме наведе на мисълта...

— О, моля ти се. По дяволите, Кейт, нали каза, че не си се хванала на идиотските ѝ номера.

— Затова, че Байрън ме е използвал ли? Ни най-малко. Думите ѝ просто ме накараха да се замисля върху нашата връзка. Ако това изобщо е някаква връзка. Двамата всъщност не ни свързва нищо, освен секса.

Марго се приведе напред с дълга въздишка и си взе още една от сладките.

— Какво правите, когато не се отдавате на страстта?

— Много си забавна. Правим разни неща.

— Като?

— Не знам. Слушаме музика.

— Една и съща музика ли харесвате?

— Разбира се. Кой не обича рокендрол? Понякога гледаме филми. Той има невероятна колекция от стари черно-бели филми.

— О, имаш предвид старите филми, които ти допадат?

— Хм. — Младата жена повдигна рамене. — Разхождаме се по брега или пък ме натиска да спортувам. Неумолим е по този въпрос. — Повече от доволна, Кейт оголи бицепсите си. — Вече започнаха да се оформят.

— Хм! Изглежда почти не разговаряте.

— Разбира се, че разговаряме. За работата, за семействата си, за храната. Той си пада по здравословното хранене.

— Винаги сте сериозни, така ли?

— Не. Искам да кажа, че си прекарваме добре. Смеем се много. И играем с кучетата, или пък той работи по някоя от колите си, а аз го наблюдавам. Нали разбираш... разни неща.

— Да видим сега дали съм разбрала правилно. Харесвате една и съща музика, един тип филми, което означава, че се забавлявате заедно. Приятно ви е да се разхождате по брега, да правите упражнения с гирички, и двамата сте привързани към двойка нечистокръвни кучета. — Марго поклати глава. — Виждам проблема. Ако не беше сексът, щяхте да бъдете като непознати. Зарежи го още сега, Кейт, преди работата да е загрубяла.

— Трябваше да се досетя, че ще превърнеш целия въпрос в шега.

— Аз се шегувам с теб, ти си за подигравка. Имаш до себе си страхотен мъж, прекрасна връзка, която те изпълва със задоволство във всяко отношение и включва страхотен секс и еднакви интереси, а ти ми стоиш тук и търсиш някакви незначителни недостатъци.

— Е, ако човек ги открие, преди да са се случили, би могъл да се постарее да ги избегне.

— Това не е финансова ревизия, Кейт, това е любовна връзка. Отпусни се и ѝ се наслаждавай.

— Така и правя. Най-вече. Почти... — Отново повдигна рамене. — Просто имам много неща на ума си. — Може би беше дошъл подходящият момент да спомене и за предложеното партньорство в „Битъл“. — Има някои промени в положителен смисъл — започна тя, но в този момент се появи Ан с бебето на ръце.

— Малкото мъжле се събуди гладно. Смених му пеленките — каза тя като му гукаше, докато го носеше към отворените обятия на майка му. — Да, така и направих. Махнах мокрите дрешки и сложих едно страхотно костюмче. Истински момък. Истински красавец.

— О, нали е великолепен? — притисна го към себе си Марго. Подушил майка си, Дж. Т. нададе гладен вик. — Всеки следващ път, когато го погледна, е по-красив. Типичен мъж, няма търпение жената до него да разтвори блузата си. Ето, сладкия ми.

Той засмука блажено предложената гръд като свиваше и отпускате малките си юмручета, вперил напрегнато в нея сините си очи.

— Наддаде сто и десет грама.

— Ако продължава с това темпо, след още една седмица ще бъде готов за тежка категория. — Очарована, Кейт се премести на ръба на стола си и погали покритата му с мъх главица. — Има твоите очи и ушите на Джош. Господи, колко хубаво мирише! — вдъхна дълбоко типичната бебешка миризма на мляко и пудра и реши да говори по работа друг път. — Ще го подържа, като свършите.

— Остани за вечеря, мис Кейт. — Ан постави ръце зад гърба си, за да не се изкушава повече да поправи начина, по който дъщеря ѝ държеше скъпоценното момченце. — Тази вечер мистър Джош ще бъде зает до късно, така че ти ще ни правиш компания. А после ще можеш да държиш нашето бебе толкова, колкото желаш.

— Ами... — Кейт прокара върха на пръста си по извивката на бузата на Дж. Т. — Щом настоявате толкова.

* * *

Апартаментът с изглед към залива в „Темпълтън Монтерей“ беше обзаведен елегантно. Върху черните лакирани маси стояха огромни порцеланови вази с екзотични цветя. Извитият диван, тапициран с брокат в размито син цвят, бе отрупан с възглавници в същите тонове като постлания на пода персийски килим. Богатите завеси от двете страни на големите стъклени врати бяха дръпнати, за да пропуснат великолепните кървави цветове на бавно потъващото в морето слънце.

Масата в трапезарията бе с конферентни размери, оградена от украсени с грациозна дърворезба столове с високи облегалки. Вечерята бе сервирана в сервиз от костен порцелан и акцентирана с превъзходното бяло вино от лозята на веригата „Темпълтън“.

Срещата можеше да се състои и в къщата на Темпълтънови, но за Сюзън и Томас тя бе домът на Лора. Докато това тук, колкото и приятно да им се струваше, си беше бизнес.

— Ако има някакви слабости в хотела на „Бевърли Хилс“, това е рум сървисът. — Байрън хвърли поглед към записките до чинията си. — Оплакванията са обичайните, времето, нужно за доставяне на поръчката, объркването на поръчките. Кухнята като цяло си върши добре работата. Главният ви готвач там е...

— Темпераментен — довърши с усмивка Сюзън.

— Всъщност се готвех да кажа „ужасяващ“. Мен поне успя да ме уплаши. Може би причината бе в грамадните му размери, силния бруклински акцент и секирата в ръката му, но за момент се стреснах.

— Излезе ли? — заинтересува се Томас.

— Не, започнах да се обяснявам с него. От безопасно разстояние. И му казах, че приготвя най-вкусните рапани, които съм имал привилегията да опитам.

— Такъв е Макс — обади се Джош. — Доколкото си спомням, помощник — главните готвачи там работят като машини.

— Така изглежда. До един изпитват ужас от него. — Усмехнат, Байрън опита от пилето с естрагон. — Проблемът очевидно не е с онези, които приготвят поръчките, а с онези, които ги изпълняват. Естествено в някои часове на хората в кухнята и на обслужващите им се струпва доста работа, но персоналът от рум сървиса несъмнено се е отпуснал.

— Някакви предложения?

— Препоръчвам да преместим Хелън Прингл, ако е съгласна, в хотела на „Бевърли Хилс“ като негов управител. Тя е опитна и способна. Тук ще ни липсва, разбира се, но мисля, че ще отстрани проблема в Лос Анджелис. И естествено, е на първо място в списъка ми за повишаване.

— Джош? — обърна се Томас към сина си, за да разбере неговото мнение.

— Съгласен. Има голям успех като помощник-управител.

— Тогава й направете предложението! — Сюзън вдигна чашата си с вино. — С подходящо увеличение на заплатата и премиите.

— Чудесно. Струва ми се, че с това приключихме с „Бевърли Хилс“. — Де Уит прегледа записките си. Сан Франциско вече също бе оправен. Сан Диего изискваше малко по-особено внимание, но нямаше защо да се бърза. — А, има един малък проблем тук, в адмиралския кораб... — Младият мъж се почеса по бузата. — Специалистът по поддръжката твърди, че има нужда от нови кафе и сандвич-машини.

Томас привърши със своята съомга и повдигна вежда.

— Поддръжката дойде при теб специално по този въпрос?

— Възникна проблем с „В“ и „К“ инсталацията на шестия етаж. Саботаж от страна на един дребосък, който решил да изхвърли своите Пауър Рейнджърс в тоалетната. Настана истинска бъркотия. Слязох долу да успокоя родителите.

А след като ги изпрати край басейна в градината отиде да помогне на техника да се справи с наводнението. Но това беше извън темата.

— Докато наглеждах отпушването, стана дума за въпросните машини. Искат си обратно машините, които предлагат боклук вместо храна. Машините за шоколадови блокчета и чипс били сменени преди няколко години с други за ябълки и диетични сладки. Не знам дали ще

ми повярвате, но ми надуха главата с приказки за това, от къде на къде ръководството ще се намесва в личния избор на хората.

— Това трябва да е бил Риджуей — реши Джош.

Сюзън издаде красноречив звук, но постави пред устните салфетка, за да прикрие усмивката си. Представяше си как Байрън, елегантен в костюм и излъскани обувки, цапа сред водата и слуша носталгичните излияния на един от техниците за snackове.

— Да ги направим щастливи — повдигна рамене Де Уит. — Нека ядат „Милки уей“.

— Съгласен — рече Томас. — Това ли е най-големият проблем с персонала тук, в „Темпълтън Монтерей“?

— Само ежедневните дреболии, нищо нетипично за всекидневието. И мъртвата жена в стая 803.

Джош направи гримаса.

— Мразя подобни случки.

— Сърдечна атака. Умряла в съня си. Беше на осемдесет и пет години, водила пълноценен живот. Доста уплашила камериерката.

— Колко време ти беше нужно да я успокоиш? — попита Сюзън.

— След като успяхме да я хванем ли? Тя побягна с писъци по коридора. Около час.

Томас напълни отново чашата си с вино и я вдигна.

— Истинско облекчение е за нас със Сузи да знаем, че Калифорния е в добри ръце. Някои мислят, че да управляваш хотел значи да си стоиш в елегантен офис и да разгръщаш документи. Както и да тормозиш хората.

Сюзън го потупа по ръката.

— Хайде, Томи, Питър вече не е сред проблемите ни. Сега можем да го мразим само по лични причини. — Усмихна се широко на Байрън. — Но аз съм съгласна. В края на седмицата ще се върнем във Франция със съзнанието, че за нещата тук се грижат, както трябва! — Повдигна глава. — И в професионално, и в лично отношение.

— Благодаря.

— Нашата Кейт изглежда много щастлива — обади се Томас. — Много здрава и в чудесна форма. Имате ли някакви планове?

— О, ето го, че започва. — Широко ухилен, Джош се облегна на стола си и поклати глава. — Съжалявам, Бай, не мога да направя друго, освен да стоя и да те наблюдавам как се извиваш на вятъра.

— Въпросът е съвсем разумен — настоя Томас. — Знам какви са перспективите на този човек. Искам да знам какви са и намеренията му.

— Томи — обади се търпеливо Сюзън. — Кейт е голяма жена.

— Тя е моето момиче! — Лицето му помръкна и той бутна настрана чинията си. — Оставих Лора да върви накъдето реши сама и виж докъде стигна.

— Аз няма да ѝ причиня нищо лошо — каза Байрън. Не беше обиден от въпроса, както би могъл да се почувства някой друг. В крайна сметка, той също бе отгледан в традициите на старата школа, където интересът към семейството и намесата вървяха ръка за ръка. — Тя е от изключително голямо значение за мен.

— От значение ли? — погледна го Томас. — Добрият нощен сън е от значение.

Съпругата му въздъхна.

— Яж си десерта, Томас. Фактът, че работиш за семейство Темпълтън не те задължава да отговаряш на въпроси от лично естество, Байрън. Просто не му обръщай внимание.

— Не го питам, като негов работодател. Питам го като баща на Кейт.

— Тогава ще ти отговоря в същия дух — съгласи се Байрън. — Тя се превърна в много важна част от живота ми и намерението ми е да се ожена за нея.

Тъй като до този момент сам не си бе дал напълно сметка за това, младият мъж замълча и се втренчи намръщено в чашата си.

— Е, добре тогава.

Доволен, Томас удари с длан по масата.

— Това ще бъде новина за нея — прошепна Де Уит и издиша шумно. — Ще бъда благодарен, ако ми позволиш да действам с твоята Кейт по моя начин. Още не съм уточнил всички подробности в главата си.

— Само след няколко дни ще го махна от пътя ти — увери го Сюзън. — На шест хиляди мили отгук.

Томас набучи парче от богато покритата с крем торта.

— Но ще се върна — предупреди той и се усмихна широко на Байрън.

* * *

„Аз съм от хората, които си падат по детайлите“ — напомни си Байрън, когато влезе в своята къща. Знаеше как да се справя с деликатните проблеми. Несъмнено щеше да се справи, както трябва и с нещо толкова съществено като предложение за женитба на жената, която обичаше.

Кейт нямаше да желае нищо особено цветисто. Тя не си падаше по историите за рицаря, застанал на едно коляно пред дамата на своето сърце. И Слава богу! Тя би предпочела директния подход, семплия. Всичко бе в подхода, реши в заключение Де Уит и пристегна вратовръзката си.

Нямаше да го каже така, че да прозвучи като въпрос. Това даваше прекалено голяма възможност за отрицателен отговор. По-добре беше това да е заявление, тъй като отсрещната страна бе Кейт. И пак, понеже ставаше дума за Кейт, беше най-разумно да има под ръка списък с рационални обяснения защо трябваше да бъде така.

Искаше му се само да може да се сети поне за едно такова.

Едва след като си събу обувките си даде сметка, че нещо не е наред. Беше му нужна още една минута, за да осъзнае какво бе то. Тишината. Кучетата винаги надаваха приветствен лай, когато се появеше по алеята. Сега обаче не се чуваше нищо подобно. Спусна се към вратата на верандата, отвори я, обхванат от паника и видя, че нямаше никакви кучета.

Вика, свирка, накрая слезе няколкото стъпала и се втурна да провери оградата, която ги държеше в задния двор. Мозъкът му рисуваше трескаво картини на крадци на кучета, виждаше отново статии за откраднати домашни любимци, продадени за опити.

Когато чу щастливия лай, коленете му омекнаха. Бяха преминали през вратичката, реши той, докато крачеше към стълбичките, водещи към брега. Това беше всичко. Някак си бяха успели да минат и бяха отишли да се поразходят сами. Трябваше сериозно да си поговори с тях по този въпрос.

Животните изкачиха стълбата бежешком като размахваха опашки в знак на преданост и радост. Заскачаха върху му като се извиваха и го облизваха, трептейки, както винаги от щастие, независимо дали се

връщаше след няколкочасово отсъствие или бе отскачил само до магазина за мляко.

— Заслужавате да ви се скарам — уведоми ги младият мъж. — И на двамата. Не съм ли ви казвал да стоите в двора? Е, забравете за кокалите, които ви донесох от кухнята на хотела. Не, не правете опит да ме омилостивите — засмя се той, когато кучетата протегнаха лапа, за да се здрависат с него. — Момчета, ще ви върна там, откъдето ви взех, ама наистина.

— Е, това вече ще ги научи. — Кейт изкачи последното стъпало и застана усмихната пред него, осветена от лунната светлина. — Аз обаче ще трябва да поема вината върху себе си. Помолих ги да ме придружат до брега и, тъй като са добре възпитани джентълмени, нямаше как да ми откажат.

— Притесних се за тях — успя да обясни Байрън.

Не можеше да отдели погледа си от нея. Стоеше пред него с развети от вятъра коси и леко задъхана от изкачването. Беше тук, сякаш бе откликнала на желанието му.

— Съжалявам. Трябваше да ти оставим бележка.

— Не очаквах да те видя тази нощ.

— Знам. — Почувствала се неловко, както ставаше винаги щом последва някой свой импулс, младата жена напъха ръце в джобовете си. — След като затворих магазина минах през Марго, вечеряхме заедно и после си поиграх с бебето. Той е наддал сто и десет грама.

— Знам. Джош ми каза. Носи в себе си и снимки. Около седемдесет.

— Аз пък трябваше да видя видеозапис. Хареса ми много. После се запътих към моя апартамент — празният ѝ, тъп, без значение за нея апартамент. — И в крайна сметка се озовах тук. Надявам се нямаш нищо против.

— Да имам нещо против?

Бавно я обгърна в обятията си. И все така постепенно я притисна към себе си. В продължение на три удара на сърцето очите му се сляха с нейните. Устата му се докосна до нейната, отдръпна се. След това устните му покриха нейните, затоплиха ги, разделиха ги. Нежна, дълбока и посрещната с радост, целувката я прониза цялата. Не можеше да помръдне ръцете си от джобовете. Толкова безсилни ги чувстваше. Мускулите на бедрата и коленете ѝ бяха омекнали. Когато

той се отдръпна, Кейт бе готова да се закълне, че видя звезди, които я заслепиха.

— Е... — понечи да каже нещо тя, но той вече я целуваше отново, все така опияняващо, опустошително, прекрасно.

Сякаш не им беше нужно друго, освен да продължат да си стоят тук, между лекия морски ветрец и тихата страст. Кейт си пое шумно въздух, когато устните му се отделиха от нея. Очите му бяха толкова близко, толкова светли, че можеше да се огледа в тях. Байрън я побутна една стъпка назад и младата жена нямаше как да не се усмихне.

— Трябва да кажа, че според мен нямаш нищо против.

— Искам те тук... — Хвана ръцете ѝ, поднесе дланите ѝ една след друга към устните си. И не сваляше поглед от лицето ѝ. — Искам те!

Виждаше усилията ѝ да възвърне самоконтрола си, да стъпи отново здраво на земята. Но не възнамеряваше да ѝ позволи да го направи.

— Ела вътре — прошепна той и я помъкна след себе си. — Ще ти покажа.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко дни по-късно тя беше все още там.

Под кратка почивка от упражненията с гиричките Байрън разбираше ежедневен джогинг в продължение на три мили по брега. Беше доста трудно за една жена, за която началото на деня винаги бе означавало две чаши много силно и много горещо кафе, да приеме идеята за бягането по изгрев-слънце.

Кейт си повтаряше, че онова, което имаше значение, бе опитът, преживяването. И, още по-важно, вафлите, които ѝ бе обещал, ако не се откаже от тичането.

— Това май наистина ти доставя удоволствие — заяви пухтейки тя, като опитваше да се концентрира върху равномерността на стъпката си.

— Човек се пристрастява — увери я младият мъж. Той се движеше бавно като охлюв, за да ѝ даде възможност да привикне с новото занимание и същевременно се възхищаваше на гледката, която представляваха краката ѝ, обути в широки шорти.

— Ще видиш.

— Как не. Човек се пристрастява само към порочните, към грешните неща. Кафе, цигари, шоколад. Секс. Никой никога не се пристрастява към хубавите и полезни неща.

— Сексът е хубаво нещо.

— Хубаво, но грешно... грешно по хубав начин.

Гледаше как кучетата си играят с вълничките и от време на време се изтръскват като пръскат наоколо бляскащи на издигащото се слънце водни капчици.

Не можеше да отрече обаче, че изгревът бе нещо наистина хубаво. Светлината бе болезнено красива, а уханията толкова свежи, толкова възродени, че изглеждаха нереални, а въздухът, приятно прохладен.

Трябваше да признае, че усещаше мускулите си като смазани, сякаш тялото ѝ се бе превърнало в добре настроена машина. Почувства

се глупава, когато си даде сметка, че бе позволила толкова дълго време да не се чувства добре, само защото ѝ се бе струвало прекалено сложно да се промени.

— Къде бягаше в Атланта? Там няма плажове.

— Имаме паркове. И бягащи пътечки, когато времето е лошо.

— Липсва ли ти?

— Някои неща. Магнолиите. Звукът на бавно говорещи гласове. Семейството ми.

— Аз пък никога не съм живяла другаде, освен тук. И не съм и искала. Приятно ми беше да уча на изток. Да виждам сняг, замръзнали прозорци. Начинът, по който изглеждат листата през октомври в Ню Ингленд. Но винаги съм искала да бъда тук.

Кейт погледна към дългата дъря, която бяха оставили зад себе си. Мислено се възхити на геройството си. Дори прасците сякаш започнаха да я болят по-малко.

— Марго е живяла на много места, а Лора е пътувала много повече от мен.

— Има ли някое място, което би искала да видиш?

— Не, не особено много. Добре де... Бора Бора.

— Бора Бора?

— Писах за него в гимназията. Нали се сещаш, по география. Стори ми се толкова хубаво. Едно от тези места, които си обещавах да посетя, когато изляза наистина в почивка. Ваканция, през която само се шляеш и не правиш нищо. О, слава богу! — рече задъхано Кейт и се строполи върху пясъка пред стъпалата, водещи към задния двор. — Справих се!

— И ще получиш страшна мускулна треска, ако не продължиш да се движиш. — Вдигна я на крака, без сянка от симпатия. — Просто ходи. Трябва да се охладиш постепенно. Защо не отиде в Бора Бора?

Младата жена измина три крачки, след което се наведе от кръста и рече:

— Хайде, Байрън, обикновените хора не ходят току-така в Бора Бора. Това си е нещо за мечтаене. Мислиш ли, че джогингът може да повреди вътрешните органи?

— Не.

— А бях напълно сигурна, че чух яйчниците ми да дрънкат.

Де Уит пребледня леко.

— Моля ти се!

Подаде ѝ бутилката с вода, която бе заровил в пясъка в основата на стълбите. След това подсвирна на кучетата и всички започнаха да се изкачват.

— При нормални обстоятелства щях да стана горе-долу по това време и препъвайки се да вляза в кухнята, където кафе машината тъкмо изцежда последните капки кафе. Щях да изляза от къщи в осем и дващест и пет и да стигна в офиса в осем и четирийсет и пет. После щях да включа кафе машината там и в девет без пет да бъда на бюрото си с първата чаша кафе в службата.

— И към десет без пет трябваше да си погълнала първото шишенце антиациди.

— Не беше чак толкова лошо. — Кейт замълча, докато прекосяваха поляната, която водеше към къщата. Кучетата прелетяха през вратичката и се устремиха към купичките си в очакване на закуската. — Така и не ми се удаде шанс да кажа на Марго и на Лора за връщането ми в „Битъл“.

Байрън извади дванайсеткилограмовата торба с кучешка храна от килера.

— Не ти се удаде шанса ли?

— Добре де, не улучих удобния момент. — Размърда се. — Чувствам се така, сякаш не съм оправдала доверието им. Знам, че не е така. Знам, че те няма да го почувстват по този начин. Биха разбрали, че така е по-добре за мен.

Младият мъж даде знак на кучетата да започват да ядат.

— По-добре ли е?

— Разбира се, че е по-добре. — Прибра косите от лицето си. — Що за въпрос. Това, за което съм учила, за което съм работила. Това е, което винаги съм желала.

— В такъв случай, добре.

Потупа я приятелски по задника и тръгна към масата.

— Какво искаше да кажеш с това „В такъв случай, добре“? — Спусна се намръщена след него. — Става дума за партньорство, с всичките му плюсове. Заслужила съм си го.

— Абсолютно.

По навик тръгна нагоре, към банята. Кейт го следваше по петите.

— Да, заслужила съм си го. Историята с подправените документи е на път да се изясни. Във всеки случай, аз съм чиста. Останалото е проблем на детектив Кюсак. И на фирмата. Ще имам по-голям контрол върху всичко, което става, след като вече съм съдружник.

— Вълнуваш ли се за това?

— За какво?

Де Уит съблече горницето на анцуга и го метна в коша с мръсното пране.

— За разкриването на истинския извършител?

— Разбира се, че се вълнувам.

— Защо тогава не подадеш оплакване срещу него?

— Ами, аз... — не довърши думите си. Междувременно Байрън влезе в банята и застана под душа. — Бях заета. А и във всеки случай не мога да сторя кой знае какво. А и Марго беше бременна, правихме търга, Лора ме отрупа с какви ли не детайли за ваканционното модно ревю, което иска да направи, просто няхах време.

— Окей — отвърна любезно младият мъж.

— Това не означава, че то няма значение за мен. — Отвратена, Кейт се съблече и го последва под душа. — Означава просто, че имах да върша по-важни неща. Върхът беше преди две седмици. Подправените документи, предложението, бебето. Не беше честно да кажа на Марго и Лора, че ще трябва да изоставя магазина точно, когато и Марго бе принудена да го напусне. А дотогава и докато не се върна в „Битъл“, не виждам какво мога да сторя, за да откроя кой е изиграл мен и фирмата. Но върна ли се веднъж, можеш да се хванеш на бас, че ще откроя виновника.

— В това има смисъл.

— Разбира се, че има смисъл. — Раздразнена безпричинно, Кейт се пъкна под душа. — Точно така, както за мен има смисъл и да приема предложението. Това е най-практичното решение.

— Имаш право. Определено е най-практичното. „Претенции“ е една инвестиция. „Битъл“ е твоята кариера.

— Точно така. — Вместо да й подейства успокояващо, пълното му съгласие с нея я накара да настръхне. — Тогава за какво спорим?

— Нямам представа. — Байрън я целуна разсеяно по рамото и отиде да се бърше. — Отивам да приготвя закуската — обяви той и

заслиза усмихнат по стълбите.

През нея не беше по-трудно да се вижда, отколкото през ограда от решетки, помисли си младият мъж.

* * *

Цялата сутрин Кейт работи рамо до рамо с Лора. Беше решила, че в първата минута, когато имат възможност за истинска пауза, ще я накара да седне и да ѝ обясни плановете си. Разбира се, щеше да продължи да се занимава със счетоводството на „Претенции“. Две-три вечери седмично, от време на време някоя неделя — това щеше да ѝ бъде достатъчно, за да управлява финансите на магазина. Естествено щеше да бъде много заета като партньор в „Битъл“, но също така щеше да бъде в състояние да възлага на друг голяма част от рутинната работа, която досега вършеше сама.

Щеше да разполага с повече време, с по-голяма свобода. И разбира се, с по-голямо влияние. Графикът ѝ щеше да бъде претоварен, но беше свикнала. Покрай работата в магазина определено беше по-заета, но тя също така ѝ даваше ѝ оставяше големи свободни интервали от време, които не ѝ бяха нужни.

Реши, че с радост отново ще разпредели ангажиментите си по важност. Това бе напълно в стила ѝ.

Особено ѝ допаднаше фактът, че няма да ѝ се налага да се отдава на празни приказки с непознати. Нито пък някой щеше да я моли да дава съвети по въпросите на модата или да искат решаващата ѝ дума при определянето на даден подарък. Какво облекчение щеше да бъде за нея да седне отново зад своя компютър и да не трябва да говори с никого в продължение на часове.

— На сестра ми това страшно ще ѝ допадне — каза една клиентка, докато Кейт махаше внимателно етикета с цената от една кашмирена туника с цвят на корал.

— Надявам се да ѝ допадне.

— О, можете да бъдете сигурна. Това е любимият ѝ магазин. Както и на мен. — Жената засия в усмивка при вида на богатия си избор, който бе разположила върху щанда. — Не знам какво съм

правила, преди да го отворите. Вижте какъв удар направих с коледните си покупки.

— Раничко сте започнали — изкоментира под носа си Кейт, но веднага си наложи да не се разсейва. — Със сигурност ще направите щастливи всички около вас.

— Майка ми никога не би си купила нещо толкова фриволно. — Жената прокара пръст по деликатните контури на един кристален Пегас. — За това са и подаръците. А къде другаде, ако не тук, бих могла да намеря стар джобен часовник за баща си, кашмир за сестра си, сапфирени копчета са дъщеря си, кристален летящ кон за майка си и морскосини обувки от шведска кожа на Ферагамо за себе си?

— Само в „Претенции“ — отвърна Кейт. Преливащата от доброжелателство клиентка определено бе повдигнала настроението ѝ. Жената се засмя и отстъпи крачка назад.

— Превърнали сте това местенце в истинско бижу. Бихте ли поставили в подходящи кутии всичко, с изключение на обувките? Мисля да обиколя още веднъж, да не би да съм пропуснала нещо, което трябва да купя.

— Разглеждайте колкото желаете.

Кейт започна да опакова избора ѝ като се усмихваше на самата себе си. Докато поставяше джобния часовник в кутийката откри, че дори бе започнала да си тананика. Е, какво лошо имаше в тананикането? Нямахше нищо нередно в това, човек да върши с удоволствие работата си, та дори тя да не бе по негов избор. Извършването на временна работа бе все едно да си играеш, че правиш нещо.

Вдигна поглед, когато Лора заслиза по извитата стълба като бърбеше с някаква клиентка.

— Знам, че Марго е избрала това по време на пътуване до Лондон миналата година, мисис Куинт.

— О, наричайте ме Патси, ако обичате. Пазарувам тук толкова често, че ви чувствам като стари приятелки. А и точно такава нещо търсех. — Тя поглъщаше с очи кутията за писмени принадлежности от черешово дърво, която Лора постави върху щанда. — Тук винаги намирам онова, което търся. Затова и идвам толкова често — засмя се и в този момент зърна кристалния кон. — О, какво прекрасно нещо. Очарователно. Но някой ме е изпреварил.

— Аз. — Първата клиентка изправи гръб, като прекъсна огледа си на пищна кутия за пудра и се усмихна. — Красив е, нали?

— Великолепен е. Кажете, че имате нещо подобно — обърна се с умолителен тон към Лора тя.

— Мисля, че имаме летящ змей, който още не е изложен. Кейт?

— В склада е, с определена цена, но още няма табелка. Ще отида да го намеря веднага, след като приключа тук.

— Не, аз ще го намеря. Надявам се. Ако нямате нищо против да почакате.

— Ни най-малко. Знаете ли, дори съпругът ми обича да купува оттук — обърна се Патси към Кейт с поверителен тон, когато Лора излезе от помещението. — А това не е малко постижение като се има предвид, че да го накараш да се отбие дори за консерва грах е вече истински подвиг. Разбира се, според мен му е приятно да идва тук, за да погледа хубавите момичета.

— Тук сме, за да обслужваме клиентите.

Кейт прикрепил златна фльонга към хартията, в която бе увила кашмирената туника.

— Тази компактна пудра — посочи върху стъклената витрина първата клиентка. — С формата на сърце. Мисля, че снаха ми ще я хареса.

— Ей сега ще ви я извадя.

Докато двете жени обменяха мнение за въпросната кутия с пудра, Кейт опакова кончето. А щом Лора донесе змея, се разгоря нова дискуссия. Всички въздъхнаха, когато вратата на магазина се отвори.

— О, какво великолепно бебе! — Патси събра длани под брадичката си. — Истинско ангелче.

— Наистина е ангелче, нали? — Марго премести бебешката носилка, за да покаже по-добре сина си. — Той е на седемнайсет дни.

Това сложи край на разговорите за покупките, тъй като сега трябваше да се възхитят на пръстчетата му, на нослето, да коментират колко светли са очите му и колко умен — погледът. Докато Кейт донесе кошчето, за да настанят в него Джон Томас, жените вече се бяха обединили около бебето.

— Трябваше да ми се обадиш, щом си искала да излизаш — смъмри приятелката си Лора. — Щях да те взема.

— Мама ме докара дотук. Тя искаше да направи някои покупки. Изглежда планът ѝ е да запаси така кухнята ми, че да имаме достатъчно провизии, дори ако решим да не излизаме цяла година. — Марго седна на един стол до кошчето. — Господи, магазинът ми липсваше. Е, как върви бизнесът?

— Видя ли двечките, които излязоха току-що? — започна Кейт, докато наливаше чая.

— Които отиваха да обядват заедно ли? Да.

— Набързо се сприятелиха покрай едни митични стъклени фигурки. Забавно беше да ги наблюдава човек.

— Откакто сме отворили тази сутрин, едва сега за първи път „Претенции“ се изпразни — добави Лора. — Идват доста от хората, които обичат да са привършили с коледните си покупки още преди Деня на благодарността.

— И като си помисля само как ги мразех някога — въздъхна Марго. — Ходих при моя лекар. След като ме прегледа, той каза, че ако най-вече седя зад щанда, от следващата седмица мога да идвам всеки ден за по няколко часа.

— Няма защо да бързаш толкова — възпротиви се Кейт. — Ще се справим.

— Не ми е приятно да се справяте без мен. Мога да водя Дж. Т. с мен. Бебетата замъгляват мозъците на клиентите.

— Мислех, че ще търсите детегледачка.

— Да. — Леко нацупена, младата жена се наведе над сина си и оправи завивката му. — Скоро.

— Не иска да го дели с никого — прошепна Лора. — Познато ми е това чувство. Когато Али се роди, аз...

Не довърши мисълта си, тъй като влязоха нови три клиентки.

— Аз ще се заема с тях — предложи Кейт. — Вие двете можете да си поприказвате на майчински теми.

През следващите двамайсет минути тя показа на едната посетителка всички диамантени обици, с които разполагаха, докато другата разглеждаше разните дреболии, а третата се прехласваше над спящия Дж. Т.

После сервира чай, помогна на един обезумял съпруг да избере в последния момент подарък за годишнината от сватбата си и окачи разхвърляните из пробната дрехи, които клиентките не бяха одобрили.

Върна се отново в главното помещение като поклащаше укорително глава заради отношението на някои хора към коприната. Междувременно се бяха появили други клиенти, които се шляеха сред изложените стоки. Носеше се жужене от женски гласове. Някой бе включил лампа в стил „Арт Деко“, за да изпробва ефекта, който се получава. Ъгълът бе окъпан в равномерна златиста светлина. Марго се смееше заедно с една клиентка, Лора се протягаше нагоре, за да достигне някаква кутия. А бебето спеше.

Това бе прекрасно място, помисли си внезапно младата жена. Нещо като вълшебен скрин, изпълнен както с най-възвишеното, така и с глупавото. Измайсторен от тях трите. Поради отчаяние, поради практичност и най-вече, в резултат на приятелството помежду им.

Колко странно, че изобщо някога бе гледала на това като на работа, която се измерва с печалби и загуби, с режимни и други разходи. И още по-странно, че едва сега бе осъзнала колко щастлива бе да участва в нещо толкова рисковано, толкова смешно, толкова забавно.

Запъти се към Лора.

— Имам среща, за която бях забравила — рече припряно тя. — Ще можеш ли да се справиш, докато се върна? Няма да се бавя повече от час.

— Разбира се. Но...

— Няма да се бавя. — Грабна чантата си иззад тезгяха, преди Лора да успее да я попита нещо друго. — До скоро — рече тя и почти побягна.

— Къде отива? — заинтересува се Марго.

— Не знам. Излезе нанякъде само за малко. — Разтревожена, Лора проследи с поглед приятелката си през стъклото на витрината. — Надявам се, че всичко е наред.

Кейт обаче не беше сигурна в това. Това бе тест, повтаряше си тя. Да се върне в „Битъл“, да направи преценка на чувствата си. Тестът щеше да бъде нейната реакция.

Фойето ѝ беше познато, дори ѝ подейства успокояващо с умерените си цветове и утилитарната мебелировка. Кожа и хром, удобни и лесни за почистване, образуваха къта за сядане, където за употреба на клиентите бяха струпани броеве на „Мъни“, „Тайм“ и „Нюзуик“.

Жената на рецепцията ѝ се усмихна кратко и леко смутено. Кейт тръгна по навик по стълбите и премина през първия етаж. Тук също нямаше място за глупости, също както във фоайето. Чиновници и компютърни оператори се движеха с делови вид на отрудени пчелички и точно толкова съсредоточени върху предстоящата си задача. Един от служещите в пощенския отдел буташе количката пред себе си — беше време за раздаването на следобедната поща. Чуваше се тракането на факс.

На втория етаж се носеха същите работни звуци. Счетоводителите вършеха всекидневните си задължения, всеки в своя офис. Телефоните звъняха почти непрекъснато и напомняха, че все пак беше средата на последното тримесечие на годината. Клиентите започваха да се обаждат за съвет как да изстискат по-големи удръжки от заплатите, как да отсрочат приходите си за следващата година, каква сума щеше да им бъде нужна за това или онова.

Разбира се два пъти повече щяха да изчакат последната седмица на декември, за да започнат да звънят на пожар. Това правеше професията на счетоводителя особено интересна.

Спря пред стария си офис. Никой не бе пожелал да го използва. Компютърът и телефонът ѝ все така стояха върху бюрото, но всичко друго беше празно. Факсът мълчеше, но тя помнеше как бе пиукал и тракал.

Щорите на прозореца зад бюрото бяха спуснати. Внезапно си даде сметка, че често ги беше оставяла по цял ден така. Работеше на изкуствена светлина и никога не обръщаше внимание на гледката навън.

Полицата бе на една ръка разстояние от писалището и върху нея бе подреждала различни справочници, учебници по данъчно облагане, канцеларски материали. Нищо за развлечение, за отвличане на вниманието. И, въздъхна вътрешно Кейт, никакъв стил. Една от многото пчелички в кошера.

Мили боже, колко отегчителна беше само.

— Кейт.

Обърна се, доволна, че това сложи край на самосъжалението, на което се бе отдала.

— Здравей, Роджър.

— Какво правиш?

— Оглеждам се с подробности в огледалото — посочи към празния офис. — Никой не го използва.

— Не. — Усмивката му беше донякъде неуверена, когато надникна вътре. — Говори се, че ще наемат нов съдружник. Изобщо, говори се какво ли не — добави той и премести поглед отново към лицето ѝ.

— Така ли — отвърна студено младата жена. — И?

— Просто съм изненадан, че те виждам тук. Онова ченге се навърташе много насам напоследък.

— Това не ме притеснява, Роджър. Не съм извършила нищо, заради което да се тревожа.

— Не, разбира се, че не си. Никога не съм го вярвал. Прекалено добре те познавам. — Огледа се назад през рамо. Движението бе рязко и нервено. — Миналата седмица Битъл старши свика събрание на всички работещи във фирмата и съобщи, че всякакви подозрения срещу теб са отпаднали. И сега всеки следи всички останали. И се пита.

— В това няма нищо учудващо, нали? — Любопитно се вгледа в лицето му. — Обаче само един от хората освен, че се пита, се и притеснява. Не мислиш ли така, Роджър?

— Веднъж подозренията паднаха върху теб — отвърна той. — Кой знае кой може да бъде следващият.

— Според мен детектив Кюсак знае как да си върши работата. Освен това не трябва да забравяме и ФБР.

— Какво искаш да кажеш с това „ФБР“?

— Фалшифицирането на данъчни формуляри е престъпление срещу държавата.

— Никой не е подправял въпросните формуляри. Никой не се е ебавал с правителството.

— Само с мен и с неколцина клиенти. Копеле такова!

Той отметна глава назад, сякаш му бе зашлевила плесница.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Виждам, че се потиш. Знаеш ли, никога досега не съм те виждала да се потиш. Нито в леглото. Нито когато ми съобщи, че една от най-важните ми клиентки се е прехвърлила при теб. Сега обаче се потиш.

Понечи да мине покрай него, за да излезе, но той я сграбчи за ръката.

— Не ставай смешна. Да не би да ме обвиняваш в подправянето на документи?

— Кучи син! Ти знаеше къде държа всичките си записки. Ти знаеше точно как да извлечеш нужната информация и да насочиш показалец към мен. Открил си и за баща ми, нали? — Гневът бушуваше все по-силно в кръвта ѝ. — И имаше нахалството след всичко това да се правиш, че искаш да ме сваляш. Не можех да разбера откъде идваше ненадейният ти подновен интерес към мен. А това било просто още един начин да прикриеш следите си.

— Не знаеш какво говориш.

Да, той наистина се потеше. Беше много уплашен. Уплашен като някой див заек, озовал се внезапно пред фаровете на фучаща кола. Кейт се надяваше с всички сили, че сега той страдеше.

— Махни си ръката от мен, Роджър! Веднага!

Той само я стисна още по-силно и се приведе по-близо.

— Няма как да докажеш това. Ако опиташ да прехвърлиш всичко върху мен, ще заприличаш на глупачка. Една от твоите клиентки дойде при мен. С баланса ѝ се занимавам аз, защото съм по-добър от теб. И работя повече.

— Получи този баланс, защото спа с една самотна, уязвима жена.

— Като че ли ти никога не си спала с клиент — заяви ядосано той.

— Не, никога не съм правила такова нещо. А парите взе, защото си алчен, защото това беше лесно и защото ти даваше възможност да ме премахнеш от пътя си.

— Предупреждавам те, Кейт, ако отидеш при Битъл и опиташ да ме насадиш на пачи яйца, ще...

— Какво? — опълчи се младата жена, а от очите ѝ хвърчаха предизвикателни искри. — Какво точно?

— Някакъв проблем ли има?

Нюман се носеше по коридора по типичния си нереално безшумен начин. Както обикновено, бе присвила неодобрително устни.

Кейт се усмихна убийствено.

— Не мисля така. — С рязко движение освободи ръката си от дланта му, която вече не я стискаше така силно. — Съгласен ли си,

Роджър? Струва ми се, че мистър Битъл ме очаква, мис Нюман. Обадих му се от колата си, докато идвах насам.

— Той ще ви приеме веднага. Телефонът ви звъни, мистър Торнхил. Елате с мен, ако обичате, мис Пауел. — Нюман хвърли бърз поглед през рамо към Роджър, който стоеше с мрачна физиономия на сред коридора, после го насочи към Кейт, която потъркваше ръката си. — Добре ли сте?

— Прекрасно. — Пое си дъх, когато секретарката отвори вратата към офиса на Битъл. — Благодаря ви.

— Кейт. — Битъл се изправи зад бюрото си и протегна приветствено ръка. — Много се радвам, че се обади — обхвана ръката ѝ с двете си ръце. — Много се радвам.

— Благодаря ви, че ме приехте.

— Заповядай, седни. Какво можем да ти предложим?

— Нищо, благодаря.

— Мис Нюман, съобщете на партньорите, че Кейт е тук.

— Не, моля ви, това не е необходимо. Бих искала да поговоря само с вас.

— Както желаш. Това е всичко, мис Нюман. — Седна на стола до своята посетителка, вместо да остане зад бюрото. — Искан ми се да можех да ти кажа нещо повече за напредъка на разследването. Детектив Кюсак обаче предпочита да задава въпроси, вместо да отговаря на нашите.

— Не съм дошла за това. — Помисли си за Роджър. Не, тя нямаше да посочи с пръст, не още. Щеше да го остави да се поти и да се тормози. Междувременно щеше да открие начин да докаже вината му. А след това щеше да го гледа как се пържи на бавен огън. — Дойдох във връзка с предложението.

— Добре. — Доволен, възрастният мъж се облегна, кръстоса ръце. — Нямаме търпение да се върнеш при нас. Всички партньори сме единодушни, че малко свежа млада кръв няма да ни се отрази зле. Не би трябвало фирма като тази да не се развива.

— Тя изобщо не стои на едно място, мистър Битъл. Това е една добра фирма. Едва сега започнах да си давам сметка от каква полза за мен бяха прекараните тук години.

Все още, без да има представа какво ще каже, младата жена също кръстоса ръце в скута си.

— Първо исках да споделя, че мислих дълго върху случилото се и стигнах до извода, че при дадените обстоятелства вие постъпихте така, както трябваше да се постъпи. Както бих постъпила и аз на ваше място.

— Цена мнението ти, Кейт, наистина много го ценя.

— Моята грешка бе в това, че не погледнах фактите в лицето. Но може би не трябва да се коря чак толкова за това. Не мога винаги да се справям сама с всичко. Невинаги имам отговор на всички въпроси — въздъхна тихичко. Не беше лесно да направи подобно признание. — Мистър Битъл, когато се дипломирах, имах една цел, а именно, с труда си да се издигам в йерархията на тази фирма, докато стана един от партньорите. Знаех, че ако го постигна, ако отговорех на вашите стандарти и станех ваш съдружник, това щеше да означава, че съм най-добрата. А за мен бе изключително важно да бъда най-добрата.

— В тази фирма никога досега не е работил друг с толкова безупречна трудова етика. Тъй като си давам сметка, че момента, в който получаваш нашето предложение може би те тревожи малко, бързам да те уверя отново, че съжалението за неприятното недоразумение няма нищо общо с поканата да станеш наш партньор.

— Знам. И то означава страшно много за мен. — Отвори уста с намерението да приеме. И поклати глава. — Съжалявам, мистър Битъл, но не мога да се върна тук.

— Кейт... — Той отново протегна ръка и взе дланта ѝ в своята. — Повярвай ми, когато казвам, че разбирам как се чувстваш, разбирам неудобството ти. Предполагам, че изчакваш окончателното разрешение на проблема, за да приемеш предложението ни. Нямаме нищо против да ти дадем толкова време, колкото желаеш.

— Не става въпрос за време. А може и точно така да е. Имах време да свикна с новото положение, да направя преоценка на живота си. През последните няколко месеца се отклоних от пътя, който си бях предначертала още в гимназията. И това ми допадна, мистър Битъл. Никой не е изненадан повече от мен самата, че мога да се чувствам щастлива от работата си в един магазин за ползвани вещи на „Кенъри Роуд“. Но аз съм щастлива и не искам да се откажа от това.

Битъл се облегна назад и започна да потупва върховете на пръстите на двете си ръце, както правеше, когато бе изправен пред заплетен проблем.

— Нека да поговоря с теб като стар приятел, като човек, който те познава от дете.

— Разбира се.

— Ти си от хората, които си поставят определени цели, Кейт. Посвети всичкото си време и усилия за постигане на успех в избраното от теб самата поле на действие. Поле, смея да твърдя, за което си родена. Сега може би имаш нужда от почивка, от известно прекъсване. С всички ни се случва така от време на време — изпъна пръсти и отново ги потупа едни в други. — Но да изгубиш от поглед тази цел, да избереш позиция, която е не само много под твоята квалификация, ами и не е подходяща за теб, това е прахосване на време и на талант. Всеки счетоводител със средно образование би могъл да се справи с ежедневните финанси на един магазин и всяка гимназистка може да застане зад щанда и да продава.

— Прав сте. — Очарована, че чува всичко това представено с логични, лишени от всякакви емоции фрази, младата жена му се усмихна. — Напълно сте прав, мистър Битъл.

— Ами, тогава, Кейт, ако искаш още няколко дни, за да се изясниш със самата себе си...

— Не, вече съм напълно наясно със самата себе си. В общи линии си казвах същото, което чух току-що и от вас. Че онова, което правя, е лишено от всякакъв смисъл. Че е нелогично, ирационално и емоционално. Най-вероятно е и погрешен ход, но трябва да го направя. Виждате ли, това е нашият магазин. На нас трите с Марго и Лора. Това е нашата мечта.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Взе бутилка шампанско от магазина и реши да сготви. Имаше негласно споразумение с Байрън той да готви, а тя да мие чиниите, тъй като той бе на светлинни години пред нея в кулинарното изкуство. Тъй като това обаче щеше да бъде отпразнуване на началото на нов етап в живота ѝ, Кейт искаше да направи опит.

Винаги бе гледала на готвенето като на нещо подобно на математическите способности. Справяше се с какви ли не формули, харесваше висшата математика, обичаше да намира отговори, но самият процес не ѝ доставяше особено удоволствие.

Пристегната в престилка с горница, навила ръкави до лактите, младата жена подреди продуктите така, сякаш се намираше в аптека.

Първо плънката, реши тя и погледна притеснено към току-що измитите гъби. Нямахше да бъде лесно да ги натъпче със сирене, но според рецептата това можеше да бъде направено. Отдели пънчетата и започна да ги кълца на ситно, както се изискваше. След това, следвайки указанията, ги задуши със зелен лук и чесън и усети, че уханието, което се разнесе, я накара да се усмихне.

А когато добави трохите хляб, сиренето и подправките, бе направо очарована от себе си.

Не след дълго вече тъпчеше с щастливо изражение плънката в шапчиците на гъбите, а после ги сложи във фурната.

Трябваше да постави краставиците в марината, да нареже чушките, да се справи и с доматиите. О, точно така, и с маслините. Започна да се бори с капака на буркан, пълен с едри черни маслини като го обсипваше с проклетия. В това време часовникът на фурната изписка. Извади пълнените гъби.

Държеше всичко под контрол, успокои се тя, и облиза палеца, който бе опарила във врялата тава. Това бе въпрос единствено на експедитивност. Какво, по дяволите, следваше сега?

Наряза сиренето, опита да улучи точната пропорция между босилека и зехтина, с които възнамеряваше да сервира хляба.

Спешното обаждане до мисис Уилямсън, готвачката у Темпълтънови, я успокои, че може да нареди внимателно в дълга чиния гъбите.

„Къде, по дяволите, се бави Байрън?“ — запита се тя, докато препрочиташе рецептата за „паста кон песто“. Едро нарязан босилек — промърмори под носа си младата жена. Какво, дявол го взел, означаваше точно едро нарязан? И защо, по дяволите, трябваше да се стърже пармезана, след като всеки, който имаше поне малко мозък в главата си, можеше да си купи кутия с вече настъргано сирене? И къде щеше да намери кедрови семена?

Откри ги в буркан със съответния надпис в шкафа му. Трябваше да се сети, че ще има от тях. Този човек притежаваше всичко, свързано с яденето, както с неговото приготвяне, така и със сервирането му. Внимателно претеглените съставки се озоваха в купата на кухненския робот. Решила, че една молитва няма да ѝ навреди, Кейт притвори едното си око, произнесе я наум и натисна бутона.

Всичко започна да се върти със задоволителен вид.

Напълно успокоена, младата жена сложи да се вари вода за спагетите и започна да подрежда масата.

— Извинете — рече още от вратата на кухнята Байрън. — Явно съм сбъркал къщата.

— Много забавно.

Кучетата, които ѝ бяха правили компания и бяха нащрек за някоя евентуална придобивка от домакинстването ѝ, се втурнаха да го приветстват. Тъй като обонянието и любопитството му го бяха отвели право към кухнята, той все още бе с дипломатическото си куфарче в ръка. Сега го остави встрани, за да погали животните и да се ухили глупаво на Кейт.

— Ти никога не готвиш.

— Това не означава, че не мога. — Нетърпелива да разбере мнението му, Кейт взе една от пълнените гъби от подноса и я напъха в устата му. — Е?

— Хубаво е.

— Хубаво? — повдигна едната си вежда младата жена. — Само хубаво?

— Изненадващо хубаво — направи повторен опит Байрън. — Виждам, че си сложила престилка.

— Разбира се, че ще сложа. Нямам желание да се оплескам цялата.

— Имаш толкова... домашен вид... — Плъзна ръце по раменете й, целуна я за „добър вечер“. — Харесва ми!

— По-добре не свиквай с него. Това е еднократно изпълнение. — Отиде до хладилника, за да извади шампанското. — Помня времето, когато Джош мина през този стадий и искаше да се ожени за Дона Рийд.

— Дона Рийд. — След като отвори вратата, за да пусне кучетата навън, младият мъж се отпусна на една табуретка. — Да, сега като се замисля, тя наистина изглеждаше страхотно в тези престилки.

— Той обаче го надживя и реши, че е по-добре да се захване с „Мис февруари“. — С бързо, експедитивно движение, отвори бутилката. — Разбира се, всъщност винаги бе желал Марго. Дона и „Мис чашки номер 42-D“ бяха само за отвличане на вниманието му. — Извади чаши за шампанско от бюфета и се обърна с дяволито изражение. — А сега, ако съм схванала добре, е ред да попитам: „Как мина денят ти, скъпи?“

— Добре. Но това тук е по-добро! — Взе предложената чаша и я вдигна към нея. — Какъв е поводът?

— Радвам се, че си даваш сметка за това. Действително трябва да има повод, за да се подложа на цялата тази лудница. — Издиша шумно като огледа кухнята. Колкото и да бе внимавала, имаше още много за чистене. — Защо се занимаваш с това? С готвенето, нали ме разбра?

— Доставя ми удоволствие.

— Ти не си нормален, Байрън.

— Водата ври, Дона!

— О, вярно. — Взе прозрачната кутия със спагети и се намръщи. — Изваждате това от кутията и го слагате тук. Чудесно, струва ми се, но как да определя колко са двеста и осемдесет грама?

— На око. Знам, че това е в противоречие с твоята природа, но на всички от време на време ни се налага да живеем опасно.

Наблюдаваше я как се тревожи по този повод, понечи да й каже, че слага прекалено много, но в крайна сметка само повдигна рамене. Това беше нейната вечеря в края на краищата. Във всеки случай откри, че вниманието му непрекъснато се отклонява към връзките на престилката, които подчертаваха стегнатото й задниче.

Как ли щеше да изглежда гола под бялата престилка?

Щом чу смеха му, Кейт изви глава.

— Какво?

— Нищо. — Отпи отново от шампанското си. — Просто една неочаквана и леко смуцаваща фантазия. Вече отмина. Почти. Защо не ми кажеш какво се случи, че да подхванеш тази домакинска кампания?

— Ще ти кажа. Бях... По дяволите, забравих хляба. — С набърчено чело напъха тавата във фурната и нагласи нужната температура и време. — Няма начин човек да води разговор и едновременно с това да се справи с всички подробности около приготвянето на едно ядене. Защо не пуснеш някаква музика, да запалиш свещи. Заеми се с тези неща, докато аз приключа с моите.

— Добре. — Младият мъж се изправи, но преди да тръгне се обърна отново. — Катрин, какво ще кажеш за тази малка фантазия... — Развеселен от самия себе си, поклати глава. — Може би ще я опитаме по-късно.

Прекалено заета, за да му обърне внимание, Кейт го отпрати с жест и отново съсредоточи цялото си внимание върху работата, която вършеше.

Реши, че се бе справила много добре, когато най-после седнаха на масата, заобиколени от апетитни ухания, от блясъка на свещите и от виковете на Оутис Рединг, носещи се от стереоуредбата.

— Мога да се справя с това — обяви тя, след като опита и одобри приготвеното от нея. — Веднъж годишно.

— Наистина е приказно. И оценено по достойнство. Страхотно усещане е да се прибереш у дома, където те очаква хубава жена и домашно приготвена вечеря.

— Имах малко излишна енергия. — Разчупи хляба, предложи му половината. — Първо си помислих да те замъкна направо в спалнята като се върнеш, но после реших, че това може да почака за след вечерята. А и бях гладна. Апетитът ми определено се е подобрил през последните няколко месеца.

— Както нивото и на стреса, на който се подлагаш — допълни Де Уит. — Престана да гълташ аспирина и антиациди като бонбонки.

Не можеше да не се съгласи с него. Така си беше. И със сигурност се чувстваше по-добре от когато и да било.

— Е, тази вечер извърших нещо, което или ще ме задържи на същия път или ще ме прати обратно към аптеката. — Вгледа се със сериозно изражение в балончетата в шампанското си, отпи. — Отказах партньорството.

— Така ли? — Постави ръка върху дланта ѝ и започна да си играе с пръстите ѝ. — И сега добре ли се чувстваш?

— Така мисля. — Любопитството я подтикна да попита: — Не ми изглеждаш особено учуден. Аз самата разбрах, че ще откажа едва днес, след като седнах в офиса на мистър Битъл.

— Главата ти може да не е знаела отговора, но сърцето ти го знаеше. През последните месеци ти свикна с „Претенции“, Кейт. Магазинът е твой. Защо да го изоставяш, за да станеш част от нещо, изградено от друг?

— Защото то е същото, което винаги съм искала, към което винаги съм се стремяла. — Леко несигурна в него, повдигна рамене. — Оказа се, че ми е било достатъчно да разбере, че съм добра. Малко е плашещо, когато човек сменя по този начин посоките.

— Промяната не е чак толкова радикална — поправи я Байрън. — Ти си партньор от даден бизнес, отговаряш за баланса.

— Дипломата ми, цялото образование...

— Не мислиш, че всичко това е отишло на вятъра, нали, Кейт? Това е част от самата теб, от онова, което представляваш. Просто го използваш по различен начин.

— Не можех да се върна в този офис, към този... живот — заяви тя. — Всичко ми се стори толкова сковано. Днес Марго дойде в магазина с бебето. Хората се суетяха край него, Марго седеше край кошчето, Лора отиде да търси крилатия змей, а аз огъвах един джобен часовник и вадах някакви обувки... — смутена, не довърши мисълта си. — Май се разбъбрих. Никога не го правя.

— Няма значение. Разбрах какво искаш да кажеш. Забавно ти е да работиш там, да бъдеш част от него. Наслаждаваш се на изненадите, които ти поднася нещо, за чието създаване си помогнала.

— Никога не съм обичала изненадите. Винаги съм искала да знам всички къде, кога и как, за да бъда подготвена. Човек прави грешки, когато не е подготвен, а аз мразя грешките.

— Това, което правиш, струва ли ти се правилно?

— Така излиза.

— Е, в такъв случай... — вдигна чашата си, чукна я с нейната. — Напред към него.

— Почакай, докато кажа на Марго и Лора. — Тази мисъл я накара да се засмее. — Марго си бе тръгнала, когато се върнах, а Лора трябваше да бърза да вземе момичетата, така че нямах възможност да обявя решението си. Разбира се, ще се наложи да направим някои промени. Смешно е да продължаваме без уточнени работни часове. Системата за определянето на цените трябва да бъде щателно преразгледана. Новата програма, която инсталирах, ще реорганизира напълно нашия... — усети се, когато видя, че Байрън ѝ се усмихва. — Е, човек не може да се промени за една нощ.

— Изобщо не би трябвало да се променяш. Именно заради това си им нужна. Използвай силата си. Която несъмнено включва и приготвянето на блюда от италианската кухня. Това песто е страхотно.

— Наистина ли? — Тя също си сипа още от спагетите. — Има нещо такова. Е, може би понякога ще стъкмявам по нещо. При специални поводи.

— Няма да ме накараш да споря. — Замислено нави спагети на вилицата си. — Като стана дума за специални поводи и като се има предвид, че сега вече ти ще си бъдеш работодател, ще можеш да направиш малко по-гъвкаво дневното си разписание. Поради куп причини няма да мога да се върна в Атланта за Коледа, затова възнамерявам да взема няколко дни и да отида там за Деня на благодарността.

— Добре. — Опитва се да не обръща внимание на разочарованието си. — Сигурна съм, че семейството ти ще се зарадва много на посещението, макар да е само за няколко дни.

— Бих искал и ти да дойдеш с мен.

— Какво?

Вилицата спря на половината път до устата ѝ.

— Бих искал и ти да дойдеш с мен в Атланта и да се запознаеш с моето семейство.

— Не... не мога. Не мога да прелитам просто така из цялата страна. Нямам достатъчно време за...

— Разполагаш с повече от половин месец, за да наредиш плановете си. Атланта не е Бора Бора, Кейт. Това е Джорджия.

— Знам къде е Атланта — отвърна тросната младата жена. — Виж, дори да се изключи факторът време, не трябва да забравяме, че Денят на благодарността е семеен празник. Не можеш просто така да заведеш някого и да го тупнеш на главите на близките си.

— Ти не си някого — рече тихо Брайън. О, в очите ѝ наистина виждаше паника. И макар този факт да го подразни, той реши да продължи нататък. — В моя край е традиция да поканиш жената, която е от значение за теб, да се запознае с близките ти. Особено ако става въпрос за жената, в която си влюбен и за която искаш да се ожениш.

Кейт се отдръпна рязко назад, сякаш се бе изгорила, и едва не събори стола като скочи на крака.

— Почакай за момент. Задръж. Уф! Откъде се взе? Сготвих едно глупаво ядене и ти започна да халюцинираш, да се мислиш за велик.

— Аз те обичам, Кейт. Искам да се оженя за теб. За мен ще означава страшно много, ако приемеш да прекараш няколко дни с моето семейство. Сигурен съм, че Марго и Лора с готовност ще нагласят работното разписание така, че да ти дадат възможност за едно кратко пътуване за празниците.

Едва след няколко опита звуците, които опитваха да излязат от устата ѝ, успяха да се оформят в думи.

— Как можеш да си седиш така и спокойно да говориш за разписание, а в същото време да правиш предложение за женитба? Да не си се побъркал?

— Мислех, че ще оцениш практичния момент.

Без да е сигурен кой го бе ядосал повече, той самият или Кейт, младият мъж надигна чашата и изпи цялото ѝ съдържание.

— Е, аз пък не го оцених. Така че престани с това. Не знам откъде си си напъхал в главата тези глупости за брака, но...

— Не бих го определил така — рече накрая той, забил поглед в чашата си. — Мислил съм доста по този въпрос.

— О, така ли? Нима? — Гневът започна да избива над паниката. Кейт определено го предпочиташе пред нея, затова го остави да се разгори. — Така действаш ти, нали? Ето така действа Байрън Де Уит, по своя спокоен, деликатен, търпелив начин. Сега вече всичко ми се изясни — бушуваше тя, като се въртеше край плота. — Не мога да повярвам, че не съм го забелязала досега. Колко си умен, Байрън.

Колко обигран. Дяволски коварен. Успя да ме хванеш на въдицата си, нали? Малко по малко, стъпка по стъпка.

— Ще трябва да ми разясниш за какво става дума. Какво точно съм направил и на кого?

— На мен! И не си мисли, че сега вече не виждам всичко пределно ясно. Първо беше сексът. Човек мисли трудно, когато се превърне в една голяма, пулсираща жлеза.

Стана му смешно, но не си позволи да се засмее, а вместо това избра внимателно една маслина.

— Доколкото си спомням, сексът беше толкова моя идея, колкото и твоя. Всъщност дори повече твоя в началото.

— Не се опитвай да изместваш темата — озъби се младата жена и стовари ръцете си върху плота.

— Нямам ни най-малко подобни намерения. Давай нататък.

— После дойде ред на кампанията „да подобрим здравето на Кейт“. Болници, проклетите лекари, лекарства.

— Сигурно ще прозвучи отново като изместване на темата ако припомня, че ти имаше язва.

— Аз сама се оправях с нея. И със същия успех можех да отида сама на лекар. След това се захвана да готвиш и да ме храниш с разни полезни неща. „Закуската ти трябва да бъде здравословна, Кейт. Наистина трябва да понамалиш кафето.“ И преди да съм разбрала какво става, вече се тъпча редовно със здравословни храни и се занимавам със спорт.

Байрън прокара език по зъбите си, загледан в чинията пред себе си.

— Толкова се срамувам. Да ти заложа такъв дяволски капан. Непростимо е.

— Не ми се обяснявай. Купи кученцата. Направи фина настройка на колата ми.

Младият мъж потри лице с длани, преди да се изправи.

— Сега излиза, че взех кучетата и оправих колата ти, само и само да те заслепя, за да паднеш в пъклените ми мрежи. Кейт, не се дръж като глупачка.

— Нищо подобно. Винаги разбирам, ако се държа като глупачка, но този случай не е такъв. Ти разпредели умно всичко на отделни малки етапи, докато се стигна дотам практически да заживея тук.

— Скъпа — рече той със смесица от любов и раздразнение. — Ти наистина живееш тук.

— Виждаш ли? — вдигна нагоре ръцете си. — Заживях с теб, без дори да си дам сметка. Даже готвя, за бога. Никога не съм готвила за някой мъж през целия си живот.

— Не си ли?

Трогнат, той пристъпи напред и протегна ръце към нея.

— Не прави това. — Все още разгорещена, Кейт отстъпи зад другия край на плота. — Дяволски добър си в изместването на темата. Казах ти, че не си мой тип и от това няма да излезе нищо.

На края на търпението си, Де Уит отпусна тежестта на тялото си назад върху петите.

— По дяволите разните типове. Получи се много добре и ти самата знаеш прекрасно колко добре вървяха нещата помежду ни. Аз те обичам и ако не беше толкова твърдоглава щеше да признаеш, че ти също ме обичаш.

— Недей да правиш изводи за моите чувства, Де Уит.

— Чудесно. В такъв случай ето ти моите чувства. Аз съм влюбен в теб. Оправи се сега с тях.

— Не е нужно аз да се оправям с твоите чувства. Това си е твой проблем. А колкото до идиотското ти предложение за женитба...

— Не съм ти предлагал брак — отвърна хладно Байрън. — Казах, че искам да се омъжиш за мен. Не съм те питал. От какво точно се страхуваш, Кейт? Че съм друг вариант на онзи негодник Торнхил, който те е използвал, докато се появи нещо по-апетитно ли?

Кръвта във вените ѝ изстина.

— Какво точно знаеш ти за Роджър? Врял си си носа в моите работи, нали? Интересно защо този факт не ме изненадва.

Нямаше смисъл да си прехапва езика сега. По-добре беше да играе с открити карти.

— Когато някой има такова значение за мен, както ти, неговите работи са и мои работи. За мен е много важно той да се чувства добре. Затова си поставих за задача да разбера как стоят нещата. Споменала си името му пред Кюсак, аз пък поддържах връзка с Кюсак.

— Поддържал си връзка с Кюсак — повтори младата жена. — И знаеш, че именно Роджър ме е насадил на пачи яйца.

Де Уит кимна.

— Както, очевидно, знаеш и ти самата.

— Едва днес следобед разбрах. Но ми се струва, че ти си го знаел малко по-отдавна и не си счел за нужно да ми го кажеш.

— Следата водеше към него. Личен сблъсък помежду ви, достъп до твоя офис. Обаждал се е по телефона до Ню Хампшир горе-долу по същото време, когато ти си разбрала за баща си.

— Как разбра за телефонните обаждания?

— Детективът на Джош се добра до тази информация.

— Детективът на Джош — повтори тя. — Значи Джош също е знаел. Но той също не се е сетил да ми предаде поне част от тази информация.

— Не ти я предадохме, защото щеше веднага да връхлетиш като гръм от ясно небе върху Торнхил! — По начина, по който Байрън произнесе последните си думи стана ясно, че на него самия страшно му се искаше да стовари юмруци върху лицето на виновника. — Не искахме той да заподозре нещо преди издирването да е приключило.

— Не сте искали значи — разфуча се тя. — Много зле за вас в такъв случай, защото аз вече връхлетях върху му и развалих така добре подредените ви планове. Нямахте право да се наговаряте зад гърба ми, да разполагате с живота ми.

— Имах абсолютното право да сторя нужното, за да те защитя и да ти помогна. И точно това и направих. И ще продължа да го правя.

— Независимо дали ми харесва или не.

— Точно така. Аз не съм Роджър Торнхил. Никога не съм те използвал и няма и да те използвам за каквото и да било.

— Не, ти не си използвач, Байрън. Знаеш ли какво си ти? Манипулатор. Точно такъв си, манипулираш хората. Именно това те прави толкова добър в работата ти. Търпението, чарът, способността да приспиваш бдителността на хората и да ги привличаш на твоя страна по какъвто и да било въпрос, без те да си дадат сметка, че в действителност са манипулирани. Е, ето ти една изненада. Аз няма да позволя да бъда управлявана. И абсолютно сигурно, няма да се оставя да ме манипулираш до такава степен, че да се съглася на този брак.

— Само минутка, по дяволите!

С рязко движение застана на пътя ѝ, преди да бе излетяла от стаята. Когато стисна с пръсти ръката ѝ, тя изпищя. Уплашен, че в гнева не бе преценил силата си, Байрън отскочи назад и отпусна доста

хватката си. На ръката ѝ обаче вече имаше синини. Пред очите му заплуваха грозни, тъмни петна.

— Какво, дявол го взел, е това? — попита той.

Стори ѝ се, че сърцето заседна в гърлото ѝ, когато очите му потърсиха нейните.

— Пусни ме.

— Кой ти направи това?

Брадичката ѝ се вирна предизвикателно. Гневът в погледа му беше не по-малко смъртоносен от добре подострен меч.

— Вече съм виждала благородните ти рицарски маниери, Байрън. Няма да ми бъде интересно, ако повториш представлението.

— Кой те е докоснал? — попита той, като произнасяше внимателно всяка една дума.

— Някой друг, който също не приема „не“ за отговор — озъби се тя.

И съжали за казаното още преди да го бе изрекла докрай. Но вече беше късно. Погледът му бавно стана безизразен. Младият мъж плавно се отмести от пътя ѝ.

— Грешииш. — Гласът му прозвуча хладно, спокойно и отмерено. — Аз съм способен да приема „не“ за отговор. И щом случаят е такъв, не виждам какво повече имаме да обсъждаме.

— Ще се извиня за това. — Усети как срамът изгаря бузите ѝ. — Не си заслужил подобни думи. Но не ми допада намесата ти в моите работи, нито сигурността ти, че просто така ще се оставя да ме ръководиш според твоите планове.

— Разбрано. — Обидата тежеше като оловна топка в гърдите му. — Както казах, това очевидно сложи край на нашите отношения. Очевидно ти беше права още от началото. Дватама желаем различни неща и между нас нищо няма да се получи. — Приблужи се до масата повече, за да се отдалечи от нея, отколкото да вземе чашата с вино и да я пресуши. — Можеш да прибереш вещите си сега или когато ти е удобно.

— Аз... — Съзерцаваше го, изумена, че бе затворил така здраво вратата между тях. — Не... Не мога... Тръгвам... — успя да изрече най-последната дума и излезе почти бежешком.

Де Уит чу затръшването на вратата, след което седна бавно и внимателно като старец. Отпусна глава назад, затвори очи. Истинско

чудо бе, че тя го смяташе за такъв бляскав стратег, когато дори слепец на гърба на галопиращ кон можеше да види колко зле се бе справил.

Тя се прибра в къщи, разбира се. Къде другаде можеше да отиде човек, когато бе ранен? Сцената, на която се натъкна в салона, бе толкова семейна, толкова приятна, дотолкова ѝ напомняше за онова, което току-що ѝ бяха предложили и тя бе отказала, че ѝ се прииска да закрепчи.

Джош седеше на стол край камината и светлините от пламъците си играеха върху него и спящия му син. Лора, в чиито крака се бе свила малката ѝ дъщеря, наливаше кафе в красиви чашки от китайски порцелан. Марго и Али се бяха сгушили в края на дивана, за да могат да разглеждат заедно някакво модно списание.

— Кейт. — Лора вдигна лице и се усмихна приветствено. — Идваш точно за кафето. С един от изпечените до златисто свински бутове, които приготвя мисис Уилямсън, подкупих Джош да доведе бебето.

— Може би е оставил някое и друго парченце — обади се Марго. — Ако си гладна.

— Сипах си само веднъж допълнително.

— Два пъти, вуйчо Джош — отбеляза Кейла и стана, нещо, което правеше на всеки пет минути, за да види бебето.

— Издайница.

Джош изви леко носа ѝ.

— Леля Кейт е ядосана! — Али изправи гръб в очакване. — Ядосана си на някого, лельо Кейт, нали? Лицето ти е червено.

— Наистина е така — измърмори Марго, след като се вгледа по-внимателно в приятелката си. — И ми се струва, че чувам как скърца със зъби.

— Излез! — Кейт посочи с пръст към Джош. — Двамата с теб ще проведем рунда по-късно, но за момента искам само да изнесеш тестостерона си от стаята.

— Никъде не ходя без него — отвърна, без да се засегне той. — А тук ми е много удобно.

— Не желая да виждам никакви мъже. Ако през следващите секунди все пак някой такъв се изпречи пред очите ми, ще го убия с голи ръце.

Джош подсмръкна като се правеше на обиден. Но все пак стана.

— Ще взема Дж. Т. с мен в библиотеката. Ще поговорим за спорт и за средствата на властта на чаша порто и с по една пура.

— Мога ли да дойда и аз, вуйчо?

— Разбира се — подаде свободната си ръка на Кейла. — Не съм сексист.

— След трийсет минути трябва да си лягаш, Кейла — извика подире ѝ Лора. — Али, защо не отидеш да правиш компания на вуйчо Джош, докато стане време за лягане?

— Искам да стоя тук! — Момичето издаде долната си устна и кръстоса ръце пред гърди. — Няма да изляза само защото сега леля Кейт ще започне да крещи и да псува. Не съм бебе.

— Нека остане. — Кейт направи широк жест с ръце. — Колкото по-рано научи какво представляват всъщност мъжете, толкова по-добре.

— Не съм съгласна — възпротиви се Лора. — Алисън, върви в библиотеката с вуйчо си или се качвай горе да се изкъпеш.

— Вечно трябва да правя това, което кажеш. А ми е противно.

И Али изскочи от стаята и се втурна нагоре по стълбите, за да се цупи насаме.

— Е, това беше приятен момент — промърмори майка ѝ и отново се запита какво се бе случило с нейната добра, мила Али. — Каква ободрителна забележка би желала да прибавиш към казаното, Кейт?

— Мъжете са свине.

Младата жена грабна една чашка кафе, надигна я и я пресуши сякаш беше уиски.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— И така, какво става? — попита след дълго мълчание Марго.

— За какво са ни нужни те, впрочем? Каква друга би могла да е целта на тяхното съществуване, освен продължаване на рода, а с напредъка на технологиите, скоро ще можем да минаваме и без тях, ще бъде достатъчно да влезем в някоя лаборатория.

— Говори от свое име — намеси се Марго. — Аз бих предпочела да убивам паяци, но не и да се откажа от секса. Какво престъпление извърши Байрън, Кейт, ще кажеш ли или ще трябва да се досещаме?

— Подлият, коварен кучи син. Не мога да повярвам, че бях такава идиотка, та да поддържам връзка с подобен мъж. Никога не можем да опознаем истински един човек, нали, никога не знаем какво всъщност става зад малките им очички.

— Кейт, какво е направил той? Каквото и да е то, сигурна съм, че не е толкова лошо, колкото си мислиш ти. — Тъй като в този момент Кейт свали палтото си, погледът на Лора попадна върху синините на ръката ѝ. Само след секунда тя бе на крака. — Мили боже, Кейт, ударил ли те е?

— Какво? О! — С красноречив жест отрече предположенията на своята приятелка. — Не, разбира се, че не ме е удрял. Това го получих, защото се сблъсках с една утайка в „Битъл“. Байрън не би ударил жена. Подобен подход е прекалено директен за човек като него.

— Добре де, какво, за бога, е сторил той? — не се стърпя Марго.

— Ей сега ще ти кажа. Ще ви кажа какво направи — повтори тя, като бушуваше из стаята. — Предложи ми да се оженим. — Тъй като думите ѝ бяха посрещнати от гробно мълчание, тя се извъртя. — Чухте ли какво казах? Предложи ми да се омъжа за него.

— И какво — отвърна след кратък размисъл Лора, — да не би да откри, че килерът му е пълен с главите на неговите бивши съпруги?

— Изглежда не ме слушате. Не разбирате за какво става дума. — Кейт пое дълбоко въздух и отметна коса като се опитваше да се овладее. — Окей, той готви, тъпче ме с витамини, кара ме да

спортувам. Кара всичките ми телесни сокове да заврат, за да бъде готова да се тръшна на всяка гладка повърхност, която се намира под ръка и да правим невероятен секс. Ходи да се среща с Кюсак, работи с Джош зад гърба ми, опитва се да поеме върху себе си всичките ми тревоги. Погрижи се дори да ми осигури стенен гардероб, така че да започна да оставям все повече дрехи в дома му. Разбира се, купи точно тази къща — продължи да изброява тя, като крачеше напред-назад. — И проклетите кучета, по които би си паднал дори човек с половин сърце. Колата ми се движи дори по-добре от деня, в който я купих. И редовно, така че да не прави впечатление, носи цветя в къщи.

— О, не и цветя — притисна длан към гърдите си Марго. — Мили боже, този човек е истинско чудовище. Трябва да бъде спрян.

— Млъкни, Марго. Знам, че не си на моя страна. Ти никога не си на моя страна. — Сигурна в лоялността на Лора, Кейт се отпусна на колене пред нея и стисна ръцете ѝ в своите. — Помоли ме да отида с него в Атланта за Деня на благодарността и да се запозная с роднините му. Казва, че ме обича и иска да се омъжа за него.

— Скъпа! — Цялата изтъкана от симпатии, Лора стисна дланите ѝ. — Виждам, че тази вечер си била подложена на истинско изпитание. Очевидно този мъж е побъркан. Сигурна съм, че Джош ще ни помогне да го предадем на властите.

Стъписана, Кейт отдръпна ръце.

— Ти трябва да бъдеш на моя страна! — настоя тя.

— Искаш от мен да те съжалявам ли?

Гневът в очите на Лора я накара да премигне.

— Не... да. Аз... не. Просто искам да разбереш.

— Ще ти кажа какво разбрах. Имаш до себе си човек, който те обича. Добър, внимателен, грижлив, който иска да сподели с теб, както товара на живота, така и неговите удоволствия. Който те желае, който те обича достатъчно, за да положи нужните усилия да те направи щастлива, да помогне на живота ти да потече малко по-гладко. Мъж, който те желае не само за леглото си, а и извън него. На когото си достатъчно скъпа, за да иска да се запознаеш с неговите близки, тъй като ги обича и желае да те покаже на тях. И това не е достатъчно добро за теб, така ли?

— Не, не съм казала такова нещо. Просто... — Изправи се, пришпорена от заливащата я вътрешна горещина. — Не планирах...

— Това си е твой проблем. — Лора, дребна, с деликатна костна структура и вбесена, също се изправи. — Всичко трябва да бъде в безупречен ред според плановете на Кейт. Е, животът е една бъркотия.

— Знам. Имах предвид...

Понесена от възмущение и гняв, които сама не бе подозирала до този момент, Лора прекъсна протестите ѝ.

— И ако си на мнение, че твоят не е наред, тогава опитай моя. Опитай да нямаш нищо! — Гласът ѝ звучеше горчиво. — Празен брак, мъж, очевидно желал повече твоето име, отколкото теб самата и дори не се е преструвал, че е било иначе, след като те е получил. Опитай да се прибираш всяка вечер със съзнанието, че не те очаква никой, че никой няма да те държи в обятията си, че всички проблеми очакват теб, за да ги разрешиш, че не можеш да се опреш на никого. И дъщерята ти да те упреква, че не си била достатъчно добра да задържиш баща ѝ! — Приблужи се до камината и се взря в пламъците, докато приятелките ѝ я наблюдаваха безмълвно. — Опитай да се чувстваш необичана, нежелана и всяка вечер долазвай до леглото като се питаш какво да направиш, че всичко отново да дойде на мястото си, как би могла да оправиш нещата, и тогава ела да плачеш на рамото ми.

— Съжбялявам... — прошепна Кейт. — Лора, много съжбялявам.

— Не... — Изтощена от емоциите и засрамена, младата жена се отдръпна от протегнатата към нея ръка на приятелката си и седна отново. — Не, аз трябва да се извиня. Не знам откъде дойдоха всички тези мисли. — Подпря за момент глава назад върху меката облегалка, затвори очи, докато последните останки от гнева ѝ се изпариха. — Да, знам. Може би завиждам. — Отвори отново очи и успя да се усмихне. — Или може би просто мисля, че си глупава.

— Трябваше да се върна да живея тук, след като Питър си тръгна — рече Кейт. — Трябваше да се досетя с колко много неща ти се налага да се оправяш сама.

— О, престани! Не става въпрос за мен. Просто в момента съм малко по-чувствителна — младата жена потърка болезнените си слепоочия. — Макар това да не е първото ми спречкване с Али. Но подобни ситуации винаги ме докарват до ръба на издръжливостта ми.

— Мога да се преместя веднага.

Кейт се настани до Лора.

— Не че няма да си добре дошла — отвърна тя, — но няма да се местиш тук.

— Пътят за отстъпление е блокиран — прошепна Марго.

— Не търся пътища за отстъпление. — Кейт се бореше да овладее противоречивите си емоции. — Бих могла да помагам за момичетата, да си делим разходите.

— Не, това е моят живот — направи физиономия Лора. — Такъв, какъвто е. Ти имаш твоя собствен живот. Виж, ако не обичаш Байрън, това е друга работа. Не можеш да преправиш чувствата си така, както му отърва на него.

— Шегуваш ли се? — Марго посегна към кафеничето. — От месеци вече тя не вижда нищо друго, освен него.

— И какво от това? Емоциите не са никаква гаранция, когато става въпрос за нещо така голямо като брака. Те не бяха достатъчни за Лора. — Кейт въздъхна, повдигна рамене. — Съжалявам, наистина не бяха.

— Не, не бяха. Гаранция можеш да получиш, когато си купиш тостер например и с него ти дадат и гаранционна карта.

— Окей, права си, но това не е всичко. Нима не виждате, че той си играе с мен? Той прави с мен каквото си поиска още от самото начало на нашата връзка.

Марго издаде подобен на мъркане звук.

— Един такъв силен, великолепен мъж да прави с теб каквото си поиска? Бедничката!

— Много добре знаеш какво имам предвид. Ти никога не си позволявала на Джош да натиска всички бутони, да предприема всяко нещо. Казвам ви, Байрън успява да омаловажава нещата така, че аз започвам да се хлъзгам в желаната от него посока, дори преди да съм разбрала какво става.

— Тогава смени посоката, ако не ти допада — предложи Марго.

— Веднъж той ме бе нарекъл завой, отклонение от пътя — при този спомен младата жена се намръщи. — Каза, че обичал дългите, интересни отклонения. Тогава си помислих, че това е очарователно от негова страна.

— Защо не се върнеш и не изясниш с него този въпрос, вместо да се карате? — Лора повдигна глава, напълно способна да си представи

сцената, която се бе разиграла в кухнята на Байрън. — Той вероятно се чувства не по-малко нещастен и безпомощен от теб.

— Не мога — поклати глава Кейт. — Той ми каза да си взема нещата, когато ми е удобно.

— Охо! — Този път Марго погледна към приятелката си с искрена симпатия. — Сигурно с неговия учтив, възпитан тон?

— Точно така. Което е и най-лошото. Освен това, не знам какво да му кажа. Не знам какво искам. — Напълно обърквана, тя скри лице в дланите си. — Тъкмо си помисля, че знам какво е то и тогава всичко в мен се раздвижва. Уморена съм. Страшно ми е трудно да мисля рационално, когато съм уморена.

— Тогава поговори с него утре. Тази нощ остани тук. — Лора се изправи. — Трябва да слагам децата да спят.

— Думите ѝ ме засрашиха много — рече тя, когато остана насаме с Марго.

— Знам. — Приятелката ѝ се плъзна по-близо. — А мен пък ме накара да пожелае да убия Питър Риджуей, ако някога си покаже скапаната физиономия насам.

— Нямах представа, че се чувства все още така обидена, така нещастна.

— Ще се оправи. — Марго я потупа по коляното. — Ние ще се погрижим за това.

— Аз, ъ-ъ... няма да ходя в никаква счетоводна фирма.

— Разбира се, че няма да го направиш.

— Май всички знаят преди мен самата, какво възнамерявам да правя — оплака се младата жена. — „Битъл“ ми предложи партньорство.

— Поздравления.

— Днес следобед им отказах.

— Боже, Боже! — Усмивката за един милион долара ослепи Кейт. — Май си имала доста натоварен ден!

— А крадецът е Роджър Торнхил.

— Какво? — Чашката на Марго изтрака в чинийката. — Тази раболепна невестулка, която ти изневери със собствената ти клиентка?

— Същият. — На Кейт ѝ беше приятно, че успя да съобщи нещо неочаквано за нейната приятелка, което на всичкото отгоре възбуди гнева ѝ. — Разбрах го от начина, по който реагира, когато днес отидох

в „Битъл“. Той е достатъчно умен, за да се сети как да източи средства от нечий фонд, а и аз бях главният му конкурент за партньорското място във фирмата. Така той с един удар се сдоби с малко джобни пари и ме отстрани от пътя си.

— Говори ли с Кюсак за това?

— Не. Очевидно Байрън, ченгето и твоят съпруг, с когото ще се разправя след малко, вече са знаели.

— И са те оставили на тъмно... — Разбрала напълно чувствата й, Марго я дръпна да стане. — От време на време на мъжете трябва да им се напомня, че вече не им се налага да излизат от пещерите, за да ходят на лов, да се бият със змейове или да облагородяват земи в Дивия запад, докато ние се суетим край огнището. Ще ти помогна да припомним това на Джош.

* * *

В девет и четирийсет и пет на следващата сутрин Кейт отвори „Претенции“. До обяд трябваше да работи съвсем сама. Това я изпълваше с гордост. Лора беше в офиса си в хотела, а Марго — в отпуск по майчинство. Реши да се наслади на последните минути преди отварянето на вратата и обръщането на табелката „Отворено“.

Беше донесла от своите компактдискове. Марго предпочиташе класическа музика, а Кейт — съвършената. „Бийтълс“, „Стоунс“, „Крийм“. След като пушна музиката, влезе в тоалетната и напълни с вода медната лейка. Щеше да се наслади на приятните дребни задължения, свързани с поддържането на елегантен магазин.

Нямаше да мисли за Байрън Де Уит.

По това време той вече трябваше да бъде в елегантния си офис. Вероятно на някоя среща или съвещание. Може би в момента обсъждаше предстоящото си пътуване до Сан Франциско. Нали беше споменал, че трябва да отиде до там?

„Това е без значение“ — припомни си младата жена и излезе на верандата, за да полее големите саксии с маргаритки и виолетки. Можеше да ходи където си иска, ако ще и на луната. Интересът ѝ към него бе приключил. Окончателно. Затворена страница.

Достатъчни ѝ бяха тревогите за собствения ѝ живот, нали така? В крайна сметка бе на прага на нов етап. Нова кариера с нова цел. В главата си имаше десетки идеи за това, как да подобри и да разшири дейността на магазина. Щяха да се съберат да обсъдят тези неща веднага, щом Марго се върнеше на работа. Събрание за повишаване на производителността. Освен това модното ревю вече чукаше на вратата. Трябваше да се заемат с рекламата. И да обсъдят и други подробности, свързани с празничния период.

Онова, от което се нуждаеха, бе редовно седмично събрание. Щеше да уточни този въпрос, да фиксира мястото му в седмичния график. Човек не можеше да ръководи успешно каквото и да било, без редовни структуриращи срещи. Нито пък можеше да управлява живота си, без определена структура, без специфични планове и цели.

Защо, по дяволите, той не искаше да разбере, че тя също има своите специфични планове и цели? Как можеше да захвърли така в лицето ѝ своето предложение за женитба и да прати по дяволите всичките ѝ грижливо обмислени цели?

А и никой не се женеше за човек, когото познава едва от една година. Всяка връзка си имаше своите етапи — предпазливи, внимателни и разумни етапи. Може би, но само може би, едва след две години, след като си успял да прецениш всички чудатости на въпросната връзка, след като си разбрал напълно грешките и слабостите на другия и си се научил да ги приемаш или да правиш компромис с тях, е възможно да започнеш обсъждането на един евентуален брак.

Човек трябваше да определи какво точно желае от един брак, да разпреди ролите и задълженията. Като например кой ще пазарува, кой ще плаща сметките, кой ще хвърля боклука. Бракът беше вид бизнес, съдружие, обвързаност във всички области на живота. Разумните хора не се хвърляха в него с главата напред, без предварително да уточнят в подробности всяко нещо.

Ами децата? Очевидно беше кой ражда децата — ако изобщо имаше такива — но какво ставаше тогава с разпределението на отговорностите? Пелени и пране, хранения и посещения при лекаря. Ако детайлите не се определяха стриктно, наставаше истински хаос, а всяко бебе се нуждаеше от разумен възрастен човек, който да се грижи за него.

Бебе. О, боже, какво ли беше да си имаш бебе? Тя нямаше и представа по този въпрос. Като си помислеше само за всички книги, които щеше да ѝ се наложи да прочете, за всички грешки, които със сигурност щеше да допусне. Човек трябваше да има толкова... неща, за да си роди бебе. Колички, кошчета и седалки за кола.

„И всички онези сладки малки дрешки“ — помисли замечтано младата жена.

— Ще удавите тези маргаритки, мис Пауел.

Отметна рязко глава, поля с вода обувките си. Отправи невидящ поглед към Кюсак, докато мислите ѝ се въртяха като вихрушка в главата. Току-що си бе помислила за бебе, което не бе създавала с мъжа, с когото изобщо не възнамеряваше да създава деца.

— Мечтаете, а?

Устните му се извиха по вече познатия бащински начин.

— Не, аз... — Тя не беше от мечтателите. Тя беше мислител. Извършител. — Доста неща са ми на главата.

— Не се и съмнявам. Искях да ви хвана, преди да сте отворили. Имате ли нещо против да вляза?

— Не, разбира се, че не... — Все още с не съвсем прояснено съзнание, Кейт остави лейката и отиде да отвори. — Днес съм само аз. Моите съдружнички... ги няма.

— Искях да поговоря насаме с вас. Не исках да ви стряскам, мис Пауел.

— Не, няма нищо. — Ускореният ѝ пулс като че ли започваше да възвръща нормалния си ритъм. — Какво мога да направя за вас, господин детектив?

— Всъщност наминах, за да ви държа в течение на хода на проучванията. След всички неприятности, които се наложи да преживеете, мисля, че имате право да знаете какво става.

— Е, поне един от вас да мисли така — промърмори под носа си младата жена.

— Приятелят ви ме насочи към Роджър Торнхил.

— Той не ми е приятел — побърза да заяви Кейт, после прехапа език. — Ако имате предвид мистър Де Уит.

— Точно него имам предвид... — Усмихна се глуповато и подръпна ухото си. — Все не знам как да нарека този род неща. Така или иначе, мистър Де Уит ме насочи към Торнхил. Честно казано, аз

вече гледах в тази посока. Не изглеждате особено шокирана от тази новина, както виждам.

— Аз самата осъзнах това вчера.

Повдигна рамене, открила, че това просто вече нямаше значение.

— И аз си мислех, че сама ще разберете. Торнхил има известни проблеми с хазартните игри. А това е една от най-често срещаните причини, налагащи на човек набързо да си осигури някакви средства.

— Роджър се занимава с хазарт? — Тази новина действително я шокира. — Искате да кажете, че залага на конни състезания или на нещо от този род?

— Залага на „Уолстрийт“ мис Пауел. И през последните две години губи почти непрекъснато. Освен това съществуваше и личната ви връзка с него. Към това се добавяше информацията за баща ви и фактът, че именно той е открил вестникарската статия във вашия офис и я е предал на Битъл.

— Наистина? — Той кимна. — Не знаех това. Всичко това бе прекалено много за мен.

— В моята работа съвпаденията обикновено не съществуват. Вчера сте имали малко спречкване с него в „Битъл“.

— А вие как разбрахте за това?

— Мис Нюман. Тя има добри очи и уши и остро обоняние. — Усмихна се широко. — Помолих я да ми съобщи за всички необичайни събития във фирмата. На нея също не ѝ харесваше миризмата на Торнхил, образно казано. И стоеше на ваша страна още от самото начало.

— Моля? — Кейт потърка ухото си, сякаш внезапно слухът ѝ бе изчезнал. — Нюман на моя страна?

— Още по време на първия разговор, който проведох с нея, тя заяви, че ако гледам към вас, само си губя времето, тъй като не гледам във вярната посока. Каза, че Катрин Пауел не би откраднала дори един кламер.

— Разбирам. А винаги съм си мислила, че тя не ме харесва.

— Не знам дали ви харесва или не, но ви уважава.

— В такъв случай ще повикате ли Роджър за разпит?

— Вече го направих. Трябваше да действам малко по-бързо от предвиденото, след като разбрах за спречкването ви. Затова снощи му

направих неочаквано посещение. Той вече бе приготвил багажа си и се готвеше да тръгне към летището.

— Шегувате се.

— Не, мадам. Беше направил резервация за полета за Рио. Живеел на ръба на нервната криза от мига, в който бяхте оправдана. Любезностите, които сте си разменили вчера, очевидно го бяха сринали окончателно. Той повика незабавно адвоката си. Предполагаме, че до довечера всичко ще се изясни. Този род престъпления се наричат „престъпления без жертви“. Струва ми се обаче, че този път наименованието не е удачно.

— Аз не се чувствам като жертва — прошепна Кейт. — Не знам какво чувствам.

— Е, аз с право бих се чувствал онеправдан. Но... — повдигна рамене. — С кариерата му е свършено и ще се наложи дълго да плаща, както глоби, така и на адвоката си. А правителството ще го покани като свой гост за известно време.

— Той ще влезе в затвора?

Също както щеше да стане и с баща ѝ. Заради една грешка, заради неправилна преценка. За моментно поддаване на алчността.

— Както казах, очаквам да изясним нещата и да се договорим, но не мисля, че ще му се размине без известно време в затвора. Знаете ли, вие също можете да го дадете под съд. Клевета, причиняване на емоционални страдания. Вашият адвокат ще ви запознае по-подробно.

— Нямам намерение да давам под съд Роджър. Онова, което възнамерявам да сторя, е да обърна страницата.

— Така си и мислех — усмихна ѝ се отново. — Вие сте добра жена, мис Пауел. За мен бе истинско удоволствие да се запозная с вас, дори при дадените обстоятелства.

Кейт се замисли за момент.

— Струва ми се, че и аз трябва да кажа същото, детектив Кюсак. Въпреки обстоятелствата.

Инспекторът се запъти към вратата, но спря.

— Вече май е време да отваряте, а?

Тя погледна часовника си.

— Почти.

— Питам се... — Подръпна отново ухото си. — Рожденият ден на съпругата ми приближава. Всъщност е утре.

— Детектив Кюсак — усмихна му се ослепително младата жена, — дошли сте точно там, където трябва.

Кейт си повтаряше, че се чувства прекрасно, възродена. Всичките проблеми бяха останали зад гърба ѝ. Започваше нов етап в живота си.

Нямаше причина да се чувства нервна заради предстоящото посещение в дома на Байрън. Беше обяд — той нямаше да си е в къщи. Щеше само да събере вещите си, както я бе помолил, и след това да затвори окончателно тази страница.

Нямаше да съжالياва. Беше забавно, но нищо не продължава вечно, всички хубави неща имаха край.

И ако ѝ дойдеше наум още някое клише, вече щеше да се развика.

Спря на алеята пред къщата. Ключът, който прилежно бе извадила от връзката си, беше в джоба ѝ. Но когато понечи да го извади, откри, че е хванала монетата на Серафина. Изумена се взря в нея. Можеше да се закълне, че я бе оставила в горното чекмедженце на своята кутия за бижута.

Обърна я в дланта си. Слънчевата светлина се отрази в нея и я ослепи. Това именно и бе причината за сълзенето на очите ѝ, рече си тя. Отражението върху златото. На всичкото отгоре бе свалила слънчевите си очила. А не защото изведнъж се почувства нещастно свързана с онова младо момиче, застанало върху скалите, готово да се откаже от живота си.

Кейт Пауел нямаше да се откаже от живота си, реши твърдо младата жена. Тя бе готова да застане лице в лице с него. Само слабите се отказваха от всякаква надежда. Предстояха ѝ години на щастие. Години. И нямаше да стои и да реве над някаква си древна монета и мъглива легенда.

Такава беше действителността. Преглътна сълзите си. Нейната действителност, а тя знаеше точно какво прави.

Откри ключа, върна дублона в джоба си. Да използва ключа обаче се оказа по-трудно, отколкото бе предполагала, тъй като щеше да е за последен път.

Но това бе просто една съвсем обикновена къща. Нямаше причина да я обича, да усеща онова болезнено чувство, че е добре дошла, когато отваря вратата. Нямаше абсолютно никаква причина да

се приближи до стъклената врата с желанието да заплаче при вида на задрямалите на слънце кучета.

Гераниите в сивите каменни саксии цъфтяха. Гласът на носещия се откъм морето вятър напомняше медни и месингови звънчета. Раковините, които бяха събирали с Байрън по плажа, бяха подредени в широка стъклена купа върху дървената маса.

Всичко беше безупречно, просто безупречно, осъзна изведнъж Кейт. Точно заради това и ѝ се плачеше.

Когато кучетата едновременно надигнаха глави и се втурнаха лаейки към алеята, младата жена разбра, че не бе чула звука на колата. Те обаче го бяха чули. И реагираха така, както бяха реагирали винаги при завръщането на Байрън.

Обхваната от паника, тя се обърна и се озова с лице към входната врата в мига, в който той мина през нея.

— Съжалявам — побърза да смотолеви Кейт. — Нямах представа, че ще се прибереш по-рано.

— И аз така мисля.

Той обаче, благодарение на телефонното обаждане на Лора, знаеше, че ще я завари тук.

— Дойдох за нещата си. Аз... реших, че е най-добре да се отбия, докато си на работа. Така ситуацията нямаше да е толкова странна.

— Сега наистина е странна. — Приблужи се към нея, присви очи. — Плакала си?!

— Не, не точно. Беше... — Пръстите се плъзнаха в джоба ѝ, докоснаха монетата. — Беше нещо съвсем друго. И струва ми се, кучетата. Изглеждаха толкова сладки, както спяха в двора. — Те вече бяха до вратата и размахваха опашки като луди. — Те ще ми липсват.

— Седни!

— Не, наистина не мога. Искам да се върна в магазина и... и искам да се извиня, Байрън, задето ти крециях така. Страшно съжалявам за това и ми е неприятно да мисля, че не можахме да бъдем поне цивилизовани. — Затвори очи, поразена от собствената си абсурдност. — Всичко това е толкова странно.

Искаше му се да я докосне, до болка му се искаше. Но знаеше какво може да си позволи. Докоснеше ли късите ѝ коси, щеше да му се прииска да докосва все по-голяма част от нея, докато най-накрая се окажеше, че я притиска в обятията си и я умолява.

— Тогава нека се опитаме да бъдем цивилизовани. Ако няма да сядаш, ще стоим прави. Има няколко неща, които ми се ще да кажа.

Видя я как отвори очи, забеляза умората в тях. Какво, по дяволите, бе видяла пък тя, когато погледна към него. Защо не можеше да разбере?

— Аз също се каня да се извиня. Снощи се справих доста зле. И с риск да получа отново удар в ченето, признавам, че снощи не беше чак толкова далеч от истината в твоите... да ги наречем, наблюдения за моя характер.

Приблужи се към вратата, като си играеше с дребните монети в джоба си. Кучетата стояха на стража от другата страна на стъклото.

— Аз наистина планирам нещата. В това отношение двамата с теб си приличаме. Признавам, че направих всичко възможно, за да улесня решението ти да дойдеш да живееш с мен. Струваше ми се, че и за двамата ще бъде по-добре да привикнем с това. Защото исках да бъдеш при мен.

Когато се обърна към Кейт, усети, че търси подходящите думи, но не ги откри.

— Исках да се грижа за теб. Ти гледаш на уязвимостта като на слабост. А за мен тя е нежната, привличащата ме страна на една силна, интелигентна и издръжлива жена. Не е в природата ми да покровителствам, да поправам, или поне да се опитвам да поправа онова, което не е наред. Когато става дума обаче за теб е точно така и не мога да го променя.

— Не искам да променяш нищо, Байрън. Но аз също не мога да се променя. Винаги ще се съпротивлявам срещу опитите да бъда ръководена, с колкото и добри намерения да се правят.

— И когато видя, че се възползват от жената, която обичам, че е подложена на стрес до степен да се поболее, че е обидена, ще правя всичко по силите си, за да променя това положение. А когато искам нещо, когато знам, че е правилно, ще се стремя да го осъществя. Обичам те, Кейт!

Сърцето изплува в очите ѝ, изпълни ги.

— Не знам как да се справя с това. Не знам какво да правя. Нямам представа.

— Аз имам. Знаеш ли, от време на време не вреди да оставим някой друг да направи това вместо нас.

— Може би. Не знам. Но в цялата тази работа имаше нещо, до които трябваше да достигна сама. Арестували са Роджър.

— Знам.

— Разбира се, че знаеш. — Опитва да се засмее, но после се обърна. — Когато Кюсак дойде да ми каже, в началото не бях сигурна какво изпитвам. Облекчена, отмъстена... но имаше още нещо. Сетих се за баща си. Той беше влязъл в затвора, както ще стане и с Роджър. Това е същото престъпление, същото наказание. И двамата са крадци.

— Кейт...

— Не, остави ме да довърша. Отне ми толкова време, за да достигна дотук. Баща ми беше извършил грешка, престъпна грешка. Много ми е мъчно да го призная. Но също така знам, че не се е опитал да прехвърли вината върху някой друг. Не е бил като Роджър. Той щеше да посрещне само последствията от извършеното, щеше да плати за него. Днес осъзнах, че цялата разлика идва оттук. С това вече мога да живея и да простя, и да помня какво е бил той за мен през първите осем години от живота ми. Той ми беше баща и ме обичаше.

— Ти си красива жена, Катрин.

Тя поклати глава, избърса сълзите си.

— Трябваше да го споделя. Струва ми се, че винаги мога да измъквам онова, което е в мен, и да го изваждам на бял свят пред теб. Притеснява ме колко лесно ми е да го направя.

— Прекалено много се притесняваш. Нека да видим мога ли да помогна с нещо по този въпрос. Ще опитаме един прост логически тест. Аз съм на трийсет и пет години. Не съм се женил, никога не съм се сгодявал, никога досега не съм живял официално с някоя жена. Защо?

— Не знам... — Кейт прокара ръце през косите си като се опитваше да използва интелекта, а не емоциите. — Причините биха могли да бъдат десетина. Не си желал да се обвързваш, прекалено си бил зает да опитваш южняшките прелести, прекалено силно си се фокусирал върху кариерата си.

— Би могла да бъде всяка една от току-що изброените — съгласи се Де Уит. — Всичко обаче се свежда до едно. Аз, също като теб, не обичам да правя грешки. Сигурен съм, че съществуват и други жени, с които бих могъл да бъда щастлив, с които да си изградя приличен живот. Това обаче не е достатъчно. Чакал съм, защото в съзнанието си

съм имал този образ, тази мечта за жената, с която бих желал да споделя живота си.

— Нали няма да ми кажеш, че аз съм този образ? Прекрасно знам, че не е така. — Взря се неразбиращо в кърпичката, която той ѝ предложи. — Какво?

— Отново плачеш. — След като Кейт я пое и избърса с нея лицето си, Байрън продължи. — Някои от нас са по-гъвкави в мечтите си и дори могат да изпитат радост от техните промени. Погледни ме, Кейт! — рече тихо той и привлече погледа ѝ към себе си. — Аз чаках теб.

— Не е честно. — Притисна кръстосаните си ръце към сърцето, което заплашваше да изскочи от гърдите ѝ, и отстъпи назад. — Не е честно да ми казваш такива неща.

— Уговорихме се да бъдем цивилизовани. Не сме споменавали нищо за честност.

— Не искам да се чувствам така. Не искам да страдам така. Защо просто не ме оставиш да помисля?

— Помисли за това. — Този път я докосна, придърпа я към себе си, докато лицата им се приближиха. — Обичам те! — И я целуна. — Искам да прекарам живота си с теб! Искам да се грижа за теб и ти да се грижиш за мен!

— Аз не съм от типа жени, на които се говорят подобни неща. — Опря длани в гърдите му, за да го възпре. — Защо не можеш да видиш това?

Трябваше да я свикне да чува тези „подобни неща“, излизаци от неговата уста. Изви устни, докато прокарваше ръце по гърба ѝ.

— Виждам го! — Тя се отдръпна рязко, така че да не може да я достигне.

— Виждам как в очите ти се появява онзи поглед, който говори: „Кейт трябва да бъде успокоявана, и галена, и прикотквана“. Е, така няма да се получи. Така просто няма да се получи. Току-що си изясних положението — беснееше тя, като крачеше из стаята. — Аз имам магазина. Сам по себе си той не е ли достатъчно шокиращ и задължаващ, та да си създавам допълнителни проблеми с идването тук? Как очакваш да свикна изведнъж с всичко това? Влюбването не се подчинява на никакви правила. О, аз също осъзнах този факт като се въртах и мяхах цяла нощ в леглото, защото ми каза да си прибера

вещите, когато ми е удобно! — Извъртя се и го изгори с поглед. — О, колко низко!

— Да, така е. — Усмихна ѝ се, очарован от мисълта, че и тя като него бе прекарала ужасна нощ. — Приятно ми е да чуя, че съм улучил, където трябва. Снощи ти ме обиди.

— Виждаш ли? Ето това става, когато човек се обвърже с любов. Обиждаме се и си причиняваме болка един другиму. Не съм молила да се влюбвам в теб, нали? Не съм го планирала. А сега не мога да понеса мисълта да остана без теб, сутрин да не стоя до масата и да не те наблюдавам като приготвяш закуската, или да не чувам как ми повтаряш да се съсредоточа, докато тренирам с тежестите. Да не се разхождам по брега с теб и с тези гадни кучета. И искам бебе.

Поразен, младият мъж изчака още един удар на сърцето си.

— Сега?

— Виждаш ли? Виждаш ли какво направи? — Отпусна се на дивана и зарови лице в дланите си. — Чуй добре какво ти казвам. Аз съм истински хаос. Аз съм побъркана. Аз съм влюбена в теб!

— Знам всичко това, Кейт! — Седна до нея, привлече я в скута си. — И то ме устройва чудесно!

— Ами ако не устройва мен самата? Бих могла наистина да проваля всичко.

— Не се притеснявай. — Целуна я по бузата, подпря главата ѝ на рамото си. — Бива ме да оправям нещата. Защо не се вгледаме заедно в голямата картина и не се опитаме да направим онова, което зависи от нас?

Кейт въздъхна, затвори очи и се почувства блажена, че е отново у дома.

— Може би ти ще бъдеш този, който ще провали всичко.

— В такъв случай ти ще бъдеш насреща, за да върнеш нещата по местата им. Аз завися от теб.

— Ти... — Тези думи, погледът в очите му, който показваше, че действително мисли онова, което казва, ѝ подействаха по-мощно от всякакви обяснения в любов. — Искам да зависиш от мен. Нужно ми е да знам, че зависиш сега и ще зависиш и в бъдеще. Но бракът...

— Е практическа, логическа стъпка — довърши вместо нея Де Уит и я накара да се усмихне.

— Не е. И освен това, ти не си ми предлагал нищо такова.

— Знам. — Отвърна на усмивката ѝ. — Ако ти бях предложил, имаше вероятност да ми откажеш. А аз не възнамерявам да позволя подобно нещо.

— Ти просто ще продължиш да ме прикоткваш, докато най-накрая кажа „да“.

— Точно това е моята идея.

— Много е умна — прошепна младата жена. Усещаше ударите на сърцето му под дланта си. Бързи и не съвсем равномерни, осъзна в този момент тя. Може би той беше не по-малко нервен от нея самата. — Мисля, че щом повечето от нещата ми така или иначе са тук, и те обичам толкова много, и вече съм свикнала с готвенето ти, идеята не е чак толкова лоша. Да се омъжа, имам предвид. За теб. Е, очевидно идеята ти проработи.

— Слава богу! — Притисна дланта ѝ към устните си. — Чаках теб, Кейт, през целия си живот.

— Знам. И аз чаках теб.

Байрън повдигна главата ѝ назад и се усмихна в очите ѝ.

— Добре дошла у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.